
Shri Shiva Mahapurana 25 Rudra Samhita Yuddhakhandah

श्रीशिवमहापुराणम् २५ रुद्रसंहितायां युद्धखण्डः

Document Information

Text title : Shivapurana 2.5 rudrasamhitA yuddhakhaNDaH

File name : shivapurANam2rudrasamhitA5yuddhakhaNDaH.itx

Category : shiva, purANa, shivapurANa

Location : doc_purana

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 23, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीशिवमहापुराणम् २५ रुद्रसंहितायां युद्धखण्डः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धखण्डे

२.५.१. प्रथमोऽध्यायः । त्रिपुरवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

श्रुतमस्माभिरानन्दप्रदं यरितमुत्तमम् ।

गुहस्थस्यैव शम्भोश्च गणस्कन्दादिसत्त्वम् ॥ १ ॥

धृष्टानो ब्रूहि सुप्रीत्या यरितं वरमुत्तमम् ।

शङ्करो हि यथा रुद्रो जघान विडम्नं पलान् ॥ २ ॥

कथं ददाड भगवान्नगराणि सुरद्विषाम् ।

त्रीण्येकेन च भाणेन युगपत्केन वीर्यवान् ॥ ३ ॥

अेतत्सर्वं समायक्ष्व यरितं शशिमौलिनः ।

देवर्षिसुभदं शश्वन्मायाविडरतः प्रभोः ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवमेतत्पुरा पृष्टो व्यासेन ऋषिसत्तम ।

सनत्कुमारं प्रोवाच तदेव कथयाम्यहम् ॥ ५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास महाप्राज्ञ यरितं शशिमौलिनः ।

यथा ददाड त्रिपुरं भाणेनैकेन विश्वलृत् ॥ ६ ॥

शिवात्मजेन स्कन्देन निडते तारकासुरे ।

तत्पुत्रास्तु त्रयो दैत्याः पर्यताप्यन्मुनीश्वर ॥ ७ ॥

वर्षाणां तु सडस्रं वै मस्तकेनास्थितास्तथा ।
 वर्षाणां तु शतेनैव और्ध्वबाडव आस्थिताः ॥ २२ ॥
 अेवं द्रुभं परं प्राप्ता दुराग्रडपरा धमे ।
 धदृङ् ते संस्थिता दैत्या दिवारात्रमतन्द्रिता ॥ २३ ॥
 अेवं तेषां गतः काडो मडान् सुतपतां मुने ।
 ब्रडमात्मनां तारडाणां धर्मेणेति मतिर्मम ॥ २४ ॥
 प्रादुरासीत्ततो ब्रडमा सुरासुरगुरुर्मडान् ।
 सन्तुष्टस्तपसा तेषां वरं दातुं मडायशाः ॥ २५ ॥
 मुनिदेवासुरैः साधुं सान्त्वपूर्वमिदं वयः ।
 ततस्तानब्रवीत्सर्वान् सर्वभूतपितामडः ॥ २५ ॥
 ब्रडभोवाय ।
 प्रसन्नोऽस्मि मडादैत्या युष्माकं तपसा मुने ।
 सर्वं दास्यामि युष्मभ्यं वरं ब्रूत यदीप्सितम् ॥ २७ ॥
 किमर्थं सुतपस्तमं कथयध्वं सुरद्विषः ।
 सर्वेषां तपसो दाता सर्वकर्तास्मि सर्वदा ॥ २८ ॥
 सनत्कुमार उवाय ।
 तस्य तद्वयनं श्रुत्वा शनैस्ते स्वात्मनो गतम् ।
 औयुः प्राञ्जलयः सर्वे प्रणिपत्य पितामडम् ॥ २९ ॥
 दैत्या औयुः ।
 यद्वि प्रसन्नो देवेश यद्वि देयो वरस्त्वया ।
 अवध्यत्वं य सर्वेषां सर्वभूतेषु देडिनः ॥ ३० ॥
 स्थिरान् कुरु जगन्नाथ पान्तु नः परिपन्थिनः ।
 जरारोगादथः सर्वे नास्मान्मृत्युरगात् क्वचित् ॥ ३१ ॥
 अजराश्चामराः सर्वे भवाम धति नो मतम् ।
 समृत्यवः करिष्यामः सर्वानन्यास्त्रिलोकडे ॥ ३२ ॥
 लक्ष्म्या किं तद्विपुलया किं कार्यं औ पुरोत्तमैः ।
 अन्यैश्च विपुवैर्भोगैः स्थानैश्चर्येण वा पुनः ॥ ३३ ॥

यत्रैव मृत्युना ग्रस्तो नियतं पञ्चभिर्दिनैः ।
 व्यर्थं तस्याभिलं ब्रह्मन् निश्चितं न धृतीव हि ॥ ३४ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृतिं श्रुत्वा वयस्तेषां दैत्यानां च तपस्विनाम् ।
 प्रत्युवाच शिवं स्मृत्वा स्वप्नं गिरिशं विधिः ॥ ३५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 नास्ति सर्वामरत्वं च निवर्तध्वमतोऽसुराः ।
 अन्यं वरं वृणीध्वं वै यादृशो वो हि रोचते ॥ ३६ ॥
 जातो धनिष्यते नूनं जन्तुः कोऽप्यसुराः क्वचित् ।
 अजरश्चामरो लोके न भविष्यति भूतले ॥ ३७ ॥
 ऋते तु भाऽऽपरशोः कालकालाद्भरेस्तथा ।
 तौ धर्माधर्मपरमावव्यक्तौ व्यक्तद्वेषिणौ ॥ ३८ ॥
 सम्पीडनाय जगतो यदि स क्रियते तपः ।
 सङ्कलं तद्गतं वेद्यं तस्मात्सुविहितं तपः ॥ ३९ ॥
 तद्विचार्य स्वयं बुद्ध्या न शक्यं यत्सुरासुरैः ।
 दुर्लभं वा सुदुस्साध्यं मृत्युं पञ्चयतानघाः ॥ ४० ॥
 तत्किञ्चिन्मरणे भेतुं वृणीध्वं सत्त्वमाश्रिताः ।
 येन मृत्युर्नैव वृत्तो रक्षतस्तत्पृथक् पृथक् ॥ ४१ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 अेतद्विधिवयः श्रुत्वा मुहूर्त्तं ध्यानमास्थिताः ।
 प्रोयुस्ते चिन्तयित्वाथ सर्वलोकपितामहम् ॥ ४२ ॥
 दैत्या उचुः ।
 भगवन्नास्ति नो वेश्म पराङ्मवतामपि ।
 अधृष्याः शात्रवानां तु यत्र वत्स्यामहे सुभम् ॥ ४३ ॥
 पुराणि त्रीणि नो दृष्टि निर्मायात्यद्भुतानि हि ।
 सर्वसम्पत्समुद्धान्यप्रधृष्याणि द्विवीकसाम् ॥ ४४ ॥
 वयं पुराणि त्रीण्येवं समास्थाय महीमिमाम् ।
 यरिष्यामो हि लोकेश त्वत्प्रसादाज्जगद्गुरो ॥ ४५ ॥

तारकाक्षस्ततः प्राड यदभेद्यं सुरैरपि ।
 करोति विश्वकर्मा तन्मम डेममयं पुरम् ॥ ४६ ॥
 यथाये कमलाक्षस्तु राजतं सुमलत्पुरम् ।
 विद्युन्माली य संदृष्टो वज्रायसमयं मलत् ॥ ४७ ॥
 पुरेष्वेतेषु भो ब्रह्मन्नेकस्थानस्थितेषु य ।
 मध्याह्नाभिजिते काले शीतांशौ पुष्य संस्थिते ॥ ४८ ॥
 उपर्युपर्यदृष्टेषु व्योम्नि लीलाभ्रसंस्थिते ।
 वर्षत्सु कालमेघेषु पुष्करावर्तनामसु ॥ ४९ ॥
 तथा वर्षसदस्मान्ते समेष्यामः परस्परम् ।
 ओकीभावं गमिष्यन्ति पुराण्येतानि नान्यथा ॥ ५० ॥
 सर्वदिवमयो देवः सर्वेषां मे कुडेलया ।
 असम्भवे रथे तिष्ठन् सर्वोपस्करणान्विते ॥ ५१ ॥
 असम्भाव्यैककाण्डेन बिनत्तु नगराणि नः ।
 निर्वैरः कृत्तिवासास्तु योऽस्माकमिति नित्यशः ॥ ५२ ॥
 वन्द्यः पूज्योऽभिवाद्यश्च सोस्माकं निर्दुःखतथम् ।
 एति येतसि सन्धाय तादृशो भुवि दुर्लभः ॥ ५३ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 अेतच्छ्रुत्वा वयस्तेषां ब्रह्मा लोकपितामहः ।
 अेवमस्त्विति तान् प्राड सृष्टिकर्ता स्मरन् शिवम् ॥ ५४ ॥
 आज्ञां ददौ मयस्यापि कुरु त्वं नगरत्रयम् ।
 काञ्चनं राजतं यैव आयसं येति भो मय ॥ ५५ ॥
 एत्यादिश्य मयं ब्रह्मा प्रत्यक्षं प्राविशद्विवम् ।
 तेषां तारकपुराणां पश्यतां निजधाम छि ॥ ५६ ॥
 ततो मयश्च तपसा यके धीरः पुराण्यथ ।
 काञ्चनं तारकाक्षस्य कमलाक्षस्य राजतम् ॥ ५७ ॥
 विद्युन्माल्यायसं यैव त्रिविधं दुर्गामुत्तमम् ।
 स्वर्गे व्योम्नि य भूमौ य इमाज्ज्ञेयानि तानि वै ॥ ५८ ॥
 एत्वा तेभ्योऽसुरेभ्यश्च पुराणि त्रीणि वै मयः ।

प्रविवेश स्वयं तत्र छितकामपरायणः ॥ ५८ ॥
 अेवं पुरत्रयं प्राप्य प्रविष्टास्तारकात्मजाः ।
 बुभुजुः सकलान्भोगान्महाबलपराङ्महाः ॥ ६० ॥
 कल्पद्रुमैश्च सङ्घीर्णं गजवाजिसमाकुलम् ।
 नानाप्रासादसङ्घीर्णं मणिजालसमावृतम् ॥ ६१ ॥
 सूर्यमण्डलसङ्घाशैर्विमानैः सर्वतोमुष्णैः ।
 पद्मरागमयैश्चैव शोभितं यन्द्रसन्निभैः ॥ ६२ ॥
 प्रासादैर्गोपुरैर्दिव्यैः कैलासशिखरोपमैः ।
 दिव्यस्त्रीजनसङ्घीर्णैर्गन्धर्वस्सिद्धयारणैः ॥ ६३ ॥
 रुद्रालयैः प्रतिगुडमग्निछेत्रैः प्रतिष्ठितैः ।
 द्विजोत्तमैः शास्त्रविज्ञैः शिवभक्तिरतैः सदा ॥ ६४ ॥
 वापीकुपतडागैश्च दीर्घिकाभिःसुशोभितम् ।
 उद्यानवनवृक्षैश्च स्वर्गय्युतगुणोत्तमैः ॥ ६५ ॥
 नदीनदसरिन्मुष्यपुष्करैः शोभितं सदा ।
 सर्वकामकृलाद्यैश्चानेकैर्वृक्षैर्मनोहरम् ॥ ६६ ॥
 मत्तमातङ्गायूथैश्च तुरङ्गैश्च सुशोभनैः ।
 रथैश्च विविधाकारैः शिबिकाभिरलङ्कृतम् ॥ ६७ ॥
 समयादिशिकैश्चैव क्रीडास्थानैः पृथक्पृथक् ।
 वेदाध्ययनशालाभिर्विविधाभिः पृथक्पृथक् ॥ ६८ ॥
 अदृष्टं मनसा वाया पापान्वितनरैस्सदा ।
 महात्मभिरशुभाचारैः पुण्यवद्भिः प्रवीक्ष्यते ॥ ६९ ॥
 पतिप्रताभिः सर्वत्र पावितं स्थलमुत्तमम् ।
 पतिसेवनशीलाभिर्विमुखाभिः कुधर्मतः ॥ ७० ॥
 दैत्यशूरैर्महाभागैः सदारैः ससुतैर्द्विजैः ।
 श्रौतस्मार्तार्थतत्त्वज्ञैः स्वधर्मनिरतैर्युतम् ॥ ७१ ॥
 व्यूढोरस्कैर्वृषस्कन्धैः सामयुद्धधरैः सदा ।
 प्रशान्तैः कुपितैश्चैव कुब्जैर्वाभनकेस्तथा ॥ ७२ ॥

नीलोत्पलदलप्रण्यैर्नीलकुञ्चितमूर्द्धुजैः ।
मयेन रक्षितैः सर्वैः शिक्षितैर्युद्धलालसैः ॥ ७३ ॥

वरसमररतैर्युतं समन्ता-
दृशशिवपूजनया विशुद्धवीर्यैः ।
रविमरुतमडेन्द्रसन्निकाशैः
सुरमथनैः सुदृढैः सुसेवितं यत् ॥ ७४ ॥

शास्त्रवेदपुराणेषु ये धर्माः प्रकीर्तिताः ।
शिवप्रियाःसदा देवास्ते धर्मास्तत्र सर्वतः ॥ ७५ ॥

अेवं लब्धवरास्ते तु दैतेयास्तारकात्मजाः ।
शैवं मयमुपाश्रित्य निवसन्ति स्म तत्र ७ ॥ ७६ ॥

सर्वं त्रैलोक्यमुत्सार्य प्रविश्य नगराणि ते ।
कुर्वन्ति स्म मउद्राज्यं शिवमार्गरताः सदा ॥ ७७ ॥

ततो मडान् गतः कालो वसतां पुण्यकर्मणाम् ।
यथासुभं यथाजोधं सद्राज्यं कुर्वतां मुने ॥ ७८ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाऽे त्रिपुरवधोपाख्याने त्रिपुरवर्णनं नाम
प्रथमोऽध्यायः ॥ २.५.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाऽे

२.५.२. द्वितीयोऽध्यायः । देवस्तुति ।

व्यास उवाच ।

ब्रह्मपुत्र महाप्राज्ञ वद मे वदतां वर ।
ततः किमभवद्देवाः कथं च सुम्निनोऽभवन् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

ॐत्याकण्यं वचस्तस्य व्यासस्यामितधीमतः ।
सनत्कुमारः प्रोवाच स्मृत्वा शिवपदाभ्युजम् ॥ २ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अथ तत्रभया दग्धा देवा डीन्द्रादयस्तथा ।

सम्मन्थ्य दृग्भिताः सर्वे ब्रह्माणां शराणां ययुः ॥ ३ ॥

नत्वा पितामहं प्रीत्या परिक्षिप्याभिलाः सुराः ।

दुःखं विज्ञापयामासुर्विलोड्यावसरं ततः ॥ ४ ॥

देवा उच्युः ।

धातस्त्रिपुरनाथेन सतारकसुतेन डि ।

सर्वे प्रतापिता नूनं मयेन त्रिदिवौकसः ॥ ५ ॥

अतस्ते शराणां याता दृग्भिता डि विधे वयम् ।

कुरु त्वं तद्द्रघोपायं सुभिनः स्याम तद्यथा ॥ ६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एति विज्ञापितो देवैर्विडस्य भवदृद्धिभिः ।

प्रत्युवायाथ तान्सर्वाभयतो भीतमानसान् ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

न भेतव्यं सुरास्तेभ्यो दानवेभ्यो विशेषतः ।

आयक्षे तद्द्रघोपायं शिवं शर्वः करिष्यति ॥ ८ ॥

मत्तो विवर्धितो दैत्यो वधं मत्तो न यार्हति ।

तथापि पुण्यं वर्द्धेत नगरे त्रिपुरे पुनः ॥ ९ ॥

शिवं च प्रार्थयध्वं वै सर्वे देवाः सवासवाः ।

सर्वाधीशः प्रसन्नश्चेत्स वः कार्यं करिष्यति ॥ १० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एत्याकण्य विधेर्वाणीं सर्वे देवाः सवासवाः ।

दृग्भितास्ते ययुस्तत्र यत्रास्ते वृषभध्वजः ॥ ११ ॥

प्राण्य भक्त्या देवेशं सर्वे प्राञ्जलयस्तदा ।

तुष्टुवुर्विनतस्कन्धाः शङ्करं लोकशङ्करम् ॥ १२ ॥

देवा उच्युः ।

नमो डिशयगर्भाय सर्वसृष्टिविधायिने ।

नमः स्थितिदृते तुभ्यं विष्णवे प्रभविष्णवे ॥ १३ ॥

नमो हरस्वरुपाय भूतसंसारकारिणे ।
 निर्गुणाय नमस्तुभ्यं शिवायामितेजसे ॥ १४ ॥
 अवस्थारछितायाथ निर्विकाराय वर्यसे ।
 महाभूतात्मभूताय निर्विन्नाय महात्मने ॥ १५ ॥
 नमस्ते भूतपतये महाभारसङ्घिषणवे ।
 तृष्णाडराय निर्वैराकृतये भूरितेजसे ॥ १६ ॥
 महादैत्यमहारण्यनाशिने दायवह्नये ।
 दैत्यद्रुमकुठाराय नमस्ते शूलपाणये ॥ १७ ॥
 महादनुजनाशाय नमस्ते परमेश्वर ।
 अम्बिकापतये तुभ्यं नमः सर्वास्त्रधारक ॥ १८ ॥
 नमस्ते पार्वतीनाथ परमात्मन्महेश्वर ।
 नीलकण्ठाय रुद्राय नमस्ते रुद्ररूपिणे ॥ १९ ॥
 नमो वेदान्तवेधाय मार्गातीताय ते नमः ।
 नमो गुणस्वरुपाय गुणिने गुणवर्जिते ॥ २० ॥
 महादेव नमस्तुभ्यं त्रिलोकीनन्दनाय य ।
 प्रधुम्नायानिरुद्धाय वासुदेवाय ते नमः ॥ २१ ॥
 सङ्घर्षणाय देवाय नमस्ते कंसनाशिने ।
 याशूरमर्दिने तुभ्यं दामोदर विषादिने ॥ २२ ॥
 लृषीकेशाय्युत विभो मृड शङ्कर ते नमः ।
 अधोक्ष्ण गजराते कामारे विषभक्षणे ॥ २३ ॥
 नारायणाय देवाय नारायणपराय य ।
 नारायणस्वरुपाय नारायणतनूद्भव ॥ २४ ॥
 नमस्ते सर्वरुपाय महानरकडारिणे ।
 पापापडारिणे तुभ्यं नमो वृषभवाहन ॥ २५ ॥
 क्षणादिकालरुपाय स्वभक्तभलदायिने ।
 नानारुपाय रुपाय दैत्यचक्रविमर्दिने ॥ २६ ॥
 नमो ब्रह्मण्यदेवाय गोब्राह्मणरक्षिताय य ।
 सडस्रमूर्त्तये तुभ्यं सडस्रावयवाय य ॥ २७ ॥

धर्मरूपाय सत्त्वाय नमः सत्त्वात्मने ह२ ।
 वेदवेद्यस्वरूपाय नमो वेदप्रियाय च ॥ २८ ॥
 नमो वेदस्वरूपाय वेदवक्त्रे नमो नमः ।
 सदायाराध्वगम्याय सदायाराध्वगामिने ॥ २९ ॥
 विष्टरश्रवसे तुभ्यं नमः सत्यमयाय च ।
 सत्यप्रियाय सत्याय सत्यगम्याय ते नमः ॥ ३० ॥
 नमस्ते मायिने तुभ्यं मायाधीशाय वै नमः ।
 ब्रह्मगाय नमस्तुभ्यं ब्रह्मणो ब्रह्मजाय च ॥ ३१ ॥
 तपसे ते नमस्त्वीश तपसा कुलदायिने ।
 स्तुत्याय स्तुतये नित्यं स्तुतिसम्प्रीतयेतसे ॥ ३२ ॥
 श्रुत्याचारप्रसन्नाय स्तुत्याचारप्रियाय च ।
 यतुर्विधस्वरूपाय जलस्थलजरूपिणे ॥ ३३ ॥
 सर्वे देवादयो नाथ श्रेष्ठत्वेन विभूतयः ।
 देवानामिन्द्ररूपोऽसि अडाणां त्वं रविर्मतः ॥ ३४ ॥
 सत्यलोकोऽसि लोकानां सरितां धुसरिदृभवान् ।
 श्वेतवर्णोऽसि वर्णानां सरसां मानसं सरः ॥ ३५ ॥
 शैलानां गिरिजातातः कामधुक्त्वं च गोषु ह ।
 क्षीरोदधिस्तु सिन्धूनां धातूनां डाटको भवान् ॥ ३६ ॥
 वर्णानां ब्राह्मणोऽसि त्वं नृणां राजासि शङ्कर ।
 मुक्तिक्षेत्रेषु काशी त्वं तीर्थानां तीर्थराऽ भवान् ॥ ३७ ॥
 उपलेषु समस्तेषु स्फुटिकस्त्वं मलेश्वर ।
 कमलस्त्वं प्रसूनेषु शैलेषु डिमवांस्तथा ॥ ३८ ॥
 भवान्वाग्व्यवहारेषु भार्गवस्त्वं कविष्वपि ।
 पक्षिष्वेवासि शरभः सिंहो लिंसेषु सम्मतः ॥ ३९ ॥
 शालग्रामशिला य त्वं शिलासु वृषभध्वज ।
 पूज्यरूपेषु सर्वेषु नर्मदाविङ्गमेव हि ॥ ४० ॥
 नन्दीश्वरोऽसि पशुषु वृषभः परमेश्वर ।

वेदेषूपनिषद्रूपी यज्वनां शीतभानुमान् ॥ ४१ ॥

प्रतापिनां पावकस्त्वं शैवानामभ्युतो भवान् ।

भारतं त्वं पुराणानां मकारोऽस्यक्षरेषु य ॥ ४२ ॥

प्रणवो बीजमन्त्राणां दारुणानां विषं भवान् ।

व्योभव्याप्तिमतां त्वं वै परमात्मासि यात्मनाम् ॥ ४३ ॥

छन्द्रियाणां मनश्च त्वं दानानामभयं भवान् ।

पावनानां जलं यासि ज्जुवनानां तथाभृतम् ॥ ४४ ॥

लाभानां पुत्रलाभोऽसि वायुर्वेगवतामसि ।

नित्यकर्मसु सर्वेषु सन्ध्योपास्तिर्भवान्मतः ॥ ४५ ॥

ऋतूनामश्रमेधोऽसि युगानां प्रथमो युगः ।

पुष्यस्त्वं सर्वधिषण्यानाममावास्या तिथिष्वसि ॥ ४६ ॥

सर्वर्तुषु वसन्तस्त्वं सर्वपर्वसु सङ्कमः ।

कुशोऽसि तृणजातीनां स्थूलवृक्षेषु वै वटः ॥ ४७ ॥

योगेषु य व्यतीपातःसोमवल्की लतासु य ।

बुद्धीनां धर्मबुद्धिस्त्वं कलत्रं सुदृढं भवान् ॥ ४८ ॥

साधकानां शुचीनां त्वं प्राणायामो मधेश्वर ।

ज्योतिर्लिङ्गेषु सर्वेषु भवान् विश्वेश्वरो मतः ॥ ४९ ॥

धर्मस्त्वं सर्वबन्धूनामाश्रमाणां परो भवान् ।

भोक्षस्त्वं सर्ववर्गेषु रुद्राणां नीललोहितः ॥ ५० ॥

आदित्यानां वासुदेवो हनूमान्वानरेषु य ।

यज्ञानां जपयज्ञोऽसि रामः शस्त्रभृतां भवान् ॥ ५१ ॥

गन्धर्वाणां चित्ररथो वसूनां पावको ध्रुवम् ।

मासानामधिमासस्त्वं प्रतानां त्वं यतुर्दशी ॥ ५२ ॥

अैरावतो गजेंद्राणां सिद्धानां कपिलो मतः ।

अनन्तस्त्वं छि नागानां पितृणामर्यमा भवान् ॥ ५३ ॥

कालः कलयतां य त्वं दैत्यानां बलिरेव य ।

किं बलूक्तेन देवेश सर्वं विष्टभ्य वै जगत् ॥ ५४ ॥

अेकांशेन स्थितस्त्वं छि बछिःस्थोऽन्वित अेव य ॥ ५५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धति स्तुत्वा सुराः सर्वे महादेवं वृषध्वजम् ।

स्तोत्रैर्नानाविधैर्दिव्यैः शूलिनं परमेश्वरम् ॥ ५६ ॥

प्रत्यूयुः प्रस्तुतं दीनाः स्वार्थं स्वार्थवियक्षाणाः ।

वासवाद्या नतस्कन्धाः कृताञ्जलिपुटा मुने ॥ ५७ ॥

देवा उच्युः ।

पराजिता महादेव भ्रातृभ्यां सछितेन तु ।

भगवंस्तारकोत्पन्नैः सर्वे देवाः सवासवाः ॥ ५८ ॥

त्रैलोक्यं स्ववशं नीतं तथा य मुनिसत्तमाः ।

विध्वस्ताः सर्वसंसिद्धाः सर्वमुत्साहितं जगत् ॥ ५९ ॥

यज्ञाभागा-समग्राँस्तु स्वयं गृह्णाति दारुणः ।

प्रवर्तितो ङ्यधर्मस्तैर्दृषीणां य निवारितः ॥ ६० ॥

अवध्याः सर्वभूतानां नियतं तारकात्मजाः ।

तद्विच्छया प्रकुर्वन्ति सर्वे कर्माणि शङ्कर ॥ ६१ ॥

यावन्न क्षीयते दैत्यैर्घोरैस्त्रिपुरवासिभिः ।

तावद्विधीयतां नीतिर्यथा संरक्ष्यते जगत् ॥ ६२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याकण्यं वयस्तेषामिन्द्रादीनां दिवौकसाम् ।

शिवः सम्भाषमाणानां प्रतिवाक्यमुवाच सः ॥ ६३ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभास्त्रे देवस्तुतिर्नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २.५.२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभास्त्रः

२.५.३. तृतीयोऽध्यायः । त्रिपुरवधोपाख्याने भूतत्रिपुरधर्मवर्णनम् ।

शिव उवाच ।

अयं वै त्रिपुराध्यक्षः पुण्यवान्वर्ततेऽधुना ।

यत्र पुण्यं प्रवर्तते न उन्तव्यो भुधैः स्वयित् ॥ १ ॥

जानामि देवकष्टं य विबुधाः सकलं मत् ।

दैत्यास्ते प्रबला उन्तुमशक्यास्तु सुरासुरैः ॥ २ ॥

पुण्यवन्तस्तु ते सर्वे समयास्तारकात्मजाः ।

दुस्साध्यस्तु वधस्तेषां सर्वेषां पुरवासिनाम् ॥ ३ ॥

मित्रद्रोहं कथं जानन्करोमि रणार्कशः ।

सुदुष्टद्रोहे मत्प्रापं पूर्वमुक्तं स्वयम्भुवा ॥ ४ ॥

ब्रह्मघ्ने य सुरापे य स्तेये भग्नप्रते तथा ।

निष्कृतिर्विडिता सद्भिः कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः ॥ ५ ॥

मम भक्तास्तु ते दैत्या मया वध्याः कथं सुराः ।

वियार्यतां भवद्भिश्च धर्मज्ञैरेव धर्मतः ॥ ६ ॥

तावत्ते नैव उन्तव्या यावद्भक्तिः कृतश्च मे ।

तथापि विषणवे देवा निवेद्यं कारुणं त्विदम् ॥ ७ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एत्येवं तद्भयः श्रुत्वा देवाः शङ्कपुरोगमाः ।

न्यवेद्यन् द्रुतं सर्वे ब्रह्मणो प्रथमं मुने ॥ ८ ॥

ततो विधिं पुरस्कृत्य सर्वे देवाः सवासवाः ।

वैकुण्ठं प्रययुः शीघ्रं सर्वे शोभासमन्वितम् ॥ ९ ॥

तत्र गत्वा हरिं दृष्ट्वा प्रणोमुर्जतसम्भ्रमाः ।

तुष्टुवुश्च महाभक्त्या कृताञ्जलिपुटाः सुराः ॥ १० ॥

स्वदुःप्रकाराणं सर्वं पूर्ववत्तदनन्तरम् ।

न्यवेद्यन् द्रुतं तस्मै विषणवे प्रभविषणवे ॥ ११ ॥

देवदुःखं ततः श्रुत्वा दत्तं य त्रिपुरालयैः ।

ज्ञात्वा व्रतं य तेषां तद्विषणुर्वयनमब्रवीत् ॥ १२ ॥

विषणुरुवाच ।

षट् सत्यं वयश्चैव यत्र धर्मः सनातनः ।
 तत्र द्युभं न जायेत सूर्ये दृष्टे यथा तमः ॥ १३ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 षत्येतद्भयनं श्रुत्वा देवा द्युभमुपागताः ।
 पुनरुयुस्तथा विष्णुं परिभ्रानमुष्माभ्भुजाः ॥ १४ ॥
 देवा ऋचुः ।
 कथं यैव प्रकर्त्तव्यं कथं द्युभं निरस्यते ।
 कथं भवेम सुभिः कथं स्थास्यामहे वयम् ॥ १५ ॥
 कथं धर्मा भविष्यन्ति त्रिपुरे जिविते सति ।
 देवद्युभप्रदा नूनं सर्वे त्रिपुरवासिनः ॥ १६ ॥
 किं वा ते त्रिपुरस्येह वधश्चैव विधीयताम् ।
 नो येदकालिकी देवसंलतिः क्रियतां ध्रुवम् ॥ १७ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 षत्युक्त्वा ते तदा देवा द्युभं कृत्वा पुनः पुनः ।
 स्थितिं नैव गतिं ते वै यद्कुर्ववरादिह ॥ १८ ॥
 तान्वै तथाविधान्दृष्ट्वा ढीनान्विनयसंयुतान् ।
 सोऽपि नारायणः श्रीमांश्चिन्तयश्चेतसा तथा ॥ १९ ॥
 किं कार्यं देवकार्येषु मया देवसहायिना ।
 शिवभक्तास्तु ते दैत्यास्तारकस्य सुता षति ॥ २० ॥
 षति सञ्चिन्त्य तत्काले विष्णुना प्रभविविष्णुना ।
 ततो यज्ञाः स्मृतास्तेन देवकार्यार्थमक्षयाः ॥ २१ ॥
 तद्विष्णुस्मृतिमात्रेण यज्ञास्ते तत्क्षणां द्रुतम् ।
 आगतास्तत्र यत्रास्ते श्रीपतिः पुरुषोत्तमः ॥ २२ ॥
 ततो विष्णुं यज्ञपतिं पुराणं पुरुषं हरिम् ।
 प्रणम्य तुष्टुवुस्ते वै कृताञ्जलिपुटास्तदा ॥ २३ ॥
 भगवानपि तान्दृष्ट्वा यज्ञान्प्राह सनातनान् ।
 सनातनस्तदा सेन्द्रान्देवानालोक्य थाय्युतः ॥ २४ ॥
 विष्णुरुवाच ।

अनेनैव सदा देवा यजध्वं परमेश्वरम् ।
 पुरत्रयविनाशाय जगत्त्रयविभूतये ॥ २५ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 अय्युतस्य वयः श्रुत्वा देवदेवस्य धीमतः ।
 प्रेमज्ञा ते प्रणतिं कृत्वा यज्ञेशं तेऽस्तुवन्सुराः ॥ २६ ॥
 अेवं स्तुत्वा ततो देवा अयजन्यज्ञापूरुषम् ।
 यज्ञोक्तेन विधानेन सम्पूर्णाविधयो मुने ॥ २७ ॥
 ततस्तस्माद्यज्ञकुण्डात्समुत्पेतुः सद्यश्नशः ।
 भूतसङ्घा मडाकायाः शूलशक्तिगदायुधाः ॥ २८ ॥
 ददृशुस्ते सुरास्तान् वै भूतसङ्घान् सद्यश्नशः ।
 शूलशक्तिगदास्यस्तान्दण्ड्यापशिलायुधान् ॥ २९ ॥
 नानाप्रहरणोपेतान् नानावेषधराँस्तथा ।
 कालाग्निरुद्रसदृशाःकालसूर्योपमाँस्तदा ॥ ३० ॥
 दृष्ट्वा तानब्रवीद्विष्णुः प्रणिपत्य पुरःस्थितान् ।
 भूतान्यज्ञापतिः श्रीमान् रुद्राज्ञाप्रतिपालकः ॥ ३१ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 भूताः शृणुत मद्भाष्यं देवकार्यार्थमुद्यताः ।
 गच्छन्तु त्रिपुरं सद्यः सर्वे हि बलवत्तराः ॥ ३२ ॥
 गत्वा दग्ध्वा च भित्त्वा च भङ्क्त्वा दैत्यपुरत्रयम् ।
 पुनर्यथागता भूतागन्तुमर्हथ भूतये ॥ ३३ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 तच्छ्रुत्वा भगवद्भाष्यं ततो भूतगाणाश्च ते ।
 प्रणम्य देवदेवं तं ययुर्दैत्यपुरत्रयम् ॥ ३४ ॥
 गत्वा तत्प्रविशन्तश्च त्रिपुराधिपतेजसि ।
 भस्मसादभवन्सद्यः शलभा षव पावके ॥ ३५ ॥
 अवशिष्टाश्च ये केचित्पलायनपरायणाः ।
 निस्सृत्यारं समायाता हरिर्निकटमाकुलाः ॥ ३६ ॥
 तान्दृष्ट्वा स हरिः श्रुत्वा तस्य वृत्तमशेषतः ।

चिन्तयामास भगवान्भनसा पुरुषोत्तमः ॥ ३७ ॥

किं कृत्यमधुना कार्यमिति सन्तप्तमानसः ।

सन्तप्तानमरा-सर्वानाज्ञाय य सवासवान् ॥ ३८ ॥

कथं तेषां य दैत्यानां भलाद्भुत्वा पुरत्रयम् ।

देवकार्यं करिष्यामीत्यासीच्छ्विन्तासमाकुलः ॥ ३९ ॥

नाशोऽभियारतो नास्ति धर्मिष्ठानां न संशयः ।

एति प्राड स्वयं येशः श्रुत्याथारप्रमाशुङ्क्त ॥ ४० ॥

दैत्याश्च ते हि धर्मिष्ठाःसर्वे त्रिपुरवासिनः ।

तस्मादवध्यतां प्राप्ता नान्यथासुरपुङ्गवाः ॥ ४१ ॥

कृत्वा तु सुमहत्पापं रुद्रमभ्यर्थयन्ति ते ।

मुच्यन्ते पातकैः सर्वैः पद्मपत्रमिवाभ्रसा ॥ ४२ ॥

रुद्राभ्यर्थनतो देवाः सर्वे कामा भवन्ति हि ।

नानोपभोगसम्पत्तिर्वश्यतां याति वै भुवि ॥ ४३ ॥

तस्मात्तद्भोगिनो दैत्या लिङ्गार्थनपरायणाः ।

अनेकविधसम्पत्तेर्भोक्षस्यापि परत्र य ॥ ४४ ॥

ततः कृत्वा धर्मविघ्नं तेषामेवात्ममायया ।

दैत्यानां देवकार्यार्थं हरिष्ये त्रिपुरं क्षणात् ॥ ४५ ॥

वियार्थेत्थं ततस्तेषां भगवान्पुरुषोत्तमः ।

कर्तुं व्यवस्थितः पश्चाद्भर्मविघ्नं सुरारिणाम् ॥ ४६ ॥

यावच्च वेदधर्मास्तु यावद्वै शङ्करार्थनम् ।

यावच्च शुचिकृत्यानि तावन्नाशो भवेन्न हि ॥ ४७ ॥

तस्मादेवं प्रकर्तव्यं वेदधर्मस्ततो व्रजेत् ।

त्यक्तलिङ्गार्थना दैत्या भविष्यन्ति न संशयः ॥ ४८ ॥

एति निश्चित्य वै विष्णुर्विघ्नार्थमकरोत्तदा ।

तेषां धर्मस्य दैत्यानामुपायं श्रुतिभण्डनम् ॥ ४९ ॥

तदैवोवाय देवान्स विष्णुर्देवसङ्गायकृत् ।

शिवाज्ञया शिवेनैवाज्ञप्तस्त्रैलोक्यरक्षणे ॥ ५० ॥

विष्णुरुवाय ।

डे देवाः सकला यूयं गच्छत स्वगृहान्श्रुवम् ।

देवकार्यं करिष्यामि यथामति न संशयः ॥ ५१ ॥

तान्द्रुद्राद्विमुभात्रूनं करिष्यामि सुयत्नतः ।

स्वभक्तिरडितान् ज्ञात्वा तान्करिष्यामि भस्मसात् ॥ ५२ ॥

सनत्कुमार उवाय ।

तदाज्ञां शिरसाधायश्चासितास्तेऽमरा मुने ।

स्वस्वधामानि विश्वस्ता ययुः परममोदिताः ॥ ५३ ॥

ततश्चैवाकरोद्विष्णुर्देवार्थं छितमुत्तमम् ।

तदेव श्रूयतां सम्यक्सर्वपापप्राणाशनम् ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएऽं त्रिपुरवधोपाख्याने भूतत्रिपुरधर्मवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ २.५.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएऽं

२.५.४. यतुर्थोऽध्यायः । सनत्कुमारपाराशर्य संवादे त्रिपुरदीक्षाविधानम् ।

सनत्कुमार उवाय ।

असृजय्य महातेजाः पुरुषं स्वात्मसम्भवम् ।

अेकं मायामयं तेषां धर्मविद्यार्थमय्युतः ॥ १ ॥

मुष्टिडनं म्लानवस्त्रं च गुम्फिपात्रसमन्वितम् ।

ध्यानं पुञ्जिकां उस्ते यालयन्तं पदे पदे ॥ २ ॥

वस्त्रयुक्तं तथा उस्तं क्षीयमाणं मुष्पे सदा ।

धर्मेति व्याडन्तं छि वाया विकलवया मुनिम् ॥ ३ ॥

स नमस्कृत्य विष्णुं तं तत्पुरः संस्थितोऽथ वै ।

उवाय वयनं तत्र हरिं स प्राञ्जलिरस्तदा ॥ ४ ॥

अरिउन्नय्युतं पूज्यं किं करोमि तदादिश ।

कानि नामानि मे देव स्थानं वापि वद प्रभो ॥ ५ ॥

छत्येवं भगवान्विष्णुः श्रुत्वा तस्य शुभं वचः ।

प्रसन्नमानसो भूत्वा वचनं येदमब्रवीत् ॥ ६ ॥

विष्णुरुवाच ।

यदर्थं निर्मितोऽसि त्वं निबोध कथयामि ते ।

मदङ्गज महाप्राज्ञ मद्रूपस्त्वं न संशयः ॥ ७ ॥

ममाङ्गाय्य समुत्पन्नो मत्कार्यं कर्तुमर्हसि ।

मदीयस्त्वं सदा पूज्यो भविष्यति न संशयः ॥ ८ ॥

अरिडन्नाम ते स्यात्तु ङ्यन्यानि न शुभानि य ।

स्थानं वक्ष्यामि ते पश्चाच्छृणु प्रस्तुतमादरात् ॥ ९ ॥

मायिन्मायामयं शास्त्रं तत्सोऽशस्यस्रकम् ।

श्रौतस्मार्तविरुद्धं य वार्शामविवर्जितम् ॥ १० ॥

अपभ्रंशमयं शास्त्रं कर्मवादमयं तथा ।

स्थयेति प्रयत्नेन तद्विस्तारो भविष्यति ॥ ११ ॥

ददामि तव निर्माणे सामर्थ्यं तद्भविष्यति ।

माया य विविधा शीघ्रं त्वदधीना भविष्यति ॥ १२ ॥

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य हरेश्च परमात्मनः ।

नमस्कृत्य प्रत्युवाच स मायी तं जनार्दनम् ॥ १३ ॥

मुण्ड्युवाच ।

यत्कर्तव्यं मया देव द्रुतमादिश तत्प्रभो ।

त्वदाज्ञयाभिलं कर्म सकलं य भविष्यति ॥ १४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

छत्युक्त्वा पाठयामास शास्त्रं मायामयं तथा ।

छडैव स्वर्गनरकप्रत्ययो नान्यथा पुनः ॥ १५ ॥

तमुवाच पुनर्विष्णुः स्मृत्वा शिवपदाम्भुजम् ।

मोडनीया छमे दैत्याः सर्वे त्रिपुरवासिनः ॥ १६ ॥

कार्यास्ते दीक्षिता नूनं पाठनीयाः प्रयत्नतः ।

मदाज्ञया न दौषस्ते भविष्यति मडामते ॥ १७ ॥

धर्मास्तत्र प्रकाशन्ते श्रौतस्मार्त्ता न संशयः ।
 अनया विद्यया सर्वे स्फोटनीया ध्रुवं यते ॥ १८ ॥
 गन्तुमर्हसि नाशार्थं मुण्डिंस्त्रिपुरवासिनाम् ।
 तमोधर्मं सम्प्रकाश्य नाशयस्व पुरत्रयम् ॥ १९ ॥
 ततश्चैव पुनर्गत्वा मरुस्थल्यां त्वया विभो ।
 स्थातव्यं य स्वधर्मेण कविर्यावत्समाव्रजेत् ॥ २० ॥
 प्रवृत्ते तु युगे तस्मिन्स्वीयो धर्मः प्रकाश्यताम् ।
 शिष्यैश्च प्रतिशिष्यैश्च वर्तनीयस्त्वया पुनः ॥ २१ ॥
 मदाज्ञया भवद्भूमो विस्तारं यास्यति ध्रुवम् ।
 मधनुज्ञापरो नित्यं गतिं प्राप्स्यसि मामकीम् ॥ २२ ॥
 अवेमाज्ञा तदा दत्ता विष्णुना प्रभविष्णुना ।
 शासनाद्वैदेवस्य हृदा त्वन्तर्दधे हरिः ॥ २३ ॥
 ततस्समुद्गी परिपालयन्हरे-
 राज्ञां तथा निर्मितवांश्च शिष्यान् ।
 यथास्ववृषं यतुरस्तदानीं
 मायाभयं शास्त्रमपाठयत्स्वयम् ॥ २४ ॥
 यथा स्वयं तथा ते य यत्वारो मुण्डिनः शुभाः ।
 नमस्कृत्य स्थितास्तत्र हरये परमात्मने ॥ २५ ॥
 हरिश्चापि मुनेस्तत्र यतुरस्तांस्तदा स्वयम् ।
 उवाच परमप्रीतः शिवाज्ञापारिपालकः ॥ २६ ॥
 यथा गुरुस्तथा यूयं भविष्यथ मदाज्ञया ।
 धन्याः स्थ सद्गतिमिदं सम्प्राप्स्यथ न संशयः ॥ २७ ॥
 यत्वारो मुण्डिनस्तेऽथ धर्मं पाषाणमाश्रिताः ।
 उस्ते पात्रं दधानाश्च तुण्डवस्त्रस्य धारकाः ॥ २८ ॥
 मलिनाभ्येव वासांसि धारयन्तो ऽयमाचिणः ।
 धर्मो लाभः परं तत्त्वं वदन्तस्त्वतिहर्षतः ॥ २९ ॥
 मार्जनीं श्रियमाणाश्च वस्त्रभाण्डविनिर्मिताम् ।
 शनैः शनैश्चलन्तो हि ज्वालिंसाभयाद्भ्रुवम् ॥ ३० ॥

ते सर्वे य तदा देवं भगवन्तं मुदान्विताः ।
 नमस्कृत्य पुनस्तत्र मुने तस्थुस्तदग्रतः ॥ ३१ ॥
 उरिणा य तदा उस्ते धृत्वा य गुरवेऽर्पिताः ।
 अब्यधायि य सुप्रीत्या तन्नामानि विशेषतः ॥ ३२ ॥
 यथा त्वं य तथैवैते मदीया वै न संशयः ।
 आद्विडुपं य तन्नाम पूज्यत्वात्पूज्य उच्यते ॥ ३३ ॥
 ऋषिर्यतिस्तथाकीर्यं उपाध्याय इति स्वयम् ।
 इमान्यपि तु नामानि प्रसिद्धानि भवन्तु वः ॥ ३४ ॥
 ममापि य भवद्भिश्च नाम ग्राह्यं शुभं पुनः ।
 अरिउन्निति तन्नाम ध्येयं पापप्राणाशनम् ॥ ३५ ॥
 भवद्भिश्चैव कर्तव्यं कार्यं लोकसुभावलम् ।
 लोकानुकूलं यरतां भविष्यत्युत्तमा गतिः ॥ ३६ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 ततः प्राणम्य तं मायी शिष्ययुक्तः स्वयं तदा ।
 जगाम त्रिपुरं सद्यः शिवेच्छाकारिणं मुमा ॥ ३७ ॥
 प्रविश्य तत्पुरं तूर्णं विष्णुना नोदितो वशी ।
 मलाभायाविना तेन ऋषिर्मायां तदाकरोत् ॥ ३८ ॥
 नगरोपवने कृत्वा शिष्यैर्युक्तः स्थितिं तदा ।
 मायां प्रवर्तयामास मायिनामपि मोहिनीम् ॥ ३९ ॥
 शिवार्यनप्रभावेण तन्माया सखसा मुने ।
 त्रिपुरे न यथावाशु निर्विण्णोऽभूत्तदा यतिः ॥ ४० ॥
 अथ विष्णुं स सस्मार तुष्टाव य हृदा भुङ्क्ते ।
 नष्टोत्साहो विद्येतस्को हृदयेन विदूयता ॥ ४१ ॥
 तत्स्मृतस्त्वरितं विष्णुः सस्मार शङ्करे हृदि ।
 प्राप्याङ्गां मनसा तस्य स्मृतवान्नारदं द्रुतम् ॥ ४२ ॥
 स्मृतमात्रेण विष्णोश्च नारदः समुपस्थितः ।
 नत्वा स्तुत्वा पुरस्तस्य स्थितोऽभूत्साञ्जलिस्तदा ॥ ४३ ॥
 अथ तं नारदं प्राड विष्णुर्मतिमतां वरः ।

लोकोपकारनिरतो देवकार्यकरः सदा ॥ ४४ ॥

शिवाज्ञायोच्यते तात गच्छ त्वं त्रिपुरं द्रुतम् ।
ऋषिस्तत्र गतः शिष्यैर्मोक्षार्थं तत्सुवासिनाम् ॥ ४५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
छत्याकर्ण्य वयस्तस्य नारदो मुनिसत्तमः ।
गतस्तत्र द्रुतं यत्र स ऋषिर्मायिनां वरः ॥ ४६ ॥

नारदोऽपि तथा मायी नियोगान्मायिनः प्रभोः ।
प्रविश्य तत्पुरं तेन मायिना सह दीक्षितः ॥ ४७ ॥

ततश्च नारदो गत्वा त्रिपुराधीशसन्निधौ ।
क्षेमप्रभ्रादिकं कृत्वा राज्ञे सर्वं न्यवेदयत् ॥ ४८ ॥

नारद उवाच ।
कश्चित्समागतश्चात्र यतिर्धर्मपरायणः ।
सर्वविद्याप्रदुष्टो हि वेदविद्यापरान्वितः ॥ ४९ ॥

दृष्ट्वा च बलवो धर्मा नैतेन सदृशाः पुनः ।
वयं सुदीक्षिताश्चात्र दृष्ट्वा धर्मं सनातनम् ॥ ५० ॥
तवेच्छा यद्वि वर्तेत तद्धर्मं दैत्यसत्तम ।
तद्धर्मस्य मळाराज ग्राह्या दीक्षा त्वया पुनः ॥ ५१ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
तदीयं स वयः श्रुत्वा मलदर्थसुगर्भितम् ।
विस्मितो हृदि दैत्येशो जगौ तत्र विमोहितः ॥ ५२ ॥

नारदो दीक्षितो यस्माद्धयं दीक्षामवाप्नुमः ।
छत्येवं च विदित्वा वै जगाम स्वयमेव ह ॥ ५३ ॥

तद्रूपं च तदा दृष्ट्वा मोलितो मायया तथा ।
उवाच वचनं तस्मै नमस्कृत्य मलात्मने ॥ ५४ ॥

त्रिपुराधिप उवाच ।
दीक्षा देया त्वया मल्यं निर्मलाशय भो ऋषे ।
अहं शिष्यो भविष्यामि सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ५५ ॥

छत्येवं तु वयः श्रुत्वा दैत्यराजस्य निर्मलम् ।

प्रत्युवाय सुयत्नेन ऋषिः स य सनातनः ॥ ५६ ॥

मदीया करणीया स्याद्यथाज्ञा दैत्यसत्तम ।

तदा देया मया दीक्षा नान्यथा कोटियत्नतः ॥ ५७ ॥

इत्येवं तु वयः श्रुत्वा राजा मायामयोऽभवत् ।

उवाच वचनं शीघ्रं यतिं तं हि कृताञ्जलिः ॥ ५८ ॥

दैत्य उवाच ।

यथाज्ञां दास्यसि त्वं य तत्तथैव न यान्यथा ।

त्वदाज्ञां नोऽल्लङ्घयिष्ये सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ५९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

इत्याकर्ण्य वयस्तस्य त्रिपुराधीशितुस्तदा ।

दूरीकृत्य मुभाद्भस्त्रमुवाच ऋषिसत्तमः ॥ ६० ॥

दीक्षां गृहीष्व दैत्येन्द्र सर्वधर्मोत्तमोत्तमाम् ।

येन दीक्षाविधानेन प्राप्स्यसि त्वं कृतार्थताम् ॥ ६१ ॥

इत्युक्त्वा स तु मायावी दैत्यराजाय सत्वरम् ।

ददौ दीक्षां स्वधर्मोक्तां तस्मै विधिविधानतः ॥ ६२ ॥

दैत्यराजे दीक्षिते य तस्मिन्ससङ्गजे मुने ।

सर्वे य दीक्षिता जातास्तत्र त्रिपुरवासिनः ॥ ६३ ॥

मुनेः शिष्यैः प्रशिष्यैश्च व्याप्तमासीद् द्रुतं तदा ।

महामायाविनस्तत्तु त्रिपुरे सकलं मुने ॥ ६४ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धप्रश्ने सनत्कुमारपाराशर्यसंवादे त्रिपुरदीक्षाविधानं
नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ २.५.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धप्रश्नः

२.५.५. पञ्चमोऽध्यायः । त्रिपुरमोहनम् ।

व्यास उवाच ।

दैत्यराजे दीक्षिते य मायिना तेन भोक्षिते ।
 किमुवाय तदा मायी किं यकार स दैत्यपः ॥ १ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 दीक्षां दत्त्वा यतिस्तस्मा अरिहन्नारदादिभिः ।
 शिष्यैः सेवितपादाब्जो दैत्यराजनमब्रवीत् ॥ २ ॥
 अरिहन्नृवाच ।
 शृणु दैत्यपते वाक्यं मम संज्ञानगर्भितम् ।
 वेदान्तसारसर्वस्वं रजस्यं परमोत्तमम् ॥ ३ ॥
 अनादिसिद्धः संसारः कर्तृकर्मविवर्जितः ।
 स्वयं प्रादुर्भवत्येव स्वयमेव विलीयते ॥ ४ ॥
 ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्तं यावद्देहनिबन्धनम् ।
 आत्मैवैकेश्वरस्तत्र न द्वितीयस्तदीशिता ॥ ५ ॥
 यद् ब्रह्मविषगुरुद्राप्यास्तदाप्या देहिनामिमाः ।
 आप्या यथास्मदादीनामरिहन्नादिरुच्यते ॥ ६ ॥
 देहो यथास्मदादीनां स्वकालेन विलीयते ।
 ब्रह्मादिमशकान्तानां स्वकालावलीयते तथा ॥ ७ ॥
 विचार्यमाणो देहेऽस्मिन्न किञ्चिदधिकं क्वचित् ।
 आहारो मैथुनं निद्रा भयं सर्वत्र यत्सामम् ॥ ८ ॥
 निराहारपरीमाणं प्राप्य सर्वो हि देहभृत् ।
 सदृशीमेव सन्तृप्तिं प्राप्नुयान्नाधिकेतराम् ॥ ९ ॥
 यथा वितृषिताः स्याम पीत्वा पेयं मुदा वयम् ।
 तृषितास्तु तथा-न्येऽपि न विशेषोऽल्पकोऽधिकः ॥ १० ॥
 सन्तु नार्यः सडस्त्राणि रूपावावण्यभूमयः ।
 परं निधुवने काले ह्यैकेवेहोपयुज्यते ॥ ११ ॥
 अश्वः पराः शताःसन्तु सन्त्वनेकेऽप्यनेकधा ।
 अधिरोहे तथायेको न द्वितीयस्तथात्मनः ॥ १२ ॥
 पर्यङ्कुशायिनां स्वापे सुप्तं यदुपजायते ।
 तदेव सौष्यं निद्राभिर्भूतभूशायिनामपि ॥ १३ ॥

यथैव मरणाद्भीतिरस्मदादिवपुष्मताम् ।
 ब्रह्मादिकीटकान्तानां तथा मरणातो भयम् ॥ १४ ॥
 सर्वे तनुभूतस्तुत्या यदि बुद्ध्या विचार्यते ।
 छंदं निश्चित्य केनापि नो हिंस्यः कोऽपि कुत्रचित् ॥ १५ ॥
 धर्मो ज्ञवद्यथातुल्यो न क्वापि जगतीतले ।
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन कार्या ज्ञवद्यथा नृभिः ॥ १६ ॥
 अेकस्मिन् रक्षिते ज्ञवे त्रैलोक्यं रक्षितं भवेत् ।
 धातिते धातितं तद्भक्तस्माद्रक्षेत्र धातयेत् ॥ १७ ॥
 अहिंसा परमो धर्मः पापमात्मप्रपीडनम् ।
 अपराधीनता मुक्तिः स्वर्गोऽभिलषिताशनम् ॥ १८ ॥
 पूर्वसूरिभिरित्युक्तं सत्प्रमाणातया ध्रुवम् ।
 तस्मान्न हिंसा कर्तव्या नरैर्नरकभीरुभिः ॥ १९ ॥
 न हिंसासदृशं पापं त्रैलोक्ये सयराथरे ।
 हिंसको नरकं गच्छेत्स्वर्गं गच्छेदहिंसकः ॥ २० ॥
 सन्ति दानान्यनेकानि किं तैस्तुच्छृङ्खलप्रैः ।
 अभीतिसदृशं दानं परमेकमपील न ॥ २१ ॥
 छल यत्वारि दानानि प्रोक्तानि परमर्षिभिः ।
 विचार्य नानाशास्त्राणि शर्मणोऽत्र परत्र य ॥ २२ ॥
 भीतेभ्यश्चाभयं देयं व्याधितेभ्यस्तथौषधम् ।
 देया विद्यार्थिनां विद्या देयमन्नं क्षुधातुरे ॥ २३ ॥
 यानि यानील दानानि बहु मुन्युदितानि य ।
 ज्ञुवाभयप्रदानस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ २४ ॥
 अविचिन्त्यप्रभावं हि मणिमन्त्रौषधं बलम् ।
 तदव्यस्यं प्रयत्नेन नामार्थोपाज्जनाय वै ॥ २५ ॥
 अर्थानुपाज्ज्यं बहुशो द्वादशायतनानि वै ।
 परितः पश्चिपूज्यानि किमन्यैरिह पूजितैः ॥ २६ ॥
 पञ्चकर्मैन्द्रियग्रामाः पञ्च बुद्धीन्द्रियाणि य ।
 मनो बुद्धिरिह प्रोक्तं द्वादशायतनं शुभम् ॥ २७ ॥

ध्रुवैव स्वर्गनरकौ प्राणिनां नान्यतः क्वचित् ।
 सुभं स्वर्गः समाभ्यातो दृग्भं नरकमेव हि ॥ २८ ॥
 सुभेषु भुज्यमानेषु यत्स्थाद्देलविसर्जनम् ।
 अयमेव परो भोक्षो विज्ञेयस्तत्त्वचिन्तकैः ॥ २९ ॥
 वासनासहिते क्लेशसमुच्छेदे सति ध्रुवम् ।
 अज्ञानोपरभो भोक्षो विज्ञेयस्तत्त्वचिन्तकैः ॥ ३० ॥
 प्रामाणिकी श्रुतिरियं प्रोच्यते वेदवादिभिः ।
 न हिंस्यात्सर्वभूतानि नान्या हिंसाप्रवर्तिका ॥ ३१ ॥
 अग्निष्टोमीयमिति या भ्रामिका साऽसतामिह ।
 न सा प्रमाणं ज्ञातृणां पश्चालम्भनकारिका ॥ ३२ ॥
 वृक्षांश्छित्वा पशून् उत्वा कृत्वा रुधिरकर्मम् ।
 दग्ध्वा वह्नौ तिलाज्यादि चित्रं स्वर्गोऽभिलष्यते ॥ ३३ ॥
 धृत्येवं स्वमतं प्रोच्य यतिस्त्रिपुरनायकम् ।
 श्रावयित्वाभिलान् पौरानुवाच पुनरादरात् ॥ ३४ ॥
 दृष्टार्थप्रत्ययकरान्देहसौष्यैकसाधकान् ।
 भौद्धागमविनिर्दिष्टान्धर्मान्वेदपरांस्ततः ॥ ३५ ॥
 आनन्दं ब्रह्मणो रूपं श्रुत्यैवं यन्निगद्यते ।
 तत्तथैवेह मन्तव्यं मिथ्या नानात्वकल्पना ॥ ३६ ॥
 यावत्स्वस्थमिदं वर्षं यावन्नेन्द्रियविकल्पः ।
 यावज्जरा य दूरेऽस्ति तावत्सौष्यं प्रसाधयेत् ॥ ३७ ॥
 अस्वास्थ्येन्द्रियवैकल्ये वाह्यके तु कुतः सुभम् ।
 शरीरमपि दातव्यमर्थिभ्योऽतः सुभोऽसुभिः ॥ ३८ ॥
 यायमानमनोवृत्तिप्रीणने यस्य नो जनिः ।
 तेन भूर्भारिवत्येषा समुद्रागद्गुमैर्न हि ॥ ३९ ॥
 सत्वरे गत्वरो देहः सञ्चयाः सपरिक्षयाः ।
 धृति विज्ञाय विज्ञाता देहसौष्यं प्रसाधयेत् ॥ ४० ॥
 श्रवायसङ्गमीणां य प्रातर्भोज्यमिदं वपुः ।

भस्मान्तं तच्छरीरं च वेदे सत्यं प्रपठ्यते ॥ ४१ ॥

मुधा जातिविकल्पोऽयं लोकेषु परिकल्प्यते ।

मानुष्ये सति सामान्ये कोऽधमः कोऽथ योत्तमः ॥ ४२ ॥

ब्रह्मादिसृष्टिरेषेति प्रोच्यते वृद्धपूरुषैः ।

तस्य जातौ सुतौ दक्षमरीच्यौ येति विश्रुतौ ॥ ४३ ॥

मारीचेन कश्यपेन दक्षकन्याः सुलोचनाः ।

धर्मेण किल मार्गेण परिणीतास्त्रयोदश ॥ ४४ ॥

अपीदान्तिन्तनैर्मर्त्यैरल्पबुद्धिपराङ्मैः ।

अपि गम्यस्त्वगभ्योऽयं विचारः क्षियते मुधा ॥ ४५ ॥

मुपभाडूरुसञ्जातं यातुर्वर्ण्यं सङ्घोदितम् ।

कल्पनेयं कृता पूर्वैर्न घटेत विचारतः ॥ ४६ ॥

ओकस्यां च तनौ जाता ओकस्माद्यद्वि वा क्वचित् ।

यत्वारस्तनयास्तत्किं भिन्नवर्णत्वमाप्नुयुः ॥ ४७ ॥

वर्णावर्णविभागेऽयं तस्मात्प्र प्रतिभासते ।

अतो भेदो न मन्तव्यो मानुष्ये केनचित्क्वचित् ॥ ४८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्वमाभाष्य दैत्येशं पौरांश्च स यतिर्मुने ।

सशिष्यो वेदधर्माश्च नाशयामास यादरात् ॥ ४९ ॥

स्त्रीधर्मं भाण्डयामास पातिप्रत्यपरं मङ्गत् ।

जितेन्द्रियत्वं सर्वेषां पुरुषाणां तथैव सः ॥ ५० ॥

द्वेधधर्मान्विशेषेण ब्राह्मधर्मास्तथैव च ।

मपधर्मान् प्रतादींश्च तीर्थब्राह्मं विशेषतः ॥ ५१ ॥

शिवपूजा विशेषेण विङ्गाराधनपूर्विकाम् ।

विष्णुसूर्यगणेशाद्विपूजनं विधिपूर्वकम् ॥ ५२ ॥

स्नानदानादिकं सर्वं पर्वकाले विशेषतः ।

भाण्डयामास स यतिर्मायी मायाविनां वरः ॥ ५३ ॥

किं बलुक्तेन विप्रेन्द्र त्रिपुरे तेन मायिना ।

वेदधर्माश्च ये केचित्ते सर्वे दूरतः कृताः ॥ ५४ ॥

यतिधर्माश्रयाः सर्वा मोहितास्त्रिपुराङ्गनाः ।

भर्तृशुश्रूषणवतीं विजडुर्मतिमुत्तमाम् ॥ ५५ ॥

अव्यस्याकर्षणीं विधां वशीकृत्यमयीमपि ।

पुरुषाः सङ्घीचक्रुः परदारेषु मोहिताः ॥ ५६ ॥

अन्तः पुरयरा नार्थस्तथा राजकुमारकाः ।

पौराः पुराङ्गनाश्चापि सर्वे तैश्च विमोहिताः ॥ ५७ ॥

अेवं पौरेषु सर्वेषु निजधर्मेषु सर्वथा ।

पराङ्मुખेषु जतेषु प्रोत्वलास वृषेततः ॥ ५८ ॥

माया य देवदेवस्य विषणोस्तस्याज्ञया प्रभो ।

अलक्ष्मीश्च स्वयं तस्य नियोगात्त्रिपुरं गता ॥ ५९ ॥

या लक्ष्मीस्तपसा तेषां लब्धा देवेश्वराद्धरात् ।

अडिर्गता परित्यज्य नियोगाद्भ्रमणः प्रभोः ॥ ६० ॥

बुद्धिमोहं तथाभूतं विषणोर्मायाविनिर्मितम् ।

तेषां दत्त्वा क्षणादेव कृतार्थोऽभूत्स नारदः ॥ ६१ ॥

नारदोऽपि तथाऽपुं यथा मायी तथैव सः ।

तथापि विदुतो नाभूत्यारमेशादनुग्रहात् ॥ ६२ ॥

आसीत्सुखितसामर्थ्यो दैत्यराजोऽपि भो मुने ।

भ्रातृभ्यां सङ्घितस्तत्र मयेन य शिवेच्छया ॥ ६३ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाण्डे त्रिपुरमोहनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ २.५.५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाण्डे

२.५.६. षष्ठोऽध्यायः । शिवस्तुतिवार्णनम् ।

व्यास उवाच ।

तस्मिन् दैत्याधिपे पौरे सभ्रातरि विमोहिते ।

सनत्कुमारं किं यासीत्तदायक्ष्वाभिलं विभो ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

त्रिपुरे य तथाभूते दैत्ये त्यक्तशिवायने ।

स्त्रीधर्मे निभिले नष्टे दुराकारे व्यवस्थिते ॥ २ ॥

कृतार्थं ध्रुव लक्ष्मीशो देवैः सार्द्धमुमापतिम् ।

निवेदितुं तय्यस्त्रिंशैः कैलासमगमद्भ्रुः ॥ ३ ॥

तस्योपकण्ठं स्थित्वाऽसौ देवैःसह रमापतिः ।

ततो भूरि स य ब्रह्मा परमेष्ण समाधिना ॥ ४ ॥

मनसा प्राप्य सर्वज्ञं ब्रह्माणा स उरिस्तदा ।

तुष्टाव वाग्भिरिष्टाभिः शङ्करं पुरुषोत्तमः ॥ ५ ॥

विष्णुरुवाच ।

महेश्वराय देवाय नमस्ते परमात्मने ।

नारायणाय रुद्राय ब्रह्मणे ब्रह्मरूपिणे ॥ ६ ॥

अथ कृत्वा महादेवं दण्डवत्प्रणम्य उ ।

जजाप रुद्रमन्त्रं य दक्षिणामूर्तिसम्भवम् ॥ ७ ॥

जले स्थित्वा सार्द्धकोटिप्रमितं तन्मनाः प्रभुः ।

संस्मरन् मनसा शम्भुं स्वप्नं परमेश्वरम् ॥ ८ ॥

तावद्देवास्तदा सर्वे तन्मनस्का महेश्वरम् ॥ ९ ॥

देवा उच्युः ।

नमःसर्वात्मने तुभ्यं शङ्करायार्तिंकारिणे ।

रुद्राय नीलकण्ठाय शिद्रूपाय प्रथेतसे ॥ १० ॥

गतिर्नः सर्वदा त्वं हि सर्वापद्धिनिवारकः ।

त्वमेव सर्वदात्माभिर्वन्द्यो देवारिसूदन ॥ ११ ॥

त्वमादिस्त्वमनादिश्च स्वानन्दश्चाक्षयः प्रभुः ।

प्रकृतेः पुरुषस्यापि साक्षात्स्रष्टा जगत्प्रभुः ॥ १२ ॥

त्वमेव जगतां कर्ता भर्ता उर्ता त्वमेव हि ।

ब्रह्मा विष्णुर्दुरो भूत्वा रजःसत्त्वतमोगुणैः ॥ १३ ॥

तारकोऽसि जगत्यस्मिन् सर्वेषामधिपोऽव्ययः ।

वरदो वाऽभयो वाय्यो वाय्यवाय्यकवर्जितः ॥ १४ ॥

वाय्यो मुक्त्यर्थमीशानो योगिभिर्योगवित्तमैः ।
दृत्पुण्डरीकविवरे योगिनां त्वं छि संस्थितः ॥ १५ ॥

वदन्ति वेदास्त्वां सन्तः परब्रह्मस्वरूपिणाम् ।
भवन्तं तत्त्वमित्यद्य तेजोराशिं परात्परम् ॥ १६ ॥

परमात्मानमित्यादुरस्मिन् जगति यद्विभो ।
त्वमेव शर्व सर्वात्मन् त्रिलोकाधिपते भव ॥ १७ ॥

दृष्टं श्रुतं स्तुतं सर्वं ज्ञायमानं जगद्गुरो ।
आणोरल्पतरं प्रादुर्भूतोऽपि मङ्गतरम् ॥ १८ ॥

सर्वतः पाणिपादं तत् सर्वतोऽक्षिशिरोभुजम् ।
सर्वतः श्रवणघ्राणं त्वां नमामि य सर्वतः ॥ १९ ॥

सर्वज्ञं सर्वतो व्यापिन् सर्वेश्वरमनावृतम् ।
विश्वरूपं विरुपाक्षं त्वां नमामि य सर्वतः ॥ २० ॥

सर्वेश्वरं भवाध्यक्षं सत्यं शिवमनुत्तमम् ।
डोटि भास्करसङ्काशं त्वां नमामि य सर्वतः ॥ २१ ॥

विश्वदेवमनाद्यन्तं षट्त्रिंशत्समनीश्वरम् ।
प्रवर्तकं य सर्वेषां त्वां नमामि य सर्वतः ॥ २२ ॥

प्रवर्तकं य प्रकृतेः सर्वस्य प्रपितामहम् ।
सर्वविग्रहमीशं छि त्वां नमामि य सर्वतः ॥ २३ ॥

अेवं वदन्ति वरदं सर्वावासं स्वयम्भुवम् ।
श्रुतयः श्रुतिसारज्ञं श्रुतिसारविदश्च ये ॥ २४ ॥

अदृश्यमस्माभिरनेकभूतं
त्वया कृतं यद्भवताथ लोके ।
त्वामेव देवासुरभूसुराश्च
अन्ये य वै स्थावरजङ्गमाश्च ॥ २५ ॥

पाण्ड्यनन्यगतीन् शम्भो सुरान्नो देववल्बल ।
नष्टप्रायांस्त्रिपुरतो विनिहत्यासुरान्साक्षात् ॥ २६ ॥

मायया मोहितास्तेऽद्य भवतः परमेश्वर ।

विष्णुना प्रोक्तयुक्त्या त उज्जिता धर्मतः प्रभो ॥ २७ ॥

सन्त्यक्तसर्वधर्माश्च बौद्धागमसमाश्रिताः ।

अस्मद्भाग्यवशाज्जाता दैत्यास्ते भक्तवत्सल ॥ २८ ॥

सदा त्वं कार्यकर्ता छि देवानां शरणप्रद ।

वयं ते शरणापन्ना यथेच्छसि तथा कुरु ॥ २९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एति स्तुत्वा मलेशानं देवास्तु पुरतः स्थिताः ।

कृताञ्जलिपुटा दीना आसन् सन्नतमूर्तयः ॥ ३० ॥

स्तुतश्चैवं सुरेन्द्राद्यैर्विष्णोर्जाप्येन येश्वरः ।

अगच्छत्तत्र सर्वेशो वृषमारुह्य उर्षितः ॥ ३१ ॥

विष्णुमालिङ्ग्य नन्दिशादवरुह्य प्रसन्नधीः ।

ददर्श सुदृशा तत्र नन्दीदत्तकरोऽपिलान् ॥ ३२ ॥

अथ देवान् समालोक्य कृपादृष्ट्या उरिं हरः ।

प्राङ् गम्भीरया वाचा प्रसन्नः पार्वतीपतिः ॥ ३३ ॥

शिव उवाच ।

ज्ञातं मयेऽमधुना देवकार्यं सुरेश्वर ।

विष्णोर्मायाबलं यैव नारदस्य च धीमतः ॥ ३४ ॥

तेषामधर्मनिष्ठानां दैत्यानां देवसत्तम ।

पुरत्रयविनाशं च करिष्येऽहं न संशयः ॥ ३५ ॥

परन्तु ते मलादैत्या मद्भक्ता दृढमानसाः ।

अथ वध्या भयैव स्युर्व्याजत्यक्तवृषोत्तमाः ॥ ३६ ॥

विष्णुर्दुन्यात्परो वाथ यत्याजितवृषाः कृताः ।

दैत्या मद्भक्तिरहिताः सर्वे त्रिपुरवासिनः ॥ ३७ ॥

एति शम्भोस्तु वचनं श्रुत्वा सर्वे दिवौकसः ।

विमनस्का बभूवुस्ते हरिश्चापि मुनीश्वर ॥ ३८ ॥

देवान् विष्णुमुदासीनान् दृष्ट्वा च भवकृद्धिधिः ।

कृताञ्जलिपुरः शम्भुं ब्रह्मा वचनमब्रवीत् ॥ ३९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

न किञ्चिद्भिद्यते पापं यस्मात्त्वं योगवित्तमः ।
 परमेशः परब्रह्म सदा देवर्षिरक्षकः ॥ ४० ॥
 तवैव शासनात्ते वै मोहिताः प्रेरको भवान् ।
 त्यक्तस्वधर्मत्वत्पूजाः परवध्यास्तथापि न ॥ ४१ ॥
 अतस्त्वया मडादेव सुरर्षिप्राणरक्षक ।
 साधूनां रक्षणार्थाय ङन्तव्या भ्वेच्छजातयः ॥ ४२ ॥
 राज्ञस्तस्य न तत्पापं विद्यते धर्मतस्तव ।
 तस्माद्रक्षेद्द्विजान् साधून् कण्टकान् वै विशोधयेत् ॥ ४३ ॥
 अवेमिच्छेद्विडान् यत्र राजा चेद्राज्यमात्मनः ।
 प्रभुत्वं सर्वलोकानां तस्माद्रक्षस्व मायिरम् ॥ ४४ ॥
 मुनीन्द्रेशास्तथा यज्ञा वेदाः शास्त्राद्योऽभिलाः ।
 प्रजास्ते देवदेवेश ह्यलं विष्णुरपि ध्रुवम् ॥ ४५ ॥
 देवतासार्वभौमस्त्वं सम्राट् सर्वेश्वरः प्रभो ।
 परिवारस्तवैवैष ह्यर्थादि सकलं जगत् ॥ ४६ ॥
 युवराजो हरिस्तेऽज ब्रह्मालं ते पुरोहितः ।
 राजकार्यकरः शकस्त्वदाज्ञापारिपालकः ॥ ४७ ॥
 देवा अन्येऽपि सर्वेश तव शासनयन्त्रिताः ।
 स्वस्वकार्यकरा नित्यं सत्यं न संशयः ॥ ४८ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 अेतच्छ्रुत्वा वयस्तस्य ब्रह्मणः परमेश्वरः ।
 प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा शङ्करः सुरपो विधिम् ॥ ४९ ॥
 शिव उवाच ।
 उे ब्रह्मन् यदलं देवराजः सम्राट् प्रकीर्तितः ।
 तत्प्रकारो न मे कश्चिद् गृहीयां यमिह प्रभुः ॥ ५० ॥
 रथो नास्ति मडादिव्यस्तादृक् सारथिना सह ।
 धनुर्बाणार्थिकं यापि सङ्ग्रामे जयकारकम् ॥ ५१ ॥
 यमास्थाय धनुर्बाणान् गृहीत्वा योज्य वै मनः ।
 निहनिष्याम्यलं दैत्यान् प्रबलानपि सङ्गरे ॥ ५२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अथ सभ्रमका देवाः सेन्द्रोपेन्द्राः प्रदर्षिताः ।

श्रुत्वा प्रभोस्तदा वाक्यं नत्वा प्रोयुर्मुञ्जेश्वरम् ॥ ५३ ॥

देवा उच्युः ।

वयं भवाम देवेश तत्प्रकारा मञ्जेश्वर ।

स्थादिकाः तव स्वामिन्सन्नद्धाः सङ्गराय छि ॥ ५४ ॥

धृत्युक्त्वा संलताः सर्वे शिवेच्छामधिगम्य च ।

पृथग्युः प्रसन्नास्ते कृताञ्जलिपुटास्सुराः ॥ ५५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभास्त्रे शिवस्तुतिवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥
२.५.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभास्त्रः

२.५.७. सप्तमोऽध्यायः । देवस्तुतिवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अेतच्छ्रुत्वा तु सर्वेषां देवादीनां वचो हरः ।

अङ्गीयकार सुप्रीत्या शरण्यो भक्तवत्सलः ॥ १ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे देवी पुत्राभ्यां संयुता शिवा ।

आजगाम मुने तत्र यत्र देवान्वितो हरः ॥ २ ॥

अथागतां शिवां दृष्ट्वा सर्वे विषण्वाद्यो द्रुतम् ।

प्रणोमुरतिनम्रास्ते विस्मिता गतसम्भ्रमाः ॥ ३ ॥

प्रोयुर्ज्येति सद्वाक्यं मुने सर्वे सुवक्ष्णाम् ।

तूष्णीमासन्नजानन्तस्तदागमनकारणम् ॥ ४ ॥

अथ सर्वैः स्तुता देवैर्देव्यद्भुतकुतूहला ।

उवाच स्वामिनं प्रीत्या नानावीलाविशारदम् ॥ ५ ॥

देव्युवाच ।

क्रीडमानं विभो पश्य षण्मुष्णं रविसन्निभम् ।
पुत्रं पुत्रवतां श्रेष्ठं भूषितं भूषणैर्वरैः ॥ ६ ॥

सनत्कुमार उवाच

एत्येवं लोकमात्रा य वाग्भिःसम्भोधितश्शिवः ।
न ययौ तृप्तिमीशानः पिबन् स्कन्दाननामृतम् ॥ ७ ॥

न सस्मारागतान् देवान् निजतेजोनिपीडितान् ।
स्कन्दमालिङ्ग्य याद्वाय मुमोदाति मधेश्वरः ॥ ८ ॥

जगदम्भाय तत्रैव सम्मन्थ्य प्रभुणा य सा ।
स्थित्वा किञ्चित्समुत्तस्थौ नानालीलाविशारदा ॥ ९ ॥

ततः स नन्दी सल षण्मुष्णेन
तथा य सार्धं गिरिराजपुत्र्या ।
विवेश शम्भुर्भवन् सुलीलः
सुरैः समस्तैरभिवन्द्यमानः ॥ १० ॥

द्वारस्य पार्श्वतः तस्थुर्देवदेवस्य धीमतः ।
तेऽथ देवा महाव्यग्रा विमनस्का मुनेऽप्लिलाः ॥ ११ ॥

किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यं कः स्यादस्मत्सुभप्रदः ।
किं तु किन्त्विति सञ्जातं छा उताः स्मेति वादिनः ॥ १२ ॥

अन्योन्यं प्रेक्ष्य शङ्काया बभूवुश्चातिविह्वलाः ।
प्रोयुर्विकलवाक्यं ते धिक्कुर्वन्तो निजं विधिम् ॥ १३ ॥

पापा वयमिहोत्थान्ये ह्यभाग्याश्चेति चापरे ।
ते भाग्यवन्तो दैत्येन्द्रा एति यान्येऽब्रुवन् सुराः ॥ १४ ॥

तस्मिन्नेवान्तरे तेषां श्रुत्वा शब्दाननेकशः ।
कुम्भोदरो महातेजा दण्डेनाताऽयत्सुरान् ॥ १५ ॥

दुद्रुवुस्ते भयाविष्टा देवा लाडेलि वादिनः ।
अपतन्मुनयश्चान्ये विह्वलत्वं बभूवुः ॥ १६ ॥

एन्द्रस्तु विकलोऽतीव जनुभ्यामवर्णी गतः ।
अन्ये देवर्षयोऽतीव विकलाः पतिता भुवि ॥ १७ ॥

सर्वे मिलित्वा मुनयः सुराश्च सममाकुलाः ।

सङ्गता विधिर्योस्तु समीपं मित्रयेतसोः ॥ १८ ॥

अलो विधिभवं चैतन्मुनयः कश्यपाद्यः ।

वदन्ति स्म तदा सर्वे हरिं लोकाभयापडम् ॥ १९ ॥

अभाग्यान्न समामं तु कार्यमित्यपरे द्विजाः ।

कस्माद्विघ्नमिदं जातमित्यन्ये ख्यतिविस्मिताः ॥ २० ॥

ऽत्येवं वयनं श्रुत्वा कश्यपाद्युदितं मुने ।

आश्वासयन्मुनीन्देवान् हरिर्वाक्यमुपाददे ॥ २१ ॥

विष्णुरुवाच ।

डे देवा मुनयः सर्वे मद्भयः शृणुतादरात् ।

किमर्थं द्युःप्रभापन्ना द्युभं तु त्यजताम्विलम् ॥ २२ ॥

महदाराधनं देवा न सुसाध्यं विचार्यताम् ।

महदाराधने पूर्वं भवेद्युःप्रमिति श्रुतम् ॥

विज्ञाय दृढतां देवाः प्रसन्नो भवति ध्रुवम् । २३ ॥

शिवः सर्वगणाध्यक्षः सडसा परमेश्वरः ।

विचार्यतां लृटा सर्वैः कथं वश्यो भवेदिति ॥ २४ ॥

प्राणं पूर्वमुच्चार्य नमः पश्चाद्दुटाडरेत् ।

शिवायेति ततः पश्चाच्छुभद्रयमतः परम् ॥ २५ ॥

कुरुद्वयं ततः प्रोक्तं शिवाय य ततः पुनः ।

नमश्च प्राणवशैव मन्त्रमेवं सदा बुधाः ॥ २६ ॥

आवर्तध्वं पुनर्युयं यद्वि शम्भुकृते तदा ।

कोटिमैकं तथा जप्त्वा शिवः कार्यं करिष्यति ॥ २७ ॥

ऽत्युक्ते य तदा तेन हरिणा प्रभविष्णुना ।

तथा देवाः पुनश्चकुर्दुरय्याराधनं मुने ॥ २८ ॥

सञ्जजाप हरिश्चापि सविधिश्शिवमानसः ।

देवानां कार्यसिद्ध्यर्थं मुनीनां य विशेषतः ॥ २९ ॥

मुहुः शिवेति भाषन्तो देवा धैर्यसमन्विताः ।

कोटिसङ्ख्यं तदा कृत्वा स्थितास्ते मुनिसत्तम ॥ ३० ॥

अेतस्मिन्नन्तरे साक्षाच्छिवः प्रादुरभूत्स्वयम् ।
यथोक्तेन स्वउपोषा वयनं येदमब्रवीत् ॥ ३१ ॥

श्रीशिव उवाच ।
डे डरे डे विधे देवा मुनयश्च शुभप्रताः ।
प्रसन्नोऽस्मि वरं ब्रूत जपेनानेन येप्सितम् ॥ ३२ ॥

देवा ऋयुः ।
यदि प्रसन्नो देवेश जगदीश्वर शङ्कर ।
सुरान् विज्ञाय विकलान् लन्यन्तां त्रिपुराणि च ॥ ३३ ॥

रक्षास्मान्परमेशान दीनबन्धो कृपाकर ।
त्वयैव रक्षिता देवाः सदापद्भ्यो मुहुर्मुहुः ॥ ३४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
धृत्युक्तं वयनं तेषां श्रुत्वा सडरिवेधसाम् ।
विडस्यान्तस्तदा ब्रह्मन्मडेशः पुनरब्रवीत् ॥ ३५ ॥

मडेश उवाच ।
डे डरे डे विधे देवा मुनयश्चापिला वयः ।
मदीयं शृणुतादृत्य नष्टं मत्वा पुरत्रयम् ॥ ३६ ॥

रथं च सारथिं दिव्यं कार्मुकं शरमुत्तमम् ।
पूर्वमङ्गीकृतं सर्वमुपादयताचिरम् ॥ ३७ ॥

डे विष्णो डे विधे त्वं डि त्रिलोकाधिपतिर्ध्रुवम् ।
सर्वसंराट्प्रकारं मे कर्तुमर्हसि यत्नतः ॥ ३८ ॥

नष्टं पुरत्रयं मत्वा देवसाढायमित्युत ।
करिष्यथः प्रयत्नेनाधिङ्कृतौ सर्गपालने ॥ ३९ ॥

अयं मन्त्रो महापुण्यो मत्प्रीतिजनकः शुभः ।
भुक्तिमुक्तिप्रदःसर्वकामदः शैवकावडः ॥ ४० ॥

धन्यो यशस्य आयुष्यः स्वर्गकामार्थिनां नृणाम् ।
अपवर्गो ल्यकामानां मुक्तानां भुक्तिमुक्तिदः ॥ ४१ ॥

य धमं कीर्तयेन्मन्त्रं शुचिर्भूत्वा सदा नरः ।
शृणुयाच्छ्रावयेद्वापि सर्वाङ्गामानवाप्नुयात् ॥ ४२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एति श्रुत्वा वचस्तस्य शिवस्य परमात्मनः ।

सर्वे देवा मुदं प्रापुर्दुर्ब्रह्माधिकं तथा ॥ ४३ ॥

सर्वदेवमयं दिव्यं रथं परमशोभनम् ।

रथयामास विश्वार्थे विश्वकर्मा तदाज्ञया ॥ ४४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएऽ देवस्तुतिवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥

२.५.७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएऽ

२.५.८. अष्टमोऽध्यायः । रथादियुद्धप्रकारवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ शैवप्रवर सन्मते ।

अद्भुतेयं कथा तात श्राविता परमेशितुः ॥ १ ॥

एदानीं रथनिर्माणं ब्रूहि देवमयं परम् ।

शिवार्थं यत्कृतं दिव्यं धीमता विश्वकर्माण ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

एत्याकण्यं वचस्तस्य व्यासस्य स मुनीश्वरः ।

सनत्कुमारः प्रोवाच स्मृत्वा शिवपदाभ्युजम् ॥ ३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास महाप्राज्ञ रथादेर्निर्मितिं मुने ।

यथामति प्रवक्ष्येऽहं स्मृत्वा शिवपदाभ्युजम् ॥ ४ ॥

अथ देवस्य रुद्रस्य निर्मितो विश्वकर्माण ॥

सर्वलोकमयो दिव्यो रथो यत्नेन सादरम् ॥ ५ ॥

सर्वभूतमयश्चैव सौवर्णः सर्वसम्मतः ।

रथाङ्गं दक्षिणं सूर्यस्तद्गामं सोम एव य ॥ ६ ॥

दक्षिणं द्वादशारं छि षोडशारं तथोत्तरम् ।
 अरेषु तेषु विप्रेन्द्र आदित्या द्वादशैव तु ॥ ८ ॥
 शशिनः षोडशारास्तु कला वामस्य सुव्रत ।
 ऋक्षाणि तु तथा तस्य वामस्यैव विभूषणम् ॥ ८ ॥
 ऋतवो नेमयः षट् य तयोर्वै विप्रपुङ्गव ।
 पुष्करं यान्तरिक्षं वै रथनीडश्च मन्दरः ॥ ९ ॥
 अस्ताद्विरुध्याद्रिस्तु तावुभौ कूबरौ स्मृतौ ।
 अधिष्ठानं महामेरुराश्रयाः केशरायलाः ॥ १० ॥
 वेगः संवत्सारास्तस्य अयने यदसङ्गमौ ।
 मुहूर्ता बन्धुरास्तस्य शम्भ्याश्चैव कलाः स्मृताः ॥ ११ ॥
 तस्य काष्ठाः स्मृता घोषाश्चाक्षदण्डाः क्षणाश्च वै ।
 निमेषाश्चानुकर्षाश्च षष्ठाश्चानुलवाः स्मृताः ॥ १२ ॥
 द्यौर्वृथं रथस्यास्य स्वर्गभोक्ष्यावुभौ ध्वजौ ।
 युगान्तकोटितौ तस्य भ्रमकामदुधौ स्मृतौ ॥ १३ ॥
 षष्ठादण्डस्तथा व्यक्तं वृद्धिस्तस्यैव नडूलः ।
 कोषास्तस्याप्यडङ्गारो भूतानि य बलं स्मृतम् ॥ १४ ॥
 छन्द्रियाणि य तस्यैव भूषणानि समन्ततः ।
 श्रद्धा य गतिरस्यैव रथस्य मुनिसत्तम ॥ १५ ॥
 तदानीं भूषणान्येव षडङ्गान्युपभूषणम् ।
 पुराणान्यायमीमांसाधर्मशास्त्राणि सुव्रताः ॥ १६ ॥
 बलाशया वराश्चैव सर्वलक्षणसंयुताः ।
 मन्त्रा घण्टाः स्मृतास्तेषां वर्णादास्तदाश्रमाः ॥ १७ ॥
 अथो बन्धो लयनन्तस्तु सडस्रङ्गणभूषितः ।
 दिशः पादा रथस्यास्य तथा योपदिशश्च ७ ॥ १८ ॥
 पुष्कराद्याः पताकाश्च सौवर्णा रत्नभूषिताः ।
 समुद्रास्तस्य यत्वारो रथकम्बलिनः स्मृताः ॥ १९ ॥
 गङ्गाद्याः सरितश्चेष्टाः सर्वाभरणभूषिताः ।
 यामरासक्तलस्तात्राः सर्वाः स्त्रीरूपशोभिताः ॥ २० ॥

तत्र तत्र कृतस्थानाः शोभयाञ्चकिरे रथम् ।

आवलाधास्तथा सप्त सोपानं लैममुत्तमम् ॥ २१ ॥

लोकालोकायलस्तस्योपसोपानाः समन्ततः ।

विषयश्च तथा बाह्यो मानसादिस्तु शोभनः ॥ २२ ॥

पाशाः समन्ततस्तस्य सर्वे वर्षायलाः स्मृताः ।

तलास्तस्य रथस्याऽथ सर्वे तलनिवासिनः ॥ २३ ॥

सारथिर्भगवान्-ब्रह्मा देवा रश्मिधराः स्मृताः ।

प्रतोदो ब्रह्मणस्तस्य प्रणवो ब्रह्मदैवतम् ॥ २४ ॥

अकारश्च मलयत्रं मन्दरः पार्श्वद्वयभाङ् ।

शैलेन्द्रः कार्मुकं तस्य जया भुजङ्गाधिपः स्वयम् ॥ २५ ॥

घण्टा सरस्वती देवी धनुषः श्रुतिरूपिणी ।

धनुर्विषणुर्महातेजास्त्वग्निः शल्यं प्रकीर्तितम् ॥ २६ ॥

उयास्तस्य तथा प्रोक्ताश्चत्वारो निगमा मुने ।

ज्योतीषि भूषणं तेषामवशिष्टान्यतः परम् ॥ २७ ॥

अनीकं विषसम्भूतं वायवो वादकाः स्मृताः ।

ऋषयो व्यासमुष्याश्च वाडवाडास्तथाभवन् ॥ २८ ॥

स्वल्पाक्षरैः सम्ब्रवीमि किं बडूक्त्या मुनीश्वर ।

ब्रह्माण्डे यैव यत्किञ्चिद्भस्तुतद्वै रथे स्मृतम् ॥ २९ ॥

अथैव सम्यक्कृतस्तेन धीमता विश्वकर्मणा ।

सरथादिप्रकारो हि ब्रह्मविष्वक्प्राज्ञया शुभः ॥ ३० ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाएः रथादियुद्धप्रकारवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥

२.५.८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.५.८. नवमोऽध्यायः । शिवयात्रावर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

ईदृग्विधं मडादिव्यं नानाश्चर्यमयं रथम् ।

सन्नख्य निगमानश्चास्तं ब्रह्मा प्रार्पयच्छिवम् ॥ १ ॥

शम्भवेऽसौ निवेद्याधिरोपयामास शूलिनम् ।

बहुशः प्रार्थ्य देवेशं विष्ण्वादिपुरसम्मतम् ॥ २ ॥

ततस्तस्मिन् रथे दिव्ये रथप्राकारसंयुते ।

सर्वदेवमयः शम्भुरारुरोह मडाप्रभुः ॥ ३ ॥

ऋषिभिः स्तूयमानश्च देवगन्धर्वपन्नगैः ।

विष्णुना ब्रह्मणा यापि लोकपालैर्बभूव ह ॥ ४ ॥

उपावृतश्चाप्सरसाङ्गणैर्गीतविशारदैः ।

शुशुभे वरदः शम्भुः स तं प्रेक्ष्य य सारथिम् ॥ ५ ॥

तस्मिन्नारोहति रथं कल्पितं लोकसम्भूतम् ।

शिरोभिः पतिता भूमौ तुरगा वेदसम्भवाः ॥ ६ ॥

ययाल वसुधा येलुः सकलाश्च महीधराः ।

यकम्पे सडसा शेषोऽसोढा तद्भारमातुरः ॥ ७ ॥

अथाधः स रथस्यास्य भगवान्चरणीधरः ।

वृषेन्द्ररूपी योत्थाय स्थापयामास वै क्षणम् ॥ ८ ॥

क्षणान्तरे वृषेन्द्रोऽपि जनुभ्यामगमद्धराम् ।

रथारूढमडेशस्य सुतेजस्सोढुमक्षमः ॥ ९ ॥

अभीषुडस्तो भगवानुद्यम्य य उयांस्तदा ।

स्थापयामास देवस्य वयनाद्वै रथं वरम् ॥ १० ॥

ततोऽसौ नोदयामास मनोमारुतरंलसः ।

ब्रह्मा उयान्-वेदमयान्नद्धान् रथवरे स्थितः ॥ ११ ॥

पुराण्युद्दिश्य वै त्रीणि तेषां षस्थानि तानि हि ।

अधिष्ठिते मडेशे तु दानवानां तरस्विनाम् ॥ १२ ॥

अथाह भगवान् रुद्रो देवानालोक्य शङ्करः ।

पशूनामाधिपत्यं मे दध्वं उन्मि ततोऽसुरान् ॥ १३ ॥

पृथङ् पशुत्वं देवानां तथान्येषां सुरोत्तमाः ।
 कल्पयित्वैव वध्यास्ते नान्यथा दैत्यसत्तमाः ॥ १४ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 एति श्रुत्वा वयस्तस्य देवदेवस्य धीमतः ।
 विषादमगमन्सर्वे पशुत्वं प्रतिशङ्किताः ॥ १५ ॥
 तेषां भावमथ ज्ञात्वा देवदेवोऽम्बिकापतिः ।
 विडस्य कृपया देवान् शम्भुस्तानिदमब्रवीत् ॥ १६ ॥
 शम्भुरुवाच ।
 मा वोऽस्तु पशुभावेऽपि पातो विबुधसत्तमाः ।
 श्रूयतां पशुभावस्य विमोक्षः कियतां य सः ॥ १७ ॥
 यौ वै पाशुपतं दिव्यं यश्चिष्यति स मोक्षयति ।
 पशुत्वादिति सत्यं वः प्रतिज्ञातं समाहिताः ॥ १८ ॥
 ये याप्यन्ते कश्चिन्ति व्रतं पाशुपतं मम ।
 मोक्षयन्ति ते न सन्देहः पशुत्वात्सुरसत्तमाः ॥ १९ ॥
 नैष्ठिकं द्वादशाब्दं वा तदध्वं वर्षकत्रयम् ।
 शूश्रूषां कारयेद्यस्तु स पशुत्वाद्धिमुच्यते ॥ २० ॥
 तस्मात्परमिदं दिव्यं यश्चिष्यथ सुरोत्तमाः ।
 पशुत्वान्मोक्षयथ तदा यूयमत्र न संशयः ॥ २१ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 एत्याकर्ण्य वयस्तस्य भडेशस्य परात्मनः ।
 तथेति याज्जुवन्देवा हरिब्रह्माद्यस्तथा ॥ २२ ॥
 तस्माद्दे पशवः सर्वे देवासुरवराः प्रभोः ।
 रुद्रः पशुपतिश्चैव पशुपाशविमोयकः ॥ २३ ॥
 तदा पशुपतीत्येतत्तस्य नाम भडेशितुः ।
 प्रसिद्धमभवद् व्यध्दा सर्वलोकेषु शर्मदम् ॥ २४ ॥
 मुदा जयेति भाषन्तः सर्वे देवर्षयस्तदा ।
 अमुदंश्चाति देवेशो ब्रह्मा विष्णुः परेऽपि य ॥ २५ ॥

तस्मिंश्च समये यच्च त्रुपं तस्य महात्मनः ।
 जातं तद्दर्शितुं शक्यं न छि वर्षशतैरपि ॥ २६ ॥
 अवेविधो मडेशानो मडेशान्यभिलेश्वरः ।
 जगाम त्रिपुरं तन्तुं सर्वेषां सुप्रदायकः ॥ २७ ॥
 तं देवदेवं त्रिपुरं निहतुं
 तदानु सर्वे तु रविप्रकाशाः ।
 गजैर्द्वैस्त्रिंशद्वरै रथैश्च
 वृषैर्ययुस्तेऽमरराजमुष्याः ॥ २८ ॥
 डलैश्च शालैर्मुशलैर्भुशुण्डै-
 र्गिरीन्द्रकल्पैर्गिरिसन्निभाश्च ।
 नानायुधैः संयुतभाडवस्ते
 ततो नु ष्टष्टः प्रययुः सुरेशाः ॥ २९ ॥
 नानायुधाढ्याः परमप्रकाशा
 मडोत्सवाः शम्भुजयं वदन्तः ।
 ययुः पुरस्तस्य मडेश्वरस्य
 तदेन्द्रपद्मोद्भवविष्णुमुष्याः ॥ ३० ॥
 जडृषुर्मुनयः सर्वे दण्डस्तथा जटाधराः ।
 ववृषुः पुष्पवर्षाणि भेयरास्त्रिभ्युत्तराणाः ॥ ३१ ॥
 पुरत्रयं च विप्रेन्द्र व्रजन्सर्वे गाणेश्वराः ।
 तेषां सङ्ख्या च कः कर्तुं समर्थो वस्मि कांश्चन ॥ ३२ ॥
 गाणेश्वरैर्देवगाणैश्च भृङ्गी
 समावृतः सर्वगाणोन्द्रवर्यः ।
 जगाम योगास्त्रिपुरं निहतुं
 विमानमारुढ्य यथा मडेन्द्रः ॥ ३३ ॥
 केशो विगतवासश्च मडाकेशो मडाजवरः ।
 सोमवल्लीसवर्षाश्च सोमपः सनकस्तथा ॥ ३४ ॥
 सोमधृक् सूर्यवर्याश्च सूर्यप्रेषणकस्तथा ।
 सूर्याक्षः सूरिनामा च सुरः सुन्दर एव च ॥ ३५ ॥
 प्रस्कन्दः कुन्दरश्चाण्डः कम्पनश्चातिकम्पनः ।

छन्दश्चेन्द्रजवश्चैव यन्ता छिमकरस्तथा ॥ ३६ ॥

शताक्षश्चैव पञ्चाक्षः सडस्राक्षो मलोदरः ।

सतीशुडः शतास्यश्च रङ्गुः कर्पूरपूतनः ॥ ३७ ॥

द्विशिषास्त्रिशिषश्चैव तथाडङ्गारकारकः ।

अजवङ्गुत्रोडष्टवङ्गुत्रश्च डयवङ्गुत्रोडर्द्धवङ्गुत्रकः ॥ ३८ ॥

छत्याद्या गणपा वीरा भडवोडपरिमेयकाः ।

प्रययुः परिवार्येशं लक्ष्यलक्षणवर्जिताः ॥ ३९ ॥

समावृत्य महादिवं तदापुस्ते पिनाडिनम् ।

दङ्घुं समर्था मनसा क्षणेन सयराचरम् ॥ ४० ॥

दङ्घुं जगत्सर्वमिदं समर्थाः

डिं त्वत्र दङ्घुं त्रिपुरं पिनाडी ।

रथेन डिं यात्र शरेण तस्य

गाणैश्च डिं देवगाणैश्च शम्भोः ॥ ४१ ॥

स श्वेव दङ्घुं त्रिपुराणि तानि

देवद्विषां व्यास पिनाडपाणिः ।

स्वयं गतस्तत्र गाणैश्च सार्द्धं

निजैस्सुराणामपि सोडद्वुतोतिः ॥ ४२ ॥

डिं तत्र कारणं यान्यद्व्यम् ते ऋषिसत्तम ।

लोकेषु ध्यापनार्थं वै यशः परमलापडम् ॥ ४३ ॥

अन्यथ्य कारणं ज्येतद्दुष्टानां प्रत्ययाय वै ।

सर्वेष्वपि य देवेषु यस्मान्नान्यो विशिष्यते ॥ ४४ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाएडे शिवयात्रावर्णनं नाम नवमोडध्यायः ॥

२.प.९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाएडे

२.५.१०. दशमोऽध्यायः । त्रिपुरदाहवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अथ शम्भुर्महादेवो रथस्थः सर्वसंयुतः ।

त्रिपुरं सकलं दग्धुमुद्यतोऽभूत्सुरद्विषाम् ॥ १ ॥

शीर्षं स्थानकमास्थाय सन्धाय च शरोत्तमम् ।

सज्जं तत्कार्मुकं कृत्वा प्रत्यालीढं मलाद्भुतम् ॥ २ ॥

निवेश्य दृढमुष्टौ च दृष्टिं दृष्टौ निवेश्य च ।

अतिष्ठन्निश्चलस्तत्र शतं वर्षसहस्रकम् ॥ ३ ॥

ततोऽङ्गुष्ठे गाण्माध्यक्षः स तुदत्यनिशं स्थितः ।

न लक्ष्यं विविशुस्तानि पुराण्यस्य त्रिशूलिनः ॥ ४ ॥

ततोऽन्तरिक्षादशशृणोद्धनुर्बाणधरो हरः ।

मुञ्जकेशो विरुपाक्षो वायं परमशोभनाम् ॥ ५ ॥

भो भो न यावद्भगवन्नर्थितोऽसौ विनायकः ।

पुराणि जगदीशेश साम्प्रतं न उनिष्यति ॥ ६ ॥

अेतच्छ्रुत्वा तु वचनं गजवक्त्रमपूजयत् ।

भद्रकालीं समाहूय ततोऽन्धकनिषूदनः ॥ ७ ॥

तस्मिन् सम्भूजिते उर्षात्परितुष्टे पुरस्सरे ।

विनायके ततो व्योम्नि ददर्श भगवान्हरः ॥ ८ ॥

पुराणि त्रीणि दैत्यानां तारकाणां मलात्मनाम् ।

यथातथं हि युक्तानि केचिदित्यं वदन्ति ॥ ९ ॥

परब्रह्मणि देवेश सर्वोपास्ये मधेश्वरे ।

अन्यप्रसादतः कार्यसिद्धिर्घटति नेति हि ॥ १० ॥

स स्वतन्त्रः परं ब्रह्म सगुणो निर्गुणोऽपि ॥

अलक्ष्यः सकलैः स्वामी परमात्मा निरञ्जनः ॥ ११ ॥

पञ्चदेवात्मकः पञ्चदेवोपास्यः परः प्रभुः ।

तस्योपास्यो न कोऽप्यस्ति स अेवोपास्य आलयम् ॥ १२ ॥

अथवा लीलया तस्य सर्वं सङ्घटते मुने ।

चरितं देवदेवस्य वरदातुर्भुञ्जितुः ॥ १३ ॥

तस्मिंस्थिते मडादेवे पूजयित्वा गाणाधिपम् ।
 पुराणि तत्र कालेन जग्मुरेकत्वमाशु वै ॥ १४ ॥
 अेकीभावं मुने तत्र त्रिपुरे समुपागते ।
 बभूव तुमुवो ङर्षो देवादीनां मडात्मनाम् ॥ १५ ॥
 ततो देवगाणाः सर्वे सिद्धाश्च परमर्षयः ।
 जयेति वायो मुमुयुः स्तुवन्तश्चाष्टमूर्तिकम् ॥ १६ ॥
 अथाडेति तदा ब्रह्मा विष्णुश्च जगतां पतिः ।
 समथोऽपि समायातो दैत्यानां वधकर्मणः ॥ १७ ॥
 तेषां तारकपुत्राणां त्रिपुराणां मडेश्वर ।
 देवकार्यं कुरु विभो ऐकत्वमपि यागतम् ॥ १८ ॥
 यावत्र यान्ति देवेश विप्रयोगं पुराणि वै ।
 तावद्भाणं विमुञ्चस्व त्रिपुरं भस्मसाद्गुरु ॥ १९ ॥
 अथ सजयं धनुः कृत्वा शर्वः सन्याय तं शरम् ।
 पूजयं पाशुपतास्त्रं स त्रिपुरं समथिन्तयत् ॥ २० ॥
 अथ देवो मडादेवो वरलीलाविशारदः ।
 केनापि कारणेनात्र सावङ्गं तदवैक्षत ॥ २१ ॥
 पुरत्रयं विरुपाक्षः कर्तुं तद्भस्मसात्क्षणात् ।
 समर्थः परमेशानो जानातु य सतां गतिः ॥ २२ ॥
 दग्धुं समर्थो देवेशो वीक्षणैर्न जगत्रयम् ।
 अस्मद्यशो विवृद्ध्यर्थं शरं भोक्तुमिडार्डसि ॥ २३ ॥
 षति स्तुतोऽमरैः सर्वैर्विष्ण्वादिविधिभिस्तदा ।
 दग्धुं पुरत्रयं तद्वै बाणैर्नैर्यन्मडेश्वरः ॥ २४ ॥
 मुडूर्तेऽभिजिदाप्ये तु विदृष्य धनुरदभुतम् ।
 कृत्वा ज्यातलनिर्घोषं नादमत्यन्तदुस्सलम् ॥ २५ ॥
 आत्मनो नाम विश्राव्य समाभाष्य मडासुरान् ।
 मार्तण्डकोटिवपुषं काण्डमुग्रो भुमोच ङ ॥ २६ ॥
 ददाङ् त्रिपुरस्थांस्तान्दैत्यांस्त्रीन्विमलापङ्कः ।

स आशुगो विष्णुमयो वह्निशत्यो महाज्वलन् ॥ २७ ॥

ततः पुराणि दग्धानि यतुर्जलधिमेधलाम् ।

गतानि युगपद्भूमिं त्रीणि दग्धानि भस्मशः ॥ २८ ॥

द्वैत्यास्तु शतशो दग्धास्तस्य आणस्थवह्निना ।

डाडाकारं प्रकुर्वन्तश्शिवपूजाव्यतिक्रमात् ॥ २९ ॥

तारकाक्षस्तु निर्दग्धो भ्रातृभ्यां सखितोऽभवत् ।

सस्मार स्वप्रभुं देवं शङ्करं भक्तवत्सलम् ॥ ३० ॥

भक्त्या परमया युक्तः प्रलपन् विविधा गिरः ।

महादेवं समुद्गीक्ष्य मनसा तमुवाच सः ॥ ३१ ॥

तारकाक्ष उवाच ।

भव ज्ञातोऽसि तुष्टोऽसि यद्यस्मान् सख्यं बन्धुभिः ।

तेन सत्येन भूयोऽपि कदा त्वं प्रदक्षिष्यसि ॥ ३२ ॥

दुर्लभं लब्धमस्माभिर्यदप्राप्यं सुरासुरैः ।

त्वद्भावभाविता बुद्धिर्जाते जाते भवत्विति ॥ ३३ ॥

छत्येवं विभ्रुवन्तस्ते दानवास्तेन वह्निना ।

शिवाज्ञयाद्भुतं दग्धा भस्मसादभवन्मुने ॥ ३४ ॥

अन्येऽपि भाला वृद्धाश्च दानवास्तेन वह्निना ।

शिवाज्ञया द्रुतं व्यास निर्दग्धा भस्मसात्कृताः ॥ ३५ ॥

स्त्रियो वा पुरुषा वापि वालनानि य तत्र ये ।

सर्वे तेनाग्निना दग्धाः कल्पान्ते तु जगद्यथा ॥ ३६ ॥

भर्तृन्कण्ठगतान्छित्वा काश्चिद्दग्धा वरस्त्रियः ।

काश्चित्सुमाः प्रमत्ताश्च रतिश्रान्ताश्च योषितः ॥ ३७ ॥

अर्धदग्धा विबुद्धाश्च बभ्रुर्भूर्भूमूर्च्छिताः ।

तेन नासीत्सुसूक्ष्मोऽपि घोरत्रिपुरवह्निना ॥ ३८ ॥

अविदग्धो विनिर्मुक्तः स्थावरो जङ्गमोऽपि वा ।

वर्जयित्वा मयं द्वैत्यं विश्वकर्माणामव्ययम् ॥ ३९ ॥

अविरुद्धं तु देवानां रक्षितं शम्भुतेजसा ।

विपत्कालेऽपि सद्भक्तं मडेशशरणागतम् ॥ ४० ॥

सन्निपातो हि येषां नो विधते नाशकारकः ।
 दैत्यानामन्यसत्त्वानां भावाभावे कृताकृते ॥ ४१ ॥

तस्माद्यत्तः सुसम्भाव्यः सद्भिः कर्तव्य एव हि ।
 गर्हणात्क्षीयते लोको न तत्कर्म समाचरेत् ॥ ४२ ॥

न संयोगो यथा तेषां भूयात् त्रिपुरवासिनाम् ।
 मतमेतद्धि सर्वेषां दैवाद्यदि यतो भवेत् ॥ ४३ ॥

ये पूजयन्तस्तत्रापि दैत्या रुद्रं सभान्धवाः ।
 गाणपत्यं ययुः सर्वे शिवपूजाविधेर्भवात् ॥ ४४ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धप्रश्ने त्रिपुरदाडवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥
 २.५.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धप्रश्ने

२.५.११. ऐकादशोऽध्यायः । देवस्तुतिवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

ब्रह्मपुत्र महाप्राज्ञ धन्यस्त्वं शैवसत्तम ।
 किमकार्षुस्ततो देवा दग्धे च त्रिपुरेऽभिलाः ॥ १ ॥

मयः कुत्र गतोऽदग्धो यतयः कुत्र ते गताः ।
 तत्सर्वं मे समाचक्ष्व यदि शम्भुकथाश्रयम् ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

व्यासवाक्यं समाकर्ण्य भगवान्भवकृत्सुतः ।
 सनत्कुमारः प्रोवाच शिवपाद्युगं स्मरन् ॥ ३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास महाबुद्धे पाराशर्य्य मणेशितुः ।
 यस्मिन् सर्वपापघ्नं लोकलीलानुसारिणः ॥ ४ ॥

मडेश्वरेण सर्वस्मिंस्त्रिपुरे दैत्यसङ्घे ।
दग्धे विशेषतस्तत्र विस्मितास्तेऽभवन्सुराः ॥ ५ ॥
न किञ्चिदब्रुवन्देवाः सेन्द्रोपेन्द्राद्यस्तदा ।
महातेजस्विनं रुद्रं सर्वे वीक्ष्य ससम्भ्रमाः ॥ ६ ॥
महाभयङ्करं रौद्रं प्रज्वलन्तं दिशो दश ।
कोटिसूर्यप्रतीकाशं प्रलयानलसन्निभम् ॥ ७ ॥
भयादेवं निरीक्ष्यैव देवीं यं डिभवत्सुताम् ।
बिम्बिरे निम्बिला देवप्रभुभास्तस्थुरानताः ॥ ८ ॥
दृष्ट्वानीकं तदा भीतं देवानामृषिपुङ्गवाः ।
न किञ्चिद्भूयुः सन्तस्थुः प्रणोमुस्ते समन्ततः ॥ ९ ॥
अथ ब्रह्मापि सम्भीतो दृष्ट्वा रुपं यं शाङ्करम् ।
तुष्टाव तुष्टुदृद्यो देवैः सङ्गमाहितः ॥ १० ॥
विषगुना यं सभ्रीतेन देवदेवं भवं उरम् ।
त्रिपुरारिं सगिरिजं भक्ताधीनं मडेश्वरम् ॥ ११ ॥
ब्रह्मोवाच ।
देवदेव महादेव भक्तानुग्रहकारक ।
प्रसीद परमेशान सर्वदेवहितप्रद ॥ १२ ॥
प्रसीद जगतां नाथ प्रसीदानन्ददायक ।
प्रसीद शङ्कर स्वामिन् प्रसीद परमेश्वर ॥ १३ ॥
ओङ्काराय नमस्तुभ्यमाकारपरतारक ।
प्रसीद सर्वदेवेश त्रिपुरघ्न मडेश्वर ॥ १४ ॥
नानावाय्याय देवाय प्रणतप्रिय शङ्कर ।
अगुणाय नमस्तुभ्यं प्रकृतेः पुरुषात्पर ॥ १५ ॥
निर्विकाराय नित्याय नित्यतृप्ताय भास्वते ।
निरञ्जनाय दिव्याय त्रिगुणाय नमोऽस्तु ते ॥ १६ ॥
सगुणाय नमस्तुभ्यं स्वर्गेशाय नमोऽस्तु ते ।
सदाशिवाय शान्ताय मडेशाय पिनाकिने ॥ १७ ॥
सर्वज्ञाय शरण्याय सद्योजताय ते नमः ।

वामदेवाय रुद्राय तद्याप्यपुरुषाय च ॥ १८ ॥

अघोराय सुसेव्याय भक्ताधीनाय ते नमः ।

ईशानाय वरेण्याय भक्तानन्दप्रदायिने ॥ १९ ॥

रक्ष रक्ष महादेव भीतान्नः सकलामरान् ।

दग्ध्वा च त्रिपुरं सर्वे कृतार्था अमराः कृताः ॥ २० ॥

स्तुत्वैवं देवताःसर्वे नमस्कारं पृथक्पृथक् ।

यक्षुस्ते परमप्रीता ब्रह्माधास्तु सदाशिवम् ॥ २१ ॥

अथ ब्रह्मा स्वयं देवं त्रिपुरारिं मलेश्वरम् ।

तुष्टाव प्राणतो भूत्वा नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ॥ २२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

भगवन्देवदेवेश त्रिपुरान्तक शङ्कर ।

त्वयि भक्तिः परा मेऽस्तु महादेवानपायिनी ॥ २३ ॥

सर्वदा मेऽस्तु सारथ्यं तव देवेश शङ्कर ।

अनुकूलो भव विभो सदा त्वं परमेश्वर ॥ २४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एति स्तुत्वा विधिः शम्भुं भक्तवत्सलमानतः ।

विरराम नतस्कन्धः कृताञ्जलिरुदारधीः ॥ २५ ॥

जनार्दनोऽपि भगवान् नमस्कृत्य मलेश्वरम् ।

कृताञ्जलिपुटो भूत्वा तुष्टाव च मलेश्वरम् ॥ २६ ॥

विषगुरुवाच ।

देवाधीश मलेशान दीनबन्धो कृपाकर ।

प्रसीद परमेशान कृपां कुरु नतप्रिय ॥ २७ ॥

निर्गुणाय नमस्तुभ्यं पुनश्च सगुणाय च ।

पुनः प्रकृतिरुपाय पुनश्च पुरुषाय च ॥ २८ ॥

पश्चाद् गुणस्वरुपाय नतो विश्वात्मने नमः ।

भक्तिप्रियाय शान्ताय शिवाय परमात्मने ॥ २९ ॥

सदाशिवाय रुद्राय जगतां पतये नमः ।

त्वयि भक्तिर्दृढा मेऽद्य वर्द्धमाना भवत्विति ॥ ३० ॥

સનત્કુમાર ઉવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા વિરરામાસૌ શૈવપ્રવરસત્તમઃ ।

સર્વે દેવાઃ પ્રણમ્યોચુસ્તતસ્તં પરમેશ્વરમ્ ॥ ૩૧ ॥

દેવા ઊચુઃ ।

દેવનાથ મહાદેવ કરુણાકર શકુર ।

પ્રસીદ જગતાં નાથ પ્રસીદ પરમેશ્વર ॥ ૩૨ ॥

પ્રસીદ સર્વકર્તા ત્વં નમામસ્ત્વાં વયં મુદા ।

ત્વયિ ભક્તિર્દૃઢાસ્માકં નિત્યં સ્થાદનપાયિની ॥ ૩૩ ॥

સનત્કુમાર ઉવાચ ।

ઇતિ સ્તુતશ્ચ દેવેશો બ્રહ્મણા હરિણામરૈઃ ।

પ્રત્યુવાચ પ્રસન્નાત્મા શકુરો લોકશકુરઃ ॥ ૩૪ ॥

શકુર ઉવાચ ।

હે વિધે હે હરે દેવાઃ પ્રસન્નોઽસ્મિ વિશેષતઃ ।

મનોઽભિલષિતં ભૂત વરં સર્વે વિચારતઃ ॥ ૩૫ ॥

સનત્કુમારઃ ઉવાચ ।

ઇત્યુક્તં વચનં શ્રુત્વા હરેણ મુનિસત્તમ ।

પ્રત્યૂચુઃ સર્વદેવાશ્ચ પ્રસન્નેનાન્તરાત્મના ॥ ૩૬ ॥

સર્વે દેવા ઊચુઃ ।

યદિ પ્રસન્નો ભગવન્યદિ દેયો વરસ્ત્વયા ।

દેવદેવેશ ચાસ્મભ્યં જ્ઞાત્વા દાસાન્હિ નઃ સુરાન્ ॥ ૩૭ ॥

યદા દુઃખં તુ દેવાનાં સમ્ભવેદેવસત્તમ ।

તદા ત્વં પ્રકટો ભૂત્વા દુઃખં નાશય સર્વદા ॥ ૩૮ ॥

સનત્કુમાર ઉવાચ ।

ઇત્યુક્તો ભગવાન્ રુદ્રો બ્રહ્મણા હરિણામરૈઃ ।

યુગપત્પ્રાહ તુષ્ટાત્મા તથેત્યસ્તુ નિરન્તરમ્ ॥ ૩૯ ॥

સ્તવૈરેતૈશ્ચ તુષ્ટોઽસ્મિ દાસ્યામિ સર્વદા ધ્રુવમ્ ।

યદભીષ્ટતમં લોકે પઠતાં શૃણ્વતાં સુરાઃ ॥ ૪૦ ॥

ઇત્યુક્ત્વા શકુરઃ પ્રીતો દેવદુઃખહરઃ સદા ।

સર્વદેવપ્રિયં યદ્દૈ તત્સર્વં ચ પ્રદત્તવાન્ ॥ ૪૧ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाएः देवस्तुतिवार्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥
२.५.११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.५.१२. द्वादशोऽध्यायः । देवस्तुतिवार्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अेतस्मिन्नन्तरे शम्भुं प्रसन्नं वीक्ष्य दानवः ।

तत्राजगाम सुप्रीतो मयोऽदग्धः कृपाबलात् ॥ १ ॥

प्रणनाम उरं प्रीत्या सुरानन्यानपि ध्रुवम् ।

कृताञ्जलिर्नतस्कन्धः प्रणनाम पुनस्त्रिवम् ॥ २ ॥

अथोत्थाय शिवं दृष्ट्वा प्रेमणा गद्गदसुस्वरः ।

तुष्टाव भक्तिपूर्णात्मा स दानववरो मयः ॥ ३ ॥

मय उवाच ।

देवदेव महादेव भक्तवत्सल शङ्कर ।

कल्पवृक्षस्वर्गपोऽसि सर्वपक्षविवर्जितः ॥ ४ ॥

ज्योतीरूपो नमस्तेऽस्तु विश्वरूप नमोऽस्तु ते ।

नमः पूतात्मने तुभ्यं पावनाय नमो नमः ॥ ५ ॥

चित्ररूपाय नित्याय रूपातीताय ते नमः ।

दिव्यरूपाय दिव्याय सुदिव्याकृतये नमः ॥ ६ ॥

नमः प्रज्ञातसर्वातिनाशकाय शिवात्मने ।

कर्त्रे भर्त्रे य संकर्त्रे त्रिलोकानां नमो नमः ॥ ७ ॥

भक्तिगम्याय भक्तानां नमस्तुभ्यं कृपालवे ।

तपःसङ्कलदात्रे ते शिवाकान्त शिवेश्वर ॥ ८ ॥

न जानामि स्तुतिं कर्तुं स्तुतिप्रिय परेश्वर ।

प्रसन्नो भव सर्वेश पाळि मां शरणागतम् ॥ ९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याकर्ण्य मयोक्तां छि संस्तुतिं परमेश्वरः ।

प्रसन्नोऽभूद् द्विजश्रेष्ठ मयं प्रोवाच यादरात् ॥ १० ॥

शिव उवाच ।

वरं ब्रूहि प्रसन्नोऽहं मय दानवसत्तम ।

मनोऽभिलषितं यत्ते तद्दास्यामि न संशयः ॥ ११ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

श्रुत्वा शिवं वचः शम्भोः स मयो दानवर्षभः ।

प्रत्युवाच प्रभुं नत्वा नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ॥ १२ ॥

मय उवाच ।

देवदेव महादेव प्रसन्नो यदि मे भवान् ।

वरयोग्योऽस्म्यहं चेष्टि स्वभक्तिं देहि शाश्वतीम् ॥ १३ ॥

स्वभक्त्येषु सदा सप्यं दीनेषु च दयां सदा ।

उपेक्षामन्यज्जुवेषु जलेषु परमेश्वर ॥ १४ ॥

कदापि नासुरो भावो भवेन्मम मदेश्वर ।

निर्भयः स्यां सदा नाथ मग्नस्त्वद्भजने शुभे ॥ १५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृति सम्प्रार्थ्यमानस्तु शङ्करः परमेश्वरः ।

प्रत्युवाच मयं नाथः प्रसन्नो भक्तवत्सलः ॥ १६ ॥

मदेश्वर उवाच ।

दानवर्षभ धन्यस्त्वं मद्भक्तो निर्विकारवान् ।

प्रदत्तास्ते वराः सर्वेऽभीप्सिता ये तवाधुना ॥ १७ ॥

गच्छ त्वं वितलं लोकं रमणीयं दिवोऽपि छि ।

समेतः परिवारेण निजेन मम शासनात् ॥ १८ ॥

निर्भयस्तत्र सन्तिष्ठ संलृष्टो भक्तिमान्सदा ।

कदापि नासुरो भावो भविष्यति मदाज्ञया ॥ १९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याज्ञां शिरसाधाय शङ्करस्य महात्मनः ।
 तं प्राणम्य सुरांश्चापि वितलं प्रजगाम सः ॥ २० ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे ते वै मुण्डिनश्च समागताः ।
 प्राणभ्योयुश्च ता-सर्वान्विष्णुभ्रज्ज्मादिकां सुरान् ॥ २१ ॥
 कुत्र याम वयं देवाः कर्म किं करवामहे ।
 आज्ञापयत नः शीघ्रं भवदादृशकारकान् ॥ २२ ॥
 कृतं दुष्कर्म यास्माभिर्देहे देहे विधे सुराः ।
 दैत्यानां शिवभक्तानां शिवभक्तिर्विनाशिता ॥ २३ ॥
 कोटिकल्पानि नरके नो वासस्तु भविष्यति ।
 नोद्धारो भविता नूनं शिवभक्तविरोधिनाम् ॥ २४ ॥
 परन्तु भवद्विच्छात धृष्टं दुष्कर्म नः कृतम् ।
 तस्थान्ति कृपया भ्रूत वयं वः शरणागताः ॥ २५ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 तेषां तद्भयनं श्रुत्वा विष्णुभ्रज्ज्मादयःसुराः ।
 अभ्रुवन्मुण्डिनस्तांस्ते स्थितानग्रे कृताञ्जलीन् ॥ २६ ॥
 विष्णुवाद्य उच्युः ।
 न भेतव्यं भवद्भिस्तु मुण्डिनो वै कदाचन ।
 शिवाज्ञयेदं सकलं जातं यस्मिन्मुत्तमम् ॥ २७ ॥
 युष्माकं भविता नैव कुगतिर्दुःखदायिनी ।
 शिवदासा यतो यूयं देवर्षिद्वितकारकाः ॥ २८ ॥
 सुरर्षिद्वितकृच्छ्रम्भुः सुरर्षिद्वितकृत्प्रियः ।
 सुरर्षिद्वितकृन्नां कदापि कुगतिर्न हि ॥ २९ ॥
 अधतो मतमेतं हि प्रविष्टानां नृणां कलौ ।
 कुगतिर्भविता भ्रूमः सत्यं नैवात्र संशयः ॥ ३० ॥
 भवद्भिर्मुण्डिनो धीरा गुप्तभावान्ममाज्ञया ।
 तावन्मरुस्थली सेव्या कलियार्वात्समाप्रजेत् ॥ ३१ ॥
 आगते य कलौ यूयं स्वमतं स्थापयिष्यथ ।
 कलौ तु मोडिता मूढाःसङ्ग्राहीष्यन्ति वो मतम् ॥ ३२ ॥

धत्याज्ञामाः सुरेशैश्च मुण्डिनस्ते मुनीश्वर ।
नमस्कृत्य गतास्तत्र यथोद्दिष्टं स्वमाश्रमम् ॥ ३३ ॥

ततः स भगवान् रुद्रो दग्ध्वा त्रिपुरवासिनः ।
कृतकृत्यो महायोगी ब्रह्माद्यैरभिपूजितः ॥ ३४ ॥

स्वगणैर्निभिलैर्दिव्या शिवया सछितः प्रभुः ।
कृत्वामरमलकार्यं ससुतोऽन्तरघादथ ॥ ३५ ॥

ततश्चान्तर्छिते देवे परिवारान्विते शिवे ।
धनुः शररथाद्यैश्च प्राकारोऽन्तर्छिन्नागमत् ॥ ३६ ॥

ततो ब्रह्मा छरिर्देवा मुनिगन्धर्वकिन्नराः ।
नागाः सर्पाश्चाप्सरसः संलृष्टाश्चाथ मानुषाः ॥ ३७ ॥

स्वं स्वं स्थानं मुदा जग्मुः शंसन्तः शाङ्करं यशः ।
स्वं स्वं स्थानमनुप्राप्य निर्वृतिं परमां ययुः ॥ ३८ ॥

अेतते कथितं सर्वं यरितं शशिभौलिनः ।
त्रिपुरक्षयसंसूयि परलीलान्वितं मलत् ॥ ३९ ॥

धन्यं यशस्यमायुष्यं धनधान्यप्रवर्द्धकम् ।
स्वर्गदं मोक्षदं यापि किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ४० ॥

धदं छि परमाख्यानं यः पठेच्छृणुयात्सदा ।
धलु भुक्त्वाभिलांभान् अन्ते मुक्तिमवाप्नुयात् ॥ ४१ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएऽः सनत्कुमारपाराशर्य्यसंवादे
त्रिपुरवधानन्तरदेवस्तुतिमयस्तुतिमुण्डिनवेशनदेवस्वस्थानगमनवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ २.प.१२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएऽः

२.प.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । जलन्धरवधोपाख्याने शकृत्तुवनम् ।

व्यास उवाच ।

भो ब्रह्मन्भगवन्पूर्वं श्रुतं मे ब्रह्मपुत्रक ।

जलन्धरं महाद्वैत्यमवधीच्छङ्करः प्रभुः ॥ १ ॥

तत्त्वं वद महाप्राज्ञ यस्मितं शशिमौलिनः ।

विस्तारपूर्वकं शृण्वन्सस्तृप्येत्तद्यशोऽमलम् ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

एत्येवं व्याससम्पृष्टो ब्रह्मपुत्रो महाभुनिः ।

उवाचार्थवदव्यग्रं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ ३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेकदा ज्जुवशकौ य भक्त्या परमया मुने ।

दर्शनं कर्तुमीशस्य डैलासं जग्मतुर्भृशम् ॥ ४ ॥

अथ गुर्विन्द्रयोर्ज्ञात्वाऽऽगमनं शङ्करः प्रभुः ।

परीक्षितुं तयोर्ज्ञानं स्वदर्शनरतात्मनोः ॥ ५ ॥

द्विगम्भरोऽथ तन्मार्गमारुद्ध्य सद्गतिः सताम् ।

जटाबद्धेन शिरसातिष्ठत्संशोभिताननः ॥ ६ ॥

अथ तौ गुरुशकौ य कुर्वन्तौ गमनं मुदा ।

आलोक्य पुरुषं भीमं मार्गमध्येऽद्भुताकृतिम् ॥ ७ ॥

महातेजस्विनं शान्तं जटासम्बद्धमस्तकम् ।

महाबाहुं मणोरस्कं गौरं नयनभीषणम् ॥ ८ ॥

अथो पुरन्दरोऽपृच्छत्स्वाधिकारेण दुर्मदः ।

पुरुषं तं स्वमार्गान्तः स्थितमज्ञाय शङ्करम् ॥ ९ ॥

पुरन्दर उवाच ।

कस्त्वं भोः कुत आयातः किं नाम वद तत्पतः ।

स्वस्थाने संस्थितः शम्भुः किं वान्यत्र गतः प्रभुः ॥ १० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शङ्केषोत्थं स पृष्टस्तु किञ्चिन्नोवाच तापसः ।

शङ्कः पुनरपृच्छद्वै नोवाच स द्विगम्भरः ॥ ११ ॥

पुनः पुरन्दरोऽपृच्छल्लोकानामधिपेश्वरः ।

तूष्णीमास महायोगी लीलाऽपधरः प्रभुः ॥ १२ ॥

एत्थं पुनः पुनः पृष्टः शङ्केण स द्विगम्भरः ।

नोवाय किञ्चिद्भगवान् शङ्खानपरीक्षया ॥ १३ ॥

अथ युद्धोद्येवेशस्त्रैलोक्यैश्चर्यगर्वितः ।

उवाच वचनं वैव तं निर्भास्त्र्यं जटाधरम् ॥ १४ ॥

धन्द्र उवाच ।

रे मया पृथग्यमानोऽपि नोत्तरं दत्तवानसि ।

अतस्त्वां उन्मि वञ्जेश कस्ते त्रातास्ति दुर्मते ॥ १५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्युदीर्य ततो वञ्ज सन्नरीक्ष्य कुधा छि तम् ।

उन्तुं दिगम्बरं वञ्जमुद्यतं स यकार उ ॥ १६ ॥

पुरन्दरं वञ्जुस्तं दृष्ट्वा देवस्सदाशिवः ।

यकार स्तम्भनं तस्य वञ्जपातस्य शङ्करः ॥ १७ ॥

ततो रुद्रः कुधाविष्टः करालाक्षो भयङ्करः ।

द्रुतमेव प्रजञ्जवाल तेजसा प्रदहन्निव ॥ १८ ॥

आहुप्रतिष्ठम्भभुवा मन्थुनान्तः शयीपतिः ।

समदह्यत भोगीव मन्त्ररुद्धपराक्रमः ॥ १९ ॥

दृष्ट्वा बृहस्पतिस्तूर्णं प्रज्वलन्तं स्वतेजसा ।

पुरुषं तं धिया ज्ञात्वा प्राणनाम उरं प्रभुम् ॥ २० ॥

कृताञ्जलिपुटो भूत्वा ततो गुरुरुदारधीः ।

नत्वा य दृष्टवद्भूमौ प्रभुं स्तोतुं प्रयत्नमे ॥ २१ ॥

गुरुरुवाच ।

नमो देवाधिदेवाय महादेवाय यात्मने ।

महेश्वराय प्रभवे त्र्यम्बकाय कपर्दिने ॥ २२ ॥

दीननाथाय विभवे नमोऽन्धकनिषूदिने ।

त्रिपुरघ्नाय शर्वाय ब्रह्मणो परमेष्ठिने ॥ २३ ॥

विशुपाक्षाय रुद्राय बहुशुपाय शम्भवे ।

विशुपायातिशुपाय शुपातीताय ते नमः ॥ २४ ॥

यज्ञविध्वंसकर्त्रे य यज्ञानां हृलदायिने ।

नमस्ते भगवतुपाय परकर्मप्रवर्तिने ॥ २५ ॥

कालान्तकाय कालाय कालभोगिधराय च ।
 नमस्ते परमेशाय सर्वत्र व्यापिने नमः ॥ २६ ॥
 नमो ब्रह्मशिरोधन्त्रे ब्रह्मचन्द्रं स्तुताय च ।
 ब्रह्माण्याय नमस्तेऽस्तु नमस्ते परमात्मने ॥ २७ ॥
 त्वमग्निरनिलो व्योम त्वमेवापो वसुन्धरा ।
 त्वं सूर्यश्चन्द्रमा भानि ज्योतिश्चक्रं त्वमेव छि ॥ २८ ॥
 त्वमेव विष्णुस्त्वं ब्रह्मा तत्स्तुतस्त्वं परेश्वरः ।
 मुनयः सनकाद्यास्त्वं नारदस्त्वं तपोधनः ॥ २९ ॥
 त्वमेव सर्वलोकेशस्त्वमेव जगदात्मकः ।
 सर्वान्वयः सर्वभिन्नस्त्वमेव प्रकृतेः परः ॥ ३० ॥
 त्वं वै सृजसि लोकांश्च रजसा विधिनामभाक् ।
 सत्त्वेन हरिः पृथक्त्वं सकलं यासि वै जगत् ॥ ३१ ॥
 त्वमेवासि महादेव तमसा हरः पृथक् ।
 लीलया भुवनं सर्वं निम्बिलं पाञ्चभौतिकम् ॥ ३२ ॥
 त्वद्दधानबलतः सूर्यस्तपते विश्वभावन ।
 अमृतं व्यवते लोके शशी वाति समीरणः ॥ ३३ ॥
 त्वद्दधानबलतो मेघाश्चाभ्यु वर्षन्ति शङ्कर ।
 त्वद्दधानबलतः शक्रस्त्रिलोकीं पाति पुत्रवत् ॥ ३४ ॥
 त्वद्दधानबलतो मेघाः सर्वे देवा मुनीश्वराः ।
 स्वाधिकारं च कुर्वन्ति यकिता भवतो भयात् ॥ ३५ ॥
 त्वत्पादकमलस्यैव सेवनाद्भुवि मानवाः ।
 नाद्रियन्ते सुरान् रुद्र लोकेश्चर्यं च भुञ्जते ॥ ३६ ॥
 त्वत्पादकमलस्यैव सेवनाद्दगमन्पराम् ।
 गतिं योगधनानामप्यगम्यां सर्वदुर्लभाम् ॥ ३७ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 बृहस्पतिरिति स्तुत्वा शङ्करं लोकशङ्करम् ।
 पादयोः पातयामास तस्येशस्य पुरन्दरम् ॥ ३८ ॥
 पातयित्वा च देवेशमिन्द्रं नतशिरोधरम् ।

भृङ्गस्मितरुवायेदं प्रश्नयावनतश्शिवम् ॥ ३८ ॥

भृङ्गस्मितरुवाय ।

दीनानाथ महादेव प्रणतं तव पादयोः ।

समुद्भ्रं य शान्तं स्वं क्रोधं नयनञ्च कुरु ॥ ४० ॥

तुष्टो भव महादेव पाडीन्द्रं शरणागतम् ।

अग्निरेष शमं यातु भालनेत्रसमुद्भवः ॥ ४१ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याकर्ण्य गुरोर्वाक्यं देवदेवो मधेश्वरः ।

उवाच करुणासिन्धुर्मैघनिर्द्वाद्या गिरा ॥ ४२ ॥

मधेश्वर उवाच ।

क्रोधं य निस्सृतं नेत्राद्धारयामि भृङ्गस्यते ।

कथं हि कञ्चुकी सर्पः सन्धत्ते नोज्जितां पुनः ॥ ४३ ॥

सनत्कुमार उवाच

धति श्रुत्वा वचस्तस्य शङ्करस्य भृङ्गस्यतिः ॥

उवाच क्लिष्टरूपश्च भयव्याकुलमानसः । ४४ ॥

भृङ्गस्मितरुवाय ।

डे देव भगवन्भक्ता अनुकम्प्याः सदैव हि ।

भक्तवत्सलनामेति त्वं सत्यं कुरु शङ्कर ॥ ४५ ॥

क्षेममन्यत्र देवेश स्वतेजोऽत्युग्रमर्हसि ।

उद्धर्तः सर्वभक्तानां समुद्भ्रं पुरन्दरम् ॥ ४६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्युक्तो गुरुणा रुद्रो भक्तवत्सलनामभाङ् ।

प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा सुरेज्यं प्रणतार्तिडा ॥ ४७ ॥

शिव उवाच ।

प्रीतः स्तुत्यानया तात ददामि वरमुत्तमम् ।

धन्द्रस्य जिवदानेन जिवेति त्वं प्रथां व्रज ॥ ४८ ॥

समुद्भ्रतोऽनलो योऽयं भालनेत्रात्सुरेशाडा ।

येनं त्यक्ष्याम्यहं दूरे यथेन्द्रं नैव पीडयेत् ॥ ४९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्त्वा तं करे धृत्वा स्वतेजोऽनलमद्भुतम् ॥

भालनेत्रात्समुद्भूतं प्राक्षिपत्ववणाम्भसि । ५० ॥

ततश्चान्तर्दधे रुद्रो मलावीलाकरः प्रभुः ।

गुरुशकौ भयान्मुक्तौ जग्मतुः सुभमुत्तमम् ॥ ५१ ॥

यदर्थं गमनोद्युक्तौ दर्शनं प्राप्य तस्य वै ।

कृतार्थो गुरुशकौ हि स्वस्थानं जग्मतुर्मुदा ॥ ५२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएः जलन्धरवधोपाख्याने शङ्खवनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ २.५.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.५.१४. यतुर्दशोऽध्यायः । जलन्धरवधोपाख्याने जलन्धरोत्पत्तिविवाहवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञा ब्रह्मपुत्र नमोऽस्तु ते ।

श्रुतेयमद्भुता मेऽद्य कथा शम्भोर्महात्मनः ॥ १ ॥

क्षिमे स्वतेजसि ब्रह्मन्भालनेत्रसमुद्भवे ।

लवणाम्भसि किं ताताभवत्तत्र वदाशु तत् ॥ २ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु तात महाप्राज्ञ शिवलीलां महाद्भुताम् ।

यश्श्रुत्वा श्रद्धया भक्तो योगिनां गतिमाप्नुयात् ॥ ३ ॥

अथो शिवस्य तत्तेजो भालनेत्रसमुद्भवम् ।

क्षिमं च लवणाम्भोधौ सद्यो बालत्वमाप ७ ॥ ४ ॥

तत्र वै सिन्धुगङ्गायाः सागरस्य च सङ्गमे ।

रुरोद्योयैः स वै बालः सर्वलोकभयङ्करः ॥ ५ ॥

रुदतस्तस्य शब्देन प्राकम्पद्भरणी मुहुः ।

स्वर्गश्च सत्यलोकश्च तत्स्वनाद् अधिरीकृतः ॥ ६ ॥

बालस्य रोदनेनैव सर्वे लोकश्च तत्रसुः ।

सर्वतो लोकपालाश्च विह्वलीकृतमानसाः ॥ ७ ॥

किं बद्धुक्तेन विप्रेन्द्र ययाव सयरायरम् ।

भुवनं निषिलं तात रोदनात्तच्छिशोर्विभो ॥ ८ ॥

अथ ते व्याकुलाः सर्वे देवाः समुनयो द्रुतम् ।

पितामहं लोकगुरुं ब्रह्माणां शरणं ययुः ॥ ९ ॥

तत्र गत्वा य ते देवा मुनयश्च सवासवाः ।

प्रणम्य य सुसंस्तुत्य प्रोयुस्तं परमेष्ठिनम् ॥ १० ॥

देवा विभुः ।

लोकाधीश सुराधीश भयं नः समुपस्थितम् ।

तन्नाशय महायोगिन् जातोऽयं ष्यद्भुतो रवः ॥ ११ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याकण्डर्प वयस्तेषां ब्रह्मा लोकपितामहः ॥

गन्तुमैच्छत्तस्तत्र किमेतदिति विस्मितः । १२ ॥

ततो ब्रह्मा सुरैस्तातावतरत्सत्यलोकतः ।

रसां तज्ज्ञातुमिच्छन्स समुद्रमगमत्तदा ॥ १३ ॥

यावत्तत्रागतो ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ।

तावत्समुद्रस्थोत्सङ्गे तं बालं स ददर्श ह ॥ १४ ॥

आगतं विधिभालोक्य देवशुभ्यथ सागरः ।

प्रणम्य शिरसा बालं तस्थोत्सङ्गे न्यवेशयत् ॥ १५ ॥

ततो ब्रह्माब्रवीद्वाक्यं सागरं विस्मयान्वितः ।

जलराशे द्रुतं ब्रूहि कस्यायं शिशुरद्भुतः ॥ १६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

ब्रह्माणो वाक्यमाकण्डर्प मुदितः सागरस्तदा ।

प्रत्युवाच प्रजेशं स नत्वा स्तुत्वा कृताञ्जलिः ॥ १७ ॥

समुद्र उवाच ।

भो भो ब्रह्मन्मया प्राप्तो बालकोऽयमजानता ।

प्रभवं सिन्धुगङ्गायामकस्मात्सर्वलोकप ॥ १८ ॥

जातकर्मादिसंस्कारान्कुरुष्वस्य जगद्गुरो ।

जातकोक्तकृलं सर्वं विधातर्वक्तुमर्हसि ॥ १९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

येवं वदति पाथोधौ स बालः सागरात्मजः ।

ब्रह्माणमग्रहीत्कण्ठे विधुन्वन्तं मुहुर्मुहुः ॥ २० ॥

विधूननं य तस्यैवं सर्वलोककृतो विधेः ।

पीडितस्य य कालेय नेत्राभ्यामगमज्जलम् ॥ २१ ॥

कराभ्यामब्धेजातस्य तत्सुतस्य मडौजसः ।

कथञ्चिन्मुक्तकण्ठस्तु ब्रह्मा प्रोवाच सादरम् ॥ २२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु सागर वक्ष्यामि तवास्य तनयस्य हि ।

जातकोक्तकृलं सर्वं समाधानरतः भव ॥ २३ ॥

नेत्राभ्यां विधृतं यस्मादनेनैव जलं मम ।

तस्माज्जलन्धरेतीह प्यातो नाम्ना भवत्वसौ ॥ २४ ॥

अधुनैवैष तरुणः सर्वशास्त्रार्थपारगः ।

महापराङ्मो धीरो योद्धा य रणदुर्मदः ॥ २५ ॥

भविष्यति य गम्भीरः त्वं यथा समरे गुडः ।

सर्वजेता य सङ्ग्रामे सर्वसम्पद्धिराजितः ॥ २६ ॥

द्वैत्यानामधिपो बालः सर्वेषां य भविष्यति ।

विषणोरपि भवेज्जेता न कुतश्चित्पराभवः ॥ २७ ॥

अवध्यः सर्वभूतानां विना रुद्रं भविष्यति ।

यत श्रेष्ठ समुद्भूतस्तत्रेदानीं गमिष्यति ॥ २८ ॥

पतिप्रतास्य भविता पत्नी सौभाग्यवर्द्धिनी ।

सर्वाङ्गसुन्दरी रम्या प्रियवाकलीलसागरा ॥ २९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्त्वा शुक्रमाडूय राज्ञ्ये तं याभ्यषेययत् ।

आमन्थ्य सरितां नाथं ब्रह्मान्तर्द्धानमन्वगात् ॥ ३० ॥

અથ તદ્દર્શનોત્કુલ્લનયનઃ સાગરસ્તદા ।
 તમાત્મજં સમાદાય સ્વગોહમગમન્મુદા ॥ ૩૧ ॥
 અપોષયન્મહોપાયૈઃ સ્વબાલં મુદિતાત્મકઃ ।
 સર્વાઙ્ગસુન્દરં રમ્યં મહાદ્ભુતસુતેજસમ્ ॥ ૩૨ ॥
 અથામ્બુધિઃ સમાહૂય કાલનેમિં મહાસુરમ્ ।
 વૃન્દાભિધાં સુતાં તસ્ય તદ્ભાર્યાર્થમયાયત ॥ ૩૩ ॥
 કાલનેમ્યસુરો વીરોઽસુરાણાં પ્રવરઃ સુધીઃ ।
 સાધુ મેનેમ્બુઘેર્યાચ્ચાં સ્વકર્મનિપુણો મુને ॥ ૩૪ ॥
 જલન્ધરાય વીરાય સાગરપ્રભવાય ચ ।
 દદૌ બ્રહ્મવિધાનેન સ્વસુતાં પ્રાણવલ્લભામ્ ॥ ૩૫ ॥
 તદોત્સવો મહાનાસીદ્ધિવાહે ચ તથોસ્તદા ।
 સુખં પ્રાપુર્નદા નદોઽસુરાશ્ચૈવાખિલા મુને ॥ ૩૬ ॥
 સમુદ્રોઽતિ સુખં પ્રાપ સુતં દૃષ્ટ્વા હિ સસ્ત્રિયમ્ ।
 દાનં દદૌ દ્વિજાતિભ્યોઽપ્યન્યેભ્યશ્ચ યથાવિધિ ॥ ૩૭ ॥
 યે દેવૈર્નિર્જિતાઃ પૂર્વ દેત્યાઃ પાતાલસંસ્થિતાઃ ।
 તે હિ ભૂમણ્ડલં યાતા નિર્ભયાઃ તમુપાશ્રિતાઃ ॥ ૩૮ ॥
 તે કાલનેમિપ્રમુખાસ્તતોઽસુરાઃ
 તસ્મૈ સુતાં સિન્ધુસુતાય દત્વા ।
 બભૂવુરત્યન્તમુદાન્વિતા હિ
 તમાશ્રિતા દેવવિનિર્જયાય ॥ ૩૯ ॥
 સ યાપિ વીરોઽમ્બુધિબાલકોઽસૌ
 જલન્ધરાખ્યોઽસુરવીરવીરઃ ।
 સમ્પ્રાપ્ય ભાર્યામતિસુન્દરીં વશી
 ચકાર રાજ્યં હિ કવિપ્રભાવાત્ ॥ ૪૦ ॥
 ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમે યુદ્ધખણ્ડે જલન્ધરવધોપાખ્યાને જલન્ધરોત્પત્તિવિવાહવર્ણનં
 નામ ચતુર્દશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૫.૧૪ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશઙ્કરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाण्डे

२.५.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । जलन्धरवधोपाख्याने देवजलन्धरयुद्धवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

शेकटा वारिधिसुतो वृन्दापतिरुदारधीः ।

सभार्यः संस्थितो वीरोऽसुरैः सर्वैः समन्वितः ॥ १ ॥

तत्राजगाम सुप्रीतः सुवर्थास्त्वथ भार्गवः ।

तेजः पुञ्जो मूर्तं षव भासयन्सकला द्दिशः ॥ २ ॥

तं दृष्ट्वा गुरुभायान्तमसुरास्तेऽपिला द्रुतम् ।

प्रणोमुः प्रीतमनसः सिन्धुपुत्रोऽपि सादरम् ॥ ३ ॥

दत्त्वाशीर्वयनं तेभ्यो भार्गवस्तेजसां निधिः ।

निषसादासने रभ्ये सन्तस्थुस्तेऽपि पूर्ववत् ॥ ४ ॥

अथ सिन्ध्वात्मजो वीरो दृष्ट्वा प्रीत्या निजो सभाम् ।

जलन्धरः प्रसन्नोऽभूदनष्टवरशासनः ॥ ५ ॥

तत्स्थितं छिन्नशिरसं दृष्ट्वा राहुं स दैत्यराट् ।

पप्रच्छ भार्गवं शीघ्रमिदं सागरनन्दनः ॥ ६ ॥

जलन्धर उवाच ।

केनेदं विहितं राहोः शिरश्छेदनकं प्रभो ।

तद्दृष्ट्वा निभिलं वृत्तं यथावत्तत्त्वतो गुरो ॥ ७ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

ऽत्याकर्ण्य वयस्तस्य सिन्धुपुत्रस्य भार्गवः ।

स्मृत्वा शिवपदाम्भोजं प्रत्युवाच यथार्थवत् ॥ ८ ॥

शुक्र उवाच ।

जलन्धर महावीर सर्वासुरसहायक ।

शृणु वृत्तान्तमभिलं यथावत्कथयामि ते ॥ ९ ॥

पुराऽभवद् बलिर्वीरो विरोयनसुतो बली ।

छिरण्यकशिपोश्चैव प्रपौत्रो धर्मवित्तम ॥ १० ॥

पराजिताः सुरास्तेन रमेशं शरणं ययुः ।
 सवासवाः स्ववृत्तान्तमाश्रय्युः स्वार्थसाधकाः ॥ ११ ॥
 तदाज्ञायाऽसुरैः सार्धं यङ्कुः सन्धिमतो सुराः ।
 स्वकार्यसिद्ध्युये तात छलकर्मवियक्षाणाः ॥ १२ ॥
 अथामृतार्थे सिन्धोश्च मन्थनं यङ्कुरादरात् ।
 विषणोः सडायिनस्ते ङि सुराः सर्वेऽसुरैस्सल ॥ १३ ॥
 ततो रत्नोपडरणमकार्षुर्द्वैत्यशत्रवः ।
 जगुर्दुर्लभतो देवाः पपुराश्रयमृतं छलात् ॥ १४ ॥
 ततः पराभवं यङ्कुरसुराणां सडायतः ।
 विषणोः सुराः सशकास्तेऽमृतपानाद्भ्रलान्विताः ॥ १५ ॥
 शिरश्छेदं यकारासौ पिबतश्चामृतं हरिः ।
 राडोर्देवसभायां वै पक्षपाती हरैस्सदा ॥ १६ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 अवेऽकविस्तस्य शिरश्छेदं राडोः शशंस य ।
 अमृतार्थे समुद्रस्य मन्थनं देवकारितम् ॥ १७ ॥
 रत्नोपडरणं यैव दैत्यानां य पराभवम् ।
 देवैरमृतपानं य कृतं सर्वं य विस्तरात् ॥ १८ ॥
 तदाकर्ण्य महावीरोऽम्बुधिबालः प्रतापवान् ।
 युक्कोध कोधरक्ताक्षः स्वपितुर्मन्थनं तदा ॥ १९ ॥
 अथ दूतं समाहूय धस्मराभिधमुत्तमम् ।
 सर्वं शशंस यस्तिं यदाऽगुरुरात्मवान् ॥ २० ॥
 अथ तं प्रेषयामास स्वदूतं शङ्कसन्निधौ ।
 सम्मान्य बडुशः प्रीत्याऽलभयं दत्त्वा विशारदम् ॥ २१ ॥
 दूतस्त्रिविष्टपं तस्य जगामारमलं सुधीः ।
 धस्मरोऽम्बुधिबालस्य सर्वदेवसमन्वितम् ॥ २२ ॥
 तत्र गत्वा स दूतस्तु सुधर्मा प्राप्य सत्वरम् ।
 गर्वाद्यभर्वमौलिर्ङि देवेन्द्रं वाक्यमब्रवीत् ॥ २३ ॥
 धस्मर उवाच ।

जलन्धरोऽब्धितनयः सर्वद्वैत्यजनेश्वरः ।
सुप्रतापी महावीरः स्वयं कविसहायवान् ॥ २४ ॥
दूतोऽहं तस्य वीरस्य धस्मराभ्यो न धस्मरः ।
प्रेषितस्तेन वीरेण त्वत्सकाशमिहागतः ॥ २५ ॥
अव्याहताज्ञः सर्वत्र जलन्धर उदग्रधीः ।
निर्जिताभिलक्षित्यारिः स यदाह शृणुष्व तत् ॥ २६ ॥
जलन्धर उवाच ।
कस्मात्त्वया मम पिता भवितः सागरोऽद्रिणः ।
नीतानि सर्वरत्नानि पितुर्मे देवताधम ॥ २७ ॥
उच्यितं न कृतं तेऽद्य तानि शीघ्रं प्रयच्छ मे ।
ममायाहि विचार्येत्थं शरणं देवतैः सह ॥ २८ ॥
अन्यथा ते भयं भूरि भविष्यति सुराधम ।
राज्यविध्वंसनं यैव सत्यमेतद्भ्रवीम्यहम् ॥ २९ ॥
सनत्कुमार उवाच ।
एति दूतवयः श्रुत्वा विस्मितस्त्रिदशाधिपः ।
उवाच तं स्मरन्निन्द्रो भयरोषसमन्वितः ॥ ३० ॥
अद्रयो मद्भयात् त्रस्ताः स्वकुक्षिस्था यतः कृताः ।
अन्येऽपि मद् द्विषस्तेन रक्षिता दितिजाः पुरा ॥ ३१ ॥
तस्मात्तद्रत्नजातं तु मया सर्वं हृतं डिल ।
न तिष्ठति मम द्रोडी सुभं सत्यं ब्रवीम्यहम् ॥ ३२ ॥
शङ्भोऽप्येवं पुरा दैत्यो मां द्विषन्सागरात्मजः ।
अभवन्मूढयित्तस्तु साधुसङ्गात्समुज्जितः ॥ ३३ ॥
ममानुजेन हरिणः निहतः स हि पापधीः ।
हिसकः साधुसङ्घस्य पापिष्ठः सागरोदरे ॥ ३४ ॥
तद् गच्छ दूत शीघ्रं त्वं कथयस्वास्य तत्त्वतः ।
अब्धिपुत्रस्य सर्वं हि सिन्धोर्मन्थनकारणम् ॥ ३५ ॥
सनत्कुमार उवाच ।
एत्थं विसर्जितो दूतो धस्मराभ्यः सुबुद्धिमान् ।

तदेन्द्रेणागमत्पूर्णा यत्र वीरो जलन्धरः ॥ ३६ ॥
तद्विदं वयनं दैत्यराजो हि तेन धीमता ।
कथितो निभिलं शङ्कप्रोक्तं दूतेन वै तदा ॥ ३७ ॥
तन्निशाम्य ततो दैत्यो रोषात्प्रस्फुरिताधरः ।
उद्योगमकरोत्पूर्णा सर्वदैवजिगीषया ॥ ३८ ॥
तद्योगोऽसुरेन्द्रस्य दिग्भ्यः पातालतस्तथा ।
दितिजाः प्रत्यपद्यन्ते कोटिशः कोटिशस्तथा ॥ ३९ ॥
अथ शुम्भनिशुम्भाद्यैर्बलाधिपतिकोटिभिः ।
निर्जगाम महावीरः सिन्धुपुत्रः प्रतापवान् ॥ ४० ॥
प्राप त्रिविष्टपं सद्यः सर्वसैन्यसमावृतः ।
दध्मौ शङ्खं जलधिजो नेदुर्वाराश्च सर्वतः ॥ ४१ ॥
गत्वा त्रिविष्टपं दैत्यो नन्दनाधिष्ठितोऽभवत् ।
सर्वसैन्यं समावृत्य कुर्वाणः सिंखद्रवम् ॥ ४२ ॥
पुरमावृत्य तिष्ठत्तद् दृष्ट्वा सैन्यबलं मडत् ।
निर्ययुस्त्वमरावत्या देवा युद्धाय दंशिताः ॥ ४३ ॥
ततः समभवद्युद्धं देवदानवसेनयोः ।
भुसलैः परिघैर्बाणैर्गदापरशुशक्तिभिः ॥ ४४ ॥
तेऽन्योऽन्यं समधावेतां जघ्नतुश्च परस्परम् ।
क्षणेनाभवतां सेने रुधिरौघपरिप्लुते ॥ ४५ ॥
पतितैः पात्यमानैश्च गजश्वरथपत्तिभिः ।
व्यराजत रणे भूमिः सन्ध्याभ्रपटलैरिव ॥ ४६ ॥
तत्र युद्धे मृतान्दैत्यान्मार्गवस्तानञ्जवयत् ।
विधयामृतञ्जविन्या मन्त्रितैस्तोयभिन्दुभिः ॥ ४७ ॥
देवानपि तथा युद्धे तत्राञ्जवयद्ङ्गिराः ।
दिव्यौषधैः समानीय द्रोणाद्रेः स पुनः पुनः ॥ ४८ ॥
दृष्टवान्स तथा युद्धे पुनरेव समुत्थितान् ।
जलन्धरः क्रोधवशो मार्गवं वाक्यमब्रवीत् ॥ ४९ ॥

जलन्धर उवाच ।

मया देवा उता युद्धे उत्तिष्ठन्ति कथं पुनः ।
त्वत्तः सञ्जविनी विद्या नैवान्यत्रेति वै श्रुता ॥ ५० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्याकर्ण्य वयस्तस्य सिन्धुपुत्रस्य भार्गवः ।
प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा गुरुः शुक्रो जलन्धरम् ॥ ५१ ॥

शुक्र उवाच ।

दिव्यौषधीः समानीय द्रोणाद्रेरङ्गिराः सुरान् ।
शुवयत्येष वै तात सत्यं जानीहि मे वयः ॥ ५२ ॥

जयमिच्छसि येत्तात शृणु मे वयनं शुभम् ।
ततः सोऽरं भुजाभ्यां त्वं द्रोणमब्धावुपाडर ॥ ५३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्तः स तु दैत्येन्द्रो गुरुणा भार्गवेण उ ।
द्रुतं जगाम यत्रासावास्ते यैवाद्रिराट् य सः ॥ ५४ ॥

भुजाभ्यां तरसा दैत्यो नीत्वा द्रोणं य तं तदा ।
प्राक्षिपत्सागरे तूर्णं शित्रं न उरतेजसि ॥ ५५ ॥

पुनरायान्महावीरस्सिन्धुपुत्रो महाडवम् ।
जघानास्त्रैश्च विविधैः सुरान्कृत्वा भलं मडत् ॥ ५६ ॥

अथ देवान्छतान्दृष्ट्वा द्रोणाद्रिमगमद् गुरुः ।
तावत्तत्र गिरिद्रं तं न ददृश सुशार्चितः ॥ ५७ ॥

ज्ञात्वा दैत्यदृतं द्रोणं धिषणो भयविह्वलः ।
आगत्य देवान्प्रोवाच श्रुवो व्याकुलमानसः ॥ ५८ ॥

गुरुरुवाच ।

पलायध्वं सुराः सर्वे द्रोणो नास्ति गिरिर्मडान् ।
ध्रुवं ध्वस्तश्च दैत्येन पाथोधितनयेन हि ॥ ५९ ॥

जलन्धरो महादैत्यो नायं जेतुं क्षमो यतः ।
रुद्रांशसम्भवो ह्येष सर्वाभरविमर्दनः ॥ ६० ॥

मया ज्ञातः प्रभावोऽस्य यथोत्पन्नः स्वयं सुराः ।

शिवापमानकृच्छक्येष्टितं स्मरताभिलम् ॥ ६१ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

श्रुत्वा तद्भयनं देवाःसुराचार्यप्रकीर्तितम् ।

जयाशां त्यक्तवन्तस्ते भयविह्वलितास्तथा ॥ ६२ ॥

दैत्यराजेन तेनातिहन्यमानाः समन्ततः ।

घैर्यं त्यक्त्वाऽपलायन्त दिशो दश सवासवाः ॥ ६३ ॥

देवान्पिद्रावितामृष्ट्वा दैत्यः सागरनन्दनः ।

शङ्खभेरीजयध्वैः प्रविवेशामरावतीम् ॥ ६४ ॥

प्रविष्टे नगरीं दैत्ये देवाः शङ्खपुरोगमाः ।

सुवर्णाद्रिगुहां प्राप्ता न्यवसन्दैत्यतापिताः ॥ ६५ ॥

तदैव सर्वेष्वसुरोऽधिकारे-

ष्विन्द्रादिकानां विनिवेश्य सम्यक् ।

शुम्भादिकान्दैत्यवरान् पृथक्पृथक्

स्वयं सुवर्णाद्रिगुहां व्यगाम्बुने ॥ ६६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाऽं जलन्धरवधोपाख्याने देवजलन्धरयुद्धवर्णनं

नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ २.प.१५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाऽं

२.प.१६. षोडशोऽध्यायः । देवयुद्धवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

पुनर्दैत्यं समायान्तं दृष्ट्वा देवाः सवासवाः ।

भयात्प्रकम्पिताः सर्वे सडैवाद्दुद्रुवुर्दुर्तम् ॥ १ ॥

वैकुण्ठं प्रथयुः सर्वे पुरस्कृत्य प्रजापतिम् ।

तुष्टुवुस्ते सुरा नत्वा सप्रजापतयोऽभिलाः ॥ २ ॥

देवा उच्युः ।

वृषीकेश महाबाहो भगवन् मधुसूदन ।
 नमस्ते देवदेवेश सर्वदैत्यविनाशक ॥ ३ ॥
 मत्स्यरुपाय ते विष्णो वेदान्नीतवते नमः ।
 सत्यव्रतेन सद्राज्ञा प्रलयाम्बिविदारिणे ॥ ४ ॥
 कुर्वाणानां सुराणां च मथनायोधमं भृशम् ।
 भिभ्रते मन्दरगिरिं कूर्मरुपाय ते नमः ॥ ५ ॥
 नमस्ते भगवन्नाथ इतवे सूकरात्मने ।
 वसुन्धरां जनाधारां मूर्ध्नि भिभ्रते नमः ॥ ६ ॥
 वामनाय नमस्तुभ्यमुपेन्द्राभ्याय विष्णवे ।
 विप्ररुपेण दैत्येन्द्रं बलिं छलयते विभो ॥ ७ ॥
 नमः परशुरामाय क्षत्रनिः क्षत्रकारिणे ।
 मातुर्हितकृते तुभ्यं कुपितायासतां द्रुडे ॥ ८ ॥
 रामाय लोकरामाय मर्यादापुरुषाय ते ।
 रावणान्तकरायाशु सीतायाः पतये नमः ॥ ९ ॥
 नमस्ते ज्ञानगूढाय कृष्णाय परमात्मने ।
 राधाविदारशीलाय नानालीलाकराय च ॥ १० ॥
 नमस्ते गूढदेहाय वेदनिन्दाकराय च ।
 योगाचार्याय जैनाय भौद्धरुपाय मापते ॥ ११ ॥
 नमस्ते कल्किरुपाय म्बेरथानामन्तकारिणे ।
 अनन्तशक्तिरुपाय सद्धर्मस्थापनाय च ॥ १२ ॥
 नमः उपिलरुपाय देवलूत्यै महात्मने ।
 वदते साङ्ख्ययोगं च साङ्ख्याचार्याय वै प्रभो ॥ १३ ॥
 नमः परमहंसाय ज्ञानं संवदते परम् ।
 विधात्रे ज्ञानरुपाय येनात्मा सम्प्रसीदति ॥ १४ ॥
 वेदव्यासाय वेदानां विभागं कुर्वते नमः ।
 छिताय सर्वलोकानां पुराणरथनाय च ॥ १५ ॥
 अथैव मत्स्यादितनुभिर्भक्तकार्योद्यताय ते ।
 सर्गस्थितिर्ध्वंसकर्त्रे नमस्ते ब्रह्मणे प्रभो ॥ १६ ॥

આર્તિહન્ત્રે સ્વદાસાનાં સુખદાય શુભાય ચ ।
 પીતામ્બરાય હરયે તાર્ક્ષ્યાનાય તે નમઃ ॥
 સર્વક્રિયાયૈકકર્ત્રે શરણ્યાય નમો નમઃ । ૧૭ ॥
 દૈત્યસન્તાપિતામર્ત્યદુઃખાદિધ્વંસવજ્જક ।
 શેષતલ્પશયાચાર્કચન્દ્રનેત્રાય તે નમઃ ॥ ૧૮ ॥
 કૃપાસિન્ધો રમાનાથ પાહિ નઃ શરણાગતાન્ ।
 જલન્ધરેણ દેવાશ્ચ સ્વર્ગાત્સર્વે નિરાકૃતાઃ ॥ ૧૯ ॥
 સૂર્યો નિસ્સારિતઃ સ્થાનાચ્ચન્દ્રો વહ્નિસ્તથૈવ ચ ।
 પાતાલાત્રાગરાજશ્ચ ધર્મરાજો નિરાકૃતઃ ॥ ૨૦ ॥
 વિચરન્તિ યથા મર્ત્યાઃ શોભન્તે નૈવ તે સુરાઃ ।
 શરણં તે વયં પ્રાપ્તા વધસ્તસ્ય વિચિન્ત્યતામ્ ॥ ૨૧ ॥
 સનત્કુમાર ઉવાચ ।
 ઇતિ દીનવચઃ શ્રુત્વા દેવાનાં મધુસૂદનઃ ।
 જગાદ કરુણાસિન્ધુર્મેઘનિહ્ર્દિયા ગિરા ॥ ૨૨ ॥
 વિષ્ણુરુવાચ ।
 ભયં ત્યજત હે દેવા ગમિષ્યામ્યહમાહવમ્ ।
 જલન્ધરેણ દૈત્યેન કરિષ્યામિ પરાક્રમમ્ ॥ ૨૩ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા સહસોત્થાય દૈત્યારિઃ ખિન્નમાનસઃ ।
 આરોહદ્ગરુડં વેગાત્કૃપયા ભક્તવત્સલઃ ॥ ૨૪ ॥
 ગચ્છન્તં વલ્લભં દૃષ્ટ્વા દેવૈસ્સાહ્લ્યં સમુદ્રજા ।
 સાઞ્જલિબાષ્પનયના લક્ષ્મીર્વચનમબ્રવીત્ ॥ ૨૫ ॥
 લક્ષ્મ્યુવાચ ।
 અહં તે વલ્લભા નાથ ભક્તા યદિ ચ સર્વદા ।
 તત્કથં તે મમ ભ્રાતા યુદ્ધે વધ્યઃ કૃપાનિધે ॥ ૨૬ ॥
 વિષ્ણુરુવાચ ।
 જલન્ધરેણ દૈત્યેન કરિષ્યામિ પરાક્રમમ્ ।
 તૈઃ સંસ્તુતો ગમિષ્યામિ યુદ્ધાય ત્વશિતાન્વિતઃ ॥ ૨૭ ॥

रुद्रांशसम्भवत्वाय्य ब्रह्मणो वचनादपि ।
 प्रीत्या च तव नैवायं मम वध्यो जलन्धरः ॥ २८ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृत्युक्त्वा गरुडारुढः शङ्खयङ्कगदासिभृत् ।
 विष्णुर्वेगाद्यौ योद्धुं देवैः शङ्कादिभिस्सह ॥ २९ ॥
 द्रुतं स प्राप तत्रैव यत्र दैत्यो जलन्धरः ।
 कुर्वन् सिंहरवं देवैर्ज्वलद्भिर्विष्णुतेजसा ॥ ३० ॥
 अथारुणानुजज्वपक्षवातप्रपीडिताः ।
 वात्याविवर्तिता दैत्या बभ्रुः भे यथा घनाः ॥ ३१ ॥
 ततो जलन्धरो दृष्ट्वा दैत्यान् वात्याप्रपीडितान् ।
 उद्धृत्य वयनं क्रोधाद् द्रुतं विष्णुं समभ्यगात् ॥ ३२ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे देवाश्चक्रुर्बुधुं प्रदर्षिताः ।
 तेजसा च हरेः पुष्टा महाबलसमन्विताः ॥ ३३ ॥
 युद्धोद्यतं समालोक्य देवसैन्यमुपस्थितम् ।
 दैत्यानाज्ञापयामास समरे यातिदुर्मदान् ॥ ३४ ॥
 जलन्धर उवाच ।
 भो भो दैत्यवरा यूयं युद्धं कुरुत द्रुतरम् ।
 शङ्काधैरमरैरथ प्रबलैः कातरैः सदा ॥ ३५ ॥
 मौर्यास्तु लक्षसङ्ख्याता धौम्रा हि शतसङ्ख्याकाः ।
 असुराः कोटिसङ्ख्याताः कालकेयास्तथैव च ॥ ३६ ॥
 कालकानां दौर्बुधानां कङ्कानां लक्षसङ्ख्याया ।
 अन्येऽपि स्वबलैर्युक्ता विनिर्यान्तु ममाज्ञया ॥ ३७ ॥
 सर्वे सज्जा विनिर्यात बहुसेनाभिसंयुताः ।
 नानाशस्त्रास्त्रसंयुक्ता निर्भया गतसंशयाः ॥ ३८ ॥
 भो भो शुम्भनिशुम्भौ च देवान्समरकारान् ।
 क्षणेन सुमहावीर्यौ तुच्छान्नाशयतं युवाम् ॥ ३९ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 दैत्या जलन्धराज्ञामा धृत्यं युद्धविशारदाः ।

युयुधुस्तेऽसुराः सर्वे यतुरङ्गबलान्विताः ॥ ४० ॥

गदाभिस्तीक्ष्णबाणैश्च शूलपट्टिशतोमरैः ।

केचित्परशुशूलैश्च निजघ्नस्ते परस्परम् ॥ ४१ ॥

नानायुधैः परैस्तत्र निजघ्नस्ते बलान्विताः ।

देवास्तथा मडावीरा षुषीकेशबलान्विताः ।

युयुधुस्तीक्ष्णबाणाश्च क्षिपन्तः सिंहवद्रवाः । ४२ ॥

केचिद्बाणैः सुतीक्ष्णैश्च केचिन्मुसलतोमरैः ।

केचित्परशुशूलैश्च निजघ्नस्ते परस्परम् ॥ ४३ ॥

एत्थं सुराणां दैत्यानां सङ्ग्रामः समभून्मडान् ।

अत्युल्बणो मुनीनां हि सिद्धानां भयकारकः ॥ ४४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धप्रश्ने जलन्धरोपाख्याने देवयुद्धवर्णनं नाम
षोडशोऽध्यायः ॥ २.५.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धप्रश्ने

२.५.१७. सप्तदशोऽध्यायः । जलन्धरोपाख्याने विषणुजलन्धरयुद्धवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अथ दैत्या मडावीर्याः शूलैः परशुपट्टिशैः ।

निजघ्नःसर्वदैवांश्च भयव्याकुलमानसान् ॥ १ ॥

दैत्यायुधैः समाविद्धदेहा देवाः सवासवाः ।

रणाद्भिद्दुद्रुवुः सर्वे भयव्याकुलमानसाः ॥ २ ॥

पलायनपरान् दृष्ट्वा षुषीकेशः सुरानथ ।

विषणुर्वै गरुडाडुढो योद्धुमभ्याययौ द्रुतम् ॥ ३ ॥

सुदृशनिन यकेण सर्वतः प्रस्फुरन् रुथा ।

सुशोभितकराब्जश्च रेजे भक्ताभयङ्करः ॥ ४ ॥

शङ्खभङ्गगदाशार्ङ्गधारी क्रोधसमन्वितः ।

कठोरास्त्रो महावीरः सर्वयुद्धविशारदः ॥ ५ ॥
 धनुषं शार्ङ्गनामानं विस्फूर्त्य विननाद उ ।
 तस्य नादेन त्रैलोक्यं पूरितं मडता मुने ॥ ६ ॥
 शार्ङ्गनिरसृतभाणैश्च दितिजानां शिरांसि वै ।
 यकर्त्त भगवान् विष्णुः कोटिशो रुद्रसमाकुलः ॥ ७ ॥
 अथारुणानुजज्वपक्षवातप्रपीडिताः ।
 वात्याविवर्तिता दैत्या भ्रमः भे यथा घनाः ॥ ८ ॥
 ततो जलन्धरो दृष्ट्वा दैत्यान्वात्याप्रपीडितान् ।
 युकोधाति मडादैत्यो देववृन्दभयङ्करः ॥ ९ ॥
 मर्दयन्तं य तं दृष्ट्वा दैत्यान् प्रस्फुरिताधरः ।
 योद्धुमभ्याययौ वीरो वेगेन हरिणा सह ॥ १० ॥
 स यकार मडानादं देवासुरभयङ्करम् ।
 दैत्यानामधिपः कर्णा विदीर्णाः श्रवणात्ततः ॥ ११ ॥
 भयङ्कुरेण दैत्यस्य नादेनापूरितं तदा ।
 जलन्धरस्य मडता यकम्पे सकलं जगत् ॥ १२ ॥
 ततः समभवद्युद्धं विष्णुदैत्येन्द्रयोर्मडत् ।
 आकाशं कुर्वतोर्भाणैस्तदा निरवकाशवत् ॥ १३ ॥
 तयोश्च तेन युद्धेन परस्परमभून्मुने ।
 देवासुरर्षिसिद्धानां भीकरेणातिविस्मयः ॥ १४ ॥
 विष्णुर्दैत्यस्य आणौघैर्ध्वजं छत्रं धनुः शरान् ।
 शिखेद तं य दृष्टये आणेनैकेन ताडयन् ॥ १५ ॥
 ततो दैत्यः समुत्पत्य गदापाणिस्त्वरान्वितः ।
 आडत्य गरुडं मूर्ध्नि पातयामास भूतले ॥ १६ ॥
 विष्णुं जघान शूलेन तीक्ष्णेन प्रस्फुरद्रुथा ।
 दृष्टये कोधसंयुक्तो दैत्यः प्रस्फुरिताधरः ॥ १७ ॥
 विष्णुर्गदां य भङ्गेन शिखेद प्रडसन्निव ।
 तं विव्याध शरैस्तीक्ष्णैः शार्ङ्गं विस्फूर्त्य दैत्यडा ॥ १८ ॥

विष्णुर्जलन्धरं दैत्यं भयदेन शरोऽण्ड ।
 क्रोधाविष्टोऽतितीक्ष्णो जघानाशु सुरारिडा ॥ १८ ॥
 आगतं तस्य तं बाणं दृष्ट्वा दैत्यो महाबलः ।
 छित्त्वा बाणेन विष्णुं य जघान हृदये द्रुतम् ॥ २० ॥
 केशवोऽपि महाबाहुं विक्षिप्तमसुरेण तम् ।
 शरं तिलप्रमाणेन स्थित्त्वा वीरो ननाह ॥ २१ ॥
 पुनर्बाणं समाधत्त धनुषि क्रोधवेपितः ।
 महाबलोऽथ बाणेन चिच्छेद स शिवीभुजम् ॥ २२ ॥
 वासुदेवः पुनर्बाणं नाशाय विबुधद्विषः ।
 क्रोधेनाधत्त धनुषि सिंहावद्विननाह ॥ २३ ॥
 जलन्धरोऽथ दैत्येन्द्रः कोपास्थिन्नाधरो बली ।
 शरोऽण्डेन शार्ङ्गाप्यं धनुश्चिच्छेद वैष्णवम् ॥ २४ ॥
 पुनर्बाणैः सुतीक्ष्णैश्च जघान मधुसूदनम् ।
 उग्रवीर्यो महावीरो देवानां भयकारकः ॥ २५ ॥
 स स्थिन्नधन्वा भगवान् केशवो लोकरक्षकः ।
 जलन्धरस्य नाशाय चिक्षेप स्वगदां पराम् ॥ २६ ॥
 सा गदा हरिणा क्षिप्त्वा ज्वलज्ज्वलनसन्निभा ।
 अमोघगतिका शीघ्रं तस्य देहे ललाग ॥ २७ ॥
 तथा हतो महादैत्यो न यथालापि डिग्भ्यन ।
 जलन्धरो महोन्मत्तः पुष्पमालालतो यथा ॥ २८ ॥
 ततो जलन्धरः क्रोधी देवत्रासकरोऽक्षिपत् ।
 त्रिशूलमनलाकारं हृदये रणदुर्मर्दः ॥ २९ ॥
 अथ विष्णुस्तत्रिशूलं चिच्छेद तरसा द्रुतम् ।
 नन्दकाप्येन ऋङ्गेन स्मृत्वा शिवपदाभ्युजम् ॥ ३० ॥
 छिन्ने त्रिशूले दैत्येन्द्र उत्प्लुत्य सडसा द्रुतम् ।
 आगत्य हृदये विष्णुं जघान दृढमुष्टिना ॥ ३१ ॥
 सोऽपि विष्णुर्महावीरोऽविगाण्य य तद्दय्याम ।
 जलन्धरं य हृदये जघान दृढमुष्टिना ॥ ३२ ॥

ततस्तौ बाहुयुद्धेन युयुधाते मलाबलौ ।
 बाहुभिर्मुष्टिभिश्चैव जनुभिर्नादयन्महीम् ॥ ३३ ॥
 अवे ङि सुचिरं युद्धं कृत्वा तेनासुरेण वै ।
 विस्मितोऽभून्मुनिश्रेष्ठ ङृष्टिं ग्लानिमवाप ङ ॥ ३४ ॥
 अथ प्रसन्नो भगवान्मायी मायाविदां वरः ।
 उवाच दैत्यराजानं मेघगम्भीरया गिरा ॥ ३५ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 भो भो दैत्यवरश्रेष्ठ धन्यस्त्वं रणदुर्मदः ।
 मलायुधवरैर्यत्वं न भीतो ङि मलाप्रभुः ॥ ३६ ॥
 अेभिरेवायुधैरुर्गैर्दैत्या ङि भडवो ङताः ।
 मलाजौ दुर्मदा वीराश्छिन्नदेहा मृतिं गताः ॥ ३७ ॥
 युद्धेन ते मलादैत्य प्रसन्नोऽस्मि मलात्मवान् ।
 न दृष्टस्त्वत्समो वीरश्त्रैलोक्ये सयराचरे ॥ ३८ ॥
 वरं वरय दैत्येन्द्र प्रीतोऽस्मि तव विक्कमात् ।
 अदेयमपि ते दग्नि यत्ते मनसि वर्तते ॥ ३९ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 ङत्याङ्कर्ण्य वयस्तस्य विष्णोर्मायाविनो ङरेः ।
 प्रत्युवाच मलाबुद्धिर्दैत्यराजो जलन्धरः ॥ ४० ॥
 जलन्धर उवाच ।
 यद्वि भावुक तुष्टोऽसि वरमेतं ददस्व मे ।
 मद्भगिन्या मया साङ्घर्षं मद्ग्रेडे सगाणो वस ॥ ४१ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 तदाङ्कर्ण्य वयस्तस्य मलादैत्यस्य पिन्नधीः ।
 तथास्त्विति य देवेशो जगाद भगवान् ङरिः ॥ ४२ ॥
 उवास स ततो विष्णुः सर्वदेवगणैस्सल ।
 जलन्धरं नाम पुरमागत्य रमया सल ॥ ४३ ॥
 अथो जलन्धरो दैत्यः स्वभगिन्या य विष्णुना ।

उवास स्वालयं प्राप्नो लुर्षाकुलितमानसः ॥ ४४ ॥

जलन्धरोऽथ देवानामधिकारेषु दानवान् ।

स्थापयित्वा सलर्षः सन् पुनरागाम्भडीतलम् ॥ ४५ ॥

देवगन्धर्वसिद्धेषु यत्किञ्चिद्रत्नसञ्चितम् ।

तदात्मवशां कृत्वाऽतिष्ठत्सागरनन्दनः ॥ ४६ ॥

पातालभवने दैत्यं निशुम्भं सुमहाबलम् ।

स्थापयित्वा स शेषादीनानयद्भूतलं बली ॥ ४७ ॥

देवगन्धर्वसिद्धौघान् सर्पराक्षसमानुषान् ।

स्वपुरे नागरान्कृत्वा शशास भुवनत्रयम् ॥ ४८ ॥

अेवं जलन्धरः कृत्वा देवान्स्ववशवर्तिनः ।

धर्मेण पालयामास प्रजाः पुत्रानिवौरसान् ॥ ४९ ॥

न कश्चिद्द्व्याधितो नैव द्युःभितो न कृशस्तथा ।

न दीनो दृश्यते तस्मिन्धर्माद्राज्यं प्रशासति ॥ ५० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएः जलन्धरोपाख्याने विष्णुजलन्धरयुद्धवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ २.प.१७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.प.१८. अष्टादशोऽध्यायः । जलन्धरवधोपाख्याने देवर्षिजलन्धरसंवादः ।

सनत्कुमार उवाच ।

अेवं शासति धर्मेण मर्डी तस्मिन्महासुरे ।

बभ्रुवुर्दुःभिनो देवा भर्त्र्यभावाभुनीश्वर ॥ १ ॥

द्युःभितास्ते सुराः सर्वे शिवं शरणमाययुः ।

मनसा शङ्करं देवदेवं सर्वप्रभुं प्रभुम् ॥ २ ॥

तुष्टुवुर्वाग्भिरिष्टाभिर्भगवन्तं मलेश्वरम् ।

निवृत्तये स्वदुःभस्य सर्वदं लक्तवत्सलम् ॥ ३ ॥

आलूय स महादेवो भक्तानां सर्वकामदः ।
 नारदं प्रेरयामास देवकार्ययितीर्षया । ४ ॥
 अथ देवमुनिर्ज्ञानी शम्भुभक्तः सतां गतिः ।
 शिवाज्ञया यथौ दैत्यपुरे देवान्स नारदः ॥ ५ ॥
 व्याकुलास्ते सुराः सर्वे वासवाद्या द्रुतं मुनिम् ।
 आगच्छन्तं समालोक्य समुत्तस्थुर्छि नारदम् ॥ ६ ॥
 ददुस्त आसनं नत्वा मुनये प्रीतिपूर्वकम् ।
 नारदाय सुराः शङ्कमुष्ण उल्लिखिताननाः ॥ ७ ॥
 सुभासीनं मुनिवरमासने सुप्राणम्य तम् ।
 पुनः प्रोयुः सुरा दीना वासवाद्या मुनीश्वरम् ॥ ८ ॥
 देवा उच्युः ।
 भो भो मुनिवरश्रेष्ठ दृग्भं शृणु कृपाकर ।
 श्रुत्वा तन्नाशय क्षिप्रं प्रभुस्त्वं शङ्करप्रियः ॥ ९ ॥
 जलन्धरेण दैत्येन सुरा विद्राविता भृशम् ।
 स्वस्थानाद्भर्तृभावाच्च दुःषिता वयमाकुलाः ॥ १० ॥
 स्वस्थानाद्दुष्पारश्मिश्च चन्द्रो निस्सारितस्तथा ।
 वह्निश्च धर्मराजश्च लोकपालास्तथेतरे ॥ ११ ॥
 सुबलिष्ठेन वै तेन सर्वे देवाः प्रपीडिताः ।
 दृग्भं प्राप्ता वयं याति शरणां त्वां समागताः ॥ १२ ॥
 सङ्ग्रामे स दुष्पीडितं स्ववशं कृतवान् बली ।
 जलन्धरो महादैत्यः सर्वामरविमर्दकः ॥ १३ ॥
 तस्य वश्यो वराधीनोऽवात्सीत्तत्सदने हरिः ।
 स लक्ष्म्या सङ्घितो विष्णुर्यो नः सर्वार्थसाधकः ॥ १४ ॥
 जलन्धरविनाशाय यत्नं कुरु महाभते ।
 त्वं नो दैववशात्प्राप्तः सदा सर्वार्थसाधकः ॥ १५ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृत्याकल्प्य वयस्तेषाममराणां स नारदः ।
 आश्वास्य मुनिशार्दूलस्तानुवाच कृपाकरः ॥ १६ ॥

नारद उवाच ।

जानेऽहं वै सुरा यूयं दैत्यराजपराजिताः ।

दुःख प्राप्ताः पीडिताश्च स्थानान्निस्सारिताः भवतु ॥ १७ ॥

स्वशक्त्या भवतां स्वार्थं करिष्ये नात्र संशयः ।

अनुकूलोऽहमिह वो दुःखं प्राप्ता यतोऽमराः ॥ १८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेवमुक्त्वा मुनिश्रेष्ठो द्रष्टुं दानववल्लभम् ।

आश्वास्य सकलान्देवाञ्जलन्धरसभां ययौ ॥ १९ ॥

अथागतं मुनिश्रेष्ठे दृष्ट्वा दैत्यो जलन्धरः ।

उत्थाय परया भक्त्या ददौ श्रेष्ठासनं वरम् ॥ २० ॥

स तं सम्पूज्य विधिवदानवेन्द्रोऽतिविस्मितः ।

सुप्रहस्य तदा वाक्यं जगाद मुनिसत्तमम् ॥ २१ ॥

जलन्धर उवाच ।

कुत आगम्यते ब्रह्मन् किं य दृष्टं त्वया क्वचित् ।

यदर्थमिह आयातस्तदाज्ञापय मां मुने ॥ २२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याकर्ष्य वयस्तस्य दैत्येन्द्रस्य महामुनिः ।

प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा नारदो हि जलन्धरम् ॥ २३ ॥

नारद उवाच ।

सर्वदानवदैत्येन्द्र जलन्धर महामते ।

धन्यस्त्वं सर्वलोकेश रत्नभोक्ता त्वमेव हि ॥ २४ ॥

मदागमनहेतुं वै शृणु दैत्येन्द्रसत्तम ।

यदर्थमिह आयातस्त्वं वक्ष्येऽभिलं हि तत् ॥ २५ ॥

गतः कैलासशिखरं दैत्येन्द्राहं यदृच्छया ।

योजनायुतविस्तीर्णं कल्पद्रुममहावनम् ॥ २६ ॥

कामधेनुशताकीर्णं चिन्तामणिःसुदीपितम् ।

सर्वरुक्ममयं दिव्यं सर्वत्राद्भुतशोभितम् ॥ २७ ॥

तत्रोमया सहासीनं दृष्टवानस्मि शङ्करम् ।

सर्वाङ्गसुन्दरं गौरं त्रिनेत्रं यन्द्रशेखरम् ॥ २८ ॥

तं दृष्ट्वा मलदाश्चर्यं वितर्कं मेऽभवत्तदा ।

क्वापीदृशी भवेद् वृद्धिस्त्रैलोक्ये वा न वेति य ॥ २९ ॥

तावत्तवापि दैत्येन्द्र समृद्धिः संस्मृता मया ।

तद्विलोकनकामोऽहं त्वत्सान्निध्यमिडागतः ॥ ३० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एति नारदतः श्रुत्वा स दैत्येन्द्रो जलन्धरः ।

स्वसमृद्धिं समग्रां वै दर्शयामास सादरम् ॥ ३१ ॥

दृष्ट्वा स नारदो ज्ञानी देवकार्यसुसाधकः ।

प्रभुप्रेरणाया प्राह दैत्येन्द्रं तं जलन्धरम् ॥ ३२ ॥

नारद उवाच ।

तवास्ति सुसमृद्धिर्लिं वरवीराप्पिलाधुना ।

त्रैलोक्यस्य पतिस्त्वं हि चित्रं हिं यात्र सम्भवम् ॥ ३३ ॥

मणयो रत्नपुञ्जाश्च गजाद्याश्च समृद्धयः ।

ते गृहेऽथ विमान्तीह यानि रत्नानि तान्यपि ॥ ३४ ॥

गजरत्नं त्वयानीतं शक्यैरावतस्तथा ।

अश्वरत्नं मडावीर सूर्यस्योख्यैःश्रवा उच्यः ॥ ३५ ॥

कल्पवृक्षस्त्वयानीतो निधयो धनदस्य य ।

हंसयुक्तविमानं य त्वयानीतं हि वेधसः ॥ ३६ ॥

एत्येवं वररत्नानि द्विवि पृथ्व्यां रसातले ।

यानि दैत्येन्द्र ते भान्ति गृहे तानि समन्ततः ॥ ३७ ॥

त्वत्समृद्धिमिमां पश्यन्सम्पूर्णां विविधामहम् ।

प्रसन्नोऽस्मि मडावीर गजश्चादिसुशोभिताम् ॥ ३८ ॥

जथारत्नं मडाश्रेष्ठं जलन्धर न ते गृहे ।

तदानेतुं विशेषेण स्त्रीरत्नं वै त्वमर्हसि ॥ ३९ ॥

यस्य गेहे सुरत्नानि सर्वाणि हि जलन्धर ।

जथारत्नं न येत्तानि न शोभन्ते वृथा ध्रुवम् ॥ ४० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्येव वचनं श्रुत्वा नारदस्य महात्मनः ।
 उवाच दैत्यराजो हि मदनकुलमानसः ॥ ४१ ॥
 जलन्धर उवाच ।
 भो भो नारद देवर्षे नमस्तेऽस्तु महाप्रभो ।
 जायारत्नवरं कुत्र वर्तते तद्द्रदायुना ॥ ४२ ॥
 ब्रह्माण्डे यत्र कुत्रापि तद्रत्नं यद्वि वर्तते ।
 तदानेष्ये ततो ब्रह्मन्सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ४३ ॥
 नारद उवाच ।
 कैलासे ज्यतिरभ्ये च सर्वर्द्धिसुसमाकुले ।
 योगिपुत्रधरः शम्भुरस्ति तत्र दिगम्बरः ॥ ४४ ॥
 तस्य भार्या सुरभ्या हि सर्वलक्षणलक्षिता ।
 सर्वाङ्गसुन्दरीनाम्ना पार्वतीति मनोहरा ॥ ४५ ॥
 तदीदृशं पुपमनन्यसङ्गतं
 दृष्टं न कुत्रापि कुतूहलाढ्यम् ।
 अत्यद्भुतं मोहनकृत्सुयोगिनां
 सुदर्शनीयं परमर्द्धिकारि ॥ ४६ ॥
 स्वयित्ते कल्पयाम्यद्य शिवादन्यः समृद्धिमान् ।
 जायारत्नान्विताद्गीर त्रिलोक्यां न जलन्धर ॥ ४७ ॥
 यस्या लावण्यजलधौ निमग्नश्चतुराननः ।
 स्वधैर्यं मुमुये पूर्वं तथा कान्योपमीयते ॥ ४८ ॥
 गतरागोऽपि हि यथा मदनारिः स्वलीलया ।
 निजतन्त्रोऽपि यतः स स्वात्मवशगः कृतः ॥ ४९ ॥
 यथा स्त्रीरत्नसम्भोज्तुः समृद्धिस्तस्य साभवत् ।
 तथा न तव दैत्येन्द्र सर्वरत्नाधिपस्य च ॥ ५० ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृत्युक्त्वा स तु देवर्षिर्नारदो लोकविश्रुतः ।
 यथौ विहायसा देवोपकारकरणोद्यतः ॥ ५१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाऽऽजे जलन्धरवधोपाख्याने देवर्षिजलन्धरसंवादो
नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ २.५.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाऽऽजे

२.५.१८. ऐकोनविंशोऽध्यायः । जलन्धरवधोपाख्याने दूतसंवादः ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ नारदे छि गते द्विवि ।

द्वैत्यराट् किमकार्षीत्स तन्मे वद सुविस्तरात् ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

तमामन्त्र्य गते द्वैत्यं नारदे द्विवि द्वैत्यराट् ।

तद्रूपश्रवणामासीदनङ्गज्वरपीडितः ॥ २ ॥

अथो जलन्धरो द्वैत्यः कालाधीनः प्रनष्टधीः ।

दूतमाह्वययामास सैलिकेयं विमोहितः ॥ ३ ॥

आगतं तं समालोक्य कामाकान्तमनाः स छि ।

सुसम्बोध्य समायष्ट सिन्धुपुत्रो जलन्धरः ॥ ४ ॥

जलन्धर उवाच ।

भो भो दूतवरश्रेष्ठ सर्वकार्यप्रसाधक ।

सैलिकेय महाप्राज्ञ कैलासं गच्छ पर्वतम् ॥ ५ ॥

तत्रास्ति योगी शम्भवाभ्यस्तपस्वी च जटाधरः ।

भस्मभूषितसर्वाङ्गो विरक्तो विजितेन्द्रियः ॥ ६ ॥

तत्र गत्वेति वक्तव्यं योगिनं दूत शङ्करम् ।

जटाधरं विरक्तं तं निर्भयेन वृदा त्वया ॥ ७ ॥

हे योगिंस्ते दयासिन्धो जयारत्नेन किं भवेत् ।

भूतप्रेतपिशाचादिसैवितेन वनौकसा ॥ ८ ॥

मन्नाथे भुवने योगिन्नोयिता गतिरीदृशी ।

जायारत्नमतस्त्वं मे देहि रत्नभुजे निजम् ॥ ९॥
 यानि यानि सुरत्नानि त्रैलोक्ये तानि सन्ति मे ।
 मद्दधीनं जगत्सर्वं विद्धि त्वं सचराचरम् ॥ १० ॥
 छिन्द्रस्य गजरत्नं योश्चैःश्रवोरत्नमुत्तमम् ।
 बलाद्गृहीतं सद्यसा पारिजातस्तरुस्तथा ॥ ११ ॥
 विमानं छंससंयुक्तमङ्गणो मम तिष्ठति ।
 रत्नभूतं महादिव्यमुत्तमं वेधसोद्भूतम् ॥ १२ ॥
 महापद्मादिकं दिव्यं निधिरत्नं स्वदस्य य ।
 छत्रं मे वारुणं गेहे काञ्चनस्त्रावि तिष्ठति ॥ १३ ॥
 डिञ्जस्त्रिनी महामाला सर्वदाऽम्बानपङ्कजा ।
 मत्पितुः सा ममैवास्ति पाशश्च कपतेस्तथा ॥ १४ ॥
 मृत्योरुत्थान्तिदा शक्तिर्मया नीता बलाद्धरा ।
 ददौ मख्यं शुचिर्दिव्ये शुचिशौचे य वाससी ॥ १५ ॥
 अयं योगीन्द्र रत्नानि सर्वाणि विलसन्ति मे ।
 अतस्त्वमपि मे देहि स्वस्त्रीरत्नं जटाधर ॥ १६ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 एति श्रुत्वा वयस्तस्य नन्दिना स प्रवेशितः ।
 जगामोग्रसभां राडुर्विस्मयोद्भूतलोचनः ॥ १७ ॥
 तत्र गत्वा शिवं साक्षाद्देवदेवं महाप्रभुम् ।
 स्वतेजोध्वस्ततमसं भस्मलेपविराजितम् ॥ १८ ॥
 महाराजोपचारेण विलसन्तं महाद्भूतम् ।
 सर्वाङ्गसुन्दरं दिव्यभूषणैर्भूषितं उरम् ॥ १९ ॥
 प्रणनाम य तं गर्वात्तत्तेजः कान्तविग्रहः ।
 निकटं गतवान् शम्भोः स दूतो राडुसंज्ञकः ॥ २० ॥
 अथो तदग्र आसीनो वक्तुः कामो हि सैद्धिकः ।
 अम्बकं स तदा संज्ञाप्रेरितो वाक्यमब्रवीत् ॥ २१ ॥
 राडुरुवाच ।
 दैत्यपन्नगसेव्यस्य त्रैलोक्याधिपतेः सद्य ।

दूतोऽहं प्रेषितस्तेन त्वत्सकाशमिडागतः ॥ २२ ॥

जलन्धरोऽब्धितनयः सर्वदैत्यजनेश्वरः ॥ ५

त्रैलोक्यस्येश्वरस्सोऽथाभवत्सर्वाधिनायकः ॥ २३ ॥

स दैत्यराजो भववान्देवानामन्तकोपमः ।

योगिनं त्वां समुद्दिश्य स यदाह शृणुष्व तत् ॥ २४ ॥

महादिव्यप्रभावस्य तस्य दैत्यपतेः प्रभोः ।

सर्वरत्नेश्वरस्य त्वमाज्ञां शृणु वृषध्वज ॥ २५ ॥

श्मशानवासिनो नित्यमस्थिमालाघरस्य य ।

द्विगम्बरस्य ते भार्या कथं उभयती शुभा ॥ २६ ॥

अहं रत्नाधिनाथोऽस्मि सा य स्त्रीरत्नसंज्ञिता ।

तस्मान्ममैव सा योग्या नैव भिक्षाशिनस्तव ॥ २७ ॥

मम वश्यास्त्रयो लोका भुञ्जेऽहं ममभागकान् ।

यानि सन्ति त्रिलोकेश्मिन् रत्नानि मम सद्गनि ॥ २८ ॥

वयं रत्नभुजस्त्वं तु योगी भवु द्विगम्बरः ।

स्वस्त्रीरत्नं देहि मद्यं राज्ञः सुभकराः प्रजाः ॥ २९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

वदत्येवं तथा राजौ भूमध्याच्छूलपाणिनः ।

अभवत्पुरुषो रौद्रस्तीव्राशानिसमस्वनः ॥ ३० ॥

सिंहास्यप्रयलज्जिह्वः सज्जवालनयनो मडान् ।

उर्ध्वकेशः शुष्कतनुर्मुखसिंह एव चापरः ॥ ३१ ॥

मडातनुर्मडाभाडुस्तालजङ्घो भयङ्करः ।

अभिदुद्राव वेगेन राहुं स पुरुषो द्रुतम् ॥ ३२ ॥

स तं आदितुमायान्तं दृष्ट्वा राहुर्भयातुरः ।

अधावदातिवेगेन बलिः स य दधार तम् ॥ ३३ ॥

राडुरुवाच ।

देवदेव मडेशान पाडि मां शरणागतम् ।

सुराऽसुरैस्सदा वन्धः परमैश्वर्यवान् प्रभुः ॥ ३४ ॥

ब्राह्मणं मां मडादेव आदितुं समुपागतः ।

पुरुषोऽयं तवेशान सेवकोऽतिभयङ्करः ॥ ३५ ॥

अेतस्माद्रक्ष देवेश शरणागतवत्सलः ।

न पादित यथायं मां नमस्तेऽस्तु मुहुर्मुहुः ॥ ३६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

महादेवो वयः श्रुत्वा ब्राह्मणस्य तदा मुने ।

अब्रवीत्स्वगाणं तं वै दीनानाथप्रियः प्रभुः ॥ ३७ ॥

महादेव उवाच ।

प्रभुं य ब्राह्मणं दूतं राह्याभ्यं शरणागतम् ।

शरण्या रक्षाणीया छि न दएऽया गाणसत्तम ॥ ३८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्तौ गिरिजेशेन सगाणः करुणात्मना ।

राहुं तत्याज सडसा ब्राह्मणोति श्रुताक्षरः ॥ ३९ ॥

राहुं त्यक्त्वाभरे सोऽथ पुरुषो दीनया गिरा ।

शिवोपकण्ठमागत्य महादेवं व्यजिज्ञापत् ॥ ४० ॥

पुरुष उवाच ।

देवदेव महादेव करुणाकर शङ्कर ।

त्याजितं मम भक्ष्यं ते शरणागतवत्सल ॥ ४१ ॥

क्षुधा मां बाधते स्वामिन्क्षुत्क्षामश्चास्मि सर्वथा ।

किं भक्ष्यं मम देवेश तदाज्ञापय मां प्रभो ॥ ४२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्याकर्ण्य वयस्तस्य पुरुषस्य महाप्रभुः ।

प्रत्युवायाद्भुतोतिः स कौतुकी स्वछितङ्करः ॥ ४३ ॥

महेश्वर उवाच ।

बुभुक्षा यद्वि तेऽतीव क्षुधा त्वां बाधते यद्वि ।

सम्भक्षयात्मनश्शीघ्रं मांसं त्वं उस्तपाद्योः ॥ ४४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

स शिवेनैवमाज्ञाप्यश्चाप्यहं पुरुषः स्वकम् ।

उस्तपाद्योद्भवं मांसं शिरः शेषोऽभवद्यथा ॥ ४५ ॥

दृष्ट्वा शिरोऽवशेषं तु सुप्रसन्नःसदाशिवः ।
पुरुषं भीमकर्माणं तमुवाच सविस्मयः ॥ ४६ ॥

शिव उवाच ।

उे महागण धन्यस्त्वं मदाज्ञाप्रतिपालकः ।
सन्तुष्टश्चास्मि तेऽतीव कर्मणानेन सत्तम ॥ ४७ ॥

त्वं कीर्तिमुष्मसंज्ञो हि भव मद्द्वारकः सदा ।
महागणो महावीरः सर्वदुष्टभयङ्करः ॥ ४८ ॥

मत्प्रियस्त्वं मद्यर्थायां सदा पूज्यो हि मज्जनैः ।
त्वद्यर्था ये न कुर्वन्ति नैव ते मत्प्रियङ्कराः ॥ ४९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एति शम्भोर्वरं प्राप्य पुरुषः प्रजडर्ष सः ।
तदाप्रभृति देवेशद्वारे कीर्तिमुष्मः स्थितः ॥ ५० ॥

पूजनीयो विशेषेण स गणेशिवपूजने ।
नार्ययन्तीड ये पूर्व तेषामर्था वृथा भवेत् ॥ ५१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाऽः जलन्धरवधोपाख्याने दूतसंवाद्ये
नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ २.५.५९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाऽः

२.५.२०. विंशोऽध्यायः । जलन्धरवधोपाख्याने सामान्यगणसुरयुद्धवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ कथा ते श्राविताद्भुता ।
महाप्रभोः शङ्करस्य यत्र लीला य पावनी ॥ १ ॥

एदानीं ब्रूहि सुप्रीत्या कृपां कृत्वा ममोपरि ।
राडुर्भुक्तः कुत्र गतः पुरुषेण मडामुने ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

ઇત્યાકર્ણ વચસ્તસ્ય વ્યાસસ્થામિતમેધસઃ ।
 પ્રત્યુવાચ પ્રસન્નાત્મા બ્રહ્મપુત્રો મહામુનિઃ ॥ ૩ ॥
 સનત્કુમાર ઉવાચ ।
 રાહુર્વિમુક્તો યસ્તેન સોઽપિ તદ્વર્વરસ્થલે ।
 અતઃ સ વર્વરો ભૂત ઇતિ ભૂમૌ પ્રથાં ગતઃ ॥ ૪ ॥
 તતઃ સ મન્યમાનઃ સ્વં પુનર્જનિમથાનતઃ ।
 ગતગર્વો જગામાથ જલન્ધરપુરં શનૈઃ ॥ ૫ ॥
 જલન્ધરાય સોઽભ્યેત્ય સર્વમીશવિચેષ્ટિતમ્ ।
 કથયામાસ તદ્વ્યાસાદ્વ્યાસ દૈત્યેશ્વરાય વૈ ॥ ૬ ॥
 જલન્ધરસ્તુ તચ્છૃત્વા કોપાકુલિતવિગ્રહઃ ।
 બભૂવ બલવાન્સિન્ધુપુત્રો દૈત્યેન્દ્રસત્તમઃ ॥ ૭ ॥
 તતઃ કોપપરાધીનમાનસો દૈત્યસત્તમઃ ।
 ઉદ્યોગં સર્વસૈન્યાનાં દૈત્યાનામાદિદેશ હ ॥ ૮ ॥
 જલન્ધર ઉવાચ ।
 નિર્ગચ્છન્ત્વખિલા દૈત્યાઃ કાલનેમિમુખાઃ ખલુ ।
 તથા શુભ્નિશુભ્ભાઘા વીરાઃ સ્વબલસંયુતાઃ ॥ ૯ ॥
 કોટિર્વીરકુલોત્પન્નાઃ કમ્બુવંશ્યાશ્ચ દૌર્હૃદાઃ ।
 કાલકાઃ કાલકેયાશ્ચ મૌર્યા ધૌમ્નાસ્તથૈવ ચ ॥ ૧૦ ॥
 ઇત્યાજ્ઞાપ્યાસુરપતિઃ સિન્ધુપુત્રઃ પ્રતાપવાન્ ।
 નિર્જગામાશુ દૈત્યાનાં કોટિભિઃ પરિવારિતઃ ॥ ૧૧ ॥
 તતસ્તસ્થાગ્રતઃ શુક્રો રાહુશ્ચિન્નશિરોઽભવત્ ।
 મુકુટશ્ચાપતદ્ભૂમૌ વેગાત્પ્રસ્ખલિતસ્તદા ॥ ૧૨ ॥
 વ્યરાજત નભઃ પૂર્ણાં પ્રાવૃષીવ યથા ધનૈઃ ।
 જાતા અશકુના ભૂરિ મહાનિદ્રાવિસૂચકાઃ ॥ ૧૩ ॥
 તસ્યોદ્યોગં તથા દૃષ્ટ્વા ગીર્વાણાસ્તે સવાસવાઃ ।
 અલક્ષિતાસ્તદા જગ્મુઃ કૈલાસં શકુરાલયમ્ ॥ ૧૪ ॥
 તત્ર ગત્વા શિવં દૃષ્ટ્વા સુપ્રણમ્ય સવાસવાઃ ।
 દેવાઃ સર્વે નતસ્કન્ધાઃ કરૌ બદ્ધ્વા ચ તુષ્ટુવુઃ ॥ ૧૫ ॥

देवा उच्युः ।

देवदेव महादेव करुणाकर शङ्कर ।

नमस्तेऽस्तु मलेशा न पाळि नः शरणागतान् ॥ १६ ॥

विह्वलाः वयमत्युग्रं जलन्धरकृतात्मभो ।

उपद्रवात्सदेवेन्द्राः स्थानभ्रष्टाः क्षितिस्थिताः ॥ १७ ॥

न जानासि कथं स्वामिन्देवापत्तिमिमां प्रभो ।

तस्मान्नो रक्षाएार्थाय जलि सागरनन्दनम् ॥ १८ ॥

अस्माकं रक्षाएार्थाय यत्पूर्वं गरुडध्वजः ।

नियोजितस्त्वया नाथ न क्षमः सोऽद्य रक्षितुम् ॥ १९ ॥

तदधीनो गृहे तस्य रमया सः तिष्ठति ।

वयं य तत्र तिष्ठामस्तदाज्ञावशगाः सुराः ॥ २० ॥

अलक्षिता वयं यात्रागताः शम्भो त्वदन्तिकम् ।

स आयाति त्वया कर्तुं रणं सिन्धुसुतो बली ॥ २१ ॥

अतः स्वामिन् रणे त्वं तमविलम्बं जलन्धरम् ।

उन्तुमर्हसि सर्वज्ञ पाळि नः शरणागतान् ॥ २२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्त्वा ते सुराः सर्वे प्रभुं नत्वा सवासवाः ।

पादौ निरीक्ष्य सन्तस्थुर्मलेशस्य विनम्रकाः ॥ २३ ॥

एति देववयः श्रुत्वा प्रहस्य वृषभध्वजः ।

द्रुतं विष्णुं समाहूय वयनं येदमब्रवीत् ॥ २४ ॥

धन्वर उवाच ।

दृषीकेश महाविष्णो देवाश्चात्र समागताः ।

जलन्धरकृतापीडाः शरणां मेऽतिविह्वलाः ॥ २५ ॥

जलन्धरः कथं विष्णो सङ्गरे न उतस्त्वया ।

तद् गृहं यापि यातोऽसि त्यक्त्वा वैकुण्ठमात्मनः ॥ २६ ॥

मया नियोजितस्त्वं हि साधुसंरक्षणाय य ।

निग्रहाय भवानां य स्वतन्त्रेण विहारिणा ॥ २७ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

ઇત્યાકર્ણ્ય મહેશસ્ય વચનં ગરુડધ્વજઃ ।
 પ્રત્યુવાચ વિનીતાત્મા નતકઃ સાઞ્જલિર્હરિઃ ॥ ૨૮ ॥
 વિષ્ણુરુવાચ ।
 તવાંશસમ્ભવત્વાચ્ય ભ્રાતૃત્વાચ્ય તથા શ્રિયઃ ।
 મયા ન નિહતઃ સડ્ગ્ણ્યે ત્વમેનં જહિ દાનવમ્ ॥ ૨૯ ॥
 મહાબલો મહાવીરોડજેયસ્સર્વદિવૌકસામ્ ।
 અન્યેષાં ચાપિ દેવેશ સત્યમેતદ્ બ્રવીમ્યહમ્ ॥ ૩૦ ॥
 મયા કૃતો રણસ્તેન ચિરં દેવાન્વિતેન વૈ ।
 મદુપાયો ન પ્રવૃત્તસ્તસ્મિન્દાનવપુડ્ગવે ॥ ૩૧ ॥
 તત્પરાક્રમતસ્તુષ્ઠો વરં બ્રૂહીત્યહં ખલુ ।
 ઇતિ મદ્રથનં શ્રુત્વા સ વપ્રે વરમુત્તમમ્ ॥ ૩૨ ॥
 મદ્ભગિન્યા મયા સાધ્ર્મ્ય મદ્રેહે સસુરો વસ ।
 મદધીનો મહાવિષ્ણો ઇત્યહં તદ્ગૃહં ગતઃ ॥ ૩૩ ॥
 સનત્કુમાર ઉવાચ ।
 ઇતિ વિષ્ણોર્વચઃ શ્રુત્વા શકરઃ સ મહેશ્વરઃ ।
 વિહસ્યોવાચ સુપ્રીતઃ સદયો ભક્તવત્સલઃ ॥ ૩૪ ॥
 મહેશ્વર ઉવાચ ।
 હે વિષ્ણો સુરવર્યં ત્વં શ્ુણુ મદ્ધાક્રયમાદરાત્ ।
 જલન્ધરં મહાદૈત્યં હનિષ્યામિ ન સંશયઃ ॥ ૩૫ ॥
 સ્વસ્થાનં ગચ્છ નિર્ભીતો દેવા ગચ્છન્ત્વપિ ધ્રુવમ્ ।
 નિર્ભયા વીતસન્દેહા હતં મત્વાડસુરાધિપમ્ ॥ ૩૬ ॥
 સનત્કુમાર ઉવાચ ।
 ઇતિ શ્રુત્વા મહેશસ્ય વચનં સ રમાપતિઃ ।
 સનિર્જેરો જગામાશુ સ્વસ્થાનં ગતસંશયઃ ॥ ૩૭ ॥
 એતસ્મિન્નન્તરે વ્યાસ સ દૈત્યેન્દ્રોડતિવિક્રમઃ ।
 સન્નદ્ધૈરસુરૈસ્સાધ્ર્મ્ય શૈલપ્રાન્તં યયૌ બલી ॥ ૩૮ ॥
 કૈલાસમવરુધ્યાથ મહત્યા સેનયા યુતઃ ।
 સન્તસ્થૌ કાલસહુશઃ કુર્વન્સિંહરવં મહાન્ ॥ ૩૯ ॥

अथ कोलाडलं श्रुत्वा दैत्यनादसमुद्भवम् ।
 युद्धोधातिमडेशानो मडालीलः भवान्तकः ॥ ४० ॥
 समादिदेश सङ्ख्याय स्वगणान्स मडाभवान् ।
 नन्धादिकाभडादेवो मडोतिः डौतुकी डरः ॥ ४१ ॥
 नन्दीभमुभसेनानीमुभास्सर्वे शिवाज्ञया ।
 गणाश्च समनख्यन्त युद्धायातित्वरान्विताः ॥ ४२ ॥
 अवतेरुर्गणाः सर्वे डैलासाड्ढोधुर्मुदाः ।
 वल्गान्तो रणशब्दान्श्च मडावीरा रणाय डि ॥ ४३ ॥
 ततः समभवद्युद्धं डैलासोपत्यकासु वै ।
 प्रमथाधिपदैत्यानां धोरं शस्त्रास्त्रसङ्कुलम् ॥ ४४ ॥
 भेरीमृदङ्गशङ्खौघैर्निःस्वानैर्वीरुडर्षणैः ।
 गणश्चरथशब्दैश्च नादिता भूर्व्यकम्पत ॥ ४५ ॥
 शङ्कितोभरबाणौघैर्मुसलैः पाशपट्टिशैः ।
 व्यराजत नभः पूर्णं मुक्ताभिरिव संवृतम् ॥ ४६ ॥
 निडतैरिव नागाश्वैः पत्तिभिर्भूर्व्यराजत ।
 वज्राडतैः पर्वतेन्द्रैः पूर्वमासीत्सुसंवृता ॥ ४७ ॥
 प्रमथाडतदैत्यौघैर्दैत्याडतगणैस्तथा ।
 वसासृङ्मांसपङ्काड्या भूरगभ्याभवत्तदा ॥ ४८ ॥
 प्रमथाडतदैत्यौघान्भार्गवः समञ्जवयत् ।
 युद्धे पुनः पुनश्चैव मृतसञ्जवनी भलात् ॥ ४९ ॥
 दृष्ट्वा व्याकुलितांस्तांस्तु गणाः सर्वे भयार्दिताः ।
 शशंसुर्देवदेवाय सर्वे शुङ्कविद्येष्टितम् ॥ ५० ॥
 तश्छुत्वा भगवान् रुद्रश्चकार डोधमुल्बलाम् ।
 भयङ्कुरोडतिरौद्रश्च भभूव प्रञ्जवलन्दिशः ॥ ५१ ॥
 अथ रुद्रमुभाडृत्या भभूवातीव भीषणा ।
 तालजङ्घा दरीवङ्गना स्तनापीडितभूरुडा ॥ ५२ ॥
 सा युद्धभूमिं तरसा ससाद मुनिसत्तम ।
 विद्यथार मडाभीमा भक्षयन्ती मडासुरान् ॥ ५३ ॥

अथ सा राणमध्ये छि जगाम गतभीर्दुतम् ।
यत्रास्ते संवृती दैत्यवरे-द्रैस्स छि भार्गवः ॥ ५४ ॥

स्वतेजसा नभो व्याप्य भूमिं कृत्वा य सा मुने ।
भार्गवं स्वभगे धृत्वा जगामान्तर्छिता नभः ॥ ५५ ॥

विधृतं भार्गवं दृष्ट्वा दैत्यसैन्यगणस्तथा ।
प्रभवानवदना युद्धान्निर्जग्मुर्युद्धदुर्मदाः ॥ ५६ ॥

अथोऽभजयत दैत्यानां सेना गणभयार्छिता ।
वायुवेगलता यद्वत्प्रकीर्णां तृणसंछतिः ॥ ५७ ॥

भग्नां गणभयदैत्यसेनां दृष्ट्वातिमर्षिताः ।
निशुम्भशुम्भौ सेनान्यौ कालनेमिश्च युक्कुधुः ॥ ५८ ॥

त्रयस्ते वारयामासुर्गाणसेनां मलाबलाः ।
मुञ्चन्तः शरवर्षाणि प्रावृषीव बलाडकाः ॥ ५९ ॥

ततो दैत्यशरौघास्ते शलभानामिव प्रजाः ।
रुरुधुः षं दिशः सर्वा गणसेनामकम्पयन् ॥ ६० ॥

गणाः शरशतैर्भिन्ना रुधिरासारवर्षिणः ।
वसन्तकिंशुकाभासा न प्राजानन्धि किञ्चन ॥ ६१ ॥

ततः प्रभग्ने स्वबलं विलोक्य
नन्धादिलम्भोदरकार्तिकियाः ।
त्वरान्विता दैत्यवराभ्रसङ्घ्य
निवारयामासुरमर्षिणस्ते ॥ ६२ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएऽजे जलन्धरवधोपाख्याने सामान्यगणसुरयुद्धवर्णनं
नाम विंशोऽध्यायः ॥ २.प.२० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएऽजे

२.५.२१. अेकविंशोऽध्यायः । छिरण्यनेत्रछिरण्यकशिपुवधवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

ते गाण्धाधिपतीन्ऋष्ट्वा नन्दीभमुभषण्मुभान् ।

अमर्षादव्यधावन्त द्रन्द्रयुद्धाय दानवाः ॥ १ ॥

नन्दिनं कालनेमिश्च शुम्भो लम्बोदरं तथा ।

निशुम्भः षण्मुपुं देवमव्यधावत शङ्कितः ॥ २ ॥

निशुम्भः कार्तिकेयस्य मयूरं पञ्चभिः शरैः ।

दृष्टिं विव्याध वेगेन मूर्छितः स पपात ह ॥ ३ ॥

ततः शक्तिधरः क्रुद्धो भाणैः पञ्चभिरेव य ।

विव्याध स्यन्तने तस्य हयान्यन्तारमेव य ॥ ४ ॥

शरेणान्येन तीक्ष्णेन निशुम्भं देववैरिणाम् ।

जघान तरसा वीरो जगर्ज रणदुर्मदः ॥ ५ ॥

असुरोऽपि निशुम्भाभ्यो महावीरोऽतिवीर्यवान् ।

जघान कार्तिकेयं तं गर्जन्तं स्वेषुणा रणे ॥ ६ ॥

ततः शक्तिं कार्तिकेयो यावज्जग्राह रोषतः ।

तावन्निशुम्भो वेगेन स्वशक्त्या तमपातयत् ॥ ७ ॥

अेवं बभूव तत्रैव कार्तिकेयनिशुम्भयोः ।

आहवो छि मडाव्यास वीरशब्दं प्रगर्जतोः ॥ ८ ॥

ततो नन्दीश्वरो भाणैः कालनेमिमविध्यत ।

सप्तभिश्च हयान्सेतुं रथं सारथिमाच्छिनत् ॥ ९ ॥

कालनेमिश्च सङ्क्रुद्धो धनुश्चिच्छेद नन्दिनः ।

स्वशरासननिर्मुक्तैर्भडातीक्ष्णैः शिवीमुषैः ॥ १० ॥

अथ नन्दीश्वरो वीरः कालनेमिं महासुरम् ।

तमपास्य य शूलेन वक्षस्यव्यहनद् दृढम् ॥ ११ ॥

स शूलभिन्नदृष्टयो हताश्वो हतसारथिः ।

अद्रेः शिषरमुत्पाट्य नन्दिनं समताडयत् ॥ १२ ॥

अथ शुम्भो गाणेशश्च रथमूषक वालनौ ।

युध्यमानौ शरव्रातैः परस्परमविध्यताम् ॥ १३ ॥

गाणेशस्तु तदा शुभं लृष्टिं विव्याध पत्रिणा ।
 सारथिं य त्रिभिर्बाणैः पातयामास भूतले ॥ १४ ॥
 ततोऽतिक्लुङ्गः शुभोऽपि भाणवृष्ट्या गाणाधिपम् ।
 भूषकं य त्रिभिर्विध्वा ननाद जलदस्वनः ॥ १५ ॥
 भूषकः शरभिन्नाङ्गश्चयाल दृढवेदनः ।
 लम्बोदरश्च पतितः पदातिरभवत्स हि ॥ १६ ॥
 ततो लम्बोदरः शुभं लृत्वा परशुना लृष्टिं ।
 अपातयत्तदा भूमौ भूषकं यारुरोड सः ॥ १७ ॥
 समरायोद्यतश्चाभूत्पुनर्गजमुग्रो विभुः ।
 प्रुदस्य जघ्नतुः क्रोधात्तोत्रेणैव मडाद्विपम् ॥ १८ ॥
 कालनेमिर्निशुम्भश्च ल्युभौ लम्बोदरं शरैः ।
 युगपथ्यभ्रतुः क्रोधादाशीविषसमैर्द्रुतम् ॥ १९ ॥
 तं पीड्यमानमालोक्य वीरभद्रो मडाभलः ।
 अभ्यधावत वेगेन क्रोटिभूतयुतस्तथा ॥ २० ॥
 कूष्माण्डा भैरवाश्चापि वेताला योगिनीगणाः ।
 पिशाचा डाकिनी सङ्घा गणाश्चापि समं ययुः ॥ २१ ॥
 ततः किलकिला शब्दैः सिंलनादैः सघर्षरैः ।
 विनादित्वा उमरुकैः पृथिवी समकम्पत ॥ २२ ॥
 ततो भूताः प्रधावन्तो भक्षयन्ति स्म दानवान् ।
 उत्पत्य पातयन्ति स्म ननुतुश्च रणाङ्गाणो ॥ २३ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे व्यासाभूतां नन्दी गुडश्च तौ ।
 उत्थितावामसंज्ञौ हि जगर्जतुरलं रणो ॥ २४ ॥
 स नन्दी कार्तिकेशश्च समायातौ त्वरान्वितौ ।
 जघ्नतुश्च रणो दैत्यान्निरन्तरशरव्रजैः ॥ २५ ॥
 छिन्नैर्भिन्नैर्दत्तैर्द्वैतैः पातितैर्भक्षितैस्तथा ।
 व्याकुला साभवत्सेना विषण्णवदना तदा ॥ २६ ॥
 अेवं नन्दी कार्तिकेशो विकटश्च प्रतापवान् ।

वीरभद्रो गणेशान्ये जगर्जुःसमरेऽधिकम् ॥ २७ ॥

निशुम्भशुम्भौ सेनान्यौ सिन्धुपुत्रस्य तौ तथा ।
कालनेमिर्मंडादैत्योऽसुराश्चान्ये पराजिताः ॥ २८ ॥

प्रविध्वस्तां ततस्सेनां दृष्ट्वा सागरनन्दनः ।
रथेनातिपताडेन गणानभिथयौ भली ॥ २९ ॥

ततः पराजिता दैत्या अभ्यभूवन्मंडोत्सवाः ।
जगर्जुरधिकं व्यास समरायोधतास्तदा ॥ ३० ॥

सर्वे रुद्रगणेश्चापि जगर्जुर्जयशालिनः ।
नन्दिकार्तिकदन्त्यास्यवीरभद्रादिका मुने ॥ ३१ ॥

उस्त्यश्चरथसंज्ञाः शङ्खभेरीरवस्तथा ।
अभवत्सिंहादश्च सेनयोरुभयोस्तथा ॥ ३२ ॥

जलन्धरशरव्रातैर्नीडारपटवैरिव ।
धावापृथिव्योराच्छन्नमन्तरं समपद्यत ॥ ३३ ॥

शैवादिं पञ्चभिर्विध्वा गणेशं पञ्चभिश्शरैः ।
वीरभद्रं च विंशत्या ननाद जलदस्वनः ॥ ३४ ॥

कार्तिकेयस्ततो दैत्यं शक्या विव्याध सत्वरम् ।
जलन्धरं मडावीरो रुद्रपुत्रो ननाद च ॥ ३५ ॥

स धूर्शनयनो दैत्यः शक्तिनिर्भिन्नदेहकः ।
पपात भूमौ त्वरितमुदतिष्ठन्मडाभलः ॥ ३६ ॥

ततः क्रोधपरीतात्मा कार्तिकेयं जलन्धरः ।
गद्यया ताडयामास हृद्ये दैत्यपुङ्गवः ॥ ३७ ॥

गदाप्रभावं सकृलं दर्शयन् शङ्करात्मजः ।
विधिदत्तवराद् व्यास स तूर्णं भूतलेऽपतत् ॥ ३८ ॥

तथैव नन्दी ष्यपतद्भूतले गद्यया हतः ।
मडावीरोऽपि रिपुडा किञ्चिद्द्व्याकुलमानसः ॥ ३९ ॥

ततो गणेश्वरः क्रुद्धः स्मृत्वा शिवपदाम्भुजम् ।
सम्प्राप्यातिभलो दैत्यगदां परशुनाच्छिनत् ॥ ४० ॥

वीरभद्रस्त्रिभिर्बाणैर्दृष्टि विव्याध दानवम् ।
 समभिश्च उयाञ्जेतुं धनुश्छत्रं च चिच्छिद्ये ॥ ४१ ॥
 ततोऽतिक्वुद्रो दैत्येन्द्रः शक्तिमुद्यम्य दारुणाम् ।
 गणेशं पातयामास रथमन्यं समारुहत् ॥ ४२ ॥
 अब्यगादथ वेगेन स दैत्येन्द्रो महाबलः ।
 विगाणय्य लृटा तं वै वीरभद्रं रुषान्वितः ॥ ४३ ॥
 वीरभद्रं जघानाशु तीक्ष्णोनाशीविषेण तम् ।
 ननाद च महावीरो दैत्यराजो जलन्धरः ॥ ४४ ॥
 वीरभद्रोऽपि सङ्कुब्धस्सितधारेण येषुणा ।
 चिच्छेद तच्छरं यैव तं विव्याध महेषुणा ॥ ४५ ॥
 ततस्तौ सूर्यसङ्काशौ युयुधाते परस्परम् ।
 नानाशस्त्रैस्तथास्त्रैश्च चिरं वीरवरोत्तमौ ॥ ४६ ॥
 वीरभद्रस्ततस्तस्य उयान्बाणैरपातयत् ।
 धनुश्चिच्छेद रथिनः पताकां चापि वेगतः ॥ ४७ ॥
 अथो स दैत्यराजो हि पुप्लुवे परिधायुधः ।
 वीरभद्रोपकण्ठं स द्रुतमाप महाबलः ॥ ४८ ॥
 परिधेनातिमहता वीरभद्रं जघान उ ।
 महाबलोऽब्धितनयो मूर्ध्नि वीरो जगर्ज च ॥ ४९ ॥
 परिधेनातिमहता भिन्नमूर्ध्ना गणायुधिपः ।
 वीरभद्रः पपातोर्व्यां मुमोच रुधिरं बहु ॥ ५० ॥
 पतितं वीरभद्रं तु दृष्ट्वा रुद्रगणा भयात् ।
 अपागच्छन् रणं छित्वा कोशमाना महेश्वरम् ॥ ५१ ॥
 अथ कोलाडलं श्रुत्वा गणानां चन्द्रशेखरः ।
 निजपार्श्वस्थितान् वीरानपृच्छद् गणसत्तमान् ॥ ५२ ॥
 शङ्कर उवाच ।
 किमर्थं मद्गणानां हि महाकोलाडलोऽभवत् ।
 विचार्यतां महावीराः शान्तिः कार्या मया ध्रुवम् ॥ ५३ ॥
 एति यावत्स दैवेशो गणान्पप्रच्छ सादरम् ।

तावद्गणवरास्ते हि समायाताः प्रभु प्रति ॥ ५४ ॥

तान्दृष्ट्वा विकलान् रुद्रः पप्रच्छ कुशलं प्रभुः ।

यथावत्ते गणा वृत्तं समायभ्युश्च विस्तरात् ॥ ५५ ॥

तश्छुत्वा भगवान् रुद्रो महावीलाकरः प्रभुः ।

अभयं दत्तवांस्तेभ्यो मडोत्साहं प्रवर्धयन् ॥ ५६ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाएः जलन्धरोपाख्याने विशेषयुद्धवर्णनं
नामैकविंशोऽध्यायः ॥ २.प.२१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.प.२२. द्वाविंशोऽध्यायः । जलन्धरवधोपाख्याने जलन्धरयुद्धवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अथ वीरगणै रुद्रो रौद्ररूपो महाप्रभुः ।

अभ्यगाद् वृषभाइठः सङ्ग्रामं प्रहसन्निव ॥ १ ॥

रुद्रमायान्तमालोक्य सिंहादौर्गणाः पुनः ।

निवृत्ताः सङ्गरे रौद्रा ये हि पूर्वं पराजिताः ॥ २ ॥

वीरशब्दं य कुर्वन्तस्तेऽध्यन्थे शाङ्करा गणाः ।

सोत्सवाःसायुधा दैत्यान्निजघ्नुः शरवृष्टिभिः ॥ ३ ॥

दैत्या हि भीषणं रुद्रं सर्वे दृष्ट्वा विदुद्रुवुः ।

शाङ्करं पुरुषं दृष्ट्वा पातकानीव तद्भयात् ॥ ४ ॥

अथो जलन्धरो दैत्यान्निवृत्तान्प्रेक्ष्य सङ्गरे ।

अभ्यधावत्स यद्गीशं मुञ्चन्भाषाणसहस्रशः ॥ ५ ॥

निशुम्भशुम्भप्रमुष्ठा दैत्येन्द्राश्च सहस्रशः ।

अभिजग्मुश्शिवं वेगाद्रोषात्सन्ष्टदृच्छदाः ॥ ६ ॥

कालनेमिस्तथा वीरः षड्गरोमा बलाहकः ।

घस्मरश्च प्रयाडश्चापरे यापि शिवं ययुः ॥ ७ ॥

बाणैः सञ्छाद्यामासुर्दुतं रुद्रगणेश्च ते ।
 अङ्गानि विच्छिद्युर्वीराः शुम्भाद्या निम्बिला मुने ॥ ८ ॥
 बाणान्धकारसञ्छन्नं दृष्ट्वा गणभवं उरः ।
 तद्भाणजालमाच्छिद्य बाणैरावपृते नभः ॥ ९ ॥
 दैत्यांश्च बाणवात्याभिः पीडितानकरोत्तदा ।
 प्रयत्नबाणजालौघैरपातयत भूतले ॥ १० ॥
 भङ्गरोमशिरः कायात्तथा परशुनाच्छिनत् ।
 भलाडकस्य च शिरः भङ्गाङ्गेनाकरोद्दुविधा ॥ ११ ॥
 स भध्वा घस्मरं दैत्यं पाशेनाभ्यडनद्भुवि ।
 मडावीरं प्रयत्नं च यकर्त्त त्रिशिषेन च ॥ १२ ॥
 वृषभेण उताः डेयित्सेयिद्भाणैर्निपातिता ।
 न शेकुसुराः स्थातुं गजा सिंहादिता एव ॥ १३ ॥
 ततः क्रोधपरीतात्मा दैत्यान् धिक् कृतवान् रणे ।
 शुम्भादिकान्मडादैत्यः प्रडसन्प्राड घैर्यवान् ॥ १४ ॥
 जलन्धर उवाच ।
 किं व उच्यरितैर्मातुर्धावद्भिः पृष्ठतो उतैः ।
 न हि भीतवधः श्लाघ्यः स्वर्गदः शूरमानिनाम् ॥ १५ ॥
 यद्वि वः प्रधने श्रद्धा सारो वा क्षुल्लका लृष्टि ।
 अत्रे तिष्ठत मात्रं मे न येद्ग्राभ्यसुभे स्पृहा ॥ १६ ॥
 रणे मृत्युर्वरश्चास्ति सर्वकामहृलप्रदः ।
 यशःप्रदो विशेषेण मोक्षदोऽपि प्रकीर्तितः ॥ १७ ॥
 सूर्यस्य माण्डलं भित्त्वा यायाद्भै परमं पदम् ।
 पश्चिमाट् परमज्ञानी रणे यः सम्भुषे उतः ॥ १८ ॥
 मृत्योर्भयं न कर्तव्यं कदाचित्तुत्रिभुद्धुवैः ।
 अनिवार्यो यतो ल्येष उपायैर्निषिवैरपि ॥ १९ ॥
 मृत्युर्जन्मवतां वीरा देडेन सल जायते ।
 अथ वाब्दशतान्ते वा मृत्युर्वै प्राणिनां ध्रुवः ॥ २० ॥
 तन्मृत्युभयमुत्सार्य युध्यध्वं समरे मुदा ।

सर्वथा परमानन्द एवमुत्राप्यसंशयः ॥ २१ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एत्युक्त्वा बोधयामास स्ववीरान्बहुशः स खि ।

धैर्यं धधुर्न ते भीत्या पलायन्तो रणार्त् रुतम् ॥ २२ ॥

अथ दृष्ट्वा स्वसैन्यं तत्पलायनपरायणम् ।

युक्कोधाति महावीरः सिन्धुपुत्रो जलन्धरः ॥ २३ ॥

ततः क्रोधपरीतात्मा क्रोधाद्बुद्धं जलन्धरः ।

आह्लापयामास रणे तीव्राशनिसमस्वनः ॥ २४ ॥

जलन्धर उवाच ।

युद्ध्यस्वाद्य मया सार्धं किमेभिर्निडतैस्तव ।

यस्य किञ्चिद्भूलं तेऽस्ति तद्दर्शय जटाधर ॥ २५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एत्युक्त्वा भाषा समत्या जघान वृषभध्वजम् ।

जलन्धरो महादैत्यः शम्भुमङ्गिलश्कारिणम् ॥ २६ ॥

तानभ्रामान्महादेवो जलन्धरशरान्द्रुतम् ।

निजैर्लिं निशितैर्बाणैश्चिच्छेद प्रडसन्निव ॥ २७ ॥

ततो डयान्ध्वजं छत्रं धनुश्चिच्छेद समभिः ।

जलन्धरस्य दैत्यस्य न तश्चित्रं डरे मुने ॥ २८ ॥

स श्छिन्नधन्वा विरथः पाथोधितनयोऽसुरः ।

अभ्यधावश्छिवं कुद्धो गदामुद्यम्य वेगवान् ॥ २९ ॥

प्रभुर्गदां य तत्क्षिमां सडसैव मलेधरः ।

पाराशर्यं महावीरो द्रुतं भाषौर्द्विधाकरोत् ॥ ३० ॥

तथापि मुष्टिमुद्यम्य महाकुद्धो महासुरः ।

अभ्युद्यथौ महावेगाद्बुद्धं तं तज्जिघांसया ॥ ३१ ॥

तावदेवेश्वरेणाशु भाषोवैः स जलन्धरः ।

अङ्गिलश्कर्मकारेण क्रोशमात्रमपाकृतः ॥ ३२ ॥

ततो जलन्धरो दैत्यो रुद्रं मत्वा बलाधिकम् ।

ससर्ज मायां गान्धर्वीमद्भुतां रुद्रमोहिनीम् ॥ ३३ ॥

तस्य मायाप्रभावात्तु गन्धर्वाप्सरसां गणाः ।
 आविर्भूता अनेके च रुद्रमोहनछेतवे ॥ ३४ ॥
 ततो जगुश्च ननृतुर्गन्धर्वाप्सरसां गणाः ।
 तालवेणुमृदङ्गांश्च वादयन्ति स्म यापरे ॥ ३५ ॥
 तद् दृष्ट्वा मलदाश्वर्यं गणै रूद्रो विमोहितः ।
 पतितान्यपि शस्त्राणि करेभ्यो न विवेद सः ॥ ३६ ॥
 अेकाग्रीभूतमालोक्य रुद्रं दैत्यो जलन्धरः ।
 कामतस्स जगामाशु यत्र गौरी स्थिताऽभवत् ॥ ३७ ॥
 युद्धे शुभनिशुम्भाभ्यौ स्थापयित्वा महाबलौ ।
 दशदोर्दण्डपञ्चास्यस्त्रिनेत्रश्च जटाधरः ॥ ३८ ॥
 महावृषभमाऽरुढस्सर्वथा रुद्रसन्निभः ।
 आसुर्या मायया व्यास स बभूव जलन्धरः ॥ ३९ ॥
 अथ रुद्रं समायान्तमालोक्य भववल्लभा ।
 अब्याययौ साप्तीमध्यात्तद्दर्शनपथेऽभवत् ॥ ४० ॥
 यावद्दर्शं शार्वङ्गी पार्वतीं दनुजेश्वरः ।
 तावत्स वीर्यं मुमुये जडाङ्गश्चाभवत्तदा ॥ ४१ ॥
 अथ ज्ञात्वा तदा गौरी दानवं भयविह्वला ।
 जगामान्तर्हिता वेगात्सा तदोत्तरमानसम् ॥ ४२ ॥
 तामदृष्ट्वा ततो दैत्यः क्षणाद्धिद्युल्लतामिव ।
 जवेनागात्पुनर्योद्धुं यत्र देवो मछेश्वरः ॥ ४३ ॥
 पार्वत्यपि महाविष्णुं सस्मार मनसा तदा ।
 तावद्दर्शं तं देवं सोपविष्टं समीपगम् ॥ ४४ ॥
 तं दृष्ट्वा पार्वती विष्णुं जगन्माता शिवप्रिया ।
 प्रसन्नमनसोवाच प्रणामन्तं कृताञ्जलिम् ॥ ४५ ॥
 पार्वत्युवाच ।
 विष्णो जलन्धरो दैत्यः कृतवान्धरमाद्भुतम् ।
 तत्किं न विदितं तेऽस्ति चेष्टितं तस्य दुर्मतेः ॥ ४६ ॥
 तच्छ्रुत्वा जगदम्बाया वचनं गरुडध्वजः ।

प्रत्युवाय शिवां नत्वा साञ्जलिर्नम्रकन्धरः ॥ ४७ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

भवत्याः कृपया देवि तद्भूतं विदितं मया ।

यदाज्ञापय मां मातस्तत्कुर्यां त्वदनुज्ञया ॥ ४८ ॥

सनत्कुमार उवाच

तश्छुत्वा विष्णुवचनं पुनरप्याह पार्वती ॥

दृषीकेशं जगन्माता धर्मनीतिं सुशिक्षयन् । ४९ ॥

पार्वत्युवाच ।

तेनैव दर्शितः पन्था बुध्यस्व त्वं तथैव हि ।

तत्स्त्रीपातिप्रतं धर्मं ब्रह्मं कुरु मदाज्ञया ॥ ५० ॥

नान्यथा स मडादैत्यो भवेद्ब्रह्मो रमेश्वर ।

पातिप्रतसमो नान्यो धर्मोऽस्ति पृथिवीतले ॥ ५१ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्यनुज्ञां समाकर्ष्य शिरसाधाय तां हरिः ।

छल कर्तुं जगामाशु पुनर्जलन्धरं पुरम् ॥ ५२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछिताया पञ्चमे युद्धभाएः जलन्धरवधोपाख्याने जलन्धरयुद्धवर्णनं नाम
द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २.प.२२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.प.२३. त्रयोविंशोऽध्यायः । जलन्धरवधोपाख्याने

पृन्दापातिप्रतभङ्गदेहत्यागवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञा वद त्वं वदतां वर ।

किमकार्षीद्भरिस्तत्र धर्मं तत्याज सा कथम् ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

विष्णुर्जलन्धरं गत्वा दैत्यस्य पुटभेदनम् ॥
 पातिप्रत्यस्य भङ्गाय वृन्दायाश्चाकरोन्मतिम् । २ ॥
 वृन्दां स दर्शयामास स्वप्नं मायाविनां वरः ।
 स्वयं तन्नगरोद्यानमास्थितोऽद्भुतविग्रहः ॥ ३ ॥
 अथ वृन्दा तदा देवी तत्पत्नी निशि सुप्रता ।
 उरेर्मायाप्रभावात्तु द्रुस्वप्नं सा ददर्श ॥ ४ ॥
 स्वप्नमध्ये हि सा विष्णुमायया प्रददर्श ॥
 भर्तारं मडिषाऽडं तैवात्स्यक्तं द्विगम्बरम् ॥ ५ ॥
 कृष्णप्रसूनभूषाढ्यं क्व्यादगणसेवितम् ।
 दक्षिणाशां गतं मुण्डं तमसा य वृतं तदा ॥ ६ ॥
 स्वपुरं सागरे मग्नं सडसैवात्मना सड ।
 एत्यादि बहुदुःस्वप्नान्निशान्ते सा ददर्श ॥ ७ ॥
 ततः प्रबुध्य सा बाला तं स्वप्नं स्वं विचिन्वती ।
 ददर्शोदितमादित्यं सखिद्रं निष्प्रभं मुहुः ॥ ८ ॥
 तदनिष्टमिदं ज्ञात्वा रुदन्ती भयविह्वला ।
 कुत्रचित्राप सा शर्म गोपुराट्टालभूमिषु ॥ ९ ॥
 ततःसम्प्रीद्वययुता नगरोद्यानमागमत् ।
 तत्रापि सा गता बाला न प्राप कुत्रचित्सुषम् ॥ १० ॥
 ततो जलन्धरस्त्री सा निर्विण्णोद्विग्नमानसा ।
 वनाद्धनान्तरं याता नैव वेदात्मना तदा ॥ ११ ॥
 भ्रमती सा ततो बाला ददर्शातीव भीषणौ ।
 राक्षसौ सिंढवदनौ दृष्ट्वा दशनभासुरौ ॥ १२ ॥
 तौ दृष्ट्वा विह्वलातीव पलायनपरा तदा ।
 ददर्श तापसं शान्तं सशिष्यं मौनमास्थितम् ॥ १३ ॥
 ततस्तत्कण्ठमासाधे निजं बाहुलतां भयात् ।
 मुने मां रक्ष शरणागतास्मीत्यभाषत ॥ १४ ॥
 मुनिस्तां विह्वलां दृष्ट्वा राक्षसानुगतां तदा ।

डुङ्कारेणैव तौ धीरौ यकार विभुभौ द्रुतम् ॥ १५ ॥

तद् डुङ्कारभयत्रस्तौ दृष्ट्वा तौ विभुभौ गतौ ।

विस्मितातीव दैत्येन्द्रपत्नी साभूच्युने वृष्टि ॥ १६ ॥

ततस्सा मुनिनाथं तं भयान्मुक्त्वा कृताञ्जलिः ।

प्राणभ्य एण्डवद्भूमौ वृन्दा वचनमब्रवीत् ॥ १७ ॥

वृन्दोवाच ।

मुनिनाथ दयासिन्धो परपीडानिवारक ।

रक्षितालं त्वया धीराद्भयादस्मात्प्रलोद्भवाम् ॥ १८ ॥

समर्थः सर्वथा त्वं हि सर्वज्ञोऽपि कृपानिधे ।

किञ्चिद्भिज्ञामुमिच्छामि कृपया तन्निशामय ॥ १९ ॥

जलन्धरो हि मद्भर्ता रुद्रं योद्धुं गतः प्रभो ।

स तत्रास्ते कथं युद्धे तन्मे कथय सुव्रत ॥ २० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

मुनिस्तद्भाष्यमाकर्ण्य भौनं कपटमास्थितः ।

कर्तुं स्वार्थं विधानज्ञः कृपयोर्ध्वमवैक्षत ॥ २१ ॥

तावत्कपीशावायातौ तं प्राणभ्याग्रतः स्थितौ ।

ततस्तद्भूलतासंज्ञानियुक्तौ गगनं गतौ ॥ २२ ॥

नीत्वा क्षणार्द्धमागत्य पुनस्तस्याग्रतः स्थितौ ।

तस्यैव कं कबन्धं य उस्तावास्तां मुनीश्वर ॥ २३ ॥

शिरः कबन्धं उस्तौ तौ दृष्ट्वाब्धितनयस्य सा ।

पपात मूर्च्छिता भूमौ भर्तृत्यसनदुःषिता ॥ २४ ॥

वृन्दोवाच ।

यः पुरा सुभसंवादैर्विनोदयसि मां प्रभो ।

स कथं न वदस्यधि वल्लभां मामनागसम् ॥ २५ ॥

येन देवाः सगन्धर्वा निर्जिता विष्णुना सः ।

कथं स तापसेनाद्य त्रैलोक्यविजयी उतः ॥ २६ ॥

नाङ्गीकृतं हि मे वाक्यं रुद्रतत्त्वमजानता ।

परं ब्रह्म शिवश्चेति वदन्त्या दैत्यसत्तम ॥ २७ ॥

તતસ્ત્વં હિ મયા જ્ઞાતસ્તવ સેવાપ્રભાવતઃ ।
 ગવિતેન ત્વયા નૈવ કુસડ્ગવશગેન હિ ॥ ૨૮ ॥
 ઇત્યં પ્રભાષ્ય બહુધા સ્વધર્મસ્થા ચ તત્પ્રિયા ।
 વિલલાપ વિચિત્રં સા હૃદયેન વિદૂયતા ॥ ૨૯ ॥
 તતઃસા ધૈર્યમાલમ્બ્ય દુઃખોચ્છવાસાન્વિમુચ્યતી ।
 ઉવાચ મુનિવર્યં તં સુપ્રણમ્ય કૃતાઞ્જલિઃ ॥ ૩૦ ॥
 કૃપાનિધે મુનિશ્રેષ્ઠ પરોપકરણાદર ।
 મયિ કૃત્વા કૃપાં સાધો જીવચૈનં મમ પ્રભુમ્ ॥ ૩૧ ॥
 ચત્વમસ્ય પુનઃ શક્તો જીવનાય મતો મમ ।
 અતઃ સઞ્જીવચૈનં મે પ્રાણનાથં મુનીશ્વર ॥ ૩૨ ॥
 સનત્કુમાર ઉવાચ ।
 ઇત્યુક્ત્વા દૈત્યપત્ની સા પતિપ્રત્યપરાયાણા ।
 પાદયોઃ પતિતા તસ્ય દુઃખશ્ચાસાન્ વિમુચ્યતી ॥ ૩૩ ॥
 મુનિરુવાચ ।
 નાયં જીવયિતું શક્તો રુદ્રેણ નિહતો યુધિ ।
 રુદ્રેણ નિહતા યુદ્ધે ન જીવન્તિ કદાચન ॥ ૩૪ ॥
 તથાપિ કૃપયાવિષ્ટ એનં સઞ્જીવયામ્યહમ્ ।
 રક્ષ્યાઃ શરણગાશ્ચેતિ જાનન્ધર્મ સનાતનમ્ ॥ ૩૫ ॥
 સનત્કુમાર ઉવાચ ।
 ઇત્યુક્ત્વા સ મુનિસ્તસ્યા જીવયિત્વા પતિં મુને ।
 અન્તર્દધે તતો વિષ્ણુઃ સર્વમાયાવિનાં વરઃ ॥ ૩૬ ॥
 દ્રુતં સ જીવિતસ્તેનોત્થિતઃ સાગરનન્દનઃ ।
 વૃન્દામાલિડ્ગ્ય તદ્ભક્ત્રં યુયુમ્ભ પ્રીતમાનસઃ ॥ ૩૭ ॥
 અથ વૃન્દાપિ ભર્તારે દૃષ્ટ્વા હર્ષિતમાનસા ।
 જહૌ શોકં ચ નિખિલં સ્વપ્રવદ્ હૃદ્યમન્યત ॥ ૩૮ ॥
 અથ પ્રસન્નહૃદયા સા હિ સઞ્જાતહૃચ્છયા ।
 રેમે તદ્દનમધ્યસ્થા તદ્યુક્તા બહુવાસરાન્ ॥ ૩૯ ॥
 કદાચિત્સુરતસ્યાન્તે દૃષ્ટ્વા વિષ્ણું તમેવ હિ ।

निर्भर्त्स्य क्रोधसंयुक्ता वृन्दा वचनमब्रवीत् ॥ ४० ॥

वृन्दोवाच ।

धिक् तदेवं उरे शीलं परदारामिगामिनः ।

ज्ञातोऽसि त्वं मया सम्यग्भायी प्रत्यक्षतापसः ॥ ४१ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्त्वा क्रोधमापन्ना दर्शयन्ती स्वतेजसम् ।

शशाप केशवं व्यास पातिप्रत्यरता च सा ॥ ४२ ॥

रे महाधम दैत्यारे परधर्मविदूषक ।

गृहीष्व शठ मद्दत्तं शापं सर्वविषोल्बणाम् ॥ ४३ ॥

यौ त्वया मायया ज्यातौ स्वकीयौ दर्शितौ मम ।

तावेव राक्षसौ भूत्वा भार्या तव उरिष्यतः ॥ ४४ ॥

त्वं यापि भार्याद्गुणार्तो वने कपिसडाथवान् ।

भ्रम सर्पेश्वरेणायं यस्ते शिष्यत्वमागतः ४५ ॥

धृत्युक्त्वा सा तदा वृन्दा प्रविशद्भ्रव्यवाहनम् ।

विषगुना वार्यमाणापि तत्स्थितासक्तयेतसा ॥ ४६ ॥

तस्मिन्नवसरे देवा ब्रह्माद्या निभिला मुने ।

आगताः भे समं दारैः सद्गतिं वै दिदृक्षवः ॥ ४७ ॥

अथ दैत्येन्द्रपत्न्यास्तु तज्जयोतिः परमं मडत् ।

पश्यतां सर्वदेवानामलोकमगमद्द्रुतम् ॥ ४८ ॥

शिवातनौ विलीनं तद्गुणतेजो बभूव उ ।

आसीज्जयजयारावः अस्थितामरपङ्क्तिषु ॥ ४९ ॥

अेवं वृन्दा मडाराङ्गी कालनेमिसुतोत्तमा ।

पातिप्रत्यप्रभावाय्य मुक्तिं प्राप परां मुने ॥ ५० ॥

ततो उरिस्तामनुसंस्मन्मुहु-

वृन्दायितामस्मरजोऽवगुण्ठितः ।

तत्रैव तस्थौ सुरसिद्धसङ्घडेः

प्रबोधयमानोऽपि ययौ न शान्तिम् ॥ ५१ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाऽऽजे जलन्धरवधोपाख्याने वृन्दापातिप्रतमऽऽगद्वैलत्यागवर्णनं
नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २.५.२३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाऽऽजे

२.५.२४. चतुर्विंशोऽध्यायः । जलन्धरवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

विधेः श्रेष्ठसुत प्राज्ञः कथेयं श्राविताद्भुता ।

ततश्च किमभूदाज्ञौ कथं दैत्यो ढतो वद ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अदृश्य गिरिजां तत्र दैत्येन्द्रे रणमागते ।

गान्धर्वे च विलीने हि यैतन्योऽभूद्रूषध्वजः ॥ २ ॥

अन्तर्धानगतां मायां दृष्ट्वा बुद्धो हि शङ्करः ।

युक्तोधातीव संडारी लौकिकी गतिमाश्रितः ॥ ३ ॥

ततः शिवो विस्मितमानसः पुन-

र्जगाम युद्धाय जलन्धरं रुषा ।

स यापि दैत्यः पुनरागतं शिवं

दृष्ट्वा शरोधैःसमवाकिरद्रणे ॥ ४ ॥

क्षिप्तं प्रभुस्तं शरजालमुग्रं

जलन्धरेणातिबलीयसा ढरः ।

द्रुतं प्रथिच्छेदशरैर्वैर्निजै-

र्न चित्रमत्र त्रिभवप्रढन्तुः ॥ ५ ॥

ततो जलन्धरो दृष्ट्वा रुद्रमद्भुतविडम्भम् ।

चकार मायया गौरीं त्र्यम्बकं मोढयन्निव ॥ ६ ॥

रथोपरि गतां भङ्गां रुदन्तीं पार्वतीं शिवः ।

निशुम्भशुम्भदैत्यैश्च वध्यमानां ददृशः स ॥ ७ ॥

गौरीं तथाविधां दृष्ट्वा लौकिकीं दर्शयन् गतिम् ।

भ्रूव प्राकृत एव शिवोऽप्युद्विग्नमानसः ॥ ८ ॥
 अवाङ्मुष्णस्थितस्तूष्णीं नानावीलाविशारदः ।
 शिथिलाङ्गो विषण्णः स्वपरकमम् ॥ ९ ॥
 ततो जलन्धरो वेगात् त्रिभिर्विषाद्य सायकैः ।
 आपुङ्गवमग्नैस्तं रुद्रं शिरस्युरसि योदरे ॥ १० ॥
 ततो रुद्रो महावीरो ज्ञाततत्त्वः क्षणात्प्रभुः ।
 रौद्ररूपधरो जातो ज्वालामालातिभीषणः ॥ ११ ॥
 तस्थातीव महारौद्ररूपं दृष्ट्वा महासुराः ।
 न शेकुः प्रभुमे स्थातुं भेजिरे ते दिशो दश ॥ १२ ॥
 निशुम्भशुम्भावपि यौ विप्यातौ वीरसत्तमौ ।
 अपि तौ शेकुर्नैव रणे स्थातुं मुनीश्वर ॥ १३ ॥
 जलन्धरकृता मायान्तर्हिताभूय तत्क्षणम् ।
 डाडाकारो महानासीत्सङ्ग्रामे सर्वतोभुजे ॥ १४ ॥
 ततः शापं ददौ रुद्रस्तयोः शुम्भनिशुम्भयोः ।
 पलायमानौ तौ दृष्ट्वा धिक्कृत्य ङोघसंयुतः ॥ १५ ॥
 रुद्र उवाच ।
 युवां दृष्टवतिभलावपराधकरौ मम ।
 पार्वतीदण्डादारौ रणदस्मात्पराङ्मुषौ ॥ १६ ॥
 पराङ्मुषो न उन्तव्य इति वध्यौ न मे युवाम् ।
 मम युद्धादतिक्रान्तौ गौर्य्यां वध्यौ भविष्यतः ॥ १७ ॥
 अवे वदति गौरीशे सिन्धुपुत्रो जलन्धरः ।
 युक्कोधातीव रुद्राय ज्वलज्ज्वलनसन्निभः ॥ १८ ॥
 रुद्रे रणे महावेगाद्भवर्ष निशितान् शरान् ।
 आणान्धकारसञ्चन्नं तथा भूमितलं ह्यभूत् ॥ १९ ॥
 यावद् रुद्रः प्रथिच्छेद तस्य आणगणान् द्रुतम् ।
 तावत्स परिघोणशु जघान वृषभं बली ॥ २० ॥
 वृषस्तेन प्रहारेण परवृत्तो रणाङ्गणात् ।
 रुद्रेण कृश्यमाणोऽपि न तस्थौ रणभूमिषु ॥ २१ ॥

अथ लोके महारुद्रः स्वीयं तेजोऽतिदुःसहम् ।
 दर्शयामास सर्वस्मै सत्यमेतन्मनीश्वर ॥ २२ ॥
 ततः परमसङ्कुब्धो रुद्रो रौद्रवपुर्धरः ।
 प्रलयानलवद् घोरो बभूव सहसा प्रभुः ॥ २३ ॥
 दृष्ट्वा पुरःस्थितं दैत्यं मेरुकूटमिव स्थितम् ।
 अवध्यत्वमपि श्रुत्वाप्यन्यैरभ्युद्यतोऽभवत् ॥ २४ ॥
 ब्रह्मणो वचनं रक्षन् रक्षको जगतां प्रभुः ।
 दृष्टानुग्रहमातन्वंस्तद्रथाय मनो दधत् ॥ २५ ॥
 कोपं कृत्वा परं शूली पादाङ्गुष्ठेन लीलया ।
 महाभ्रमसि यकाराशु रथाङ्गं रौद्रमद्भुतम् ॥ २६ ॥
 कृत्वाण्णाम्भसि शितं भगवान् रथाङ्गं
 स्मृत्वा जगत्त्रयमनेन उतं पुरारिः ।
 दक्षान्चकान्तकपुरत्रययज्ञाञ्च
 लोकत्रयान्तककरः प्रहसन्नुवाच ॥ २७ ॥
 महारुद्र उवाच ।
 पादेन निर्मितं यङ्गं जलन्धर महाभ्रमसि ।
 बलवान्यदि योद्धुं तिष्ठ योद्धुं न यान्यथा ॥ २८ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा क्रोधेनाटीमलोचनः ।
 प्रदलन्निव यक्षुर्भ्यां प्राडालोड्य स शङ्कुरम् ॥ २९ ॥
 जलन्धर उवाच ।
 रेण्णामुद्धृत्य उत्वा य सगाणं त्वां ङि शङ्कुर ।
 उत्वा लोकान्सुरैः सार्धं स्वभागं गरुडो यथा ॥ ३० ॥
 उन्तुं यराथरं सर्वं समर्थोऽहं सवासवम् ।
 को मलेश्वर मद्भाणैरभेद्यो भुवनत्रये ॥ ३१ ॥
 बालभावेन भगवान्तपसैव विनिर्जितः ।
 ब्रह्मा बलिष्ठः स्थाने मे मुनिभिः सुरपुङ्गवैः ॥ ३२ ॥

दग्धं क्षणेन सकलं त्रैलोक्यं सचराचरम् ।
 तपसा किं त्वया रुद्र निर्जितो भगवानपि ॥ ३३ ॥
 छन्द्राग्निमवित्तेशवायुवारीश्वरादयः ।
 न सेहिरे यथा नागा गन्धं पक्षिपतेरिव ॥ ३४ ॥
 न लब्धं द्विवि भूमौ य वालनं मम शङ्कर ।
 समस्तान्पर्वतान्प्राप्य धर्षिताश्च गणेश्वराः ॥ ३५ ॥
 गिरीन्द्रो मन्दरः श्रीमात्रीलो मेरुः सुशोभनः ।
 धर्षितो बालुदण्डेन कण्डू उत्सर्पणाय मे ॥ ३६ ॥
 गङ्गा निरुद्धा बालुभ्यां वीलार्थं छिमवद्विरौ ।
 अरीणां मम भृत्यैश्च जयो लब्धो द्विवौकसाम् ॥ ३७ ॥
 वऽवाया मुष्मं बद्धं गृहीत्वा तां करेण तु ।
 तत्क्षणादेव सकलमेकार्णवमभूत्तदा ॥ ३८ ॥
 औरावतादयो नागाः क्षिमाः सिन्धुजलोपरि ।
 सरथो भगवानिन्द्रः क्षिमश्च शतयोजनम् ॥ ३९ ॥
 गरुडोऽपि मया बद्धो नागापाशेन विष्णुना ।
 उर्वश्याद्या मयानीता नार्यः कारागृहान्तरम् ॥ ४० ॥
 मां न जानासि रुद्र त्वं त्रैलोक्यजयकारिणम् ।
 जलन्धरं महादैत्यं सिन्धुपुत्रं महाबलम् ॥ ४१ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 छत्युक्त्वाथ महादैवं तदा वारिधिनन्दनः ।
 न यथाल न सस्मार निहतान्दानवान्युधि ॥ ४२ ॥
 द्रुमदेनाविनीतेन द्योभ्यामिच्छोऽद्य द्योर्बलात् ।
 तिरस्कृतो महादैवो वयनैः कटुकाक्षरैः ॥ ४३ ॥
 तच्छ्रुत्वा दैत्यवयनममङ्गलमतीरितम् ।
 विजडास महादैवः परमं क्रोधमादधे ॥ ४४ ॥
 सुदृशनाभ्यं यय्यकं पादाङ्गुष्ठविनिर्मितम् ।
 जग्राड तत्करे रुद्रस्तेन हन्तुं समुद्यतः ॥ ४५ ॥
 सुदृशनाभ्यं तय्यकं चिक्षेप भगवान्धरः ।

કોટિસૂર્યપ્રતીકાશં પ્રલયાનલસન્નિભમ્ ॥ ૪૬ ॥

પ્રદહદ્રોદસી વેગાત્તદાસાઘ જલન્ધરમ્ ।

જહાર તચ્છિરો વેગાન્મહદાયતલોચનમ્ ॥ ૪૭ ॥

રથાત્કાયઃ પપાતોર્વ્યાં નાદયન્વસુધાતલમ્ ।

શિરશ્ચાપ્યબ્ધિપુત્રસ્ય હાહાકારો મહાનભૂત્ ॥ ૪૮ ॥

દ્વિધા પપાત તદ્દહો હ્યગ્જનાદ્ગિરિવાચલઃ ।

કુલિશેન યથા વારાન્નિધૌ ગિરિવરો દ્વિધા ॥ ૪૯ ॥

તસ્ય રૌદ્રેણ રક્તેન સમ્મૂર્ણમભવજજગત્ ।

તતઃસમસ્તા પૃથિવી વિકૃતાભૂન્મુનીશ્વર ॥ ૫૦ ॥

તદ્રક્તમખિલં રુદ્રનિયોગાન્માંસમેવ ચ ।

મહારૌરવમાસાઘ રક્તકુણ્ડમભૂદિહ ॥ ૫૧ ॥

તત્તેજો નિર્ગતં દેહાદ્ રુદ્રે ચ લયમાગમત્ ।

વૃન્દાદેહોદ્ભવં ચદ્વદ્ગૌર્યાં હિ વિલયં ગતમ્ ॥ ૫૨ ॥

જલન્ધરં હતં દૃષ્ટ્વા દેવગન્ધર્વપત્રગાઃ ।

અભવન્સુપ્રસન્નાશ્ચ સાધુ દેવેતિ ચાબ્રુવન્ ॥ ૫૩ ॥

સર્વે પ્રસન્નતાં યાતા દેવસિદ્ધમુનીશ્વરાઃ ।

પુષ્પવૃષ્ટિં પ્રકુર્વાણાસ્તદશો જગુરુચ્ચક્રૈઃ ॥ ૫૪ ॥

દેવાઙ્ગના મહામોદાન્નનૃતુઃ પ્રેમવિહ્વાલાઃ ।

કલસ્વરાઃ કલપદં કિન્નરૈઃ સહ સગ્જગુઃ ॥ ૫૫ ॥

દિશઃ પ્રસેદુઃ સર્વાશ્ચ હતે વૃન્દાપતૌ મુને ।

વવુઃ પુણ્યાઃ સુખસ્પર્શા વાયવસ્ત્રિવિધા અપિ ॥ ૫૬ ॥

ચન્દ્રમાઃ શીતતાં યાતો રવિસ્તેપે સુતેજસા ।

અગ્નયો જજવલુઃ શાન્તા બભૂવાવિકૃતં નભઃ ॥ ૫૭ ॥

એવં ત્રૈલોક્યમખિલં સ્વાસ્થ્યમાપાધિકં મુને ।

હતેઽબ્ધિતનયે તસ્મિન્હરેણાનન્તમૂર્તિના ॥ ૫૮ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમે યુદ્ધખણ્ડે જલન્ધરવધોપાખ્યાને જલન્ધરવર્ણનં નામ ચતુર્વિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૫.૨૪ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभास्त्रेः

२.५.२५. पञ्चविंशोऽध्यायः । जलन्धरवधोपाख्याने देवस्तुतिवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अथ ब्रह्माद्यो देवा मुनयश्चापिलास्तथा ।

तुष्टुवुर्देवदेवेशं वाग्भिरिष्टाभिरानताः ॥ १ ॥

देवा उचुः ।

देवदेव महादेव शरणागतवत्सव ।

साधुसौम्यप्रदस्त्वं हि सर्वदा भक्तदुःखदा ॥ २ ॥

त्वं महाद्भुतसत्त्विलो भक्तिगम्यो दुरासदः ।

दुराराधोऽसतां नाथ प्रसन्नः सर्वदा भव ॥ ३ ॥

वेदोऽपि मडिमानं ते न जनाति हि तत्त्वतः ।

यथामति महात्मानः सर्वे गायन्ति सद्यशः ॥ ४ ॥

माहात्म्यमतिगूढं ते सदस्रवदनाद्यः ।

सदा गायन्ति सुप्रीत्या पुनन्ति स्वगिरं हि ते ॥ ५ ॥

दृपया तव देवेश ब्रह्मज्ञानी भवेज्जडः ।

भक्तिगम्यः सदा त्वं वा धृति वेदा ज्ञुवन्ति हि ॥ ६ ॥

त्वं वै दीनदयालुश्च सर्वत्र व्यापकः सदा ।

आविर्भवसि सद्भक्त्या निर्विकारःसतां गतिः ॥ ७ ॥

भक्त्यैव ते मडेशान् बलवः सिद्धिमागताः ।

धृष्ट सर्वसुभं भुक्त्या दुःषिता निर्विकारतः ॥ ८ ॥

पुरा यदुपतिर्भक्तो दाशार्हः सिद्धिमागतः ।

कलावती य तत्पत्नी भक्त्यैव परमां प्रभो ॥ ९ ॥

तथा मित्रसङ्घो राजा मद्यन्ती य तत्प्रिया ।

भक्त्यैव तव देवेश डैवत्यं परमं ययौ ॥ १० ॥

सौमिनी नाम तनया डैडेयाग्रभुवस्तथा ।
 तव भक्त्या सुभं प्राप परं सद्योगिदुर्लभम् ॥ ११ ॥
 विमर्षणो नृपवरः समजन्मावधि प्रभो ।
 भुक्त्वा भोगांश्च विविधांस्त्वद्भक्त्या प्राप सद्गतिम् ॥ १२ ॥
 यन्द्रसेनो नृपवरः त्वद्भक्त्या सर्वभोगभुक् ।
 दुःखमुक्तः सुभं प्राप परमत्र परत्र च ॥ १३ ॥
 गोपीपुत्रः श्रीकरस्ते भक्त्या भुक्त्वेऽसद्गतिम् ।
 परं सुभं महावीरशिष्यः प्राप परत्र वै । १४ ॥
 त्वं सत्यरथभूजनेर्दुःखलतां गतिप्रदः ।
 धर्मगुप्तं राजपुत्रमतार्थीःसुभिनं त्विऽ ॥ १५ ॥
 तथा शुचिप्रतं विप्रमदरिद्रं महाप्रभो ।
 त्वद्भक्तिवर्तिनं मात्रा ज्ञानिनं कृपयाऽकरोः ॥ १६ ॥
 चित्रवर्मा नृपवरस्त्वद्भक्त्या प्राप सद्गतिम् ।
 षड लोके सदा भुक्त्वा भोगानमरदुर्लभान् ॥ १७ ॥
 यन्द्राऽगदो राजपुत्रः सीमन्तिन्या स्त्रिया सऽ ।
 विहाय सकलं दुःखं सुभी प्राप महागतिम् ॥ १८ ॥
 द्विजो मन्दरनामापि वेश्यागामी भलोऽधमः ।
 त्वद्भक्तः शिव सम्भूज्य तथा सऽ गतिं गतः ॥ १९ ॥
 भद्रायुस्ते नृपसुतः सुभमाप गतव्यथः ।
 त्वद्भक्तिः कृपया मात्रा गतिं च परमां प्रभो ॥ २० ॥
 सर्वस्त्रीभोगनिरतो दुर्जनस्तव सेवया ।
 विमुक्तोऽभूदपि सदाऽभक्ष्यभोज्य मलेश्वर ॥ २१ ॥
 शम्भरः शङ्करे भक्तश्चिताभस्मधरः सदा ।
 नियमाद्भस्मनः शम्भो स्वस्त्रिया ते पुरं गतः ॥ २२ ॥
 भद्रसेनस्य तनयस्तथा मन्त्रिसुतः प्रभो ।
 सुधर्मशुभकर्माणो सदा रुद्राक्षधारिणौ ॥ २३ ॥
 त्वत्कृपातश्च तौ मुक्तावास्तां भुक्त्वेऽसत्सुभम् ।
 पूर्वजन्मनि यौ डीशङ्कुटौ रुद्रभूषणौ ॥ २४ ॥

पिङ्गला य मलानन्दा वेश्ये द्वे तव भक्तिः ।
 सद्गतिं प्रापतुर्नाथ भक्तोद्धारपरायण ॥ २५ ॥
 शारदा विप्रतनया बालवैधव्यमागता ।
 तव भक्तेः प्रभावात्तु पुत्रसौभाग्यवत्यभूत् ॥ २६ ॥
 भिन्दुगो द्विजमात्रो हि वेश्याभोगी य तत्प्रिया ।
 वञ्चुका त्वद्यशः श्रुत्वा परमां गतिमाययौ ॥ २७ ॥
 धत्यादि भवः सिद्धिं गता जुवास्तव प्रभो ।
 भक्तिभावाभ्युत्थानं दीनबन्धो कृपालय ॥ २८ ॥
 त्वं परः प्रकृतेर्ब्रह्म पुरुषात्परमेश्वर ।
 निर्गुणस्त्रिगुणाधारो ब्रह्मविष्णुदरात्मकः ॥ २९ ॥
 नानाकर्मकरो नित्यं निर्विकारोऽपि वेश्वरः ।
 वयं ब्रह्मादयः सर्वे तव दासा मलेश्वर ॥ ३० ॥
 प्रसन्नो भव देवेश रक्षास्मान्सर्वदा शिव ।
 त्वत्प्रजाश्च वयं नाथ सदा त्वच्छरणं गताः ॥ ३१ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृति स्तुत्या य ते देवा ब्रह्माद्याः समुनीश्वराः ।
 तूष्णीं बभूवुर्हि तदा शिवाङ्घ्रिद्वन्द्वयेतसः ॥ ३२ ॥
 अथ शम्भुर्मलेशानः श्रुत्वा देवस्तुतिं शुभाम् ।
 दत्त्वा वरान् वरान् सद्यः तत्रैवान्तर्दधे प्रभुः ॥ ३३ ॥
 देवाःसर्वेऽपि मुदिता ब्रह्माद्या उतशत्रवः ।
 स्वं स्वं धाम ययुः प्रीता गायन्तः शिवसद्यशः ॥ ३४ ॥
 धृष्टं परमभाष्यान् जलन्धरविमर्दनम् ।
 मलेश्वरितं पुण्यं मडाधौघविनाशनम् ॥ ३५ ॥
 देवस्तुतिरियं पुण्या सर्वपापप्रणाशिनी ।
 सर्वसौभ्यप्रदा नित्यं मलेशानन्ददायिनी ॥ ३६ ॥
 यः पठेत्पाठयेद्वापि समाष्यान्मिदं ह्ययम् ।
 स भुक्त्येव परं सौभ्यं गाणपत्यमवाप्नुयात् ॥ ३७ ॥

ॐति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाऽऽः जलन्धरवधोपाख्याने देवस्तुतिवर्णनं नाम
पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २.प.२५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाऽऽः

२.प.२६. षड्विंशोऽध्यायः । जलन्धरवधानन्तरदेवीस्तुतिविष्णुमोहविध्वंसवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

ब्रह्मपुत्र नमस्तेऽस्तु धन्यस्त्वं शैवसत्तम ।

यच्छ्राविता मडादिव्या कथेयं शाङ्करी शुभा ॥ १ ॥

ॐदानीं ब्रूहि सुप्रीत्या चरितं वैष्णवं मुने ।

स वृन्दां मोहयित्वा तु किमकार्षीत्सुतो गतः ॥ २ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास महाप्राज्ञ शैवप्रवर सत्तम ।

वैष्णवं चरितं शम्भुचरिताढ्यं सुनिर्मलम् ॥ ३ ॥

मौनीभूतेषु देवेषु ब्रह्मादिषु मलेश्वरः ।

सुप्रसन्नोऽवदच्छम्भुः शरणागतवत्सलः ॥ ४ ॥

शम्भुरुवाच ।

ब्रह्मन्देववराः सर्वे भवदर्थे मया उतः ।

जलन्धरो मदंशोऽपि सत्यं सत्यं वदाम्यहम् ॥ ५ ॥

सुभ्रमापुर्न वा ताताः सत्यं ब्रूतामराः भवतु ।

भवद्भृते हि मे लीला निर्विकारस्य सर्वदा ॥ ६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अथ ब्रह्मादयो देवा उर्षाद्दुत्सुल्ललोचनाः ।

प्रणम्य शिरसा रुद्रं शशंसुर्विष्णुचेष्टितम् ॥ ७ ॥

देवा उच्युः ।

मडादेव त्वया देव रक्षिताः शत्रुनाद् भयात् ।

किञ्चिदन्यत्सामुद्भूतं तत्र किं करवामहे ॥ ८ ॥

वृन्दा विमोहिता नाथ विष्णुना हि प्रयत्नतः ।
 भस्मीभूता द्रुतं वल्लौ परमां गतिमागता ॥ ९८ ॥
 वृन्दावावप्यसम्भ्रान्तो विष्णुस्तिष्ठति मोहितः ।
 तस्थिताभस्मसन्धारी तव मायाविमोहितः ॥ १० ॥
 स सिद्धमुनिसङ्घैश्च बोधितोऽस्माभिरादरात् ।
 न बुध्यते हरिः सोऽथ तव मायाविमोहितः ॥ ११ ॥
 कृपां कुरु मडेशान विष्णुं बोधय बोधय ।
 त्वदधीनमिदं सर्वं प्राकृतं सचराचरम् ॥ १२ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धत्याकर्ण्य मडेशो हि वयनं त्रिदिवौकसाम् ।
 प्रत्युवाच महालीलः स्वच्छन्दस्तान्दृताञ्जलीन् ॥ १३ ॥
 मडेश उवाच ।
 डे ब्रह्मन्डे सुराः सर्वे मद्भाक्यं शृणुतादरात् ।
 मोहिनी सर्वलोकानां मम माया दुरत्यया ॥ १४ ॥
 तदधीनं जगत्सर्वं यद्देवासुरमानुषम् ।
 तथैव मोहितो विष्णुः कामाधीनोऽभवद्भ्रुः ॥ १५ ॥
 उमाभ्या सा महादेवी त्रिदेवजननी परा ।
 मूलप्रकृतिराभ्याता सुरामा गिरिजात्मिका ॥ १६ ॥
 गच्छध्वं शरणां देवा विष्णुमोहापनुत्तये ।
 शरण्यां मोहिनीं मायां शिवाभ्यां सर्वकामदाम् ॥ १७ ॥
 स्तुतिं कुरुत तस्याश्च मथ्यन्तेस्तोषकारिणीम् ।
 सुप्रसन्ना यदि य सा सर्वं कार्यं करिष्यति ॥ १८ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धत्युक्त्वा तान्सुरान् शम्भुः पञ्चास्थो भगवान्दरः ।
 अन्तर्दधे द्रुतं व्यास सर्वैश्च स्वगाणैः सह ॥ १९ ॥
 देवाश्च शासनाख्यम्भोर्ब्रह्माद्या हि सवासवाः ।
 मनसा तुष्टुवुर्मूलप्रकृतिं भक्तवत्सलाम् ॥ २० ॥

देवा ऋचुः ।

यद्दुद्भवाः सत्त्वश्चस्तमोगुणाः

सर्गस्थितिध्वंसविधानकारकाः ।

यद्विच्छया विश्वमिदं भवाभवौ

तनोति मूलप्रकृतिं नताः स्म ताम् ॥ २१ ॥

पाळि त्रयोविंशगुणान् सुशब्दितान्

जगत्यशेषे समधिष्ठिता परा ।

यद्रूपकर्माणि जगत्त्रयोऽपि ते

विदुर्न मूलप्रकृतिं नताः स्म ताम् ॥ २२ ॥

यद्भक्तियुक्ताः पुरुषास्तु नित्यं

दारिद्र्यमोडात्ययसम्भवादीन् ।

न प्राप्नुवन्त्येव हि भक्तवत्सलां

सदैव मूलप्रकृतिं नताः स्म ताम् ॥ २३ ॥

कुरु कार्यं मडादेवि देवानां नः परेश्वरि ।

विष्णुमोहं हर शिवे दूर्गे देवि नमोऽस्तु ते ॥ २४ ॥

जलन्धरस्य शम्भोश्च रणे कैलासवासिनः ।

प्रवृत्ते तद्ग्रथार्थाय गौरीशासनतः शिवे ॥ २५ ॥

वृन्दा विमोडिता देवि विष्णुना हि प्रयत्नतः ।

स्ववृषात्त्याजिता वल्लौ भस्मीभूता गतिं गता ॥ २६ ॥

जलन्धरो ऽतो युद्धे तद्भयाभ्योयिता वयम् ।

गिरिशेन कृपां कृत्वा भक्तानुग्रहकारिणा ॥ २७ ॥

तदाज्ञया वयं सर्वे शरणां ते समागताः ।

त्वं हि शम्भुर्युवां देवि भक्तोद्धारपरायणौ ॥ २८ ॥

वृन्दावावण्यसम्भ्रान्तो विष्णुस्तिष्ठति तत्र वै ।

तस्मिन्नाभस्मसन्धारी ज्ञानभ्रष्टो विमोडितः ॥ २९ ॥

संसिद्धसुरसङ्घैश्च बोधितोऽपि मलेश्वरि ।

न बुध्यते हरिः सोऽथ तव मायाविमोडितः ॥ ३० ॥

कृपां कुरु मडादेवि हरिं बोधय बोधय ।

यथा स्वलोकं पायात्स सुयित्तः सुरकार्यकृत् ॥ ३१ ॥

धृति स्तुवन्तस्ते देवाः तेजोभाऽलमास्थितम् ।
 दृष्टुर्गगने तत्र ज्वालाव्यामदिगन्तरम् ॥ ३२ ॥
 तन्मध्याद्भारतीं सर्वे ब्रह्माद्याश्च सवासवाः ।
 अमराः शुश्रुवुर्व्यास कामदां व्योमचारिणीम् ॥ ३३ ॥
 आकाशवाण्युवाच ।
 अहमेव त्रिधा भिन्ना तिष्ठामि त्रिविधैर्गुणैः ।
 गौरी लक्ष्मीः सुरा ज्योती रजःसत्त्वतमोगुणैः ॥ ३४ ॥
 तत्र गच्छत यूयं वै तासामन्तिक आदरात् ।
 मदाज्ञया प्रसन्नास्ता विधास्यन्ते तदीप्सितम् ॥ ३५ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 शृण्वतामिति तां वायमन्तर्द्धानमगान्महः ।
 देवानां विस्मयोत्सुल्लनेत्राणां तत्तदा मुने ॥ ३६ ॥
 ततः सर्वेऽपि ते देवाः श्रुत्वा तद्वाक्यमादरात् ।
 गौरीं लक्ष्मीं सुरां यैव नेमुस्तद्वाक्ययोद्विताः ॥ ३७ ॥
 तुष्टुवुश्च महाभक्त्या देवीस्ताः सकलाःसुराः ।
 नानाविधाभिर्वाग्भिस्ते ब्रह्माद्या नतमस्तकाः ॥ ३८ ॥
 ततोऽरं व्यास देव्यस्ता आविर्भूताश्च तत्पुरः ।
 महाद्भुतैः स्वतेजोभिर्भासयन्त्यो दिगन्तरम् ॥ ३९ ॥
 अथ ता अमरा दृष्ट्वा सुप्रसन्नेन येतसा ।
 प्राण्य तुष्टुवुर्भक्त्या स्वकार्यं च न्यवेदयन् ॥ ४० ॥
 ततश्चैताः सुरान्दृष्ट्वा प्राणतान्भक्तवत्सलाः ।
 भीजानि प्रददुस्तेभ्यो वाक्यमूयुश्च सादरम् ॥ ४१ ॥
 देव्य उचुः ।
 धमानि तत्र भीजानि विष्णुर्थत्रावतिष्ठति ।
 निर्वपध्वं ततः कार्यं भवतां सिद्धिमेष्यति ॥ ४२ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृत्युक्त्वा तास्ततो देव्योऽन्तर्हिता अभवन्मुने ।

रुद्रविष्णुविधीनां छि शक्तयस्त्रिगुणात्मिकाः ॥ ४३ ॥

ततस्तुष्टाः सुराःसर्वे ब्रह्माधाश्च सवासवाः ।

तानि बीजानि सङ्गृह्य ययुर्यत्र हरिः स्थितः ॥ ४४ ॥

वृन्दायिताभूमितले शिक्षिपुस्तानि ते सुराः ।

स्मृत्वा ताः संस्थितास्तत्र शिवशक्त्यंशका मुने ॥ ४५ ॥

निक्षिमेत्यश्च बीजेभ्यो वनस्पत्यस्त्रयोऽभवन् ।

धात्री य मालती यैव तुलसी य मुनीश्वर ॥ ४६ ॥

धात्र्युद्भववा स्मृता धात्री माभव मालती स्मृता ।

गौरीभववा य तुलसी तमःसत्त्वरजोगुणाः ॥ ४७ ॥

विष्णुर्वनस्पतीर्दृष्ट्वा तदा स्त्रीरुपिणीमुने ।

उदतिष्ठत्तदा तासु रागातिशयविलम्बः ॥ ४८ ॥

दृष्ट्वा स याचते मोडात्कामासक्तेन येतसा ।

तं यापि तुलसी धात्री रागेणैवावलोकताम् ॥ ४९ ॥

यथ्य बीजं पुरा लक्ष्म्या माययैव समर्पितम् ।

तस्मात्तद्दुद्भववा नारी तस्मिन्नीर्घ्यापराभवत् ॥ ५० ॥

अतः सा अर्बरीत्याभ्यामवापातीव गर्डिताम् ।

धात्रीतुलस्यौ तद्रागात्तस्य प्रीतिप्रदे सदा ॥ ५१ ॥

ततो विस्मृतदुःखोऽसौ विष्णुस्ताभ्यां सडैव तु ।

वैकुण्ठमगमत्तुष्टः सर्वदिवैर्नमस्कृतः ॥ ५२ ॥

कार्तिके मासि विप्रेन्द्र धात्री य तुलसी सदा ।

सर्वदिवप्रिया ज्ञेया विष्णोश्चैव विशेषतः ॥ ५३ ॥

तत्रापि तुलसी धन्यातीव श्रेष्ठा मडामुने ।

त्यक्त्वा गणेशं सर्वेषां प्रीतिदा सर्वकामदा ॥ ५४ ॥

वैकुण्ठस्थं हरिं दृष्ट्वा ब्रह्मेन्द्राधाश्च तेऽमराः ।

नत्वा स्तुत्वा मडाविष्णुं स्वस्वधामानि वै ययुः ॥ ५५ ॥

वैकुण्ठोऽपि स्वलोकस्थो ब्रह्ममोडः सुबोधवान् ।

सुभी याभून्मुनिश्रेष्ठ पूर्ववत्संस्मरन् शिवम् ॥ ५६ ॥

ष्ट्याभ्यान्मघौघघ्नं सर्वकामप्रदं नृणाम् ।
 सर्वकामविकारघ्नं सर्वविज्ञानवर्द्धनम् ॥ ५७ ॥
 य ष्टं छि पठेन्नित्यं पाठयेद्वापि भक्तिमान् ।
 शृणुयाच्छ्रावयेद्वापि स याति परमां गतिम् ॥ ५८ ॥
 पठित्वा य ष्टं धीमानाभ्यान् परमोत्तमम् ।
 सङ्ग्रामं प्रविशेद्धीरो विजयी स्यान्न संशयः ॥ ५९ ॥

विप्रानां ब्रह्मविद्यां क्षत्रियाणां जयप्रदम् ।
 वैश्यानां सर्वधनदं शूद्राणां सुभदं त्विदम् ॥ ६० ॥

शम्भुभक्तिप्रदं व्यास सर्वेषां पापनाशनम् ।
 ष्टलोकं परत्रापि सदा सद्गतिदायकम् ॥ ६१ ॥

ष्टि श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएऽं जलन्धरवधानन्तरदेवीस्तुतिविष्णुमोडविध्वंसवर्णनं
 नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ २.५.२६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएऽं

२.५.२७. समविंशोऽध्यायः । शङ्खयूडोत्पत्तिवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अथान्यच्छम्भुर्यरितं प्रेमतः शृणु वै मुने ।
 यस्य श्रवणमात्रेण शिवभक्तिर्दृढा भवेत् ॥ १ ॥

शङ्खयूडाभिधो वीरो दानवो देवकण्ठकः ।
 यथा शिवेन निहतो रणमूर्ध्नि त्रिशूलतः ॥ २ ॥

तच्छम्भुर्यरितं दिव्यं पवित्रं पापनाशनम् ।
 शृणु व्यास सुसम्प्रीत्या वस्मि सुस्नेहतस्तव ॥ ३ ॥

मरीचेस्तनयो धातुः पुत्रो यः कश्यपो मुनिः ।
 स धर्मिष्ठःसृष्टिकर्ता विद्याज्ञानः प्रजापतिः ॥ ४ ॥

दक्षः प्रीत्या ददौ तस्मै निजकन्यास्त्रयोदश ।

तासां प्रसूतिः प्रसभं न कथ्या बहुविस्तृताः ॥ ५ ॥

यत्र देवादिनिभिलं यरायरमभूज्जगत् ।

विस्तरात्तत्रवक्तुं यः क्षमोऽस्ति त्रिलोकके ॥ ६ ॥

प्रस्तुतं शृणु वृत्तान्तं शम्भुलीलान्वितं य यत् ।

तदेव कथयाम्यद्य शृणु भक्तिप्रवर्द्धनम् ॥ ७ ॥

तासु कश्यपपत्नीषु दनुस्त्वेका वराङ्गना ।

महारूपवती साध्वी पतिसौभाग्यवर्द्धिता ॥ ८ ॥

आसंस्तस्या दनोः पुत्रा बहुवो बलवत्तराः ।

तेषां नामानि नोच्यन्ते विस्तारभयतो मुने ॥ ९ ॥

तेष्वेको विप्रचित्तिस्तु महाबलपराक्रमः ।

तत्पुत्रो धार्मिको दम्भो विष्णुभक्तो जितेन्द्रियः ॥ १० ॥

नासीत्तत्तनयो वीरस्ततश्चिन्तापरोऽभवत् ।

शुक्राचार्यं गुणं कृत्वा कृष्णमन्त्रमवाप्य य ॥ ११ ॥

तपश्चकार परमं पुष्करे लक्षवर्षकम् ।

कृष्णमन्त्रं जज्ञापैव दृढे बद्ध्वासनं चिरम् ॥ १२ ॥

तपः प्रकुर्वतस्तस्य मूर्ध्नी निःसृत्य प्रज्वलत् ।

विससार य सर्वत्र तत्तेजो हि सुदुःसहम् ॥ १३ ॥

तेन तप्ताः सुराः सर्वे मुनयो मनवस्तथा ।

सुनासीरं पुरस्कृत्य ब्रह्माणां शरणां ययुः ॥ १४ ॥

प्राण्य य विधातारं दातारं सर्वसम्पदाम् ।

तुष्टुवुर्विकलाः प्रोयुः स्ववृत्तान्तं विशेषतः ॥ १५ ॥

तदाकर्ण्य विधातापि वैकुण्ठं तैर्ययौ सह ।

तदेव विज्ञापयितुं निभिलेन हि विष्णवे ॥ १६ ॥

तत्र गत्वा त्रिलोकेशं विष्णुं रक्षाकरं परम् ।

प्राण्य तुष्टुवुःसर्वे करौ बद्ध्वा विनम्रकाः ॥ १७ ॥

देवा उच्युः ।

देवदेव न जानीमो जातं किं कारणं त्विह ।

सन्तप्ताः सकला जातास्तेजसा केन तद्भद ॥ १८ ॥

तमात्मनां त्वमविता दीनबन्धोऽनुजुविनाम् ।
रक्ष रक्ष रमानाथ शरण्यः शरणागतान् ॥ १९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
एति श्रुत्वा वयो विष्णुर्भ्रमादीनां द्विवीकसाम् ।
उवाच विडसन्नेमणा शरणागतवत्सलः ॥ २० ॥

विष्णुरुवाच ।
सुस्वस्था भवताव्यग्रा न भयं कुरुतामराः ।
नोपप्लवा भविष्यन्ते लयकालो न विद्यते ॥ २१ ॥

दानवो दम्भनामा हि मद्भक्तः कुरुते तपः ।
पुत्रार्थी शमयिष्यामि तमहं वरदानतः ॥ २२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
एत्युक्तास्ते सुराःसर्वे धैर्यमालम्ब्य वै मुने ।
ययुर्भ्रमाद्यः सुस्थाः स्वस्वधामानि सर्वशः ॥ २३ ॥

अभ्युतोऽपि वरं दातुं पुष्करं सञ्जगाम ह ।
तपश्चरति यत्रासौ दम्भनामा हि दानवः ॥ २४ ॥

तत्र गत्वा वरं ब्रूहीत्युवाच परिसान्त्वयन् ।
गिरा सूनृतया भक्तं जपन्तं स्वमनुं हरिः ॥ २५ ॥

तश्चुत्वा वयनं विष्णोर्दृष्ट्वा तं य पुनः स्थितम् ।
प्रणनाम महाभक्त्या तुष्टाव य पुनः पुनः ॥ २६ ॥

दम्भ उवाच ।
देवदेव नमस्तेऽस्तु पुण्डरीकविलोचन ।
रमानाथ त्रिलोकेश कृपां कुरु भमोपरि ॥ २७ ॥

स्वभक्तं तनयं देहि महाबल पराक्रमम् ।
त्रिलोकजयिनं वीरमजेयं य द्विवीकसाम् ॥ २८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
एत्युक्तो दानवेन्द्रेण तं वरं प्रददौ हरिः ।
निवर्त्य योग्रतपसः ततः सोऽन्तरधान्मुने ॥ २९ ॥

गते हरौ दानवेन्द्रः कृत्वा तस्यै दिशे नमः ।
जगाम स्वगृहं सिद्धतपाः पूर्णामनोरथः ॥ ३० ॥

कालेनाव्येन तत्पत्नी सगर्भा भाग्यवत्यभूत् ।
रराज तेजसात्यन्तं रोचयन्ती गृहान्तरम् ॥ ३१ ॥

सुदामा नाम गोपो यो कृष्णस्य पार्षदाग्राणीः ।
तस्या गर्भे विवेशासौ राधाशम्भश्च यन्मुने ॥ ३२ ॥

असूत समये साध्वी सुप्रभं तनयं ततः ।
जातकं सुयकारासौ पिताऽऽडूय मुनीन्बडून् ॥ ३३ ॥

उत्सवः सुमहानासीत्तस्मिञ्जाते द्विजोत्तम ।
नाम यञ्जे पिता तस्य शङ्भयूडोति सदिने ॥ ३४ ॥

पितुर्गोळे स वपुषे शुक्लपक्षे यथा शशी ।
शैशवेऽभ्यस्तविद्यस्तु स अबभूव सुदीप्तिमान् ॥ ३५ ॥

स बालक्रीडया नित्यं पित्रोर्लर्षं ततान ह ।
प्रियो अबभूव सर्वेषां कुलजानां विशेषतः ॥ ३६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाऽः शङ्भयूडोत्पत्तिवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः
॥ २.प.२७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाऽः

२.प.२८. अष्टाविंशोऽध्यायः । शङ्भयूडतपःकरणाविवाहवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

ततश्च शङ्भयूडोऽसौ जैगीषव्योपदेशतः ।
ततश्चकार सुप्रीत्या ब्रह्मणः पुष्करे थिरम् ॥ १ ॥

गुरुदत्तां ब्रह्मविद्यां जज्ञाप नियतेन्द्रियः ।
स भेकाग्रमना भूत्वा करणानि निगृह्य च ॥ २ ॥

तपन्तं पुष्करे तं वै शङ्भयूडं च दानवम् ।

वरं दातुं जगामाशु ब्रह्मा लोकगुरुर्विभुः ॥ ३ ॥

वरं ब्रूहीति प्रोवाच दानवेन्द्रं विधिस्तदा ।

स दृष्ट्वा तं ननामातिनम्रस्तुष्टाव सद्गिरा ॥ ४ ॥

वरं यथाये ब्रह्माणामजेयत्वं द्विवीकसाम् ।

तथेत्याह विधिस्तं वै सुप्रसन्नेन येतसा ॥ ५ ॥

श्रीऋषराकवयं द्विव्यं जगन्मङ्गलमङ्गलम् ।

दत्तवान् शङ्भयूडाय सर्वत्र विजयप्रदम् ॥ ६ ॥

बदरीं सम्प्रयाहि त्वं तुलस्या सः तत्र वै ।

विवाहं कुरु तत्रैव सा तपस्यति कामतः ॥ ७ ॥

धर्मध्वजसुता सेति सन्दिदेश य तं विधिः ।

अन्तर्धानं जगामाशु पश्यतस्तस्य तत्क्षणात् ॥ ८ ॥

ततःस शङ्भयूडो हि तपःसिद्धोऽतिपुष्टरे ।

गले बभन्ध कवयं जगन्मङ्गलमङ्गलम् ॥ ९ ॥

आज्ञया ब्रह्मणः सोऽपि तपःसिद्धमनोरथः ।

समाययौ प्रहृष्टास्यस्तूर्णं बदरिकाश्रमम् ॥ १० ॥

यदृच्छयाऽऽगतस्तत्र शङ्भयूडश्च दानवः ।

तपश्चरन्ती तुलसी यत्र धर्मध्वजात्मजा ॥ ११ ॥

सुउपा सुस्मिता तन्वी शुभभूषणभूषिता ।

सकटाक्षं ददृशांसौ तमेव पुरुषं परम् ॥ १२ ॥

दृष्ट्वा तां ललितां रभ्यां सुशीलां सुन्दरीं सतीम् ।

उवास तत्समीपे तु मधुरं तामुवाच सः ॥ १३ ॥

शङ्भयूड उवाच ।

का त्वं कस्य सुता त्वं हि किं करोषि स्थितात्र किम् ।

मौनीभूता किङ्करं मां सम्भाविदुमिडार्द्धसि ॥ १४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एत्येवं वचनं श्रुत्वा सकामं तमुवाच सा । १५ ॥

तुलस्युवाच ।

धर्मध्वजसुताहं य तपस्यामि तपस्विनी ।

तपोवने य तिष्ठामि कस्त्वं गच्छ यथासुभम् ॥ १६ ॥

नारीजातिर्मोहिनी य ब्रह्मादीनां विधोपमा ।

निन्धा दौषकरी माया शङ्खवा ल्यनुशायिनाम् ॥ १७ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

छत्युक्त्वा तुलसी तं य सरसं विरराम ह ।

दृष्ट्वा तां सस्मितां सोऽपि प्रवक्तुमुपयुक्तमे ॥ १८ ॥

शङ्खयूड उवाच ।

त्वया यत्कथितं देवि न य सर्वमलीककम् ।

किञ्चित्सत्यमलीकं य किञ्चिन्मतो निशामय ॥ १९ ॥

पतिव्रताः स्त्रियो याश्च तासां मध्ये त्वमग्राणीः ।

न यादं पापदृक्कामी तथा त्वं नेति धीर्मम ॥ २० ॥

आगच्छामि त्वत्समीपमाज्ञया ब्रह्माणोऽधुना ।

गान्धर्वेण विवाहेन त्वां गृहीष्यामि शोभने ॥ २१ ॥

शङ्खयूडोऽहमेवास्मि देवविद्रावकारकः ।

मां न जानासि किं भद्रे न श्रुतोऽहं कदाचन ॥ २२ ॥

दनुवंश्यो विशेषेण दम्भपुत्रश्च दानवः ।

सुदामा नाम गोपोऽहं पार्श्वदृष्टः पुरा ॥ २३ ॥

अधुना दानवेन्द्रोऽहं राघिकायाश्च शापतः ।

जातिस्मरोऽहं जानामि सर्वं कृष्णप्रभावतः ॥ २४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अवेमुक्त्वा शङ्खयूडो विरराम य तत्पुरः ।

दानवेन्द्रेण सेत्युक्त्वा वयनं सत्यमादरात् ।

सस्मितं तुलसी तुष्टा प्रवक्तुमुपयुक्तमे ॥ २५ ॥

तुलस्युवाच ।

त्वयाहमधुना सत्त्वविद्यारेण पराजिता ।

स धन्यः पुरुषो लोके न स्त्रिया यः पराजितः ॥ २६ ॥

सत्त्रियोऽप्यशुचिर्नित्यं स पुमान्यः स्त्रिया जितः ।

निन्दन्ति पितरो देवा मानवाःसकलाश्च तम् ॥ २७ ॥

शुष्येद्विप्रो दशाडेन जातके मृतसूतके ।
 क्षत्रियो द्वादशाडेन वैश्यः पञ्चदशाडतः ॥ २८ ॥
 शूद्रो मासेन शुष्येत्तु ङीति वेदानुशासनम् ।
 न शुष्यिः स्त्रीजितः क्वापि श्रितादाढं विना पुमान् ॥ २९ ॥
 न गृह्णन्तीच्छया तस्मान्पितरः पिण्डतर्पणम् ।
 न गृह्णन्ति सुरास्तेन दत्तं पुष्पकलादिकम् ॥ ३० ॥
 तस्य किं ज्ञानसुतपोजपडोमप्रपूजनैः ।
 विद्यया दानतः किं वा स्त्रीभिर्यस्य मनो हृतम् ॥ ३१ ॥
 विद्याप्रभावज्ञानार्थं मया त्वं य परीक्षितः ।
 कृत्वा कान्तपरीक्षां वै वृणुयात्कामिनी वरम् ॥ ३२ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृत्येवं प्रवदन्त्यां तु तुलस्यां तत्क्षणे विधिः ।
 तत्राजगाम संस्रष्टा प्रोवाच वयनं ततः ॥ ३३ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 किं करोषि शङ्खयूड संवाद्यमनया सह ।
 गान्धर्वेण विवाडेन त्वमस्या ग्रहणं कुरु ॥ ३४ ॥
 त्वं वै पुरुषरत्नं य स्त्रीरत्नं य त्वियं सती ।
 विदग्धाया विदग्धेन सङ्गमो गुणवान् भवेत् ॥ ३५ ॥
 निर्विरोधं सुभं राजन् को वा त्यजति दुर्लभम् ।
 योऽविरोधसुभत्यागी स पशुर्नात्र संशयः ॥ ३६ ॥
 किं त्वं परीक्षसे कान्तमीदृशं गुणिनं सति ।
 देवानामसुराणां य दानवानां विमर्दकम् ॥ ३७ ॥
 अनेन सार्धं सुचिरं विडारं कुरु सर्वदा ।
 स्थाने स्थाने यथेच्छं य सर्वलोकेषु सुन्दरि ॥ ३८ ॥
 अन्ते प्राप्स्यति गोलोके श्रीकृष्णं पुनरेव सः ।
 यतुर्भुजं य वैकुण्ठे मृते तस्मिंस्त्वमाप्स्यसि ॥ ३९ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृत्येवमाशिषं दत्त्वा स्वालयं तु यथौ विधिः ।

ગાન્ધર્વેણ વિવાહેન જગૃહે તાં ચ દાનવઃ ॥ ૪૦ ॥

એવં વિવાહ્ય તુલસીં પિતુઃ સ્થાનં જગામ હ ।

સ રેમે રમયા સાર્ધં વાસગૃહે મનોરમે ॥ ૪૧ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમે યુદ્ધખણ્ડે શઙ્ખચૂડતપઃકરાણવિવાહવાર્ણનં
નામાષ્ટવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૫.૨૮ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશઙ્કરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમો યુદ્ધખણ્ડે

૨.૫.૨૯. એકોનત્રિંશોઽધ્યાયઃ । શઙ્ખચૂડરાજ્યકરાણવાર્ણનપૂર્વક
તત્પૂર્વભવવૃત્તચરિત્રવાર્ણનમ્ ।

સનત્કુમાર ઉવાચ ।

સ્વગેહમાગતે તસ્મિન્ શઙ્ખચૂડે વિવાહિતે ।

તપઃ કૃત્વા વરં પ્રાપ્ય મુમુદુર્દાનવાદયઃ ॥ ૧ ॥

સ્વલોકાદાશુ નિર્ગત્ય ગુરુણા સ્વેન સંયુતાઃ ।

સર્વેઽસુરાઃ સમ્મિલિતાઃ સમાજગ્મુસ્તદન્તિકમ્ ॥ ૨ ॥

પ્રણમ્ય તં સવિનયં સંસ્તુત્ય વિવિધાદરાત્ ।

સ્થિતાસ્તત્રૈવ સુપ્રીત્યા મત્વા તેજસ્વિનં વિભુમ્ ॥ ૩ ॥

સોઽપિ દમ્ભાત્મજો દૃષ્ટ્વાઽઽગતં કુલગુરું ચ તમ્ ।

પ્રણનામ મહાભક્ત્યા સાષ્ટાઙ્ગં પરમાદરાત્ ॥ ૪ ॥

અથ શુકઃ કુલાચાર્યો દૃષ્ટ્વાશિષમનુત્તમમ્ ।

વૃત્તાન્તં કથયામાસ દેવદાનવયોસ્તદા ॥ ૫ ॥

સ્વાભાવિકં ચ તદ્વૈરમસુરાણાં પરાભવમ્ ।

વિજયં નિર્જરાણાં ચ જીવસાહાય્યમેવ ચ ॥ ૬ ॥

તતઃ સ સમ્મતં કૃત્વાઽસુરૈઃ સર્વેઃ સમુત્સવમ્ ।

દાનવાઘસુરાણાં તમધિપં વિદધે ગુરુઃ ॥ ૭ ॥

તદા સમુત્સવો જાતોઽસુરાણાં મુદિતાત્મનામ્ ।

उपायनानि सुप्रीत्या दृष्टस्तस्मै य तेऽपिलाः ॥ ६ ॥

अथ दम्भात्मजो वीरः शङ्भयूः प्रतापवान् ।
राज्याभिषेकमासाद्य स रेजेऽसुरराट् तदा ॥ ८ ॥

स सेनां मळतीं कर्षन्त्येदानवरक्षसाम् ।
रथमास्थाय तरसा जेतुं शङ्कपुरीं ययौ ॥ १० ॥

गच्छन्स दानवेन्द्रस्तु तेषां सेवनकुर्वताम् ।
विरैजे शशिवद्भानां ग्रहाणां ग्रहराडिव ॥ ११ ॥

आगच्छन्तं शङ्भयूःमाकण्ठ्याभाण्डवस्स्वराट् ।
निभिलैरमरैः सार्धं तेन योद्धुं समुद्यतः ॥ १२ ॥

तदाऽसुरैःसुराणां य सङ्ग्रामस्तुमुलो ऽयभूत् ।
वीराऽऽनन्दकरः क्लीबभयदो रोमदर्षणः ॥ १३ ॥

महान्कोलाडलो जातो वीराणां गर्जतां रणे ।
वाधध्वनिस्तथा याऽऽसीत्तत्र वीरत्ववर्द्धिनी ॥ १४ ॥

देवाः प्रकुप्य युयुधुरसुरैर्बलवत्तराः ।
पराजयं य सम्प्रापुरसुरा दृष्टुवुर्भयात् ॥ १५ ॥

पलायमानास्तान्दृष्ट्वा शङ्भयूः स्वयं प्रभुः ।
युयुधे निजैःसाकं सिंढनादं प्रगर्ज्य य ॥ १६ ॥

तरसा सडसा यडे कदनं त्रिदिवौकसाम् ।
प्रदुद्रुवुः सुराः सर्वे तत्सुतेजो न सोडिरे ॥ १७ ॥

यत्र तत्र स्थिता दीना गिरीणां कन्दरासु य ।
तदधीना न स्वतन्त्रा निष्प्रभाः सागरा यथा ॥ १८ ॥

सोऽपि दम्भात्मजः शूरो दानवेन्द्रः प्रतापवान् ।
सुराधिकारात्सगण्डे सर्वात्लोकान्विजित्य य ॥ १९ ॥

त्रैलोक्यं स्ववशं यडे यज्ञाभागांश्च कृत्स्नशः ।
स्वयमिन्द्रो बभूवापि शासितं निभिलं जगत् ॥ २० ॥

कौबेरमैन्दवं सौर्यमाग्नेयं याम्यमेव य ।
कारयामास वायव्यमधिकारं स्वशक्तितः ॥ २१ ॥

देवानामसुराणां य दानवानां य रक्षसाम् ।
 गन्धर्वाणां य नागानां किन्नराणां रसौकसाम् ॥ २२ ॥
 त्रिलोकस्य परेषां य सकलानामधीश्वरः ।
 स भ्रूव मडावीरः शङ्खयूडो मडाबली ॥ २३ ॥
 अयं स बुभुजे राजवं राजराजेश्वरो मडान् ।
 सर्वेषां भुवनानां य शङ्खयूडश्चिरं समाः ॥ २४ ॥
 तस्य राज्ञे न दुर्भिक्षं न मारी नाऽशुभग्रहाः ।
 आधयो व्याधयो नैव सुभिन्त्यश्च प्रजाः सदा ॥ २५ ॥
 अकृष्टपथ्या पृथिवी ददौ सस्यान्यनेकशः ।
 ओषधो विविधाश्चासन्सङ्गलाःसरसाः सदा ॥ २६ ॥
 मण्याकराश्च नितरां रत्नभन्त्यश्च सागराः ।
 सदा पुष्पङ्गला वृक्षा नद्यः सुसलिलावहाः ॥ २७ ॥
 देवान् विनाभिला ज्ञवाः सुभिन्नो निर्विकारकाः ।
 स्वस्वधर्मास्थिताः सर्वे यतुर्वर्णाश्रमाः परे ॥ २८ ॥
 तस्मिन् शासति त्रैलोक्ये न कश्चिद् दुःभितोऽभवत् ।
 भ्रातृवैरत्यमाश्रित्य डेवलं दुःभिनोऽमराः ॥ २९ ॥
 स शङ्खयूडः प्रबलः कृष्णस्य परमः सभा ।
 कृष्णभक्तिरतः साधुः सदा गोलोकवासिनः ॥ ३० ॥
 पूर्वशापप्रभावेण दानवीं योनिमाश्रितः ।
 न दानवमतिः सोऽभूद्दानवत्वेऽपि वै मुने ॥ ३१ ॥
 ततः सुरगणाः सर्वे हृतराज्याः पराजिताः ।
 सम्मन्थ्य सर्षथस्तात प्रथयुर्ब्रह्मणःसभाम् ॥ ३२ ॥
 तत्र दृष्ट्वा विधातारं नत्वा स्तुत्या विशेषतः ।
 ब्रह्मणो कथयामासुः सर्वं वृत्तान्तमाङ्गलाः ॥ ३३ ॥
 ब्रह्मा तदा समाश्वास्य सुरान् सर्वान्मुनीनपि ।
 तैश्च सार्द्धं ययौ लोके वैकुण्ठं सुभटं सताम् ॥ ३४ ॥
 ददर्श तत्र लक्ष्मीशं ब्रह्मा देवगणैःसह ।
 डिरीटिनं कुण्डलिनं वनमालाविभूषितम् ॥ ३५ ॥

शङ्भयङ्कगदापद्मधरं देवं यतुर्भुजम् ।
 सनन्दनाद्यैः सिद्धैश्च सेवितं पीतवाससम् ॥ ३६ ॥
 दृष्ट्वा विष्णुं सुराःसर्वे ब्रह्माद्याः समुनीश्वराः ।
 प्राणम्य तुष्टुवुर्भक्त्या बद्धाञ्जलिकरा विभुम् ॥ ३७ ॥
 देवा ऋचु
 देवदेव जगन्नाथ वैकुण्ठाधिपते प्रभो ।
 रक्षास्मान् शरणापन्नान् श्रीहरे त्रिजगद्गुरो ॥ ३८ ॥
 त्वमेव जगतां पाता त्रिलोकेशाभ्युत प्रभो ।
 लक्ष्मीनिवास गोविन्द भक्ताप्राण नमोऽस्तु ते ॥ ३९ ॥
 एति स्तुत्वा सुराः सर्वे रुरुदुः पुरतो हरेः ।
 तश्चुत्वा भगवान्विष्णुर्ब्रह्माणमिदमब्रवीत् ॥ ४० ॥
 विष्णुरुवाच ।
 किमर्थमागतोऽसि त्वं वैकुण्ठं योगिदुर्लभम् ।
 किं कष्टे ते समुद्भूतं तत् त्वं वद ममागतः ॥ ४१ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 एति श्रुत्वा हरेर्वाक्यं प्राणम्य य मुहुर्मुहुः ।
 बद्धाञ्जलिपुटो भूत्वा विनयानतकन्धरः ॥ ४२ ॥
 वृत्तान्तं कथयामास शङ्भयूऽङ्गतं तदा ।
 देवकष्टसमाभ्यान् पुरो विष्णोः परात्मनः ॥ ४३ ॥
 हरिस्तद्रथनं श्रुत्वा सर्वतः सर्वभाववित् ।
 प्रहस्योवाच भगवांस्तद्रहस्यं विधिं प्रति ॥ ४४ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 शङ्भयूऽस्य वृत्तान्तं सर्वं जानामि पद्मज ।
 मद्भक्तस्य य गोपस्य महातेजस्विनः पुरा ॥ ४५ ॥ ।
 शङ्भु तत् सर्ववृत्तान्तमितिहासं पुरातनम् ।
 सन्देहो नैव कर्तव्यः शं कश्चिन्ति शङ्करः ॥ ४६ ॥
 सर्वोपरि य यस्यास्ति शिवलोकः परात्परः ।

यत्र संराजते शम्भुः परब्रह्म परेश्वरः ॥ ४७ ॥

प्रकृतेः पुरुषस्यापि योऽधिष्ठाता त्रिशक्तिधृक् ।

निर्गुणः सगुणः सोऽपि परञ्ज्योतिः स्वरूपवान् ॥ ४८ ॥

यस्याङ्गजास्तु वै ब्रह्मंस्त्रयःसृष्ट्यादिकारकाः ।

सत्त्वादिगुणसम्पन्ना विषगुब्रह्मलराभिधाः ॥ ४९ ॥

स एव परमात्मा हि विहरत्युभया सह ।

यत्र मायाविनिर्मुक्तो नित्यानित्य प्रकल्पकः ॥ ५० ॥

तत्समीपे य गोलोको गोशाला शङ्करस्य वै ।

तस्येच्छया य मद्रूपः कृष्णो वसति तत्र ॥ ५१ ॥

तद्गवां रक्षणार्थाय तेनाज्ञप्तः सदा सुधी ।

तत्सम्प्राप्तसुभः सोऽपि सङ्कीर्तति विहारवित् ॥ ५२ ॥

तस्य नारी समाप्याता राधेति जगदम्बिका ।

प्रकृतेः परमा मूर्तिः पञ्चमी सुविहारिणी ॥ ५३ ॥

बहुगोपाश्च गोप्यश्च तत्र सन्ति तद्दङ्गजाः ।

सुविहारपरा नित्यं राधाकृष्णानुवर्तिनः ॥ ५४ ॥

स एव लीलया शम्भोरिदानीं मोहितोऽनया ।

सम्प्राप्तो दानवीं योनिं मुधा शापात्स्वदुःखदाम् ॥ ५५ ॥

रुद्रशूलेन तन्मृत्युः कृष्णेन विहितः पुरा ।

ततः स्वदेहमुत्सृज्य पार्षदः स भविष्यति ॥ ५६ ॥

एति विज्ञाय देवेश न भयं कर्तुमर्हसि ।

शङ्करं शरणां याहि स सद्यः शं विधास्यति ॥ ५७ ॥

अहं त्वं यामराः सर्वे तिष्ठन्त्विह विसाध्यसाः ॥ ५८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एत्युक्त्वा सविधिर्विष्णुः शिवलोकं जगाम ह ।

संस्मरन्मनसा शम्भुं सर्वेशं भक्तवत्सलम् ॥ ५९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाएः शङ्खयूऽवधोपाख्याने शङ्खयूऽराज्यकरावर्णनपूर्वकं तत्पूर्वभववृत्तयस्त्रिवर्णनं नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.प.२९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभास्ते

२.५.३०. त्रिंशोऽध्यायः । शङ्खयूयधे देवदेवस्तुतिः ।

सनत्कुमार उवाच ।

गत्वा तदैव सविधिस्तदा व्यास रमेश्वरः ।

शिवलोकं महादिव्यं निराधारमभौतिकम् ॥ १ ॥

साक्षाद्दोऽभ्यन्तरं विष्णुर्जगाम मुदिताननः ।

नानारत्नपरिक्षिप्तं विलसन्तं महोज्ज्वलम् ॥ २ ॥

सम्प्राप्य प्रथमं द्वारं विचित्रं गणसेवितम् ।

शोभितं परया लक्ष्या महोच्चमतिस्फुरम् ॥ ३ ॥

दृष्ट्वा द्वारपालांश्च रत्नसिंहासनस्थितान् ।

शोभितान् श्वेतवस्त्रैश्च रत्नभूषणभूषितान् ॥ ४ ॥

पञ्चवक्त्रत्रिनयनाङ्गौरसुन्दरविग्रहान् ।

त्रिशूलादिधराङ्गीरान् भस्मरुद्राक्षशोभितान् ॥ ५ ॥

स भ्रष्टमापि रमेशश्च तान् प्राणम्य विनम्रकः ।

कथयामास वृत्तान्तं प्रभुसन्दर्शनार्थकम् ॥ ६ ॥

तदाज्ञां य ददुस्तस्मै प्रविवेश तदाज्ञया ।

परं द्वारं महारम्यं विचित्रं परमप्रभम् ॥ ७ ॥

प्रभूपकलङ्गत्यर्थं वृत्तान्तं संन्यवेद्यत् ।

तद् द्वारपाय याज्ञमस्तेनान्यं प्रविवेश च ॥ ८ ॥

येवं पञ्चदशद्वारान्प्रविश्य कमलोद्भवः ।

महाद्वारं गतस्तत्र नन्दिनं प्रदृष्ट्वा च ॥ ९ ॥

सम्यङ्गत्वा य तं स्तुत्वा पूर्ववत्तेन नन्दिना ।

आज्ञप्तश्च शनैर्विष्णुर्विवेशाभ्यन्तरं मुदा ॥ १० ॥

दृष्ट्वा गत्वा तत्रोच्चैः सत्मां शम्भोः समुत्प्रभाम् ।

तां पार्थैः परिवृतां लसद्देहैः सुभूषिताम् ॥ ११ ॥
 माधेश्वरस्य रुपैश्च दिग्भुजैः शुभकान्तिभिः ।
 पञ्चवङ्गत्रैस्त्रिनयनैः शितिकण्ठैर्मण्डोज्ज्वलैः ॥ १२ ॥
 सद्रत्नयुक्तरुद्राक्षभस्माभराणभूषितैः ।
 नवेन्दुमण्डलाकारां यतुरस्रां मनोहराम् ॥ १३ ॥
 मणीन्द्रधारनिर्माणोदीरसारसुशोभिताम् ।
 अमूल्यरत्नरयितां पद्मपत्रैश्च शोभिताम् ॥ १४ ॥
 माणिक्यजालमालाभिर्नानाचित्रविचित्रिताम् ।
 पद्मरागेन्द्ररयितामद्भुतां शङ्करेच्छया ॥ १५ ॥
 सोपानशतकैर्युक्तां स्थमन्तकविनिर्मितैः ।
 स्वर्णसूत्रग्रन्थियुक्तैश्चारुचन्दनपल्लवैः ॥ १६ ॥
 छन्दनीलमण्डिस्तम्भैर्वेष्टितां सुमनोहराम् ।
 सुसंस्कृतां च सर्वत्र वासितां गन्धवायुना ॥ १७ ॥
 सडम्नयोजनायामां सुपूर्णां भङ्गुडिङ्गुरैः ।
 दृष्ट्वा शङ्करं साम्भं तत्र विषगुः सुरेश्वरः ॥ १८ ॥
 वसन्तं मध्यदेशे च येथेन्दुतारकावृतम् ।
 अमूल्यरत्ननिर्माणचित्रसिंहासनस्थितम् ॥ १९ ॥
 डिरीटिनं कुण्डलिनं रत्नमालाविभूषितम् ।
 भस्मोद्भूतिसर्वाङ्गं भिन्नतं डेलिपङ्कजम् ॥ २० ॥
 पुरतो गीतनृत्यञ्च पश्यन्तं सस्मितं मुदा ॥ २१ ॥
 शान्तं प्रसन्नमनसमुमाकान्तं मण्डल्लसम् ।
 देव्या प्रदत्तताम्भूलं भुक्तवन्तं सुवासितम् ॥ २२ ॥
 गाणैश्च परया भक्त्या सेवितं श्वेतयामरैः ।
 स्तूयमानं च सिद्धैश्च भक्तिनम्रात्मकन्धरैः ॥ २३ ॥
 गुण्णातीतं परेशानं त्रिदेवजनकं विभुम् ।
 निर्विकल्पं निराकारं साकारं स्वेच्छया शिवम् ॥ २४ ॥
 अमायमजमाद्यञ्च मायाधीशं परात्परम् ।

प्रकृतेः पुरुषस्यापि परमं स्वप्रभुं सदा ॥ २५ ॥

अेवं विशिष्टं तं दृष्ट्वा परिपूर्णातमं समम् ।

विष्वग्भ्रूमा तुष्टुवतुः प्राणम्य सुकृताञ्जली ॥ २६ ॥

विष्वग्विधी उच्यतुः

देवदेव महादेव परब्रह्माभिलेश्वर ॥

त्रिगुणातीत निर्व्यग्र त्रिदेवजनक प्रभो । २७ ॥

वयं ते शरणापन्ना रक्षास्मान्दुःषितान्विभो ।

शङ्खयूडाद्विंशतिवृत्तान्सन्नाथान्परमेश्वर ॥ २८ ॥

अयं योऽधिष्ठितो लोको गोलोकं धृति स स्मृतः ।

अधिष्ठाता तस्य विभुः कृष्णोऽयं त्वदधिष्ठितः ॥ २९ ॥

पार्षदप्रवरस्तस्य सुधामा दैवयन्त्रितः ।

राधाशमो बभूवाथ शङ्खयूडश्च दानवः ॥ ३० ॥

तेन निःसारिताः शम्भो पीड्यमानाः समन्ततः ।

दृताधिकारास्त्रिदशा विचरन्ति महीतले ॥ ३१ ॥

त्वां विना न स वध्यश्च सर्वेषां त्रिदिवौकसाम् ।

तं धातय मडेशान लोकानां सुभमावळ ॥ ३२ ॥

त्वमेव निर्गुणः सत्योऽनन्तोऽनन्तपराक्रमः ।

सगुणः सन्निवेशश्च प्रकृतेः पुरुषात्परः ॥ ३३ ॥

रजसा सृष्टिसमये त्वं ब्रह्मा सृष्टिकृत्प्रभो ।

सत्त्वेन पालने विष्वक्स्त्रिभुवावनकारकः ॥ ३४ ॥

तमसा प्रलये रुद्रो जगत्संसारकारकः ।

निस्त्रैगुण्ये शिवाभ्यातस्तुर्थ्यो ज्योतिःस्वरूपकः ॥ ३५ ॥

त्वं दीक्षया य गोलोके त्वं गवां परिपालकः ।

त्वद्भोशालामध्यगश्च कृष्णः क्रीडत्यहर्निशम् ॥ ३६ ॥

त्वं सर्वकाराणं स्वामी विधिर्विष्ण्वीश्वरः परम् ।

निर्विकारी सदासाक्षी परमात्मा परेश्वरः ॥ ३७ ॥

दीनानाथसहायि य दीनानां प्रतिपालकः ।

दीनबन्धुस्त्रिवोडेशः शरणागतवत्सवः ॥ ३८ ॥

अस्मानुद्धर गौरीश प्रसीद परमेश्वर ।

त्वदधीना वयं नाथ यद्विच्छसि तथा कुरु ॥ ३९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्त्वा तौ सुरौ व्यास उरिर्ब्रह्मा य वै तदा ।

विरेमतुः शिवं नत्वा करौ बद्ध्वा विनीतौ ॥ ४० ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाएः शङ्खयूवधे देवदेवस्तुतिर्नाम त्रिंशोऽध्यायः
॥ २.५.३० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.५.३१. ऐकत्रिंशोऽध्यायः । शङ्खयूवधे शिवोपदेशः ।

सनत्कुमार उवाच ।

अथाकर्ण्य वयः शम्भुर्दुरिविध्योः सुदीनयोः ।

उवाच विडसन्वाण्या मेघनादगभीरया ॥ १ ॥

शिव उवाच ।

डे हरे वत्स डे ब्रह्मंस्त्यजतं सर्वशो भयम् ।

शङ्खयूवोद्भवं भद्रं सम्भविष्यत्यसंशयम् ॥ २ ॥

शङ्खयूवस्य वृत्तान्तं सर्वं जानामि तत्पतः ।

कृष्णभक्तस्य गोपस्य सुदाम्नश्च पुरा प्रभो ॥ ३ ॥

मदाज्ञया वृषीकेशो कृष्णरूपं विधाय य ।

गोशालायां स्थितो रभ्ये गोलोके मद्यिष्ठिते ॥ ४ ॥

स्वतन्त्रोऽहमिति स्वं स मोहं मत्वा गतः पुरा ।

कीडाः समकरोद्धृषीः स्वैरवर्तीव मोहितः ॥ ५ ॥

तं दृष्ट्वा मोहयत्युग्रं तस्याहं मायया स्वया ।

तेषां संदृत्य सद्बुद्धिं शापं द्यापितवान् डिल ॥ ६ ॥

ॐत्थं कृत्वा स्वलीलां तां मायां संलृतवानलडम् ।
 ज्ञानयुक्तास्तदा ते तु मुक्तामोहाः सुभुद्ध्यः ॥ ७ ॥
 समीपमागतास्ते मे दीनीभूय प्रशम्य माम् ।
 अकुर्वन्सुनुतिं भक्त्या करौ बध्वा विनम्रकाः ॥ ८ ॥
 वृत्तान्तमवदन् सर्वं लज्जलकुलितमानसाः ।
 त्रियुर्मत्पुरतो दीना रक्ष रक्षेति वै गिरः ॥ ९ ॥
 तदा त्वलं भवस्तेषां सन्तुष्टः प्रोक्तवान् वयः ।
 भयं त्यजत ढे कृषण यूयं सर्वे मदाज्ञया ॥ १० ॥
 रक्षकोऽलं सदा प्रीत्या सुभद्रं वो भविष्यति ।
 मदिच्छयाऽपिलं जातमिदं सर्वं न संशयः ॥ ११ ॥
 स्वस्थानं गच्छ त्वं साह्यं राधया पार्षटेन च ।
 दानवस्तु भवेत्सोऽयं भारतेऽत्र न संशयः ॥ १२ ॥
 शापोद्धारं करिष्येऽलं युवयोः समये ढलु ।
 मद्दुक्तामिति सन्धार्य शिरसा राधया सल ॥ १३ ॥
 श्रीकृषणोऽमोददत्यन्तं स्वस्थानमगमत्सुधीः ।
 न्यष्ठातां सभयं तत्र मदाराधनतत्परौ ॥ १४ ॥
 मत्वापिलं मदधीनमस्वतन्त्रं निजं च वै ।
 स सुदामाऽभवद्राधाशापतो दानवेश्वरः ॥ १५ ॥
 शङ्भयूडाभिधो देवद्रोडी धर्मविचक्षणाः ।
 क्लिश्नाति सुभलात्कुत्सनं सदा देवगाणं कुधीः ॥ १६ ॥
 मन्मायामोहितः सोऽतिदुष्टमन्त्रिसल्लायवान् ।
 तद्भयं त्यजताश्चेव मयि शास्तरि वै सति ॥ १७ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 ॐत्पूयिवान् शिवो यावद्धरिभ्रल्लमपुरः कथाम् ।
 अबलवत्तावदन्यश्च यरितं तन्मुने शृणु ॥ १८ ॥
 तस्मिन्नेवान्तरे कृषणो राधया पार्षटैः सल ।
 सद्रोपैराययौ शम्भुमनुकूलयितुं प्रभुम् ॥ १९ ॥
 प्रभुं प्राशम्य सद्भक्त्या मिलित्वा हरिमादरात् ।

सम्मतो विधिना प्रीत्या सन्तस्थौ शिवशासनात् ॥ २० ॥

ततः शम्भुं पुनर्नत्वा तुष्टाव विडिताञ्जलिः ।

श्रीकृष्णो मोडनिर्मुक्तो ज्ञात्वा तत्त्वं शिवस्य छि ॥ २१ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

देवदेव महादेव परब्रह्म सताङ्गते ।

क्षमस्व यापराधं मे प्रसीद परमेश्वर ॥ २२ ॥

त्वत्तः शर्वं च सर्वं च त्वयि सर्वं भूषणम् ।

सर्वं त्वं निभिलाधीश प्रसीद परमेश्वर ॥ २३ ॥

त्वं ज्योतिः परमं साक्षात्सर्वव्यापी सनातनः ।

त्वया नाथेन गौरीश सनाथाः सकला वयम् ॥ २४ ॥

सर्वोपरि निजं मत्वा विडम्भोऽहमाश्रितः ।

तद्गुणं प्राप्तवानस्मि शापं प्रायः सवामकः ॥ २५ ॥

पार्श्वप्रवरो यो मे सुदामा नाम गोपकः ।

स राधाशापतः स्वामिन्दानवीं योनिमाश्रितः ॥ २६ ॥

अस्मानुद्धर दूर्गेश प्रसीद परमेश्वर ।

शापोद्धारं कुरुष्वामि पाणि नः शरणागतान् ॥ २७ ॥

धृत्युक्त्वा विररामैव श्रीकृष्णो राधया सह ।

प्रसन्नोऽभूच्छिवस्तत्र शरणागतवत्सलः ॥ २८ ॥

श्रीशिव उवाच ।

हे कृष्ण गोपिकानाथ भयं त्यज सुभी भव ।

मयानुगृह्णता तात सर्वमाचरितं त्विदम् ॥ २९ ॥

सम्भविष्यति ते भद्रं गच्छ स्वस्थानमुत्तमम् ।

स्थातव्यं स्वाधिकारे च सावधानतया सदा ॥ ३० ॥

विडस्व यथाकामं मां विज्ञाय परात्परम् ।

स्वकार्यं कुरु निर्व्यग्रं राधया पार्श्वैः भव ॥ ३१ ॥

वाराडे प्रवरे कल्पे तरुण्या राधया सह ।

शापप्रभावं भुक्त्वा वै पुनरायास्यति स्वकम् ॥ ३२ ॥

सुदामा पार्श्वे यो छि तव कृष्ण प्रियप्रियः ।

दानवीं योनिमाश्रित्येदानीं क्लिश्नाति वै जगत् ॥ ३३ ॥

शापप्रभावाद्वाधाया देवशत्रुश्च दानवः ।

शङ्खभ्यूडाभिधः सोऽति दैत्यपक्षी सुरद्रुहः ॥ ३४ ॥

तेन निःसारिता देवाः सेन्द्रा नित्यं प्रपीडिताः ।

हृताधिकारा विकृताः सर्वे याता दिशो दश ॥ ३५ ॥

ब्रह्माय्युतौ तदर्थे डीडागतौ शरणं मम ।

तेषां क्लेशविनिर्माक्षं करिष्ये नात्र संशयः ॥ ३६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्त्वा शङ्करः कृष्णं पुनः प्रोवाच सादरम् ।

हरिं विधिं समाभाष्य वचनं क्लेशनाशनम् ॥ ३७ ॥

शिव उवाच ।

डे हरे डे विधे प्रीत्या ममेदं वचनं शृणु ।

गच्छतं त्वरितं तातौ देवानन्दाय निर्भयम् ॥ ३८ ॥

कैलासवासिनं रुद्रं मद्रूपं पूर्णमुत्तमम् ।

देवकार्यार्थमुद्भूतं पृथगाकृतिधारिणम् ॥ ३९ ॥

अेतदर्थं डि मद्रूपः पश्चिपूर्णातमः प्रभुः ।

कैलासे भक्तवशतः सन्तिष्ठति गिरौ हरे ॥ ४० ॥

मत्तस्त्वत्तो न भेदोऽस्ति युवयोः सेव्य अेव सः ।

यरायराणां सर्वेषां सुरादीनां य सर्वदा ॥ ४१ ॥

आवयोर्भेदकर्ता यः स नरो नरकं प्रजेत् ।

धडापि प्राप्यात्कष्टं पुत्रपौत्रविवर्जितः ॥ ४२ ॥

धृत्युक्तवन्तं दुर्गेशं प्रणम्य य मुहुर्मुहुः ।

राधया सङ्घितः कृष्णः स्वस्थानं सगणो ययौ ॥ ४३ ॥

हरिर्ब्रह्मा य तौ व्यास सानन्दौ गतसाध्वसौ ।

मुहुर्मुहुः प्रणम्येशं वैकुण्ठं ययतुर्द्वुतम् ॥ ४४ ॥

तत्रागत्याम्बिलं वृत्तं देवेभ्यो विनिवेद्य तौ ।

तानादाय ब्रह्मविष्णू कैलासं ययतुर्गिरिम् ॥ ४५ ॥

तत्र दृष्ट्वा मडेशानं पार्वतीवल्लभं प्रभुम् ।

दीनरक्षात्तदेहं य सगुणं देवनायकम् ॥ ४६ ॥

तुष्टुवुः पूर्ववत्सर्वे भक्त्या गद्गदया गिरा ।

करौ बद्ध्वा नतस्कन्धा विनयेन समन्विताः ॥ ४७ ॥

देवा ऋचुः ।

देवदेव महादेव गिरिजानाथ शङ्कर ।

वयं त्वां शरणापन्ना रक्ष देवान्भयाकुलान् ॥ ४८ ॥

शङ्भयूढं दानवेन्द्रं जडि देवनिषूदनम् ।

तेन विकल्पाविता देवाः सङ्ग्रामे य पराजिताः ॥ ४९ ॥

दृताधिकाराः कुतले विथरन्ति यथा नराः ।

देवलोको हि दुर्दृश्यस्तोषामासीद्य तद्भयात् ॥ ५० ॥

दीनोद्धार कृपासिन्धो देवानुद्धार सङ्कटात् ।

शङ्कं भयान्मलेशान् उल्था तं दानवाधिपम् ॥ ५१ ॥

एति श्रुत्वा वयः शम्भुर्देवानां भक्तवत्सलः ।

उवाच विडसन् वाण्या मेघनादगभीरया ॥ ५२ ॥

श्रीशङ्कर उवाच ।

हे हरे हे विधे देवाः स्वस्थानं गच्छत ध्रुवम् ।

शङ्भयूढं वधिष्यामि सगुणं नात्र संशयः ॥ ५३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एत्याकण्य मलेशस्य वयः पीयूषसन्निभम् ।

ते सर्वे प्रमुदा ज्ञ्यासन्नष्टं मत्वा य दानवम् ॥ ५४ ॥

हरिर्जगाम वैकुण्ठं सत्यलोके विधिस्तदा ।

प्रणिपत्य मलेशं य सुराद्याः स्वपदं ययुः ॥ ५५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाऽः शङ्भयूढवधे शिवोपदेशो नामैकत्रिंशोऽध्यायः

॥ २.५.३१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाऽः

२.५.३२. द्वात्रिंशोऽध्यायः । शङ्खयूवधे दूतगमनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अथेशानो महारुद्रो दृष्टकालःसतां गतिः ।

शङ्खयूवधं चित्ते निश्चिकाय सुरेच्छया ॥ १ ॥

दूतं कृत्वा चित्ररथं गन्धर्वेश्वरमीप्सितम् ।

शीघ्रं प्रस्थापयामास शङ्खयूदान्तिके मुदा ॥ २ ॥

सर्वेश्वराज्ञया दूतो ययौ तन्नगरं य सः ।

मહેन्द्रनगरोत्कृष्टे कुबेरभवनाधिकम् ॥ ३ ॥

गत्वा ददर्श तन्मध्ये शङ्खयूडालयं वरम् ।

राजितं द्वादशैर्द्वात्रैर्द्वापरपालसमन्वितम् ॥ ४ ॥

स दृष्ट्वा पुष्पदन्तस्तु वरं द्वारं ददर्श सः ।

कथयामास वृत्तान्तं द्वारपालाय निर्भयः ॥ ५ ॥

अतिक्रम्य य तद् द्वारं जगामात्म्यन्तरे मुदा ।

अतीव सुन्दरं रम्यं विस्तीर्णं समलङ्कृतम् ॥ ६ ॥

स गत्वा शङ्खयूडं तं ददर्श दनुजाधिपम् ।

वीरभाण्डलमध्यस्थं रत्नसिंहासनस्थितम् ॥ ७ ॥

दानवेन्द्रैः परिवृतं सेवितं य त्रिकोटिभिः ।

शतकोटिभिरन्यैश्च भ्रमद्भिः शस्त्रपाणिभिः ॥ ८ ॥

अेवम्भूतं य तं दृष्ट्वा पुष्पदन्तः सविस्मयः ।

उवाच रणवृत्तान्तं यदुक्तं शङ्करेण य ॥ ९ ॥

पुष्पदन्त उवाच ।

राजेन्द्र शिवदूतोऽहं पुष्पदन्ताभिधः प्रभो ।

यदुक्तं शङ्करेणैव तच्छृणु त्वं ब्रवीमि ते ॥ १० ॥

शिव उवाच ।

राज्यं देहि य देवानामधिकारं हि साम्प्रतम् ।

नो येत्कुरु रणं सार्धं परेण य मया सताम् ॥ ११ ॥

देवा मां शरणापन्ना देवेशं शङ्करं सताम् ।

अहं कुब्जो महारुद्रस्त्वां वधिष्याम्यसंशयम् ॥ १२ ॥

हरोऽस्मि सर्वदेवेभ्यो ह्यमयं दत्तवानहम् ।

भलदण्डधरोऽहं वै शरणागतवत्सलः ॥ १३ ॥

राज्यं दास्यसि किं वा त्वं करिष्यसि राज्ञं यं किम् ।

तत्त्वं भ्रूहि द्वयोरेकं दानवेन्द्रं विचार्य्यं वै ॥ १४ ॥

पुष्पदन्त उवाच ।

धृत्युक्तं यन्मलेशेन तुभ्यं तन्मे निवेदितम् ।

वितथं शम्भुवाक्यं न कदापि दनुजाधिप ॥ १५ ॥

अहं स्वस्वामिनं गन्तुमिच्छामि त्वरितं हरम् ।

गत्वा वक्ष्यामि किं शम्भुं तथा त्वं वद मामिह ॥ १६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्थं यं पुष्पदन्तस्य शिवदूतस्य सत्पतेः ।

आकण्ठ्यं वचनं राजा हसित्वा तमुवाच सः ॥ १७ ॥

शङ्भयूऽ उवाच ।

राज्यं दास्ये न देवेभ्यो वीरभोग्या वसुन्धरा ।

राज्ञं दास्यामि ते रुद्र देवानां पक्षपातिने ॥ १८ ॥

यस्योपरि प्रयायी स्यात्स वीरो भुवेनऽधमः ।

अतः पूर्वमहं रुद्र त्वां गमिष्याम्यसंशयम् ॥ १९ ॥

प्रभात आगमिष्यामि वीरयात्रा विचारतः ।

त्वं गच्छायक्ष्व रुद्राय ङीदृशं वचनं मम ॥ २० ॥

धति श्रुत्वा शङ्भयूऽवचनं सुप्रहस्य सः ।

उवाच दानवेन्द्रं स शम्भुदूतस्तु गर्वितम् ॥ २१ ॥

पुष्पदन्त उवाच

अन्येषामपि राजेन्द्र गणानां शङ्करस्य यं ।

न स्थातुं सम्मुषे योग्यः किं पुनस्तस्य सम्मुषम् ॥ २२ ॥

स त्वं देहि यं देवानामधिकाराणि सर्वशः ।

त्वमरं गच्छ पातालं यद्वि ज्वितुमिच्छसि ॥ २३ ॥

सामान्यममरं तं नो विद्धि दानवसत्तम ।

शङ्करः परमात्मा हि सर्वेषामीश्वरेश्वरः ॥ २४ ॥

छन्द्राद्याः सकला देवा यस्याज्ञावर्तिनः सदा ।

सप्रजापतयः सिद्धा मुनयश्चाप्यलीश्वराः ॥ २५ ॥

उरेर्विश्वेश्व स स्वामी निर्गुणः सगुणः स हि ।

यस्य भ्रूमङ्गमात्रेण सर्वेषां प्रलयो भवेत् ॥ २६ ॥

शिवस्य पूर्णरूपश्च लोकसंसारकारकः ।

सतां गतिर्दृष्टुञ्जन्ता निर्विकारः परात्परः ॥ २७ ॥

ब्रह्मणोऽधिपतिः सोऽपि उरेरपि मलेश्वरः ।

अवमान्यं न वै तस्य शासनं दानवर्षभ ॥ २८ ॥

हिं बहुक्तेन राजेन्द्र मनसा संविचार्य य ।

रुद्रं विद्धि मलेशानं परं ब्रह्म त्रिधात्मकम् ॥ २९ ॥

देहि राज्यं हि देवानामधिकारांश्च सर्वशः ।

अेवं ते कुशलं तात भविष्यत्यन्यथा भयम् ॥ ३० ॥

सन्तुमार उवाच ।

एति श्रुत्वा दानवेन्द्रः शङ्भयूः प्रतापवान् ।

उवाच शिवदूतं तं भवितव्यविमोहितः ॥ ३१ ॥

शङ्भयूः उवाच ।

स्वतो राज्यं न दास्यामि नाधिकारान् विनिश्चयात् ।

विना युद्धं मलेशेन सत्यमेतद् भ्रवीम्यहम् ॥ ३२ ॥

कालाधीनं जगत्सर्वं विज्ञेयं सयराचरम् ।

कालाद्भवति सर्वं हि विनश्यति य कावतः ॥ ३३ ॥

त्वं गच्छ शङ्करं रुद्रं मयोक्तं वद तत्त्वतः ।

स य युक्तं करोत्वैवं बहुवार्तां कुरुष्व नो ॥ ३४ ॥

सन्तुमार उवाच ।

एत्युक्त्वा शिवदूतोऽसौ जगाम स्वामिनं निजम् ।

यथार्थं कथयामास पुष्पदन्तश्च सन्भुने ॥ ३५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाण्डे शङ्भयूः वधे दूतगमनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः

॥ २.५.३२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाण्डः

२.५.३३. त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः । शङ्भयूवधे महादेवयुद्धयात्रावर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

तस्य दूतस्य तद्वाक्यमाकर्ण्य सुरराट् ततः ।

सकोधः प्राड गिरिशो वीरभद्रादिकान्गणान् ॥ १ ॥

रुद्र उवाच ।

डे वीरभद्र डे नन्दिन् क्षेत्रपालश्चैरवाः ।

सर्वे गणान् सन्नद्धाः सायुधा बलशालिनः ॥ २ ॥

कुमाराभ्यां सडैवाधे निर्गच्छन्तु ममाज्ञया ।

स्वसेनया भद्रकाली निर्गच्छतु रणाय च ॥

शङ्भयूवधार्थाय निर्गच्छाम्यधे सत्वरम् ॥ ३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याज्ञाप्य मडेशानो निर्ययौ सैन्यसंयुतः ।

सर्वे वीरगणस्तस्थानुययुः सम्प्रदर्षिताः ॥ ४ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे स्कन्दगणेशौ सर्वसैन्यपौ ।

ययतुर्भुङ्क्षितौ नद्धौ सायुधौ च शिवान्तिडे ॥ ५ ॥

वीरभद्रश्च नन्दी च महाकालः सुभद्रकः ।

विशालाक्षश्च बाणश्च पिङ्गलाक्षो विकम्पनः ॥ ६ ॥

विशुपो विकृतिश्चैव मण्डिभद्रश्च बाष्कलः ।

कपिलाभ्यो दीर्घदंष्ट्रो विकरस्ताम्रलोचनः ॥ ७ ॥

कालङ्करो बलीभद्रः कालजिह्वः कुटीचरः ।

बलोन्मतो रणश्चाध्वो दुर्जयो दुर्गमस्तथा ॥ ८ ॥

धत्याधयो गणेशानाः सैन्यानां पतयो वराः ।

तेषां च गणानां वस्मि सावधानतया शृणु ॥ ९ ॥

शङ्खकर्णः कोटिगणैर्युतः परविमर्दकः ।
 दशभिः डेकराक्षश्च विद्वृतोऽष्टाभिरेव य ॥ १० ॥
 यतुःषष्ट्या विशाभश्च नवभिः पारियात्रिकः ।
 षड्भिः सर्वान्तकः श्रीमांस्तथैव विद्वृताननः ॥ ११ ॥
 जालको छि द्वादशभिः कोटिभिर्गणपुङ्गवः ।
 सप्तभिः समदः श्रीमान्दुन्दुभोऽष्टाभिरेव य ॥ १२ ॥
 पञ्चभिश्च करालाक्षः षड्भिः सन्दारको वरः ।
 कोटिकोटिभिरेवेऽहं कन्दुकः कुण्डकस्तथा ॥ १३ ॥
 विष्टम्भोऽष्टाभिरेवेऽहं गणपः सर्वसत्तमः ।
 पिप्पलश्च सडस्रेण सन्नादश्च तथाविधः ॥ १४ ॥
 आवेशनस्तथाष्टाभिस्त्वष्टभिश्चन्द्रतापनः ।
 महाकेशः सडस्रेण कोटीनां गणपो वृतः ॥ १५ ॥
 कुण्डो द्वादशभिर्वरैस्तथा पर्वतकः शुभः ।
 कालश्च कालकश्चैव महाकालशतेन वै ॥ १६ ॥
 अग्निः शतकोट्या य कोट्याग्निमुप शेव य ।
 आदित्यो ऽयर्द्धकोट्या य तथा यैव घनावलः ॥ १७ ॥
 सन्नाडश्च शतेनैव कुमुदः कोटिभिस्तथा ।
 अमोघः कोकिलश्चैव शतकोट्या सुमन्त्रकः ॥ १८ ॥
 काङ्काः कोटिषष्ट्या षष्ट्या सन्तानकस्तथा ।
 महाबलश्च नवभिः पञ्चभिर्मधुपिङ्गवः ॥ १९ ॥
 नीलो नवत्या दैवेशः पूर्णभद्रस्तथैव य ।
 कोटीनां यैव समानां यतुर्वङ्गो महाबलः ॥ २० ॥
 कोटिकोटिसडस्रेण शतैर्विशतिभिस्तथा ।
 तत्राजगमुस्तथा वीरास्ते सर्वे सङ्गरोत्सवे ॥ २१ ॥
 भूतकोटिसडस्रेण प्रमथैर्कोटिभिस्त्रिभिः ।
 वीरभद्रश्चतुःषष्ट्या लोमजानां त्रिकोटिभिः ॥ २२ ॥
 काष्ठाङ्गदश्चतुःषष्ट्या सुकेशो वृषभस्तथा ।
 विद्वृपाक्षश्च भगवांश्चतुःषष्ट्या सनातनः ॥ २३ ॥

तालकेतुः षडास्यश्च पञ्चास्यश्च प्रतापवान् ।
 संवर्तकस्तथा यैत्रो लङ्गुलीशः स्वयं प्रभुः ॥ २४ ॥
 लोकान्तकश्च दीमात्मा तथा दैत्यान्तकः प्रभुः ।
 देवो भृङ्गीरितिः श्रीमान्देवदेवप्रियस्तथा ॥ २५ ॥
 अशनिर्भानुकश्चैव यतुःषष्ट्या सलस्रशः ।
 कङ्कालः कालकः कालो नन्दी सर्वान्तकस्तथा ॥ २६ ॥
 अते यान्ये च गणपा असङ्ख्याता मलाभलाः ।
 युद्धार्थं निर्ययुः प्रीत्या शङ्भयूतेन निर्भयाः ॥ २७ ॥
 सर्वे सलस्रस्तथाश्च जटामुकुटधारिणः ।
 यन्द्ररेभावतंसाश्च नीलकण्ठास्त्रिलोचनाः ॥ २८ ॥
 रुद्राक्षामरणाः सर्वे तथा सद्भस्मधारिणः ।
 डारकुण्डलकेयूरमुकुटाद्यैरलङ्कृताः ॥ २९ ॥
 भ्रमेन्द्रविष्णुसङ्काशा अणिमाटिगुणैर्वृताः ।
 सूर्यकोटिप्रतीकाशाः प्रवीणा युद्धकर्मणि ॥ ३० ॥
 पृथिवीधारिणः केचित्केचित्पातालधारिणः ।
 केचिद् व्योमचराः केचित्सप्तस्वर्गचरा मुने ॥ ३१ ॥
 किं बलूक्तेन देवर्षे सर्वलोकनिवासिनः ।
 ययुः शिवगणाः सर्वे युद्धार्थं दानवैः सल ॥ ३२ ॥
 अष्टौ च त्रैरवा रौद्रा रुद्राश्चैकादशाशु ये ।
 वसवोऽष्टौ वासवश्चादित्या द्वादश ते द्रुतम् ॥ ३३ ॥
 दुताशनश्च यन्द्रश्च विश्वकर्माश्विनौ च तौ ।
 कुबेरश्च यमश्चैव निरृतिर्नलकुभरः ॥ ३४ ॥
 वायुश्च वरुणश्चैव भुधश्च मङ्गलश्च वै ।
 ग्रहाश्चान्ये मलेशेन कामदेवश्च वीर्यवान् ॥ ३५ ॥
 उग्रदंष्ट्रश्चोग्रदाऽः कोरटः कोटभस्तथा ।
 स्वयं शतभुजा देवी भद्रकाली मलेश्वरी ॥ ३६ ॥
 रत्नेन्द्रसारनिर्माणाविमानोपरि संस्थिता ।

रक्तवस्त्रपरीधाना रक्तमाव्यानुलेपना ॥ ३७ ॥

नृत्यन्ती य उसन्ती य गायन्ती सुस्वरं मुदा ।

अभयं ददती स्वेत्यो भयं यास्वित्य येव सा ॥ ३८ ॥

भिभ्रती विकटां जिह्वां सुवीलां योजनायताम् ।

शङ्खयक्कगदापद्मभङ्गयर्मधनुः शरान् ॥ ३९ ॥

भर्परं वर्तुलाकारं गम्भीरं योजनायतम् ।

त्रिशूलं गगनस्पर्शिं शक्तिं य योजनायताम् ॥ ४० ॥

मुद्गरं मुसलं वज्रं भङ्गं हलकमुल्बलाम् ।

वैष्णवास्त्रं वारुणास्त्रं वायव्यं नागपाशकम् ॥ ४१ ॥

नारायणास्त्रं गान्धर्वं ब्रह्मास्त्रं गारुडं तथा ।

पार्श्वन्यं य पाशुपतं जृम्भणास्त्रं य पार्वतम् ॥ ४२ ॥

महावीरं य सौरं य कालकालं महानलम् ।

माडेश्वरास्त्रं याम्यं य दण्डं सम्मोहनं तथा ॥ ४३ ॥

समर्थमस्त्रकं दिव्यं दिव्यास्त्रं शतकं परम् ।

भिभ्रती य करैः सर्वैरन्यान्यपि य सा तदा ॥ ४४ ॥

आगत्य तस्थौ सा तत्र योगिनीनां त्रिकोटिभिः ।

सार्धं य डाकिनीनां वै विकटानां त्रिकोटिभिः ॥ ४५ ॥

भूतप्रेतपिशाचाश्च दूष्माण्डा ब्रह्मराक्षसाः ।

वेताला राक्षसाश्चैव यक्षाश्चैव सकिन्नराः ॥ ४६ ॥

तश्चैवाभिवृतः स्कन्दः प्रणाम्य यन्द्रशेखरम् ।

पितुः पार्श्वे सहायो यः समुवास तदाज्ञया ॥ ४७ ॥

अथ शम्भुः समानीय स्वसैन्यं सकलं तदा ।

युद्धार्थमगमद् रुद्रः शङ्खयूडेन निर्भयः ॥ ४८ ॥

यन्द्रभागानदीतीरे वटमूले मनोहरे ।

तत्र तस्थौ महादेवो देवनिस्तारहेतवे ॥ ४९ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाऽः शङ्खयूडवधे महादेवयुद्धयान्त्रावर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ २.प.३३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभास्ते

२.५.३४. यतुस्त्रिंशोऽध्यायः । शङ्भयूयान्नावाण्णम् ।

व्यास उवाच ।

विधितात महाभुद्धे मुने ञ्च यिरं समाः ।

कथितं सुमहच्छित्रं यरितं यन्द्रमौलिनः ॥ १ ॥

शिवदूते गते तत्र शङ्भयूयश्च दानवः ।

किं यकार प्रतापी स तत्त्वं वद सुविस्तरम् ॥ २ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अथ दूते गते तत्र शङ्भयूयः प्रतापवान् ।

उवाच तुलसीं वार्तां गत्वाभ्यन्तरमेव ताम् ॥ ३ ॥

शङ्भयूय उवाच ।

शम्भुदूतमुष्पादेवि युद्धायालं समुधतः ।

तेन गच्छाम्यलं योद्धुं शासनं कुरु मे ध्रुवम् ॥ ४ ॥

धृत्येवमुक्त्वा स ज्ञानी नानाबोधनतः प्रियाम् ।

कीडां यकार लर्षेण तमनादृत्य शङ्करम् ॥ ५ ॥

तौ दम्पती यिक्तीडाते निमग्नौ सुभसागरे ।

नानाकामकलाभिश्च निशि याटुशतैरपि ॥ ६ ॥

ब्राह्मे मुहूर्ते योत्थाय प्रातःकृत्यं विधाय य ।

नित्यकार्यं य कृत्वाद्यौ ददौ दानमनन्तकम् ॥ ७ ॥

पुत्रं कृत्वा य राजेन्द्रं सर्वेषु दानवेषु य ।

पुत्रे समर्प्य भार्यां य स राजयं सर्वसम्पदम् ॥ ८ ॥

प्रियामाश्रासयामास स राजा रुदतीं पुनः ।

निषेधन्तीं य गमनं नाना वार्तां प्रकथ्य य ॥ ९ ॥

निजसेनापतिं वीरं समाहूय समादृतः ।

आदिदेश स सनद्धः सङ्ग्रामं कर्तुमुद्यतः ॥ १० ॥
 शङ्खयूड उवाच ।
 अध सेनापते वीराः सर्वे समरशालिनः ।
 सन्नद्धाभिलकर्माणो निर्गच्छन्तु रणाय च ॥ ११ ॥
 दैत्याश्च दानवाः शूरा षडशीतिरुदायुधाः ।
 कङ्कानां बलिनां शीघ्रं सेना निर्यान्तु निर्भयाः ॥ १२ ॥
 पञ्चाशदसुराणां हि निर्गच्छन्तु कुलानि वै ।
 कोटिवीर्याणि युद्धार्थं शम्भुना देवपक्षिणा ॥ १३ ॥
 सन्नद्धानि च धौम्राणां कुलानि च शतं द्रुतम् ।
 निर्गच्छन्तु रणार्थं हि शम्भुना मम शासनात् ॥ १४ ॥
 कालकेयाश्च मौर्याश्च दौर्दृढाः कालकास्तथा ।
 सज्जानि र्यान्तु युद्धाय रुद्रेण मम शासनात् ॥ १५ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धत्याङ्गाप्यासुरपतिर्दानवेन्द्रो महाबलः ।
 निर्जगाम महासैन्यः सलस्रैर्बहुभिर्वृतः ॥ १६ ॥
 तस्य सेनापतिश्चैव युद्धशास्त्रविशारदः ।
 महारथो महावीरो रथिनां प्रवरो रणे ॥ १७ ॥
 त्रिलक्षाक्षौडिणीयुक्तो माण्डल्यं च यकार उ ।
 बलिर्बलूव शिविराद्रणे वीरभयङ्करः ॥ १८ ॥
 रत्नेन्द्रसारनिर्माणं विमानमभिरुच्य सः ।
 गुरुवर्गं पुरस्कृत्य रणार्थं प्रथयौ किल ॥ १९ ॥
 पुष्पभद्रानदीतीरे यत्राक्षयवटः शुभः ।
 सिद्धाश्रमे य सिद्धानां सिद्धिक्षेत्रं सुसिद्धिदम् ॥ २० ॥
 कपिलस्य ततःस्थानं पुण्यक्षेत्रे य भारते ।
 पश्चिमोदधिपूर्वे य मलयस्य हि पश्चिमे ॥ २१ ॥
 श्रीशैलोत्तरभागे य गन्धमादनदक्षिणे ।
 पञ्चयोजनविस्तीर्णो दैर्घ्यं शतगुणस्तथा ॥ २२ ॥
 शुद्धस्कृटिकसङ्काशा भारते य सुपुण्यदा ।

पुष्पभद्रा नदी रम्या जलपूर्णा सरस्वती ॥ २३ ॥

लवणोदधिप्रिया भार्या शम्भत्सौभाग्यसंयुता ।

सरस्वतीसंश्रिता य निर्गता सा डिमालयात् ॥ २४ ॥

गोमन्तं वामतः कृत्वा प्रविष्टा पश्चिमोदधौ ।

तत्र गत्वा शङ्भयूः शिवसेनां ददर्श ७ ॥ २५ ॥

०ति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएः शङ्भयूःयात्रावर्णनं नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः

॥ २.प.३४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.प.३५. पञ्चत्रिंशोऽध्यायः । शङ्भयूःयात्रावर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

तत्र स्थित्वा दानवेन्द्रो मडान्तं दानवेश्वरम् ।

दूतं कृत्वा मडाविज्ञं प्रेषयामास शङ्करम् ॥ १ ॥

स तत्र गत्वा दूतश्च यन्द्रभालं ददर्श ७ ।

वटमूले समासीनं सूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ २ ॥

कृत्वा योगासनं दृष्ट्या मुद्रायुक्तं य सस्मितम् ।

शुद्धस्कटिकसङ्काशं ज्वलन्तं ब्रह्मतेजसा ॥ ३ ॥

त्रिशूलपट्टिशधरं व्याघ्रयर्माभ्यरावृतम् ।

भक्तमृत्युधरं शान्तं गौरीकान्तं त्रिलोचनम् ॥ ४ ॥

तपसां कुलदातारं कर्तारं सर्वसम्पदाम् ।

आशुतोषं प्रसन्नास्थं भक्तानुग्रहकारकम् ॥ ५ ॥

विश्वनाथं विश्वबीजं विश्वरूपं य विश्वजम् ।

विश्वेस्वरं विश्वकरं विश्वसंसारकारणम् ॥ ६ ॥

कारणं कारणानां य नरकार्णवतारकम् ।

ज्ञानप्रदं ज्ञानबीजं ज्ञानानन्दं सनातनम् ॥ ७ ॥

अवरुज्य रथाद् दूतस्तं दृष्ट्वा दानवेश्वरः ।
 शङ्करं सकुमारं च शिरसा प्राणनाम सः ॥ ८ ॥
 वामतो भद्रकालीं च स्कन्दं तत्पुरतः स्थितम् ।
 लोकाशिषं ददौ तस्मै काली स्कन्दश्च शङ्करः ॥ ९ ॥
 अथासौ शङ्भयूडस्य दूतः परमशास्त्रवित् ।
 उवाच शङ्करं नत्वा करौ बद्ध्वा शुभं वयः ॥ १० ॥
 दूत उवाच ।
 शङ्भयूडस्य दूतोऽहं त्वत्सकाशमिडागतः ।
 वर्तते ते किमिच्छाद्य तत्त्वं ब्रूहि महेश्वर ॥ ११ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 एति श्रुत्वा च वचनं शङ्भयूडस्य शङ्करः ।
 प्रसन्नात्मा मडादेवो भगवांस्तमुवाच उ ॥ १२ ॥
 मडादेव उवाच ।
 शृणु दूत मडाप्राज्ञ वयो मम सुभावलम् ।
 कथनीयमिदं तस्मै निर्विवादं विचार्य च ॥ १३ ॥
 विधाता जगतां ब्रह्मा पिता धर्मस्य धर्मवित् ।
 मरीचिस्तस्य पुत्रश्च कश्यपस्तत्सुतः स्मृतः ॥ १४ ॥
 दक्षः प्रीत्या ददौ तस्मै निजकन्यास्त्रयोदश ।
 तास्वेका च दनुः साध्वी तत्सौभाग्यविवर्द्धिनी ॥ १५ ॥
 यत्वारस्ते दनोः पुत्रा दानवारस्तेजसोल्बणाः ।
 तेष्वेको विप्रचित्तिस्तु मडाबलपराक्रमः ॥ १६ ॥
 तत्पुत्रो धार्मिको दम्भो दानवेन्द्रो मडामतिः ।
 तस्य त्वं तनयः श्रेष्ठो धर्मात्मा दानवेश्वरः ॥ १७ ॥
 पुरा त्वं पार्षदो गोपो गोपेष्वेव च धार्मिकः ।
 अधुना राधिकाशापाज्जतस्त्वं दानवेश्वरः ॥ १८ ॥
 दानवीं योनिमायातस्तत्त्वतो न हि दानवः ।
 निजवृत्तं पुरा ज्ञात्वा दैववैरं त्यजधुना ॥ १९ ॥
 द्रोहं न कुरु तैः सार्द्धं स्वपदं भुङ्क्ष्व सादरम् ।

नाधिकं सविकारे य कुरु राज्यं विचार्य य ॥ २० ॥

देलि राज्यं य देवानां मत्प्रीतिं रक्ष दानव ।

निजराज्ये सुभं तिष्ठ तिष्ठन्तु स्वपदे सुराः ॥ २१ ॥

अलं भूतविरोधेन देवद्रोहेण किं पुनः ।

कुलीनाः शुद्धकर्माणाः सर्वे कश्यपवंशजाः ॥ २२ ॥

यानि कानि च पापानि ब्रह्मलत्यादिकानि च ।

ज्ञातिद्रोहजपापस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ २३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्यादिभद्रुवार्त्ता य श्रुतिस्मृतिपरां शुभाम् ।

प्रोवाच शङ्करः तस्मै बोधयन् ज्ञानमुत्तमम् ॥ २४ ॥

शिक्षितः शङ्भयूडेन स दूतस्तर्कवित्तमः ।

उवाच वचनं नम्रो भवितव्यविमोहितः ॥ २५ ॥

दूत उवाच ।

त्वया यत्कथितं देव नान्यथा तत्तथा वचः ।

तथ्यं किञ्चिद्यथार्थं य श्रूयतां मे निवेदनम् ॥ २६ ॥

ज्ञातिद्रोहे मलत्पापं त्वयोक्तमधुना य यत् ।

तत्किमीशासुराणां य न सुराणां वद प्रभो ॥ २७ ॥

सर्वेषामिति येत्तद्वै तदा वस्मि विचार्य य ।

निर्णयं ब्रूहि तत्राद्य कुरु सन्देशमञ्जनम् ॥ २८ ॥

मधुकेटभयोर्द्वैत्यवरयोः प्रलयाण्वि ।

शिरश्छेदं यकारासौ कस्माद्यक्त्री मलेश्वर ॥ २९ ॥

त्रिपुरैःसल संयुद्धं भस्मत्वकराणं कुतः ।

भवान्यकार गिरिशि सुरपक्षीति विश्रुतम् ॥ ३० ॥

गृहीत्वा तस्य सर्वस्वं कुतः प्रस्थापितो भविः ।

सुतलादि समुद्धर्तुं तद्द्वारे य गदाधरः ॥ ३१ ॥

सभ्रातृको छिराण्याक्षः कथं देवैश्च ङिसितः ।

शुभ्माद्योऽसुराश्चैव कथं देवैर्निपातिताः ॥ ३२ ॥

पुरा समुद्रमथने पीयूषं भक्षितं सुरैः ।

क्लेशभाजो वयं तत्र ते सर्वे हृलभोगिनः ॥ ३३ ॥

क्रीडाभाण्डमिदं विश्वं कालस्य परमात्मनः ।

स ददाति यदा यस्मै तस्यैश्वर्यं भवेत्तदा ॥ ३४ ॥

देवदानवयोर्वैरं शश्वन्नैमित्तिकं सदा ।

पराजयो जयस्तेषां कालाधीनः क्रमेण य ॥ ३५ ॥

तवानयोर्विरोधे य गमनं निष्कूलं भवेत् ।

समसम्बन्धिनां तद्वै रोयते नेश्वरस्य ते ॥ ३६ ॥

सुरासुराणां सर्वेषामीश्वरस्य महात्मनः ।

एयं ते रछिता लज्जा स्पर्धास्माभिः सडाधुना ॥ ३७ ॥

यतोऽधिका यैव कीर्तिर्दानिश्चैव पराजये ।

तवैतद्विपरीतं य मनसा संविचार्यताम् ॥ ३८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एत्येतद्भयनं श्रुत्वा सम्प्रलस्य त्रिलोचनः ।

यथोचितं य मधुरमुवाच दानवेश्वरम् ॥ ३९ ॥

महेश उवाच ।

वयं भक्तपराधीना न स्वतन्त्राः कदापि छि ।

तद्विच्छया तत्कर्माणो न कस्यापि य पक्षिणः ॥ ४० ॥

पुरा विधिप्रार्थनया युद्धमादौ हरेरपि ।

मधुकैटभयोर्द्वैत्यवरयोः प्रलयाएवि ॥ ४१ ॥

देवप्रार्थनया तेन छिरण्यकशिपोः पुरा ।

प्रङ्गादार्थं वधोऽकारि भक्तानां छितकारिणा ॥ ४२ ॥

त्रिपुरैः सड संयुद्धं भस्मत्वकराणं ततः ।

देवप्रार्थनयाकारि मयापि य पुरा श्रुतम् ॥ ४३ ॥

सर्वैश्वर्याः सर्वमातुर्देवप्रार्थनया पुरा ।

आसीच्छुम्भादिभिर्युद्धं वधस्तेषां तथा कृतः ॥ ४४ ॥

अद्यापि त्रिदशाः सर्वे ब्रह्माणं शरणां ययुः ।

स सदेवो हरिर्मां य देवः शरणाभागतः ॥ ४५ ॥

हरिब्रह्मादिकानां य प्रार्थनावशतोऽप्यलम् ।

सुराणामीश्वरो दूत युद्धार्थमगमं भवु ॥ ४६ ॥

पार्षदप्रवरस्त्वं छि कृष्णस्य य मडात्मनः ।

ये ये उताश्च दैतेया न छि केऽपि त्वया समाः ॥ ४७ ॥

का लज्जा मडती राजन् मम युद्धे त्वया सह ।

देवकार्यार्थमीशोऽहं विनयेन य प्रेषितः ॥ ४८ ॥

गच्छ त्वं शङ्भयूऽं वै कथनीयं य मे वयः ।

स य युक्तं करोत्वत्र सुरकार्यं करोम्यहम् ॥ ४९ ॥

धृत्युक्त्वा शङ्करस्तत्र विरराम भडेश्वरः ।

उत्तस्थौ शङ्भयूऽस्य दूतोऽगच्छत्तदन्तिकम् ॥ ५० ॥

धृति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाण्डे शङ्भयूऽवधे शिवदूतसंवाद्ये नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.प.३५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाण्डे

२.प.३६. षट्त्रिंशोऽध्यायः । शङ्भयूऽवधे परस्परयुद्धवार्त्तनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

स दूतस्तत्र गत्वा य शिववाक्यं जगाह उ ।

सविस्तरं यथार्थं य निश्चयं तस्य तत्त्वतः ॥ १ ॥

तच्छ्रुत्वा शङ्भयूऽसौ दानवेन्द्रः प्रतापवान् ।

अङ्गीयकार सुप्रीत्या रणमेव स दानवः ॥ २ ॥

समारुरोह यानं य सडामात्यैश्च सत्वरः ।

आदिदेश स्वसैन्यं य युद्धार्थं शङ्करेण य ॥ ३ ॥

शिवः स्वसैन्यं देवांश्च प्रेरयामास सत्वरः ।

स्वयमप्यभिलेशोऽपि सन्नद्धोऽभूच्च लीलया ॥ ४ ॥

युद्धारम्भो बभूवाशु नेदुर्वाधानि भूरिशः ।

कोलाहलश्च सञ्जातो वीरशब्दस्तथैव य ॥ ५ ॥

देवदानवयोर्बुद्धं परस्परमभून्मुने ।
 धर्मतो युयुधे तत्र देवदानवयोर्गणः ॥ ६ ॥
 स्वयं महेन्द्रो युयुधे सार्धं च वृषपर्वणम् ।
 भास्करो युयुधे विप्रचित्तिना सल धर्मतः ॥ ७ ॥
 दम्भेन सल विषणुश्च यकार परमं रणम् ।
 कालासुरेण कालश्च गोकर्णेन हुताशनः ॥ ८ ॥
 कुभेरः कालकेयेन विश्वकर्मा मयेन च ।
 भयङ्करेण मृत्युश्च संहारेण यमस्तथा ॥ ९ ॥
 कालम्बिकेन वरुणश्चञ्चलेन समीरणः ।
 भुधश्च घटपृष्ठेन रक्ताक्षेण शनैश्चरः ॥ १० ॥
 जयन्तो रत्नसारेण वसवो वर्चसां गणैः ।
 अश्विनौ दीप्तिमद्भ्यां च धूम्रेण नलकूबरः ॥ ११ ॥
 धुरन्धरेण धर्मश्च गणकाक्षेण मङ्गलः ।
 शोभाकरेण वैश्वानः पिपितेन च मन्मथः ॥ १२ ॥
 गोकामुभेन यूर्णेन भङ्गनाम्नासुरेण च ।
 धूम्रेण संहलेनापि विश्वेन च प्रतापिना ॥ १३ ॥
 द्वादशाङ्गं पलाशेन युयुधुर्धर्मतः परे ।
 असुरैरमराः सार्धं शिवसाढाय्यशालिनः ॥ १४ ॥
 अेकादश मडारुद्राश्चैकादशभयङ्करैः ।
 असुरैर्युयुधुर्वीरैर्महाबलपराङ्मैः ॥ १५ ॥
 महामणिश्च युयुधे योग्रयाण्डादिभिः सल ।
 राहुण्णा सल यन्द्रश्च ञ्जवः शुङ्केण धर्मतः ॥ १६ ॥
 नन्दीश्वराद्यः सर्वे दानवप्रवरैः सल ।
 युयुधुश्च महायुद्धे नोक्ता विस्तरतः पृथक् ॥ १७ ॥
 वटमूले तदा शम्भुस्तस्थौ काल्याः सुतेन च ।
 सर्वे च युयुधुः सैन्यसमूहाः सततं मुने ॥ १८ ॥
 रत्नसिंहासने रभ्ये कोटिदानवसंयुते ।
 उवास शङ्भयूडश्च रत्नभूषणभूषितः ॥ १९ ॥

महायुद्धो बभूवाथ देवासुरविमर्दनः ।
नानायुधानि दिव्यानि यलन्ति स्म महाभूधे ॥ २० ॥
गदष्टिपट्टिशाश्चङ्गुशुण्डिप्रसमुद्रराः ।
निस्त्रिंशत्स्रिंशत्परिधाः शक्त्युन्मुभपरश्रधाः ॥ २१ ॥
शरतोमरभङ्गाश्च शतघ्नश्च सडस्रशः ।
भिन्दिपावाद्यश्चान्ये वीरडस्तेषु शोभिताः ॥ २२ ॥
शिरांसि त्रिच्छिद्युश्चैर्बिर्वीरास्तत्र मडोत्सवाः ।
वीराणामुभयोश्चैव सैन्ययोर्गर्जतो रणे ॥ २३ ॥
गजास्तुरङ्गा बडवः स्यन्दनाश्च पदातयः ।
सारोडवाडा विविधास्तत्रासन् सुविभण्डिताः ॥ २४ ॥
निःकृत्तभाडूरुकरकटिकर्णयुगाङ्गयः ।
सञ्छिन्नध्वजबाणसितनुत्रवरभूषणाः ॥ २५ ॥
समुद्भूतकिरीटैश्च शिरोभिः सड कुण्डलैः ।
संरम्भनष्टैरास्तीर्णा बभौ भूः करभोरुभिः ॥ २६ ॥
मडाभुजैः साभरणैः सञ्छिन्नैः सायुधैस्तथा ।
अङ्गैरन्यैश्च सडसा पटलैर्वा ससारधैः ॥ २७ ॥
भूधे भटाः प्रधावन्तः डबन्धान् स्वशिरोक्षिभिः ।
पश्यन्तस्तत्र योत्पेतुरुधतायुधसद्भुजैः ॥ २८ ॥
वल्गन्तोऽतितरां वीरा युयुधुश्च परस्यरम् ।
शस्त्रास्त्रैर्विविधैस्तत्र मडाबलपराङ्गमाः ॥ २९ ॥
केचित्स्वर्णामुषैर्बाणैर्विनिडत्य भटान्भूधे ।
व्यनदन् वीरसन्नादं सतोया षव तोयदाः ॥ ३० ॥
सर्वतः शरकूटेन वीरः सरथसारथिम् ।
वीरं सञ्छाद्यामास प्रावृट्सूर्यमिवाम्बुदः ॥ ३१ ॥
अन्योऽन्यमभिसंसृत्य युयुधुर्द्वन्द्वयोधिनः ।
आह्वयन्तो विशन्तोऽग्रे क्षिपन्तो मर्मभिर्मिथः ॥ ३२ ॥
सर्वतो वीरसङ्घाश्च नानाबाहुध्वजयुधाः ।

व्यदृश्यन्त महासङ्घ्ये कुर्वन्तः सिंहासंरवम् ॥ ३३ ॥

महारवान् स्वशङ्खांश्च विदध्मुर्वै पृथक् पृथक् ।
वल्गानं चङ्किरे तत्र महावीराः प्रदर्षिताः ॥ ३४ ॥

अेवं चिरतरं कालं देवदानवयोर्मलत् ।
बभूव युद्धं विकटं करालं वीरदर्षदम् ॥ ३५ ॥

महाप्रभोश्च लीलेयं शङ्करस्य परात्मनः ।
यथा समोछितं सर्वं सदेवासुरमानुषम् ॥ ३६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएः शङ्खयूऽवधे परस्परयुद्धवर्णनं नाम
षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ २.प.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.प.३७. समन्त्रिंशोऽध्यायः । शङ्खयूऽवधे ससैन्यशङ्खयूऽयुद्धवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

तदा देवगणाः सर्वे दानवैश्च पराजिताः ।
दुद्रुवुर्भयभीताश्च शस्त्रास्त्रक्षतवित्रहाः ॥ १ ॥

ते परावृत्य विश्वेशं शङ्करं शरणं ययुः ।
त्राहि त्राहीति सर्वेशेत्यूयुर्विह्वलया गिरा ॥ २ ॥

दृष्ट्वा पराजयं तेषां देवादीनां स शङ्करः ।
सत्प्रयं वचनं श्रुत्वा कोपमुञ्चैश्चकार ह ॥ ३ ॥

निरीक्ष्य स कृपादृष्ट्या देवेभ्यश्चात्मयं ददौ ।
बलं च स्वगणानां वै वर्द्धयामास तेजसा ॥ ४ ॥

शिवाङ्गामस्तदा स्कन्दो दानवानां गणैः सह ।
युयुधे निर्भयः सङ्घ्ये महावीरो हरात्मजः ॥ ५ ॥

कृत्वा क्रोधं वीरशब्दं देवो यस्तारकान्तकः ।
अक्षौहिणीनां शतकं समरे स जघान ह ॥ ६ ॥

रुधिरं पातयामास काली कमललोचना ।
तेषां शिरांसि सञ्छिद्य बभक्ष सडसा य सा ॥ ७ ॥

पपौ रक्तानि तेषां य दानवानां समन्ततः ।
युद्धं यकार विविधं सुरदानवभीषणम् ॥ ८ ॥

शतलक्षं गजैन्द्राणां दानवानां तथा रणे ।
समादायैकडस्तेन मुग्धे शिक्सेप लीलया ॥ ९ ॥

कबन्धानां सडस्रं य सन्ननर्त रणे बभु ।
मडान् कोलाडलो जातः क्लीबानां य भयङ्करः ॥ १० ॥

पुनः स्कन्दः प्रकुप्योच्चैः शरवर्षा यकार ड ।
पातयामास क्षणतः कोटिशोडसुरनायकान् ॥ ११ ॥

दानवाः शरजालेन स्कन्दस्य क्षतविग्रहाः ।
भीताः प्रदुद्रुवुः सर्वे शेषा मरणतस्तदा ॥ १२ ॥

वृषपर्वा विप्रचित्तिर्दण्डश्चापि विकम्पनः ।
स्कन्देन युयुधुः सार्द्धं तेन सर्वे क्रमेण य ॥ १३ ॥

मडामारी य युयुधे न बभूव पराङ्मुषी ।
बभूवुस्ते क्षताङ्गाश्च स्कन्दशक्तिप्रपीडिताः ॥ १४ ॥

मडामारीस्कन्दयोश्च विजयोडभूत्तदा मुने ।
नेदुर्दुर्दुभयः स्वर्गे पुष्पवृष्टिः पपात ड ॥ १५ ॥

स्कन्दस्य समरं दृष्ट्वा मडारौद्रं तमद्भुतम् ।
दानवानां क्षयकरं यथा प्रकृतिकल्पकम् ॥ १६ ॥

मडामारीकृतं तस्थोपद्रवं क्षयडेतुकम् ।
युकोपातीव सडसा सनद्धोडभूत्स्वयं तदा ॥ १७ ॥

वरं विमानमारुड्य नानाशस्त्रास्त्रसंयुतम् ।
अभयं सर्ववीराणां नानारत्नपरिच्छदम् ॥ १८ ॥

मडावीरैः शङ्खयूडो जगाम रथमध्यतः ।
धनुर्विकृष्य कर्णान्तं यकार शरवर्षणम् ॥ १९ ॥

तस्य सा शरवृष्टिश्च दुर्निवार्या भयङ्करी ।
मडाघोरान्धकारश्च वधस्थाने बभूव ड ॥ २० ॥

देवाः प्रदुद्रुवुः सर्वे येऽन्ये नन्दीश्वरादयः ।
 ओक ओव कार्तिकेयस्तस्थौ समरमूर्धनि ॥ २१ ॥
 पर्वतानां च सर्पाणां नागानां शाभिनां तथा ।
 राज्ञा यकार वृष्टिं च दूर्निवार्यां भयङ्करीम् ॥ २२ ॥
 तद्दृष्ट्या प्रलतः स्कन्धो बभूव शिवनन्दनः ।
 नीळारोणं च सान्द्रेण संवृतो भास्करो यथा ॥ २३ ॥
 नानाविधां स्वमायां च यकार मयदृशिताम् ।
 तां नाविदन् सुराः केऽपि गणाश्च मुनिसत्तम ॥ २४ ॥
 तदैव शङ्खयूयश्च मडामायी मडाबलः ।
 शरेणैकेन दिव्येन धनुश्चिच्छेद तस्य वै ॥ २५ ॥
 बभञ्ज तद्रथं दिव्यं चिच्छेद रथरक्षकान् ।
 मयूरं जर्जरीभूतं दिव्यास्त्रेण यकार सः ॥ २६ ॥
 शक्तिं चिक्षेप सूर्याभां तस्य वक्षसि धातिनीम् ।
 मूर्च्छामवाप सडसा तत्रारोणं स क्षणम् ॥ २७ ॥
 पुनश्च येतनां प्राप्य कार्तिकः परवीरडा ।
 रत्नेन्द्रसारनिर्माणमारुरोड स्ववाहनम् ॥ २८ ॥
 स्मृत्वा पादौ मडेशस्य साम्बिकस्य च षण्मुषः ।
 शस्त्रास्त्राणि गृहीत्वैव यकार रणामुल्लङ्घनम् ॥ २९ ॥
 सर्पाश्च पर्वतांश्चैव वृक्षांश्च प्रस्तरांस्तथा ।
 सर्वाश्चिच्छेद कोपेन दिव्यास्त्रेण शिवात्मजः ॥ ३० ॥
 वह्निं निवारयामास पार्श्वेन शरेण च ।
 रथं धनुश्च चिच्छेद शङ्खयूयस्य वीलयया ॥ ३१ ॥
 सत्राडं सर्ववाडांश्च डिरीटं मुकुटोज्ज्वलम् ।
 वीरशब्दं यकारासौ जगर्ज य पुनः पुनः ॥ ३२ ॥
 चिक्षेप शक्तिं सूर्याभां दानवेन्द्रस्य वक्षसि ।
 तत्रारोणं सम्प्राप मूर्च्छां दीर्घतमेन च ॥ ३३ ॥
 मुहुर्तमात्रं तत्कलेशं विनीय स मडाबलः ।

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभास्त्रेः

२.५.३८. अष्टत्रिंशोऽध्यायः । शङ्भयूऽवधे कालीयुद्धवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

सा य गत्वा छि सङ्ग्रामं सिंहानां यकार छ ।

देव्याश्च तेन नादेन मूर्च्छामापुश्च दानवाः ॥ १ ॥

अट्टाट्टासमशिवं यकार य पुनः पुनः ।

तदा पपौ य माध्वीकं ननर्त राणमूर्धनि ॥ २ ॥

उग्रदंष्ट्रा योग्रदण्डा कोटवी य पपौ मधु ।

अन्याश्च देव्यस्तत्राज्ञौ ननृतुर्मधु सम्भपुः ॥ ३ ॥

मडान् कोलाडलो जातो गण्डेवदले तदा ।

जट्टुर्भुङ्गुगर्जन्तः सर्वे सुरगणैः ॥ ४ ॥

दृष्ट्वा कालीं शङ्भयूः शीघ्रमाज्ञौ समाययौ ।

दानवाश्च भयं प्राप्ता राजा तेभ्योऽभयं ददौ ॥ ५ ॥

काली शिक्षेप वह्निं य प्रलयाग्निशिभोपमम् ।

राजा जघान तं शीघ्रं वैष्णवाङ्घ्रितलीलया ॥ ६ ॥

नारायणास्त्रं सा देवी शिक्षेप तदुपर्यरम् ।

वृद्धिं जगाम तच्छस्त्रं दृष्ट्वा वामं य दानवम् ॥ ७ ॥

तं दृष्ट्वा शङ्भयूऽश्च प्रलयाग्निशिभोपमम् ।

पपात दण्डवद्भूमौ प्राणानाम पुनःपुनः ॥ ८ ॥

निवृत्तिं प्राप तच्छस्त्रं दृष्ट्वा नम्रं य दानवम् ।

ब्रह्मास्त्रमथ सा देवी शिक्षेप मन्त्रपूर्वकम् ॥ ९ ॥

तं दृष्ट्वा प्रज्ज्वलन्तं य प्राणम्य भुवि संस्थितः ।

ब्रह्मास्त्रेण दानवेन्द्रो विनिर्वारं यकार छ ॥ १० ॥

अथ कुब्जो दानवेन्द्रो धनुराकृष्य रंभसा ।

शिक्षेप दिव्यान्धस्त्राणि देव्यै वै मन्त्रपूर्वकम् ॥ ११ ॥

आहारं समरे यके प्रसार्य मुभमायतम् ।

जगर्ज साट्टासां य दानवा भयमाययुः ॥ १२ ॥

काव्यै चिक्षेप शक्तिं स शतयोजनमायताम् ।
 देवी द्रिव्यास्त्रजालेन शतभाण्डं यकार सा ॥ १३ ॥
 स य वैष्णवमस्त्रं य चिक्षेप यण्डिकोपरि ।
 माळेश्चरेण काली य विनिवारं यकार सा ॥ १४ ॥
 अयं चिरतरं युद्धमन्योऽन्यं सम्भभूव उ ।
 प्रेक्षका अभवन् सर्वे देवाश्च दानवा अपि ॥ १५ ॥
 अथ कुब्जा महादेवी काली कालसमा रणे ।
 जग्राह मन्त्रपूतं य शरं पाशुपतं रुषा ॥ १६ ॥
 क्षेपात्पूर्वं तन्निषेद्धुं वाऽबभूवाशरीरिणी ।
 न क्षिपास्त्रमिदं देवि शङ्भयूडाय वै रुषा ॥ १७ ॥
 मृत्युः पाशुपतान्नास्त्यमोघादपि य यण्डिके ।
 शङ्भयूडस्य वीरस्योपायमन्यं विचारय ॥ १८ ॥
 एत्याकण्यं भद्रकाली न चिक्षेप तदस्त्रकम् ।
 शतलक्षं दानवानां जघास वीलयाम् रुषा ॥ १९ ॥
 अतुं जगाम वेगेन शङ्भयूडं भयङ्करी ।
 द्रिव्यास्त्रेण य रौद्रेण वारयामास दानवः ॥ २० ॥
 अथ कुब्जो दानवेन्द्रः भङ्गं चिक्षेप सत्वरम् ।
 ग्रीष्मसूर्योपमं तीक्ष्णधारमत्यन्तभीकरम् ॥ २१ ॥
 सा काली तं समालोक्यायान्तं प्रज्वलितं रुषा ।
 प्रसार्य मुष्णमाहारं यके तस्य य पश्यतः ॥ २२ ॥
 द्रिव्यान्यस्त्राणि यान्यानि चिच्छेद दानवेश्वरः ।
 प्राप्तानि पूर्वतश्चके शतभाण्डानि तानि य ॥ २३ ॥
 पुनरतुं महादेवी वेगतस्तं जगाम उ ।
 सर्वसिद्धेश्वरः श्रीमानन्तर्धानं यकार सः ॥ २४ ॥
 वेगेन मुष्टिना काली तमदृष्ट्वा य दानवम् ।
 अभञ्ज य रथं तस्य जघान डिल सारथिम् ॥ २५ ॥
 अथागत्य द्रुतं मायी यङ्कं चिक्षेप वेगतः ।
 भद्रकाव्यै शङ्भयूडः प्रलयान्निशिभोपमम् ॥ २६ ॥

सा देवी तं तदा यक्षं वामहस्तेन लीलया ।

जग्राह स्वमुपेनैवाहारं यक्षे रुषा द्रुतम् ॥ २७ ॥

मुष्टया जघान तं देवी महाकोपेन वेगतः ।

अभ्राम दानवेन्द्रोऽपि क्षाणं मूर्च्छामवाप सः ॥ २८ ॥

क्षणेन येतनां प्राप्य स योत्तस्थौ प्रतापवान् ।

न यक्षे आहु युद्धं य मातृबुद्ध्या तथा सः ॥ २९ ॥

गृहीत्वा दानवं देवी भ्रामयित्वा पुनः पुनः ।

त्रिध्वं य प्रापयामास महाकोपेन वेगतः ॥ ३० ॥

उत्पात य वेगेन शङ्भयूः प्रतापवान् ।

निपत्य य समुत्तस्थो प्रणम्य भद्रकालिकाम् ॥ ३१ ॥

रत्नेन्द्रसारनिर्माणविमानं सुमनोहरम् ।

आरुरोह स वृष्टात्मा न भ्रान्तोऽपि महारणे ॥ ३२ ॥

दानवानां छि क्षतञ्ज सा पपौ कालिका क्षुधा ।

येतस्मिन्नन्तरे तत्र वाग्बभूवाशरीरिणी ॥ ३३ ॥

लक्षं य दानवेन्द्राणामवशिष्टं रणेऽधुना ।

उद्धृतं गुञ्जतां साह्यं ततस्त्वं भुङ्क्ष्व येश्वरि ॥ ३४ ॥

सङ्ग्रामे दानवेन्द्रं य हन्तुं न कुरु मानसम् ।

अवध्योऽयं शङ्भयूऽस्तव देवीति निश्चयम् ॥ ३५ ॥

तश्छुत्वा वयनं देवी निःसृतं व्योममण्डलात् ।

दानवानां अलूनां य मांसं य रुधिरं तथा ॥ ३६ ॥

भुक्त्वा पीत्वा भद्रकाली शङ्करान्तिकमाययौ ।

उवाच रणवृत्तान्तं पौर्वापर्येण सङ्गमम् ॥ ३७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाऽः शङ्भयूऽवधे कालीयुद्धवर्णनं
नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.प.३८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाऽः

२.प.३८. ऐकोनयत्वारिंशोऽध्यायः । शङ्भयूऽसैन्यवधवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

श्रुत्वा काव्युक्तमीशानो किं चकार किमुक्तवान् ।
तत्त्वं वद मलाप्राज्ञ परं कौतूहलं मम ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

काव्युक्तं वचनं श्रुत्वा शङ्करः परमेश्वरः ।
महालीलाकरः शम्भुर्जलासाम्रासयञ्च ताम् ॥ २ ॥

व्योमवार्णी समाकर्ण्य तत्त्वज्ञानविशारदः ।

ययौ स्वयं च समरे स्वगाणैः सल शङ्करः ॥ ३ ॥

महावृषभमातृढो वीरभद्रादिसंयुतः ।

भैरवैः क्षेत्रपालैश्च स्वसामानैः समन्वितः ॥ ४ ॥

रणं प्राप्तो मलेशश्च वीररूपं विधाय च ।

विरराजाधिकं तत्र रुद्रो मूर्तं ध्वान्तकः ॥ ५ ॥

शङ्भयूऽः शिवं दृष्ट्वा विमानादवरोह्य सः ।

ननाम परया भक्त्या शिरसा दण्डवद्भुवि ॥ ६ ॥

तं प्राणम्य तु योगेन विमानमारुरोह सः ।

तूर्णं चकार सन्नाहं धनुर्जग्राह सेषुकम् ॥ ७ ॥

शिवदानवयोर्युद्धं शतमब्दं जलूव ल ।

भाषावर्षमिवोत्रं तद्दर्षतोर्भोद्ययोस्तदा ॥ ८ ॥

शङ्भयूऽो महावीरः शरांश्चिक्षेप दारुणान् ।

शिरछेद शङ्करस्तान्वै लीलया स्वशरोत्तरैः ॥ ९ ॥

तदङ्गेषु च शस्त्रौघैस्ताडयामास कोपतः ।

महारुद्रो विरुपाक्षो दृष्टदण्डः सतां गतिः ॥ १० ॥

दानवो निशितं भङ्गं यर्म यादाय वेगवान् ।

वृषं जघान शिरसि शिवस्य वरवालनम् ॥ ११ ॥

ताडिते वालने रुद्रस्तं क्षुरप्रेष लीलया ।

भङ्गं विच्छेद तस्याशु यर्म यापि मडोज्ज्वलम् ॥ १२ ॥

छिन्नेऽसौ यर्मणि तदा शक्तिं विक्षेप सोऽसुरः ।

द्विधा यङ्के स्वबाणेन उरस्तां सम्भुभागताम् ॥ १३ ॥

कोपाध्मातः शङ्भयूः यङ्कं विक्षेप दानवः ।

मुष्टिपातेन तत्र्याप्ययूर्णयत्सलसा उरः ॥ १४ ॥

गदामाविध्य तरसा सञ्चिक्सेप उरं प्रति ।

शम्भुना सापि सलसा भिन्ना भस्मत्वमागता ॥ १५ ॥

ततः परशुमादाय उस्तेन दानवेश्वरः ।

धावति स्म उरं वेगाच्छङ्भयूः कुधाकुलः ॥ १६ ॥

समालृत्य स्वबाणौघैरपातयत शङ्करः ।

द्रुतं परशुलस्तं तं भूतले वीलयत्सुरम् ॥ १७ ॥

ततः क्षणेन सम्प्राप्य संज्ञामारुह्य सद्रथम् ।

धृतदिव्यायुधशरो बभौ व्याध्याभिलं नभः ॥ १८ ॥

आयान्तं तं निरीक्ष्यैव उमरुध्वनिमादरात् ।

यकार जयारवं यापि धनुषो दुःसलं उरः ॥ १९ ॥

पूरयामास ककुभः शङ्गनादेन च प्रभुः ।

स्वयं जगर्ज गिरिशस्त्रासयन्नसुरांस्तदा ॥ २० ॥

त्याजितेभमडागर्वैर्मडानादैर्वृषेश्वरः ।

पूरयामास सलसा षं गां वसुद्विशस्तथा ॥ २१ ॥

मडाकालः समुत्पत्य ताडयद् गां तथा नभः ।

कराभ्यां तन्निनादेन क्षिप्त्वा आसन्पुरा रवाः ॥ २२ ॥

अट्टाट्टासमशिवं क्षेत्रपालश्चकार उ ।

भैरवोऽपि मडानादं स यकार मडालवे ॥ २३ ॥

मडाकोलाडलो जातो रणमध्ये भयङ्करः ।

वीरशब्दो बभूवाथ गणमध्ये समन्ततः ॥ २४ ॥

सन्नेसुर्दानवाःसर्वे तैः शब्दैर्भयदैः भरैः ।

युकोपातीव तच्छ्रुत्वा दानवेन्द्रो मडाबलः ॥ २५ ॥

तिष्ठ तिष्ठेति दृष्टात्मन् व्याजडार यदा डरः ।

द्वैर्गणैश्च तैः शीघ्रमुक्तं जय जयेति य ॥ २६ ॥

अथागत्य स दम्भस्य तनयः सुप्रतापवान् ।

शक्तिं विक्षेप रुद्राय ज्वालाभामातिभीषणाम् ॥ २७ ॥

वह्निदूटप्रभायान्ती क्षेत्रपालेन सत्वरम् ।

निरस्तागत्य साजौ वै मुष्पोत्पन्नमडोल्कया ॥ २८ ॥

पुनः प्रववृते युद्धं शिवदानवयोर्मडत् ।

यकम्पे धरणी धौश्च सनगाब्धिजलाशया ॥ २९ ॥

दाम्बिमुक्तान् शरान् शम्भुः शरांस्तत्प्रडितांस य ।

सडस्रशः शरैरुग्रैश्चिच्छेद शतशस्तदा ॥ ३० ॥

ततः शम्भुस्त्रिशूलेन सङ्कुञ्जस्तं जघान ड ।

तत्प्रडारमसज्याशु कौ पपात स मूर्च्छितः ॥ ३१ ॥

ततः क्षणेन सम्प्राप संज्ञां स य तदासुरः ।

आजघान शरै रुद्रं तान्सर्वानात्तकार्मुकः ॥ ३२ ॥

बाहुनामयुतं कृत्वा छादयामास शङ्करम् ।

यक्कायुतेन सडसा शङ्भयूः प्रतापवान् ॥ ३३ ॥

ततो दुर्गापतिः कुब्जो रुद्रो दुर्गार्तिनाशनः ।

तानि यक्काणि चिच्छेद स्वशरैरुत्तमैर्द्रुतम् ॥ ३४ ॥

ततो वेगेन सडसा गदामादाय दानवः ।

अभ्यधावत वै डन्तुं भडुसेनावृतो डरम् ॥ ३५ ॥

गदां चिच्छेद तस्याश्चापततः सोऽसिना डरः ।

शितधारेण सङ्कुब्जो दृष्टगर्वापिडारकः ॥ ३६ ॥

छिन्नायां स्वगदायां य युकोपातीव दानवः ।

शूलं जत्राड तेजस्वी परेषां दुःसडं ज्वलत् ॥ ३७ ॥

सुदर्शनं शूलडस्तमायान्तं दानवेश्वरम् ।

स्वत्रिशूलेन विव्याध लृष्टि तं वेगतो डरः ॥ ३८ ॥

त्रिशूलभिन्नलृष्टयात्रिष्कान्तः पुरुषः परः ।

तिष्ठ तिष्ठेति योवाय शङ्भयूऽस्य वीर्यवान् ॥ ३९ ॥

निष्कामतो ङि तस्याशु प्रडस्य स्वनवत्ततः ।

शिर्येद य शिरो भीममसिना सोऽपतद्भुवि ॥ ४० ॥

ततः कालीं यथाद्योगं दंष्ट्राक्षुण्णशिरोधरान् ।

असुरांस्तान् बहून् क्रोधात् प्रसार्य स्वमुष्णं तदा ॥ ४१ ॥

क्षेत्रपालश्चाभादान्यान्बहून्तैत्यान्धुधाकुलः ।

केचिन्नेशुर्भैरवास्त्रस्त्रिन्ना भिन्नास्तथापरे ॥ ४२ ॥

वीरभद्रोऽपरान् वीरान् बहून् क्रोधादनाशयत् ।

नन्दीश्वरो जघानान्यान् बहून्मरमर्दकान् ॥ ४३ ॥

अेवं बहुगणा वीरास्तदा सन्नख्य कोपतः ।

व्यनाशयन्बहून्तैत्यानसुरान् देवमर्दकान् ॥ ४४ ॥

एत्थं बहुतरं तत्र तस्य सैन्यं ननाश तत् ।

विद्रुताश्चापरे वीरा बहवो भयकातराः ॥ ४५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएः शङ्खयूऽसैन्यवधवर्णनं नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः

॥ २.५.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.५.४०. यत्वारिंशोऽध्यायः । शङ्खयूऽवधोपाख्यानम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

स्वबलं निहतं दृष्ट्वा मुष्यं बहुतरं ततः ।

तथा वीरान् प्राणसमान् युकोपातीव दानवः ॥ १ ॥

उवाच वचनं शम्भुं तिष्ठाभ्याजौ स्थिरो भव ।

ङिमेतैर्निहतैर्मेऽद्य सम्मुषे समरे कुरु ॥ २ ॥

एत्युक्त्वा दानवेन्द्रोऽसौ सन्नद्धः समरे मुने ।

अगच्छन्निश्चयं कृत्वाऽभिमुष्णं शङ्करस्य य ॥ ३ ॥

दिव्यान्यस्त्राणि शिक्षेप महारुद्राय दानवः ।
 यकार शरवृष्टिं य तोयवृष्टिं यथा धनः ॥ ४ ॥
 मायाश्चकार विविधा अदृश्या भयदर्शिताः ।
 अप्रतर्क्याः सुरगणैर्निभिलैरपिः सत्तमैः ॥ ५ ॥
 तां दृष्ट्वा शङ्करस्तत्र शिक्षेपास्त्रं य लीलया ।
 माडेभ्यश्च मडादिव्यं सर्वमायाविनाशनम् ॥ ६ ॥
 तेजसा तस्य तन्माया नष्टाश्चासन् द्रुतं तदा ।
 दिव्यान्यस्त्राणि तान्येव निस्तेजस्यभवन्नपि ॥ ७ ॥
 अथ युद्धे मडेशानस्तद्भयाय महाबलः ।
 शूलं जग्राह सडसा दूर्निवार्यं सुतेजसाम् ॥ ८ ॥
 तदैव तन्निषेधुं य वाग्बभूवाशरीरिणी ।
 क्षिप शूलं न येदानीं प्रार्थनां शृणु शङ्कर ॥ ९ ॥
 सर्वथा त्वं समर्थो छि क्षाणाद् ब्रह्माण्डनाशने ।
 किमेकदानवस्येश शङ्भयूडस्य साम्प्रतम् ॥ १० ॥
 तथापि वेदमर्यादा न नाश्या स्वामिना त्वया ।
 तां शृणुष्व महादेव सङ्कलं कुरु सत्यतः ॥ ११ ॥
 यावदस्य करेऽत्युग्रं कवचं परमं उरेः ।
 यावत्सतीत्वमस्त्येव सत्या अस्थस्य योषितः ॥ १२ ॥
 तावदस्य जरामृत्युः शङ्भयूडस्य शङ्कर ।
 नास्तीत्यवितथं नाथ विधेहि ब्रह्मणो वयः ॥ १३ ॥
 एत्याकण्यं नभोवाणीं तथेत्युक्ते उरे तदा ।
 उरेच्छयागतो विष्णुस्तं दिदेश सतां गतिः ॥ १४ ॥
 वृद्धब्राह्मणवेषेण विष्णुर्मायाविनां वरः ।
 शङ्भयूडोपकण्ठं य गत्वोवाच स तं तदा ॥ १५ ॥
 वृद्धब्राह्मण उवाच ।
 देहि भिक्षां दानवेन्द्र मज्यं प्राप्ताय साम्प्रतम् ॥ १६ ॥
 नेदानीं कथयिष्यामि प्रकटं दीनवत्सलम् ।
 पश्चात्त्वां कथयिष्यामि पुनः सत्यं करिष्यसि ॥ १७ ॥

ओमित्युवाच राजेन्द्रः प्रसन्नवदनेक्षणः ।
 कवयार्थां जनश्चाहमित्युवाचेति सख्यलात् ॥ १८ ॥
 तच्छ्रुत्वा दानवेन्द्रोऽसौ ब्रह्माण्यः सत्यवाग्विभुः ।
 तद् ददौ कवयं दिव्यं विप्राय प्राणसम्मतम् ॥ १९ ॥
 माययेत्थं तु कवयं तस्माज्जग्राह वै हरिः ।
 शङ्भय्यूऽस्य रूपां जगाम तुलसीं प्रति ॥ २० ॥
 गत्वा तत्र हरिस्तस्या योनौ मायाविशारदः ।
 वीर्याधानं यकाराशु देवकार्यार्थमीश्वरः ॥ २१ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे शम्भुमीरयन् स्ववयः प्रभुः ।
 शङ्भय्यूऽवधार्याय शूलं जग्राह प्रज्वलत् ॥ २२ ॥
 तच्छूलं विजयं नाम शङ्करस्य परात्मनः ।
 सञ्चकाशे दिशः सर्वा रोदसीं सम्प्रकाशयन् ॥ २३ ॥
 कोटिमध्याह्नमार्तण्डप्रलयाग्निशिपोपमम् ।
 दुर्निवार्यं य दृर्द्धर्षमव्यर्थं वैरिघातकम् ॥ २४ ॥
 तेजसां यङ्मत्युग्रं सर्वशस्त्रास्त्रनायकम् ।
 सुरासुराणां सर्वेषां दुःसहं य भयङ्करम् ॥ २५ ॥
 संहर्तुं सर्वब्रह्माऽमवलम्ब्य य लीलया ।
 संस्थितं परमं तत्र ऐकत्रीभूय विज्वलत् ॥ २६ ॥
 धनुः सहस्रं दीर्घैर्वा प्रस्थेन शतहस्तकम् ।
 श्रुवब्रह्मस्वरूपं य नित्यरूपमनिर्मितम् ॥ २७ ॥
 विभ्रमद् व्योम्नि तच्छूलं शङ्भय्यूोपरि क्षणात् ।
 यकार भस्म तच्छीघ्रं निपत्य शिवशासनात् ॥ २८ ॥
 अथ शूलं मडेशस्य द्रुतमावृत्य शङ्करम् ।
 ययौ विडायसा विप्र मनोयाचि स्वकार्यकृत् ॥ २९ ॥
 नेदुर्दुन्दुभयः स्वर्गे जगुर्गन्धर्वकिन्नराः ।
 तुष्टुवुर्मुनयो देवा ननृतुश्चाप्सरोगणाः ॥ ३० ॥
 बभूव पुष्पवृष्टिश्च शिवस्थोपरि सन्ततम् ।

प्रशशंस उरिर्ब्रह्मा शकाद्या मुनयस्तथा ॥ ३१ ॥

शङ्भयूडो दानवेन्द्रः शिवस्य कृपया तदा ।

शापमुक्तो बभूवाथ पूर्वरूपमवाप ॥ ३२ ॥

अस्थिभिः शङ्भयूडस्य शङ्भजातिर्बभूव ॥

प्रशस्तं शङ्भतोयं य सर्वेषां शङ्करं विना ॥ ३३ ॥

विशेषेण उरेर्लक्ष्याः शङ्भतोयं महाप्रियम् ।

सम्बन्धिनां य तस्यापि न उरस्य मडामुने ॥ ३४ ॥

तमित्थं शङ्करो उत्वा शिवलोकं जगाम सः ।

सुप्रदृष्टो वृषाऽढः सोमस्कन्दगाणैर्वृतः ॥ ३५ ॥

उरिर्जगाम वैकुण्ठं कृष्णः स्वस्थो बभूव ॥

सुराः स्वविषयं प्रापुः परमानन्दसंयुताः ॥ ३६ ॥

जगत्स्वास्थ्यमतीवाप सर्वं निर्विघ्नमाप कम् ।

निर्मलं याभवद्व्योम क्षितिः सर्वा सुमङ्गला ॥ ३७ ॥

एति प्रोक्तं मडेशस्य यरितं प्रमुदावडम् ।

सर्वदुःखहरं श्रीदं सर्वकामप्रपूरकम् ॥ ३८ ॥

धन्यं यशस्यमायुष्यं सर्वविघ्ननिवारणम् ।

भुक्तिदं मुक्तिदं यैव सर्वकामकृलप्रदम् ॥ ३९ ॥

य एदं शृणुयान्नित्यं यरितं शशिमौलिनः ।

श्रावयेद्वा पठेद्वापि पाठयेद्वा सुधीर्नरः ॥ ४० ॥

धनं धान्यं सुतं सौभ्यं लभेतात्र न संशयः ।

सर्वाऽऽमानवाप्नोति शिवभक्तिं विशेषतः ॥ ४१ ॥

एदमाभ्यानमतुलं सर्वोपद्रवनाशनम् ।

परमज्ञानजननं शिवभक्तिविवर्द्धनम् ॥ ४२ ॥

ब्राह्मणो ब्रह्मवर्चस्वी क्षत्रियो विजयी भवेत् ।

धनाढ्यो वैश्यजः शूद्रः शृण्वन् सत्तमतामियात् ॥ ४३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाडे शङ्भयूडवधोपाभ्यानं नाम चत्वारिंशोऽध्यायः

॥ २.५.४० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभास्त्रेः

२.५.४९. ओक्यत्वारिंशोऽध्यायः । शङ्भयूस्वधोपाभ्यानम् ।

व्यास उवाच ।

नारायणश्च भगवान् वीर्याधानं यकार उ ।
तुलस्याः केन यत्नेन योनौ तद्द्रक्तुमर्हसि ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

नारायणो हि देवानां कार्यकर्ता सतां गतिः ।
शङ्भयूस्वस्य रुपेण रेमे तद्रामया सः ॥ २ ॥

तदेव शृणु विष्णोश्च चरितं प्रमुदावडम् ।
शिवशासनकर्तुश्च मातुश्च जगतां हरेः ॥ ३ ॥

रणमध्ये व्योमवयः श्रुत्वा देवेन शम्भुना ।
प्रेरितः शङ्भयूस्वस्य गृहीत्वा कवचं परम् ॥ ४ ॥

विप्ररुपेण त्वरितं मायया निजया हरिः ।
जगाम शङ्भयूस्वस्य रुपेण तुलसीगृहम् ॥ ५ ॥

दुन्दुभिं वाद्ययामास तुलसीद्वारसन्निधौ ।
जयशब्दं च तत्रैव बोधयामास सुन्दरीम् ॥ ६ ॥

तश्छुत्वा चैव सा साध्वी परमानन्दसंयुता ।
राजमार्गं गवाक्षेण ददर्श परमादरात् ॥ ७ ॥

ब्राह्मणोभ्यो धनं दत्त्वा कारयामास मङ्गलम् ।
द्रुतं यकार शृङ्गारं झृत्वाऽऽयातं निजं पतिम् ॥ ८ ॥

अवरुड्य रथाद्विष्णुस्तदैव्या भवनं ययौ ।
शङ्भयूस्वस्वरुपः स मायावी देवकार्यकृत् ॥ ९ ॥

दृष्ट्वा तं य पुरः प्राप्तं स्वकान्तं सा मुदान्विता ।
तत्पादौ क्षालयामास ननाम च रुरोद य ॥ १० ॥

रत्नसिंहासने रभ्ये वासयामास मङ्गलम् ।
 ताम्भूलं च ददौ तस्मै कर्पूरादिसुवासितम् ॥ ११ ॥
 अध मे सकलं जन्म ज्वनं सम्भ्रमूव उ ।
 रणे गतं च प्राणेशं पश्यन्त्याश्च पुनर्गुडे ॥ १२ ॥
 छत्युक्त्वा सकटाक्षं सा निरीक्ष्य सस्मितं मुदा ।
 पप्रच्छ रणवृत्तान्तं कान्तं मधुरया गिरा ॥ १३ ॥
 तुलस्युवाच ।
 असङ्ख्यविश्वसंघर्ता स देवप्रवरः प्रभुः ।
 यस्याज्ञावर्तिनो देवा विष्णुब्रह्माद्यः सदा ॥ १४ ॥
 त्रिदेवजनकः सोऽत्र त्रिगुणात्मा च निर्गुणः ।
 भक्तेश्छया च सगुणो हरिब्रह्माप्रवर्तकः ॥ १५ ॥
 कुबेरस्य प्रार्थनया गुणरूपधरो हरः ।
 डैलासवासी गणपः परब्रह्म सतां गतिः ॥ १६ ॥
 यस्यैकपलमात्रेण कोटिब्रह्माण्डसङ्ख्यः ।
 विष्णुब्रह्माद्योऽतीता बलवः क्षणमात्रतः ॥ १७ ॥
 कर्तुं साधुं च तेनैव समरं त्वं गतः प्रभो ।
 कथं बभूव सङ्ग्रामस्तेन देवसहायिना ॥ १८ ॥
 कुशली त्वमिहायातस्तं जित्वा परमेश्वरम् ।
 कथं बभूव विजयस्तव भ्रूडि तदेव मे ॥ १९ ॥
 श्रुत्वेत्थं तुलसीवाक्यं स विडस्य रमापतिः ।
 शङ्भयूडरूपधरस्तामुवायाामृतं वयः ॥ २० ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 यदाहं रणभूमौ च जगाम समरप्रियः ।
 कोलाहलो मडान् जातः प्रवृत्तोऽभून्महारणः ॥ २१ ॥
 देवदानवर्योर्मुहुः सम्भ्रमूव जयैषिणोः ।
 दैत्याः पराजितास्तत्र निर्जैर्बलगर्वितैः ॥ २२ ॥
 तदाहं समरं तत्राकार्षं देवैर्बलोत्सृष्टैः ।
 पराजिताश्च ते देवाः शङ्करं शरणं ययुः ॥ २३ ॥

रुद्रोऽपि तत्सहायार्थमाजगाम रणं प्रति ।
 तेनाहं वै खिरं कालमथौत्सं बलदरिपितः ॥ २४ ॥
 आवयोः समरः कान्ते पूर्णमर्धं बभूव उ ।
 नाशो बभूव सर्वेषामसुराणां य कामिनि ॥ २५ ॥
 प्रीतिं य कारयामास ब्रह्मा य स्वयमावयोः ।
 देवानामधिकाराश्च प्रदत्ता ब्रह्मशासनात् ॥ २६ ॥
 मयागतं स्वभवनं शिवलोकं शिवो गतः ।
 सर्वस्वास्थ्यमतीवाप दूरीभूतो ऽयुपद्रवः ॥ २७ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृत्युक्त्वा जगतां नाथः शयनं य यकार उ ।
 रेमे रमापतिस्तत्र रमया स तथा मुदा ॥ २८ ॥
 सा साध्वी सुप्रसम्भावाकर्षणस्य व्यतिक्रमात् ।
 सर्वं वितर्कयामास कस्त्वमेवेत्युवाच सा ॥ २९ ॥
 तुलस्युवाच ।
 को वा त्वं वद मामाशु भुक्ताहं मायया त्वया ।
 दूरीकृतं मत्सतीत्वमथ त्वां वै शपाभ्यहम् ॥ ३० ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 तुलसीवचनं श्रुत्वा हरिः शापभयेन य ।
 धधार लीलया ब्रह्मन्स्वमूर्तिं सुमनोहराम् ॥ ३१ ॥
 तद् दृष्ट्वा तुलसी रुपं ज्ञात्वा विष्णुं तु खिन्नतः ।
 पातिव्रत्यपरित्यागात् कुब्जा सा तमुवाच उ ॥ ३२ ॥
 तुलस्युवाच ।
 हे विष्णो ते दया नास्ति पाषाणसदृशं मनः ।
 पतिधर्मस्य भङ्गेन मम स्वामी उतः भव ॥ ३३ ॥
 पाषाणसदृशस्त्वं य दयाहीनो यतः भवः ।
 तस्मात्पाषाणरूपस्त्वं मच्छापेन भवाधुना ॥ ३४ ॥
 ये वदन्ति दयासिन्धुं त्वां भ्रान्तास्ते न संशयः ।
 भक्तो विनापराधेन परार्थे य कथं उतः ॥ ३५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्त्वा तुलसी सा वै शङ्खयूडप्रिया सती ।

भृशं रुरोद शोकार्ता विललाप भृशं मुहुः ॥ ३६ ॥

ततस्तां रुदतीं दृष्ट्वा स विष्णुः परमेश्वरः ।

सस्मार शङ्करं देवं येन सम्मोहितं जगत् ॥ ३७ ॥

ततः प्रादुर्भूवाथ शङ्करो भक्तवत्सलः ।

हरिणा प्राणतश्चासीत्सन्त्रुतो विनयेन सः ॥ ३८ ॥

शोकाकुलं हरिं दृष्ट्वा विलपन्तीं च तत्रियाम् ।

नयेन बोधयामास तं तां कृपणवत्सलाम् ॥ ३९ ॥

शङ्कर उवाच ।

मा रोदीस्तुलसि त्वं छि भुङ्क्ते कर्मफलं जनः ।

सुभद्रुःखदो न कोऽप्यस्ति संसारे कर्मसागरे ॥ ४० ॥

प्रस्तुतं शृणु निर्दुःखं शृणोति सुमना हरिः ।

द्वयोः सुभकरं यत्तद् भ्रवीमि सुभुतेतवे ॥ ४१ ॥

तपस्त्वया कृतं भद्रे तस्यैव तपसः फलम् ।

तदन्यथा कथं स्याद्वै जातं त्वयि तथा च तत् ॥ ४२ ॥

धृष्टं शरीरं त्यक्त्वा च दिव्यदेहं विधाय च ।

रमस्व हरिणा नित्यं रमया सदृशी भव ॥ ४३ ॥

तवेयं तनुरुत्सृष्टा नदीरूपा भवेद्विह ।

भारते पुण्यरूपा सा गाण्डकीति च विश्रुता ॥ ४४ ॥

डियत्कालं मडादेवि देवपूजनसाधने ।

प्रधानरूपा तुलसी भविष्यति वरेण मे ॥ ४५ ॥

स्वर्गे मर्त्ये च पाताले तिष्ठ त्वं हरिसन्निधौ ।

भव त्वं तुलसीवृक्षो वरा पुष्पेषु सुन्दरि ॥ ४६ ॥

वृक्षाधिष्ठातृदेवी त्वं वैकुण्ठे दिव्यरूपिणी ।

सार्धं रहसि हरिणा नित्यं कीडां करिष्यसि ॥ ४७ ॥

नद्यधिष्ठातृदेवी या भारते बहुपुण्यदा ।

लवणोदस्य पत्नी सा उर्यशस्य भविष्यसि ॥ ४८ ॥

उरिवै शैलरूपी च गण्डकी तीरसन्निधौ ।
 सङ्कुरिष्यत्यधिष्ठानं भारते तव शापतः ॥ ४८ ॥
 तत्र कोट्यश्च कीटाश्च तीक्ष्णार्धं भयङ्कराः ।
 तस्थित्वा कुडरे यङ्कं कुरिष्यन्ति तदीयकम् ॥ ५० ॥
 शालग्रामशिला सा हि तद्भेदादतिपुण्यदा ।
 लक्ष्मीनारायणार्थादिश्चक्रेदाद्भविष्यति ॥ ५१ ॥
 शालग्रामशिला विष्णोस्तुलस्यास्तव सङ्गमः ।
 सदा सादृश्यरूपा या बभ्रुपुण्यविवर्द्धिनी ॥ ५२ ॥
 तुलसीपत्रविच्छेदं शालग्रामे करोति यः ।
 तस्य जन्मान्तरे भद्रे स्त्रीविच्छेदो भविष्यति ॥ ५३ ॥
 तुलसीपत्रविच्छेदं शङ्खं हित्वा करोति यः ।
 भार्याहीनो भवेत्सोऽपि रोगी स्यात्सप्तजन्मसु ॥ ५४ ॥
 शालग्रामश्च तुलसी शङ्खं यैकत्र येव हि ।
 यो रक्षति महाज्ञानी स भवेत्स्त्रीहरिप्रियः ॥ ५५ ॥
 त्वं प्रियाः शङ्खयूयस्य यैकमन्वन्तरावधि ।
 शङ्खेन सार्धं त्वद्भेदः केवलं दुःखदस्तव ॥ ५६ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 एत्युक्त्वा शङ्करस्तत्र माहात्म्यमूचिवांस्तदा ।
 शालग्रामशिलायाश्च तुलस्या बभ्रुपुण्यदम् ॥ ५७ ॥
 ततश्चान्तर्हितो भूत्वा मोदयित्वा हरिं च ताम् ।
 जगाम स्वालयं शम्भुः शर्मदो हि सदा सताम् ॥ ५८ ॥
 एति श्रुत्वा वयः शम्भोः प्रसन्ना तु तुलस्यभूत् ।
 तद्देहं च परित्यज्य दिव्यरूपा बभूव ह ॥ ५९ ॥
 प्रजगाम तथा सार्धं वैकुण्ठं कमलापतिः ।
 सद्यस्तद्देहजाता च बभूव गण्डकी नदी ॥ ६० ॥
 शैलोऽभूद्युतः सोऽपि तत्तीरे पुण्यदो नृणाम् ।
 कुर्वन्ति तत्र कीटाश्च छिद्रं बभ्रुविधं मुने ॥ ६१ ॥
 जले पतन्ति यास्तत्र शिलास्तास्त्वतिपुण्यदाः ।

स्थलस्था पिङ्गला ज्ञेयाश्चोपतापाय चैव छि ॥ ६२ ॥

छत्येवं कथितं सर्वं तव प्रश्नानुसारतः ।

यरितं पुण्यदं शम्भोः सर्वकामप्रदं नृणाम् ॥ ६३ ॥

आप्यानमिदमाप्यातं विष्णुमहात्म्यमिश्रितम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं पुण्यं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ६४ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाएः शङ्भयूडवधोपाख्याने तुलसीशापवर्णनं नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.प.४१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.प.४२. द्वियत्वारिंशोऽध्यायः । छिरण्याक्षवधः ।

नारद उवाच ।

शङ्भयूडवधं श्रुत्वा यरितं शशिमौलिनः ।

अयं तृमोऽस्मि नो त्वत्तोऽमृतं पीत्वा यथा जनः ॥ १ ॥

ब्रह्मन्यय्यरितं तस्य मडेशस्य महात्मनः ।

मायामाश्रित्य सल्लीलां कुर्वतो भक्तमोददाम् ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शङ्भयूडवधं श्रुत्वा व्यासः सत्यवतीसुतः ।

अप्राक्षीद्विभमेवार्थं ब्रह्मपुत्रं मुनीश्वरम् ॥ ३ ॥

सनत्कुमारः प्रोवाच व्यासं सत्यवतीसुतम् ।

सुप्रशंस्य मडेशस्य यरितं मङ्गलायनम् ॥ ४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास मडेशस्य यरितं मङ्गलायनम् ।

यथान्धको गाणपत्यं प्राप शम्भोः परात्मनः ॥ ५ ॥

कृत्वा परमसङ्ग्रामं तेन पूर्वं मुनीश्वर ।

प्रसाध तं मडेशानं सत्वभावात्पुनः पुनः ॥ ६ ॥

महात्म्यमद्भुतं शम्भोः शरणागतरक्षिणः ।
सुभक्तवत्सलस्यैव नानालीलाविहारिणः ॥ ७ ॥

महात्म्यमेतद् वृषभध्वजस्य
श्रुत्वा मुनिर्गन्धवतीसुतो हि ।
वयो महार्थं प्रणिपत्य भक्त्या
ह्युवाच तं ब्रह्मसुतं मुनीन्द्रम् ॥ ८ ॥

व्यास उवाच ।
को ह्यन्यको वै भगवन्मुनीश
कस्यान्वये वीर्यवतः पृथिव्याम् ।
जातो महात्मा बलवान् प्रधानः
किमात्मकः कस्य सुतोऽन्यकश्च ॥ ९ ॥

अेतत्समस्तं सरलस्यमध
प्रब्रूहि मे ब्रह्मसुत प्रसादात् ।
स्कन्धान्मया वै विदितं हि सम्यक्
मडेशपुत्रादमितावभोधात् ॥ १० ॥

गाणपत्यं कथं प्राप शम्भोः परमतेजसः ।
सोऽन्यको धन्य एवाति यो बभूव गाणेश्वरः ॥ ११ ॥

ब्रह्मोवाच ।
व्यासस्य चैतद्भयनं निशम्य
प्रोवाच स ब्रह्मसुतस्तदानीम् ।
मडेश्वरोतीः परमात्मलक्ष्मीः
संश्रोतुकामं जनकं शुक्रस्य ॥ १२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
पुरागतो भक्तकृपाकरोऽसौ
कैलासतः शैलसुतागणाढ्यः ।
विहर्तुकामः डिल काशिकां वै
स्वशैलतो निर्जरथकवर्ती ॥ १३ ॥

स राजधानीं च विधाय तस्यां
थके परोतीः सुषदा जनानाम् ।
तद्रक्षकं भैरवनाभवीरं

कृत्वा समं शैलजया छि बह्विः ॥ १४ ॥

स अेकदा मन्दरनामधेयं

गतो नगं तद्भरसुप्रभावात् ।

तत्रापि नानागणवीरमुष्यैः

शिवासमेतो विजडार भूरि ॥ १५ ॥

पूर्वं दिशो मन्दरशैलसंस्था

कपर्दिनश्चाऽपराकमस्य ।

यके ततो नेत्रनिमीलनं तु

सा पार्वती नर्भयुतं सलीलम् ॥ १६ ॥

प्रवालछेमाब्जधृतप्रभाभ्यां

कराभ्युजाभ्यां निमिमील नेत्रे ।

उरस्य नेत्रेषु निमीलितेषु

क्षणैर्न जातः सुमहान्धकारः ॥ १७ ॥

तत्स्पर्शयोगास्य मछेश्वरस्य

करौ य तस्याः स्फलितं मदाम्भः ।

शम्भोर्ललाटे क्षणवहितमो

विनिर्गतो भूरि जलस्य भिन्दुः ॥ १८ ॥

गर्भो बभूवाथ करालवङ्गो

भयङ्करः क्षोधपरः कृतघ्नः ।

अन्धो विरुपी जटिलश्च कृष्णो

नरेतरो वैकृतिकःसुरोमा ॥ १९ ॥

गायन्डसन्प्ररुदन्नृत्यमानो

विलेलिलानो घनघोरघोषः ।

जातेन तेनाद्भुतदृशनेन

गौरीं भवोऽसौ स्मितपूर्वमाह ॥ २० ॥

श्रीमलेश उवाच ।

निमील्य नेत्राणि कृतं य कर्म

विभेषि साऽस्माद्दयिते कथं त्वम् ।

गौरी उरात्तद्भयनं निशम्य

विडस्यमाना प्रभुभोय नेत्रे ॥ २१ ॥

जाते प्रकाशे सति घोररूपो
जातोऽन्धकारादपि नेत्रहीनः ।
तादृग्विधं तं य निरीक्ष्य भूतं
पप्रच्छ गौरी पुरुषं मडेशम् ॥ २२ ॥

गौर्युवाच ।
कोऽयं विदुषो भगवन्धि जातो
नावग्रतो घोरभयङ्करश्च ।
वदस्व सत्यं मम किं निमित्तं
सृष्टोऽथ वा केन य कस्य पुत्रः ॥ २३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
श्रुत्वा हरस्तद्वयनं प्रियाया
लीलाकरः सृष्टिकृतोऽन्धरूपम् ।
लीलाकरायास्त्रिजगज्जनन्या
विहस्य किञ्चिद्भगवानुवाच ॥ २४ ॥

मडेश उवाच ।
शृण्वन्मिडे ज्यद्भुतवृत्तकारे
उत्पन्न ओषोऽद्भुतयःसवीर्यः ।
निमीलिते यक्षुषि मे भवत्या
स स्वेदजो मेऽन्धकनामधेयः ॥ २५ ॥

त्वं यास्य कर्तास्य यथानुरूपं
त्वया स सप्त्या दयया गणोभ्यः ।
स रक्षितव्यस्त्वयि तं छि वैकं
वियार्यं बुद्ध्या करणीयमार्ये ॥ २६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
गौरी ततो भूर्तुवयो निशम्य
कारुण्यभावात्संहिता सपीभिः ।
नानाप्रकारैर्बहुभिर्धुपायै-
श्चकार रक्षां स्वसुतस्य यद्वत् ॥ २७ ॥

कालेऽथ तस्मिन् शिशिरे प्रयातो

छिरण्यनेत्रस्त्वथ पुत्रकामः ।
स्वज्येष्ठभन्धोस्तनयप्रतानं
संवीक्ष्य यासीत्प्रियया नियुक्तः ॥ २८ ॥

अरण्यमाश्रित्य तपश्चकारा-
सुरस्तदा कश्यपजः सुतार्थम् ।
काष्ठोपमोऽसौ जितरोषदोषः
सन्दर्शनार्थं तु मलेश्वरस्य ॥ २९ ॥

तुष्टः पिनाकी तपसास्य सभ्यग्
वरप्रदानाय ययौ द्विजेन्द्र ।
तत्स्थानमासाध वृषध्वजोऽसौ
जगाद दैत्यप्रवरं मलेशः ॥ ३० ॥

मलेश उवाच ।
हे दैत्यनाथ कुरु नेन्द्रियसङ्घपातं
किमर्थमेतद्प्रतमाश्रितं ते ।
प्रभ्रूहि कामं वरदो भवोऽहं
यद्विच्छसि त्वं सकलं ददामि ॥ ३१ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
सरस्यमाकर्ण्य मलेशवाक्यं
व्यतिप्रसन्नः कनकाक्षदैत्यः ।
कृताञ्जलिर्नम्रशिरा उवाच ।
स्तुत्या च नत्वा विविधं गिरीशम् ॥ ३२ ॥

छिरण्याक्ष उवाच ।
पुत्रस्तु मे यन्द्रललाट नास्ति
सुवीर्यवान्दैत्यकुलानुरुपी ॥
तदर्थमेतद् प्रतमास्थितोऽहं
तं द्रेहि देवेश सुवीर्यवन्तम् ॥ ३३ ॥

यस्माञ्च मद् भ्रातुरनन्तवीर्याः
प्रह्लादपूर्वा अपि पञ्चपुत्राः ।
ममेल नास्तीति गतान्वयोऽहं
को मामकं राजयमिदं भुबूषेत् ॥ ३४ ॥

राज्यं परस्य स्वभलेन हृत्वा
 भुङ्क्तेऽथवा स्वं पितुरेव दृष्टम् ।
 स प्रोच्यते पुत्रं एव त्वमुत्र
 पुत्री स तेनापि भवेत्पितासौ ॥ ३५ ॥

उर्ध्वं गतिः पुत्रवतां निरुक्ता
 मनीषिभिर्धर्मभृतां वरिष्ठैः ।
 सर्वाणि भूतानि तदर्थमेव-
 मतः प्रवर्तेत पशून् स्वतेजसः ॥ ३६ ॥

निरन्वयस्याथ न सन्ति लोकाः
 तदर्थमिच्छन्ति जनाः सुरेभ्यः ।
 सदा समाराध्य सुराङ्घ्रिपङ्कजं
 यायन्त एत्थं सुतमेकमेव ॥ ३७ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
 अेतद्भवस्तद्वयनं निशम्य
 कृपाकरो दैत्यनृपस्य तुष्टः ।
 तमाह दैत्याधिप नास्ति पुत्रः
 त्वद्भीर्यजः किन्तु ददामि पुत्रम् ॥ ३८ ॥

ममात्मजं त्वन्चकनामधेयं
 त्वत्तुल्यवीर्यं त्वपराजितं च ।
 वृणीष्व पुत्रं सकलं विहाय
 द्रुभं प्रतीच्छस्व सुतं त्वमेव ॥ ३९ ॥

एत्येवमुक्त्वा प्रददौ स तस्मै
 छिरण्यनेत्राय सुतं प्रसन्नः ।
 उरस्तु गौर्य्या संहितो महात्मा
 भूतादिनाथस्त्रिपुरारिरुग्रः ॥ ४० ॥

ततो हरात्प्राप्य सुतं स दैत्यः
 प्रदक्षिणीकृत्य यथाक्रमेण ।
 स्तोत्रैस्नेकैरभिपूज्य रुद्रं
 तुष्टः स्वराज्यं गतवान्महात्मा ॥ ४१ ॥

ततस्तु पुत्रं गिरिशार्धवाप्य
रसातलं यत्पराङ्मस्तु ।
धमां धरित्रीमनयत्स्वदेशं
दैव्यो विजित्वा त्रिदशानशेषान् ॥ ४२ ॥

ततस्तु देवैर्भुनिभिश्च सिद्धैः
सर्वात्मकं यज्ञमयं करालम् ।
वाराहमाश्रित्य वपुः प्रधान-
भाराधितो विष्णुरनन्तवीर्यः ॥ ४३ ॥

घोषाप्रहारैर्विवैर्धरित्रीं
विदार्य पातालतलं प्रविश्य ।
तुण्डेन दैत्यान् शतशो वियूर्यं
दंष्ट्राभिरग्राभिरभ्रिडताभिः ॥ ४४ ॥

पादप्रहारैरशनिप्रकाशै-
रुन्मथ्य सैन्यानि निशाचराणाम् ।
मार्तण्डकोटिप्रतिमेन पश्चात्
सुदृशनिनाद्भुतयत्पतेजाः ॥ ४५ ॥

छिरण्यनेत्रस्य शिरो ज्वलन्तं
सिञ्छेद् दैत्यांश्च ददाड दृष्टान् ।
ततः प्रहृष्टो दितिजेन्द्रराज
स्तमन्धकं तत्र स याव्यपिञ्चत् ॥ ४६ ॥

स्वस्थानमागत्य ततो धरित्रीं
दृष्ट्वाङ्कुरेणोद्धरतः प्रहृष्टः ।
भूमिं च पातालतलान्महात्मा
पुपोष भागं त्वथ पूर्वकं तु ॥ ४७ ॥

देवैःसमस्तैर्भुनिभिः प्रहृष्टै-
रभिष्टुतः पद्मभुवा च तेन ।
ययौ स्वलोकं हरिरुग्रकायो
वराहवृषस्तु सुकार्यकर्ता ॥ ४८ ॥

छिरण्यनेत्रेऽथ उत्तेऽसुरेशे
वराहवृषेण सुरेण सधः ।

देवाःसमस्ता मुनयश्च सर्वे

परे यं जुवाः सुप्तिनो बभूवुः ॥ ४८ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धप्रश्ने छिरण्यक्षवधो नाम द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

२.प.४२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धप्रश्ने

२.प.४३. त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः । गणधियपत्यप्राप्त्यन्धकजन्म
छिरण्यनेत्रछिरण्यकशिपुवधवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ उते तस्मिन्सुरद्रुधि ।

किमकार्षीत्ततस्तस्य ज्येष्ठभ्राता महासुरः ॥ १ ॥

कुतूहलमिति श्रोतुं ममास्तीह मुनीश्वर ।

तच्छ्रावय कृपां कृत्वा ब्रह्मपुत्र नमोऽस्तु ते ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

ॐत्याकण्यं वयस्तस्य व्यासस्य स मुनीश्वरः ।

सनत्कुमारः प्रोवाच स्मृत्वा शिवपदाम्बुजम् ॥ ३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

भ्रातर्येवं विनिहतो हरिणा क्रोडमूर्तिना ।

छिरण्यकशिपुर्व्यास पर्यताप्यद्रुषा श्रुत्या ॥ ४ ॥

ततः प्रजानां कदनं विधातुं कदनप्रियान् ।

निर्दिष्टशाऽसुरान्वीरान्हरिवैरप्रियो छि सः ॥ ५ ॥

अथ ते भर्तृसन्देशमादाय शिरसाऽसुराः ।

देवप्रजानां कदनं विदधुः कदनप्रियाः ॥ ६ ॥

ततो विप्रकृते लोकेऽसुरैस्तैर्दुष्टमानसैः ।

दिवं देवाः परित्यज्य भुवि येरुरवक्षिताः ॥ ७ ॥

छिरण्यकशिपुर्भातुः सम्परेतस्य दुःभितः ।
 कृत्वा करोदकादीनि तत्कलत्राद्यसान्त्वयत् ॥ ८ ॥
 ततःस दैत्यराजेन्द्रो ऽयजेयमजरामरम् ।
 आत्मानमप्रतिद्वन्द्वमेकराज्यं व्यधित्सत ॥ ९ ॥
 स तोपे मन्दरद्रोण्यां तपः परमदारुणाम् ।
 उर्ध्वबाहुर्नभोदृष्टिः षाटाङ्गुष्ठाश्रितावनिः ॥ १० ॥
 तस्मिंस्तपस्ताप्यमाने देवाःसर्वे बलान्विताः ।
 दैत्यान्सर्वान्विनिर्जित्य स्वानि स्थानानि भेजिरे ॥ ११ ॥
 तस्य भूर्ध्रः समुद्भूतः सधूमोऽग्निस्तपोमयः ।
 तिर्यगूर्ध्वमधोलोकानतपद्विष्वगीरितः ॥ १२ ॥
 तेन तमा द्रिवं त्यज्त्वा ब्रह्मलोकं ययुः सुराः ।
 धात्रे विज्ञापयामासुस्तत्तपोविद्वृत्ताननाः ॥ १३ ॥
 अथ विज्ञापितो दैवैर्व्यास तैरात्मभूर्विधिः ।
 परीतो भृगुदक्षाद्यैर्ययौ दैत्येश्वराश्रमम् ॥ १४ ॥
 प्रताप्य लोकान्भिलांस्ततोऽसौ
 समागतं पद्मभवं ददर्श ।
 वरं छि द्दातुं तमुवाच धाता
 वरं वृणीष्वेति पितामहोऽपि ॥
 निशम्य वाचं मधुरां विधातु-
 र्वथोऽब्रवीद्वमममूढबुद्धिः ॥ १५ ॥
 छिरण्यकशिपुरुवाच ।
 मृत्योर्भयं मे भगवन्प्रजेश
 पितामहाभून्न कदापि देव ।
 शस्त्रास्त्रपाशाशनिशुष्कवृक्ष-
 गिरीन्द्रतोयाग्निरिपुप्रहारैः ॥ १६ ॥
 दैवैश्च दैत्यैर्मुनिभिश्च सिद्धैः
 त्वत्सृष्टञ्जुवैर्बहुवाक्यतः किम् ।
 स्वर्गो धरण्यां द्विवसे निशायां
 नैवोर्ध्वतो नाप्यधतः प्रजेश ॥ १७ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
 तस्यैतदीदृग्वचनं निशम्य
 दैत्येन्द्र तुष्टोऽस्मि लभस्व सर्वम् ।
 प्रणम्य विष्णुं मनसा तमाह
 ध्यानितोऽसाविति पद्मयोनिः ॥ १८ ॥

अलं तपस्ते परिपूर्णाकामः
 समाः सलस्राणि य षण्णवत्यः ।
 उत्तिष्ठ राज्यं कुरु दानवानां
 श्रुत्वा गिरं तत्सुमुष्णो बभूव ॥ १९ ॥

राज्याभिषिक्तः प्रपितामहेन
 त्रैलोक्यनाशाय मतिं यकार ।
 उत्साध धर्मान् सकलान्प्रभक्तो
 जित्वाऽवे सोऽपि सुरान्समस्तान् ॥ २० ॥

ततो भयाद् धन्द्रमुष्माश्च देवाः
 पितामहाज्ञां समवाप्य सर्वे ।
 उपद्रुता दैत्यवरेण जाताः
 क्षीरोदधिं यत्र हरिस्तु शेते ॥ २१ ॥

आराधयामासुरतीव विष्णुं
 स्तुत्वा वयोभिः सुभदं छि मत्वा ।
 निवेदयामासुरथो प्रसन्नं
 द्रुभं स्वकीयं सकलं छि ते ते ॥ २२ ॥

श्रुत्वा तदीयं सकलं छि द्रुभं
 तुष्टो रमेशः प्रददौ वरांस्तु ।
 उत्थाय तस्माच्छयनाद्दुपेन्द्रो
 निजानुवृषैर्विविधैर्वयोभिः ॥ २३ ॥

आश्वास्य देवान्पिलान्मुनीन्वा
 उवाच वैश्वानरतुल्यतेजाः ।
 दैत्यं छिन्ध्वे प्रसभं सुरेशाः
 प्रयात धामानि निजानि तुष्टाः ॥ २४ ॥

श्रुत्वा रमेशस्य वयः सुरेशाः
 शङ्काटिकास्ते निम्बिलाः सुतुष्टाः ।
 ययुः स्वधामानि छिरण्यनेत्रा-
 नुजं य मत्वा निहतं मुनीश ॥ २५ ॥

आश्रित्य गुपं जटिलं करालं
 दंष्ट्रायुधं तीक्ष्णनाभं सुनासम् ।
 सैलं य नारं सुविदारितास्थं
 मार्ताण्डकोटिप्रतिमं सुधोरम् ॥ २६ ॥

युगान्तकालाग्निसमप्रभावं
 जगन्मयं किं बहुभिर्वचोभिः ।
 अस्ते रवौ सोऽपि हि गच्छतीशो
 गतोऽसुराणां नगरीं महात्मा ॥ २७ ॥

कृत्वा य युद्धं प्रबलैः स दैत्यै-
 र्लत्वाथ तान्दैत्यगणाङ्गुलीत्वा ।
 बभ्राम तत्राद्भुतविक्कमश्च
 बभञ्ज तांस्तानसुरावृत्सिंहः ॥ २८ ॥

दृष्टः स दैत्यैरतुलप्रभाव-
 स्ते रेभिरे ते हि तथैव सर्वे ।
 सिंहं य तं सर्वमयं निरीक्ष्य
 प्रह्लादनामा दितिजेन्द्रपुत्रः ।
 उवाच राजानमयं मृगेन्द्रो
 जगन्मयः किं समुपागतश्च ॥ २९ ॥

प्रह्लाद उवाच ।
 शेष प्रविष्टो भगवाननन्तो
 नृसिंहमात्रो नगरं त्वदन्तः ।
 निवृत्य युद्धाच्छरणं प्रयाहि
 पश्यामि सिंहस्य करालमूर्तिम् ॥ ३० ॥

यस्मान्न योद्धा भुवनत्रयेऽपि
 कुरुष्व राजयं विनमन्मृगेन्द्रम् ।
 श्रुत्वा स्वपुत्रस्य वयो दुरात्मा

तमाह भीतोऽसि किमत्र पुत्र ॥ ३१ ॥

उक्त्वेति पुत्रं दितिजाधिनाथो
 दैत्यर्षिभान्वीरवरांस राजा ।
 गृह्णन्तु वै सिंहासनात् भवन्तो
 वीरा विरुपल्लुकुटीक्षाणां तु ॥ ३२ ॥

तस्याज्ञाया दैत्यवरास्ततस्ते
 ग्रीहीतुकामा विविशुर्भृगेन्द्रम् ।
 क्षणेन दग्धाः शलभा एवाग्निं
 रुपाभिलाषात्प्रविविक्षवो वै ॥ ३३ ॥

दैत्येषु दग्धेष्वपि दैत्यराज-
 श्चकार युद्धं स मृगाधिपेन ।
 शस्त्रैः समग्रैरभिलैस्तथास्त्रैः
 शक्त्यर्ष्टिपाशाङ्कुशापावकाद्यैः ॥ ३४ ॥

संयुध्यतोरेव तयोर्जगाम
 ब्राह्मं दिनं व्यास हि शस्त्रपाणयोः ।
 प्रवीरयोर्वीरवेण गजतोः
 परस्परं क्रोधसुयुक्तयेतसोः ॥ ३५ ॥

ततः स दैत्यः सहासा बद्धंश्च
 कृत्वा भुजान् शस्त्रयुतान्निरीक्ष्य ।
 नृसिंहरूपं प्रययौ मृगेन्द्र
 संयुध्यमानं सहासा समन्तात् ॥ ३६ ॥

ततः सुयुद्धं त्वतिदुःसहं तु
 शस्त्रैः समस्तैश्च तथाभिलास्त्रैः ।
 कृत्वा महादैत्यवरो नृसिंहं
 क्षयं गतैः शूलधरोऽभ्युपायात् ॥ ३७ ॥

ततो गृहीतः स मृगाधिपेन
 भुजैरनेकैर्गिरिसारवद्भिः ।
 निधाय जानौ स भुजान्तरेषु
 नभाङ्कुरैर्दानवमर्मभिर्द्भिः ॥ ३८ ॥

नभास्त्रदृत्पद्मसृग्विमिश्र-
मुत्पाद्य शुवाद्धिगतः क्षणेन ।
त्यक्तस्तदानीं स तु काष्ठभूतः
पुनः पुनश्चूर्णितसर्वगात्रः ॥ ३८ ॥

तस्मिन्दते देवशिपौ प्रसन्नः
प्रह्लादमामन्थ्य कृतप्रणामम् ।
राज्येऽभिषिञ्च्याद्भुतवीर्यविष्णु-
स्ततः प्रयातो गतिमप्रतर्ज्याम् ॥ ४० ॥

ततोऽतिदृष्टाःसकलाः सुरेशाः
प्रणम्य विष्णुं दिशि विप्र तस्याम् ।
ययुः स्वधामानि पितामहाद्याः
कृतस्वकार्यं भगवन्तमीड्यम् ॥ ४१ ॥

प्रवर्णितं त्वन्धकजन्म रुद्राद्
छिरण्यनेत्रस्य मूर्तिर्वराडात् ।
नृसिंहतस्तत्सलजस्य नाशः
प्रह्लादराज्यामिरिति प्रसङ्गात् ॥ ४२ ॥

शृणु त्विदानीं द्विजवर्य मत्तोऽ-
न्धकप्रभावं भवकृत् प्रलब्धम् ।
छरेण युद्धं भलु तस्य पश्चाद्
गण्णाधिपत्यं गिरिशस्य तस्य ॥ ४३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धप्रश्ने गण्णाधिपत्यप्राप्त्यन्धकजन्म
छिरण्यनेत्रछिरण्यकशिपुवधवर्णनं नाम त्रियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.प.४३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धप्रश्नः

२.प.४४. यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः । अन्धकगण्णाधिपत्यपदलाभोपाख्याने दूतसंवादः ।

सनत्कुमार उवाच ।

ततो ङिरण्याक्षसुतः कदाचि-
त्संश्रावितो नर्मयुतैर्मदा-न्धैः ।
तैर्भातृभिःसम्प्रयुतो विडारे
ङिमन्ध राज्येन तवाध कार्यम् ॥ १ ॥

ङिरण्यनेत्रस्तु भल्लूव मूढः
कलिप्रियं नेत्रविडीनमेव ।
यो लब्धवांस्त्वां विकृतं विरूपं
घोरैस्तपोभिर्गिरिशं प्रसाध ॥ २ ॥

स त्वं न भागी भल्लु राज्यकस्य
ङिमन्धजातोऽपि लभेत राज्यम् ।
वियार्यतां तद्दभवतैव नूनं
वयं तु तद्दभागिन एव सत्यम् ॥ ३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
तेषां तु वाक्यानि निशम्य तानि
वियार्यं बुद्ध्या स्वयमेव दीनः ।
तान् शान्तयित्वा विविधैर्वयोभिः
गतस्त्वरण्यं निशि निर्जनं तु ॥ ४ ॥

वर्षायुतं तत्र तपश्चयार
जजाप जाप्यं विधृतैकपादः ।
आडारडीनो नियमोर्ध्वबाहुः
कर्तुं न शक्यं ङि सुरासुरैर्यत् ॥ ५ ॥

प्रज्वाल्य वह्निं स्म जुहोति गात्र-
मांसं सरक्तं भल्लु वर्षमात्रम् ।
तीक्ष्णेन शस्त्रेण निहत्य देडात्
समन्त्रकं प्रत्यहमेव हुत्वा ॥ ६ ॥

स्नाय्वस्थिशेषं कुण्डपं तदासौ
क्षयं गतं शोणितमेव सर्वम् ।
यदास्य मांसानि न सन्ति देहं
प्रक्षेभुकामस्तु हुताशनाय ॥ ७ ॥

ततः स दृष्टस्त्रिदशालयैर्जनैः

सुविस्मितैर्भीतियुतैः समस्तैः ।
अथामरैः शीघ्रतरं प्रसादितो
बभूव धाता नुतिभिर्नुतो ङि ॥ ८ ॥

निवारयित्वाथ पितामहस्तं
उयुवाच तं याद्य वरं वृणीष्व ।
यस्यासिद्धामस्तव सर्वलोकै
सुदुर्लभं दानव तं गृहाण ॥ ९ ॥

स पद्मयोनेस्तु वयो निशम्य
प्रोवाच दीनः प्रणतस्तु दैत्यः ।
यैर्निष्ठुरैर्मै प्रहृतं तु राज्यं
प्रह्लादमुष्या मम सन्तु भृत्याः ॥ १० ॥

अन्धस्य दिव्यं ङि तथास्तु यक्षु-
रिन्द्राद्यो मे करदा भवन्तु ।
मृत्युस्तु माभून्मम देवदैत्य-
गन्धर्वयक्षोरगमानुषेभ्यः ॥ ११ ॥

नारायणाद्वा दितिजेन्द्रशत्रोः
सर्वाज्जनात्सर्वमयाच्य शर्वात् ।
श्रुत्वा वयस्तस्य सुदारुणं तत्
सुशङ्कितः पद्मभवस्तमाह ॥ १२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
दैत्येन्द्र सर्वं भविता तदेतद्
विनाशलेतुं य गृहाण डिञ्चित् ।
यस्मान्न जातो न जनिष्यते वा
यो न प्रविष्टो मुष्मन्तकस्य ॥ १३ ॥

अत्यन्तदीर्घं भलु ज्वितं तु
भवादृशाः सत्पुरुषाः त्यजन्तु ।
येतद्भयः सानुनयं निशम्य
पितामहात्प्राह पुनः स दैत्यः ॥ १४ ॥

अन्धक उवाच ।
कालत्रये याश्च भवन्ति नार्यः

श्रेष्ठाश्च मध्याश्च तथा कनिष्ठाः ।
तासां च मध्ये षलु रत्नभूता
ममापि नित्यं जननीव काञ्चित् ॥ १५ ॥

कायेन वाया मनसाप्यगम्या
नारी नृलोकस्य च दुर्लभा या ।
तां कामयानस्य ममास्तु नाशो
दैत्येन्द्रभावाद्भगवान्स्वयम्भूः ॥ १६ ॥

वाक्यं तदाकर्ण्य स पद्मयोनिः
सुविस्मितः शङ्करपादपद्मम् ।
सस्मार सम्प्राप्य निदेशमाशु
शम्भोस्तु तं प्राह ततोऽन्यकं वै ॥ १७ ॥

ब्रह्मोवाच ।
यत्काङ्क्षसे दैत्य वरांस्तु ते वै
सर्वं भवत्येव वयः सकामम् ।
उत्तिष्ठः दैत्येन्द्र लभस्व कामं
सदैव वीरैस्तु कुरुष्व युद्धम् ॥ १८ ॥

श्रुत्वा तद्देतद्व्यनं मुनीश
विधातुराशु प्रणिपत्य लक्ष्म्या ।
लोकेश्वरं ङाटकनेत्रपुत्रः
स्नाय्वस्थिशेषस्तु तमाह देवम् ॥ १९ ॥

अन्यक उवाच ।
कथं विभो वैरिभलं प्रविश्य
ज्यनेन देहेन करोमि युद्धम् ।
स्नाय्वस्थिशेषं कुरु मांसापुष्टं
करेण पुण्येन च मां स्पृशाद्य ॥ २० ॥

सनत्कुमार उवाच ।
श्रुत्वा वयस्तस्य स पद्मयोनिः
करेण संस्पृश्य च तच्छरीरम् ।
गतः सुरेन्द्रैः सङ्घितः स्वधाम
सम्पूज्यमानो मुनिसिद्धसङ्घैः ॥ २१ ॥

संस्पृष्टमात्रः स य दैत्यराजः
सम्पूण्ड्रिडो बलवान् बभूव ।
सञ्जातनेत्रः सुभगो बभूव
दृष्टः स्वमेवं नगरं विवेश ॥ २२ ॥

उत्सृज्य राज्यं सकलं य तस्मै
प्रह्लादमुप्यास्त्वथ दानवेन्द्राः ।
तमागतं लब्धवरं य मत्वा
भृत्या बभूवुर्वशगास्तु तस्य ॥ २३ ॥

ततोऽन्धकः स्वर्गमगाद्विजितुं
सेनाभियुक्तः सडभृत्यवर्गः ।
विजित्य देवान् प्रथमे समस्तान्
करप्रदं वज्रधरं यकार ॥ २४ ॥

नागा-सुपर्णा-नवरराक्षसांश्च
गन्धर्वयक्षानपि मानुषांस्तु ।
गिरीन्द्रवृक्षा-समरेषु सर्वा-
श्चतुष्पदः सिंहमुष्मान्विजिग्ये ॥ २५ ॥

त्रैलोक्यमेतद्धि यराचरं वै
वशं यकारात्मनि सन्नियोज्य ।
ततोऽनुकूलानि सुदर्शनानि
नारीसडस्त्राणि बद्धुनि गत्वा ॥ २६ ॥

रसातले शैव तथा धरायां
त्रिविष्टपे याः प्रमदाः सुत्रुपाः ।
ताभिर्युतोऽन्येषु स पर्वतेषु
रराम रम्येषु नदीतटेषु ॥ २७ ॥

डीडायमानः स तु मध्यवर्ती
तासां प्रदर्षाद्यथ दानवेन्द्रः ।
तत्पीतशिष्टानि पिबन्प्रवृत्तौ
दिव्यानि पेयानि सुमानुषाणि ॥ २८ ॥

अन्यानि दिव्यानि तु यद्रसानि
कूलानि पुष्पाणि सुगन्धवन्ति ।

सम्प्राप्य यानानि सुवालनानि
मयेन सृष्टानि गृहोत्तमानि ॥ २९ ॥

पुष्पार्धधूपान्नविलेपनैश्च
सुशोभितान्यद्भुतदर्शनैश्च ।
सङ्कीडमानस्य गतानि तस्य
वर्षायुतानील तथाचकस्य ॥ ३० ॥

जानाति किञ्चिन्न शुभं पश्य
यदात्मनः सौभ्यकरं भवेद्धि ।
सदान्चको दैत्यवरः स भूढो
मदान्चभुद्धिः कृतदुष्टसङ्गः ॥ ३१ ॥

ततः प्रमत्तस्तु सुतान्प्रधानान्
कुतर्कवाटैरभिभूय सर्वान् ।
यथार दैत्यैःसहितो मडात्मा
विनाशयन्वैदिकसर्वधर्मान् ॥ ३२ ॥

वेदान्द्रिजान् वित्तमदाभिभूतो
न मन्यते स्माप्यमरागुहृश्च ।
रेमे तथा दैवगतो उतायुः
स्वैरैरलोभिर्गमयन्वयश्च ॥ ३३ ॥

ततः कदाचिद्गतवान्ससैन्यो
बहुप्रयाता पृथिवीतलेऽस्मिन् ।
अनेकसङ्ख्या अपि वर्षकोटयः
प्रदर्षितो मन्दरपर्वतं तु ॥ ३४ ॥

स्वर्णोपमां तत्र निरीक्ष्य शोभां
बभ्राम सैन्यैः सल मानमत्तः ।
कीडार्थमासाद्य य तं गिरीन्द्रं
मतिं स वासाय चकार मोहात् ॥ ३५ ॥

शुभं दृढं तत्र पुरं स कृत्वा
मुदा स्थितो दैत्यपतिः प्रभावात् ।
निवेशयामास पुनः क्रमेण
अत्यद्भुतं मन्दरशैलसानौ ॥ ३६ ॥

दुर्योधनो वैधसलस्तिसंज्ञौ
तन्मन्त्रिणौ दानवसत्तमस्य ।
ते वै कदाचिद्भिरिसुस्थले ङि
नारीं सुतृपां ददृशुस्त्रयोऽपि ॥ ३७ ॥

ते शीघ्रगा दैत्यवरास्तु ङर्षाद्
द्रुतं मडादैत्यपतिं समेत्य ।
उच्युर्यथादृष्टमतीव प्रीत्या
तथान्धकं वीरवरं ङि सर्वे ॥ ३८ ॥

मन्त्रिण उच्युः ।
गुढान्तरे ध्याननिमीलिताक्षो
दैत्येन्द्र कश्चिन्मुनिरत्र दृष्टः ।
तृपान्वितश्चन्द्रकलार्द्ययूः
कटिस्थले भङ्गुगजेन्द्रकृत्तिः ॥ ३९ ॥

नागेन्द्रभोगावृतसर्वगात्रः
कपालमालाभरणो जटालः ।
स शूललस्तः शरतूणधारी
मडाधनुष्मान्विवृताक्षसूत्रः ॥ ४० ॥

भङ्गी त्रिशूली लकुटी कपर्दी
यतुर्भुजो गौरतराङ्गतिर्ङि ।
भस्मानुलिप्तो विलसत्सुतेजः
तपस्विवर्योऽद्भुतसर्ववेषः ॥ ४१ ॥

तस्याविदूरे पुरुषश्च दृष्टः
स वानरो घोरमुष्मःकरालः ।
सर्वायुधो वृक्षकरश्च रक्षन्
स्थितो जरद्रोवृषभश्च शुक्लः ॥ ४२ ॥

तस्योपविष्टस्य तपस्विनोऽपि
सुयारुतृपा तरुणी मनोज्ञा ।
नारी शुभा पार्श्वगता ङि तस्य
दृष्टा य काचिद्भुवि रत्नभूता ॥ ४३ ॥

प्रवालमुक्तामणिभेभरत्-
वस्त्रावृता माव्यशुभोपगूढा ।
सा येन दृष्टा स य दृष्टिमान्स्याद्
दृष्टेन चान्येन किमत्र कार्यम् ॥ ४४ ॥

मान्या मडेशस्य य दिव्यनारी
भार्या मुनेः पुण्यवतः प्रिया सा ।
योग्या ङि द्रष्टुं भवतश्च सम्य-
गानाथ्य दैत्येन्द्र सुरत्नभोक्तुः ॥ ४५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
श्रुत्वेति तेषां वचनानि तानि
कामातुरो घूर्णितसर्वगात्रः ।
विसर्जयामास मुनेः सकाशं
दुर्योधनादीन्सडसा स दैत्यः ॥ ४६ ॥

आसाध ते तं मुनिमप्रमेयं
भृङ्गप्रतं मन्त्रिवरा ङि तस्य ।
सुराजनीतिप्रवणा मुनीश
प्रणाम्य तं दैत्यनिदेशमाहुः ॥ ४७ ॥

मन्त्रिण उच्युः ।
ङिरण्यनेत्रस्य सुतो मडात्मा
दैत्याधिराजोऽन्धकनाभधेयः ।
त्रैलोक्यनाथो भवदृष्टिदेशा-
दिङोपविष्टोऽथ विडारशाली ॥ ४८ ॥

तन्मन्त्रिणो वै वयमङ्गवीरा-
स्तवोपकण्ठं य समागताः स्म ।
तत्प्रेषितास्त्वां यदुवाच तद्वै
शृणुष्व सन्तमनास्तपस्विन् ॥ ४९ ॥

त्वं कस्य पुत्रोऽसि किमर्थमत्र
सुभोपविष्टो मुनिवर्यं धीमन् ।
कस्येयमीदृक्तरुणी सुउपा
देषा शुभा दैत्यपतेर्मुनीन्द्र ॥ ५० ॥

कवेदं शरीरं तव भस्मद्विग्धं
 कपालमालाभरणं विरूपम् ।
 तूष्णीरसत्कार्मुकबाणभङ्ग-
 भुशुण्डिशूलाशनितोमराणि ॥ ५१ ॥

कव जाह्नवी पुण्यतमा जटाग्रे
 क्वायं शशी वा कुलापास्थिभाण्डम् ।
 विषानलो दीर्घमुष्णः कव सर्पः
 कव सङ्गमः पीनपयोधरायाः ॥ ५२ ॥

जरद्रवारोडणमप्रशस्तं
 क्षमावतस्तस्य न दर्शनं य ।
 सन्ध्याप्राणामः क्वचिदेष धर्मः
 क्व भोजनं लोकविरुद्धमेतत् ॥ ५३ ॥

प्रयच्छ नारीं मम सान्त्वपूर्वं
 स्त्रिया तपः किं कुरुषे विमूढ ।
 अयुक्तमेतत्त्वयि नानुत्तुपं
 यस्मादलं रत्नपतिस्त्रिलोके ॥ ५४ ॥

विमुञ्च शस्त्राणि मयाद्य योक्तः
 कुरुष्व पश्चात्तप एव शुद्धम् ।
 उल्लङ्घ्य मच्छासनमप्रधृष्यं
 विमोक्ष्यसे सर्वमिदं शरीरम् ॥ ५५ ॥

मत्वान्धकं दृष्टमतिप्रधानो
 महेश्वरो लौकिकभावशीलः ।
 प्रोवाच दैत्यं स्मितपूर्वमेव-
 माकर्ण्य सर्वं त्वय दूतवाक्यम् ॥ ५६ ॥

शिव उवाच ।
 यद्यस्मि रुद्रस्तव किं मया स्यात्
 किमर्थमेवं वदसीति मिथ्या ।
 शृणु प्रभावं मम दैत्यनाथ
 न्याय्यं न वक्तुं वयनं त्वयैवम् ॥ ५७ ॥

नालं क्वचित्स्वं पितरं स्मरामि

गुडान्तरे घोरमनन्ययीर्णम् ।
 ऐतद् प्रतं पाशुपतं यरामि
 न मातरं त्वज्ञातमो विरुपः ॥ ५८ ॥

अमूलमेतन्मयि तु प्रसिद्धं
 सुदुस्त्यजं सर्वमिदं ममास्ति ।
 भार्या ममेयं तरुणी सुरुपा
 सर्वसडा सर्वगतस्य सिद्धिः ॥ ५९ ॥

ऐतर्हि यद्यद्भुषितं तवास्ति
 गृडाश तद्वै भवु राक्षस त्वम् ।
 ऐतावदुक्त्वा विरराम शम्भुः
 तपस्विवेषः पुरतस्तु तेषाम् ॥ ६० ॥

सनत्कुमार उवाच ।
 गम्भीरमेतद्भयं निशम्य
 ते दानवास्तं प्रणिपत्य भूर्ध्ना ।
 जग्मुस्ततो दैत्यवरस्य सूनुं
 त्रैलोक्यनाशाय कृतप्रतिज्ञाम् ॥ ६१ ॥

अभाषिरे दैत्यपतिं प्रमत्तं
 प्रणम्य राजानमदीनसत्त्वाः ।
 ते तत्र सर्वे जयशब्दपूर्वं
 रुद्रेण यत्तस्मिन्तपूर्वमुक्तम् ॥ ६२ ॥

मन्त्रिण उचुः
 निशाचरश्चञ्चलशौर्यधैर्यः
 क्व दानवः कृपाशः सत्त्वहीनः ।
 क्रूरः कृतघ्नश्च सदैव पापी
 क्व दानवः सूर्यसुताद्धिमेति ॥ ६३ ॥

राजस्त्वमुक्तोऽपिलदैत्यनाश-
 स्तपस्विना तन्मुनिना विडस्य ।
 मत्वा स्वबुद्ध्या तृणवत्त्रिलोकं
 मडौजसा वीरवरेण नूनम् ॥ ६४ ॥

क्वाळं च शस्त्राणि च दारुणानि

मृत्योश्च सन्नासकरं क्व युद्धम् ।
 क्व वीरको वानरवङ्गत्रतुल्यो
 निशाचरो जरसा जर्जरः ॥ ६५ ॥

क्वायं स्वरूपः क्व य मन्दभाग्यो
 भलं त्वदीयं क्व य वीरुधो वा ।
 शक्तोऽपि येत्वं प्रयतस्व युद्धं
 कर्तुं तदा ज्येष्ठि कुरुष्व किञ्चित् ॥ ६६ ॥

वज्रशनेस्तुल्यमिडास्ति शस्त्रं
 भवाद्दृशां नाशकरं य धीरम् ।
 क्व ते शरीरं मृदुपद्मत्रतुल्यं
 विचार्य यैवं कुरु रोचते यत् ॥ ६७ ॥

एत्येवमादीनि वयांसि भद्रं
 तपस्विनोक्तानि य दानवेश ।
 युक्तं न ते तेन सडात्र युद्धं
 त्वामाह राजस्मयमान एव ॥ ६८ ॥

विवस्तुशून्यैर्बहुभिः प्रलापै-
 रस्माभिरुक्तैर्यदि बुध्यसे त्वम् ।
 तपोभियुक्तेन तपस्विना वै
 स्मर्तांसि पश्चान्मुनिवाक्यमेतत् ॥ ६९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
 ततः स तेषां वचनं निशम्य
 जज्वाल रोषेण स मन्दबुद्धिः ।
 आज्यावसिक्तस्त्विव कृष्णवर्त्मा
 सत्यं छितं तत्कुटिलं सुतीक्ष्णम् ॥ ७० ॥

गृहीतभङ्गो वरदानमत्तः
 प्रयत्नवातानुकृतिं य कुर्वन् ।
 गन्तुं य तत्र स्मरन्नाणविद्धः
 समुद्यतोऽभूद्विपरीतदैवः ॥ ७१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाऽः अन्धकगणपत्यपदवाभोपाख्याने दूतसंवादे
 नाम यत्तुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.प.४४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभास्त्रे

२.५.४५. पञ्चत्वारिंशोऽध्यायः । युद्धप्रारम्भदूतसंवादेवार्जुनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

गतस्ततो भक्तगणैन्द्रगामी

पीत्वा सुरां घूर्णितलोचनश्च ।

महानुभावो बहुसैन्ययुक्तः

प्रयासवीरो वरवीरयायी ॥ १ ॥

दृष्ट्वा दैत्यः स्मरन्नाणविद्धो

गुडां ततो वीरकरुद्धमार्गाम् ।

स्निग्धं यथा वीक्ष्य पतङ्गसंज्ञाः

दशाप्रदीपं च कृमिर्लुपित्य ॥ २ ॥

तथा प्रदृश्याशु पुनः पुनश्च

सम्पीड्यमानोऽपि स वीरकेण ।

अभूव कामाग्निसुदग्धदेहोऽ

न्धको महादैत्यपतिः स भूढः ॥ ३ ॥

पाषाणवृक्षाशनितोयवत्ति-

भुजङ्गशस्त्रास्त्रबिम्बिकाभिः ।

सम्पीडितोऽसौ न पुनः प्रपीड्यः

पृथश्च कस्त्वं समुपागतोऽसि ॥ ४ ॥

निशम्य तद् गां स्वमतं स तस्मै

यकार युद्धं स तु वीरकेण ।

मुदूर्तमाश्चर्यवदप्रमेयं

सङ्घ्ये जितो वीरतरेण दैत्यः ॥ ५ ॥

ततस्तु सङ्ग्रामशिरो विहाय

क्षुत्क्षामकण्ठस्तृषितो गतोऽभूत् ।

यूर्णाकृते भङ्गवरे च भिन्ने
पलायमानो गतविस्मयः सः ॥ ६ ॥

यङ्कुस्तदाजिं सल वीरकेण
प्रह्लादमुष्या दितिजप्रधानाः ।
लज्जङ्कुशाङ्कुष्टयियो बभूवुः
सुदारुणाः शस्त्रशतैरनेकैः ॥ ७ ॥

विरोचनस्तत्र यकार युद्धं
बलिश्च बाणश्च सलस्रभाडुः ।
भजिः कुजम्भस्त्वथ शम्भरश्च
वृत्राद्यश्चाप्यथ वीर्यवन्तः ॥ ८ ॥

ते युद्ध्यमाना विजिताः समन्ताद्
द्विधाकृता वै गणवीरकेण ।
शेषे लतानां बलुदानवाना-
मुक्तं जयत्येव हि सिद्धसद्दैः ॥ ९ ॥

भेरुण्डजनाभिनयप्रवृत्ते
भेदोवसामांससुपुयमध्ये ।
कृत्यादसङ्घातसमाकुले तु
भयङ्करे शोणितकर्दमे तु ॥ १० ॥

भग्नैस्तु दैत्यैर्भगवान् पिनाडी
व्रतं मलापाशुपतं सुघोरम् ।
प्रिये मया यत्कृतपूर्वमासी-
द्दाक्षायर्णी प्राड सुसान्त्वयित्वा ॥ ११ ॥

शिव उवाच ।
तस्माद्भूलं यन्मम तत्प्राणं
मर्त्यैरमर्त्यस्य यतः प्रपातः ।
पुण्यक्षयाडी ग्रह एव जातो
दिवानिशं देवि तव प्रसङ्गात् ॥ १२ ॥

उत्पाद्य दित्यं परमाद्भुतं तु
पुनर्वरं घोरतरं च गत्वा ।
तस्माद् व्रतं घोरतरं यरामि

सुनिर्भया सुन्दरि वै विशोका ॥ १३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

येतावदुक्त्वा वयनं महात्मा

उत्पाद्य घोषं शनकैश्चकार ।

स तत्र गत्वा व्रतमुग्रदीप्तो

गतो वनं पुण्यतमं सुधीरम् ॥ १४ ॥

यर्तुं छि शक्यं तु सुरासुरैर्य-

न्न तादृशं वर्षसहस्रमात्रम् ।

सा पार्वती मन्दरपर्वतस्था

प्रतीक्ष्यमाणाऽऽगमनं भवस्य ॥ १५ ॥

पतिव्रता शीलगुणोपपन्ना

अेकाकिनी नित्यमथो विभीता ।

गुहान्तरे द्युभपरा भभूव

संरक्षिता सा सुतवीरकेण ॥ १६ ॥

ततः स दैत्यो वरदानमत्तः

तैर्योधमुष्यैः संहितो गुडां ताम् ।

विभिन्नघैर्यः पुनराजगाम

शिलीमुष्मैरसमुद्भवैश्च ॥ १७ ॥

अत्यद्भुतं तत्र यकार युद्धं

छित्वा तदा भोजनपाननिद्राः ।

रात्रिं दिवं पञ्चशतानि पञ्च

कुब्जः ससैन्यैः सह वीरकेण ॥ १८ ॥

भङ्गैः सकुन्तैः सह भिन्दिपालैः

गदाभुशुङ्गीभिरथो प्रकाण्डैः ।

शिलीमुष्मैरर्द्धशशीभिरुग्रै-

र्वितस्तिभिः कूर्ममुष्मैर्ज्वलद्भिः ॥ १९ ॥

नारायमुष्यैर्निशितैश्च शूलैः

परश्वघैस्तोमरमुद्गरैश्च ।

भङ्गैर्गुडैः पर्वतपाटपैश्च

दिव्यै रथास्त्रैरपि दैत्यसङ्घैः ॥ २० ॥

नदीधितिर्भिन्नतनुः पपात
 द्वारं गुडायाः पिडितं समस्तम् ।
 तैरायुधैर्द्वैत्यभुजप्रयुक्तै-
 र्गुडामुष्णे मूर्छितं अवे पश्चात् ॥ २१ ॥

आच्छादितं वीरकमस्त्रजालै-
 र्द्वैत्यैश्च सर्वैस्तु मुहूर्तमात्रम् ।
 अपावृतं कर्तुमशक्यमासी-
 त्त्रिरीक्ष्य देवी दितिजान् सुधोरान् ॥ २२ ॥

भयेन सस्मार पितामहं तु
 देवी सप्तीभिः सञ्छिता य विष्णुम् ।
 सैन्यं य मद्भीरवरस्य सर्वं
 सस्मारयामास गुडान्तरस्था ॥ २३ ॥

ब्रह्मा तथा संस्मृतमात्रं अवे
 स्त्रीरूपधारी भगवांश्च विष्णुः ।
 धन्द्रेश्च सर्वैः सड सैन्यकैश्च
 स्त्रीरूपमास्थाय समागतास्ते ॥ २४ ॥

भूत्वा स्त्रियस्ते विविशुस्तदानीं
 मुनीन्द्रसङ्घाश्च मडानुभावाः ।
 सिद्धाश्च नागास्त्वथ गुड्यकाश्च
 गुडान्तरं पर्वतराजपुत्र्याः ॥ २५ ॥

यस्मात्सुराज्यासनसंस्थिताना-
 मन्तःपुरे सङ्गमनं विरुद्धम् ।
 ततः सडस्त्राणि नितम्बिनीना-
 मनन्तसङ्घ्यान्यपि दर्शयन्त्यः ॥ २६ ॥

रुपाणि दिव्यानि मडाद्भुतानि
 गौर्यै गुडायां तु सवीरकार्यैः ।
 स्त्रियः प्रहृष्टा गिरिराजकन्या
 गुडान्तरं पर्वतराजपुत्र्याः ॥ २७ ॥

स्त्रीभिःसडस्रैश्च शतैरनेकै-

नेदुश्च कल्पान्तरमेघघोषाः ।
 भेर्यश्च सङ्ग्रामजयप्रदास्तु
 धाताःसुशङ्भाः सुनितम्बिनीभिः ॥ २८ ॥

मूर्छां विडायाम्भुत यएऽवीर्यः
 स वीरको वै पुरतः स्थितस्तु ।
 प्रगृह्य शस्त्राणि मडारथानां
 तैरेव शस्त्रैर्दितिजान् जघान ॥ २९ ॥

ब्राह्मी ततो दएऽकरा विरुद्धा
 गौरी तदा ङोघपरीतयेताः ।
 नारायणी शङ्भगदासुयङ्क-
 धनुर्द्धरा पूरितबाहुदएऽ ॥ ३० ॥

विनिर्यथौ लाङ्गलदएऽडस्ता
 व्योमालका काञ्चनतुल्यवर्णा ।
 धारासडस्त्राकुलमुग्रवेगं
 भैडौजसी वज्रकरा तदानीम् ॥ ३१ ॥

सडस्त्रनेत्रा युधि सुस्थिरा य
 सुदुर्जया दैत्यशतैरधृष्या ।
 वैश्वानरी शक्तिरसौम्यवङ्ग्रा
 याम्या य दएऽोघतपाणिरुग्रा ॥ ३२ ॥

सुतीक्ष्णाम्ङ्गोघतपाणिरुपा
 समायथौ नैरृतिघोरथापा ।
 तोयालिका वारणपाशडस्ता
 विनिर्गता युद्धमभीप्समाना ॥ ३३ ॥

प्रयएऽवातप्रभवया य देवी
 क्षुधावपुस्त्वङ्कुशपाणिरैव ।
 कल्पान्तवह्निप्रतिमां गदां य
 पाणौ गृहीत्वा धनदोद्भवया य ॥ ३४ ॥

यक्षेश्वरी तीक्ष्णामुभा विरुपा
 नभायुधा नागभयङ्करी य ।
 अेतास्तथान्याः शतशो छि दैव्यः

सुनिर्गताः सङ्कुलयुद्धभूमिम् ॥ ३५ ॥

दृष्ट्वा य तत्सैन्यमनन्तपारं
विवर्णवर्णाश्च सुविस्मिताश्च ।
समाकुलाः सञ्चकिता भयाद्भै
देव्यो बभूवुर्दृष्टिं दीनसत्त्वाः ॥ ३६ ॥

यङ्कुः समाधाय मनः समस्ताः
ता देववध्वो विधिशक्तिमुभ्याः ।
सुसम्मत्त्वेन गिरीशपुत्र्याः
सेनापतिर्वीरसुधोरवीर्यः ॥ ३७ ॥

यङ्कुर्महायुद्धमभूतपूर्वं
निधाय बुद्धौ दितिजाः प्रधानाः ।
निवर्तनं मृत्युमथात्मनश्च
नारीभिरन्ये वरदानसत्त्वाः ॥ ३८ ॥

अत्यद्भुतं तत्र यकार युद्धं
गौरी तदानीं सङ्किता सप्तीभिः ।
कृत्वा रणे याद्भुतबुद्धिशौण्डं
सेनापतिं वीरकधोरवीर्यम् ॥ ३९ ॥

डिरण्यनेत्रात्मज श्वेव भूप-
श्चक्रे महाव्यूहमरं सुकर्मा ।
सम्भाव्य विष्णुं य निरीक्ष्य याम्यां
सुदारुणं तद्भिलनामधेयम् ॥ ४० ॥

मुषं करावं विधिसेवयाऽस्य
तस्मिन् कृते भगवानाजगाम ।
कल्पान्तघोरार्कसङ्घस्रकान्ति-
कीर्णञ्च वै कुपितः कृत्तिवासाः ॥ ४१ ॥

गते ततो वर्षसङ्घस्रमात्रे
तमागतं प्रेक्ष्य मलेश्वरं य ।
यङ्कुर्महायुद्धमतीवमात्रं
नार्यः प्रलृष्टाः सङ्घ वीरकेण ॥ ४२ ॥

प्रणम्य गौरी गिरिशं य मूर्धा
सन्दर्शयन् भर्तुरतीव शौर्यमम् ।
गौरी प्रयुद्धं य यकार लृष्टा
उरस्ततः पर्वतराजपुत्रीम् ॥ ४३ ॥

कण्ठे गृहीत्वा तु गुडां प्रविष्टो
रमासलस्राणि विसर्जितानि ।
गौरी य सम्मानशतैः प्रपूज्य
गुडामुष्णे वीरकमेव स्थापयन् ॥ ४४ ॥

ततो न गौरीं गिरिशं य दृष्ट्वा-
सुरेश्वरो नीतिवियक्षणो हि ।
द्रुतं स्वदूतं विधसाप्यमेव
स प्रेषयामास शिवोपकण्ठम् ॥ ४५ ॥

तैस्तैः प्रहाराैरपि जर्जराङ्ग-
स्तस्मिन् रणे देवगणेशितैर्यः ।
जगाद वाक्यं तु सगर्वमुग्रं
प्रविश्य शम्भुं प्रणिपत्य मूर्ध्ना ॥ ४६ ॥

दूत उवाच ।
सम्प्रेषितोऽहं विविशे गुडां तु
ल्येषोऽन्धकस्त्वां समुवाच वाक्यम् ।
नार्या न कार्यं तव किञ्चिदस्ति-
विमुञ्च्य नारी तरुणीं सुहृताम् ॥ ४७ ॥

प्रायो भवांस्तापसस्तज्जुषस्व
क्षान्तं मया यत्कमनीयमन्तः ।
मुनिर्विरोधव्यं धृतिं प्रयिन्य
न त्वं मुनिस्तापस किं तु शत्रुः ॥ ४८ ॥

अतीव दैत्येषु महाविरोधी
युध्यस्व वेगेन मया प्रमथ्य ।
नयामि पातालतलानुत्तुपं
यमक्षयं तापस धूर्तं हि त्वाम् ॥ ४९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेतद्भयो दूतमुष्मन्निशम्य
 कपालमाली तमुवाय कोपात् ।
 ज्वलन्विषादेन महांस्त्रिनेत्रः
 सतां गतिर्दृष्टमदप्रडर्ता ॥ ५० ॥

शिव उवाच ।
 व्यक्तं वयस्ते तदतीव योगं
 प्रोक्तं छि तत्त्वं त्वरितं प्रयाछि ।
 कुरुष्व युद्धं छि मया प्रसज्य
 यद्वि प्रशक्तोऽसि बलेन छि त्वम् ॥ ५१ ॥

यः स्थादशक्तो भुवि तस्य कोऽर्थो
 दारैर्धनैर्वा सुमनोऽरैश्च ।
 आयान्तु दैत्याश्च बलेन मत्ता
 विचार्यमेवं तु कृतं भयैतत् ॥ ५२ ॥

शरीरयात्रापि कुतस्त्वशक्तेः
 कुर्वन्तु यद्यद्विहितं तु तेषाम् ।
 ममापि यद्यत्करणीयमस्ति
 तत्तत्करिष्यामि न संशयोऽत्र ॥ ५३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
 अेतद्भयस्तद्विधसोऽपि तस्मा-
 न्छ्रुत्वा उरान्निर्गत एव लृष्टः ।
 प्रागात्ततो गर्जितलुङ्गतानि
 कुर्वन्ततो दैत्यपतेः सकाशम् ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाऽऽः युद्धप्रारम्भदूतसंवादेवर्णनं नाम
 पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.५.४५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाऽऽः

२.५.४६. षट्यत्वारिंशोऽध्यायः । अन्धकवधोपाख्याने अन्धकयुद्धवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

तस्येङ्गितज्ञश्च स दैत्यराजो
गदां गृहीत्वा त्वरितः ससैन्यः ।
कृत्वाथ साऽत्रे गिलनामधेयं
सुदारुणं देववरैरभेद्यम् ॥ १ ॥

गुडामुष्पं प्राप्य मधेश्वरस्य
भिभेद शस्त्रैरशान्निप्रकाशैः ।
अन्ये ततो वीरकमेव शस्त्रै-
रवाकिरन् शैलसुतां तथाच्ये ॥ २ ॥

द्वारं हि केचिद्रुचिरं बभञ्जुः
पुष्पाणि पत्राणि विनाशयेयुः ।
कृत्वानि मूलानि जलं च लृध-
मुद्यानमार्गानपि भाऽयेयुः ॥ ३ ॥

विलोऽयेयुर्मुद्विताश्च केचि-
च्छृङ्गाणि शैलस्य च तानुमन्ति ।
ततो हरः सस्मृतवान् स्वसैन्यं
समाह्वयन् कुपितः शूलपाणिः ॥ ४ ॥

भूतानि यान्यानि सुदारुणानि
देवान्ससैन्यान्सह विषण्णमुष्यान् ।
आलूतमात्रानुगाणाःससैन्या
रथैर्गजैर्वाजिवृषैश्च गोभिः ॥ ५ ॥

उष्ट्रैः परैः पक्षिवरैश्च सिंहेः
ते सर्वदेवाः सहभूतसङ्घैः ।
व्याघ्रैर्भृगैः सूकरसारसैश्च
समीनमत्स्यैः शिशुमारमुष्यैः ॥ ६ ॥

अन्यैश्च नाना विधज्जवसङ्घै-
र्विशोर्णदंशैः स्फुटितैः श्मशानैः ।
भुजङ्गमैः प्रेतशतैः पिशाचै-
र्दिव्यैर्विमानैः कमलाकरैश्च ॥ ७ ॥

नदीनदैः पर्वतवाहनैश्च

समागताः प्राञ्जलयः प्राणभ्य ।

उपर्यङ्गं तस्थुरदीनसत्त्वाः

सेनापतिं वीरकमेव कृत्वा ॥ ८ ॥

विसर्जयामास रणाय देवान्

विश्रान्तवाडानथ तत्पिनाकी ।

युद्धे स्थिरं लब्धजयं प्रधानं

सम्प्रेषितास्ते तु भलेश्चरेण ॥ ९ ॥

युङ्गुर्युगान्तप्रतिभं य युद्धं

मर्यादहीनं सगिलेन सर्वे ।

दैत्येन्द्रसैन्येन सदैव धोरं

कोधान्निगीर्णास्त्रिदशास्तु सङ्घ्ये ॥ १० ॥

तस्मिन्क्षणे युध्यमानाश्च सर्वे

ब्रह्मेन्द्रविष्वर्कशशाङ्गमुष्याः ।

आसन्निगीर्णा विधसेन तेन

सैन्ये निगीर्णोऽस्ति तु वीरको छि ॥ ११ ॥

विडाय सङ्ग्रामशिरोगुडां तां

प्रविश्य शर्वं प्रणिपत्य भूर्ध्ना ।

प्रोवाच दुःखाम्बितः स्मरारिं

सुवीरको वाग्मिवरोऽथ वृत्तम् ॥ १२ ॥

निगीर्णं ते सैन्यं विधसदितिजेनाथ भगव-

न्निगीर्णोऽसौ विष्वक्स्त्रिभुवनगुरुर्दैत्यदलनः ।

निगीर्णो यन्द्राको द्रुडिणमघवानौ य वरदौ

निगीर्णास्ते सर्वे यमवरुणवाताश्च धनदः ॥ १३ ॥

स्थितोऽस्म्येकः प्रह्वः किमिड करणीयं भवतु मे

अज्ञेयो दैत्येन्द्रः प्रमुदितमना दैत्यसहितः ॥ १४ ॥

अज्ञेयं त्वां प्राप्तः प्रतिभयमना मारुतगतिः

स्वयं विष्वर्गुर्देवः कनककशिपुं कश्यपसुतम् ।

नभैस्तीक्ष्णैर्भक्त्या तदपि भगवान् शिष्टवशगः

प्रवृत्तस्त्रैलोक्यं विधमतु मलं व्यातवदनः ॥ १५ ॥

वसिष्ठाद्यैः शमो भुवनपतिभिः सभमुनिभिः
तथाभूते भूयस्त्वमिति सुचिरं दैत्यसंछितः ॥ १६ ॥

ततस्तेनोक्तास्ते प्राणयवयनैरात्मनि छितैः
कदास्माद्धै घोराद्भवति मम भोक्षो मुनिवराः ।
यतः कुद्दैरुक्तो विधसडरणाद्युद्धसमये
ततो घोरैर्बाणैर्विदलितमुणे मुष्टिभिरलम् ॥ १७ ॥

अदर्याभ्यारण्ये ननु उरिगृहे पुण्यवसतौ
निसंस्तभ्यात्मानं विगतकलुषो यास्यसि परम् ।
ततस्तेषां वाक्यात्प्रतिदिनमसौ दैत्यगिलनः
क्षुधार्तः सङ्ग्रामाद् भ्रमति पुनराभोदमुदितः ॥ १८ ॥

तमश्चेदं घोरे जगद्दुदितयोः सूर्यशशिनो-
र्यथाशुक्लस्तुभ्यं परमरिपुरत्यन्तविकरः ।
उतान्देवैर्देत्यान्पुनरमृतविधास्तुतिपदैः
सवीर्यान्सन्वृष्टान्प्राणशतवियुक्तान्प्रकुरुते ॥ १९ ॥

वरं प्राणास्त्याज्यास्तव मम तु सङ्ग्रामसमये
भवान्साक्षीभूतः क्षणमपि वृतः कार्यकरणो ॥ २० ॥

सनत्कुमार उवाच ।
एतीदं सत्युत्रात्प्रमथपतिराकण्यं कुपित-
श्चिरं ध्यात्वा यडे त्रिभुवनपतिः प्रागनुपमम् ।
प्रगायत्सामाभ्यं दिनकरकराकारवपुषा
प्रडासात्तन्नाम्ना तदनु निहतं तेन य तमः ॥ २१ ॥

प्रकाशोऽस्मिँल्लोके पुनरपि महायुद्धमकरोद्
रणे दैत्यैः सार्द्धं विकृतवदनैर्वीरकमुनिः ।
शिलायूर्णां भुङ्क्त्वा प्रवरमुनिना यस्तु जनितः
स कृत्वा सङ्ग्रामं पुरमपि पुरा यश्च जितवान् ॥ २२ ॥

मडारुद्रः सद्यः स भलु दितिजेनातिगिलितः
ततश्चासौ नन्दी निशितशरशूलासिसंछितः ।
प्रधानो योधानां मुनिवरशतानामपि मडान्

निवासो विधानां शमदममडाधैर्यसहितः ॥ २३ ॥

निरीक्ष्यैवं पश्चाद् वृषभवरमारुह्य भगवान्
 कपर्दी युद्धार्थी विधसदितिजं सम्भुभम्भुः ।
 जपन्टिव्यं मन्त्रं निगलनविधानोद्गिलनकं
 स्थितः सज्जं कृत्वा धनुश्शनिकल्पानपि शरान् ॥ २४ ॥

ततौ निष्कान्तोऽसौ विधसवदनाद्भोरकमुनि-
 र्गृहीत्वा तत्सर्वे स्वभलमतुलं विषणुसहिताः ।
 समुद्गीर्णाः सर्वे कमलजभलारीन्दुद्दिनपाः
 प्रहृष्टं तत्सैन्यं पुनरपि मडायुद्धमकरोत् ॥ २५ ॥

जिते तस्मिन् शुक्रस्तदनु दितिजान्युद्धविडतान्
 यदा विधावीर्यात्पुनरपि सञ्जवान्प्रकुरुते ।
 तदा बद्ध्वाऽऽनीतः पशुशिव गाणैर्भूतपतये
 निगीर्णस्तेनासौ त्रिपुररिपुणा दानवगुरुः ॥ २६ ॥

विनष्टे शुकाभ्ये सुररिपुनिवासस्तदभिलो
 जितो ध्वस्तो भग्नो भृशमपि सुरैश्चापि दलितम् ।
 प्रभूतैर्भूतौघैर्दितिजकुण्डपत्रासरसिकैः
 सरुण्डैर्नृत्यद्भिर्निशितशरशक्त्युद्धतकरैः ॥ २७ ॥

प्रमत्तैर्वेतालैःसुदृढकरतुण्डैरपि भग्नै-
 वृडेर्नानाभेदैः शवकुण्डपपूष्पास्यकवलैः ।
 विकीर्णैः सङ्ग्रामे कनककशिपोर्वशजनक
 श्विरैः युद्धं कृत्वा हरिहरमहेन्द्रैश्च विजितः ॥ २८ ॥

प्रविष्टे पाताले गिरिजलघिरन्नाण्यपि तथा
 ततः सैन्ये क्षीणो दितिजवृषभश्चान्धकवरः ।
 प्रकोपे देवानां कदनदवरो विश्वदलनो
 गदाघातैर्घोरैर्विदलितमदश्चापि हरिणा ॥ २९ ॥

न वै यः सग्रामं त्यजति वरलभ्यः किल यतः
 तदा ताडैर्घोरैस्त्रिदशपतिना पीडिततनुः ।
 ततः शस्त्रास्त्रौघैस्तुरुगिरिजलैश्चाशु विबुधान्
 जिगाथोऽर्थैर्गर्जन्प्रमथपतिमालूय शनकैः ॥ ३० ॥

स्थितो युद्धं कुर्वन् रणपतितशस्त्रैर्बहुविधैः
परिक्षीणैः सर्वैस्तदनु गिरिजारुद्रमतुदत् ।
तथा वृक्षैः सर्पैरशान्निवडैः शस्त्रपटलै-
र्विदुषैर्मायाभिः कपटरचनाशम्बरशतैः ॥ ३१ ॥

विजेतुं शैलेशं कुडकमपरं तत्र कृतवान्
महासत्त्वो वीरस्त्रिपुररिपुतुल्यश्च मतिमान् ।
न वध्यो देवानां वरशतमनोन्मादविवशः
प्रभूतैः शस्त्रास्त्रैः सपदि दितिजे जर्जरतनुः ॥ ३२ ॥

तदीयाद्विष्यन्दात्क्षितितलगतैरन्धकगणै-
रतिव्यामं घोरं विकृतवदनं स्वात्मसदृशम् ।
धधल्त्वान्ताग्निप्रतिमवपुषा भूतपतिना
त्रिशूले नोद्भिन्नस्त्रिपुररिपुणा दारुणतरम् ॥ ३३ ॥

यदा सैन्यात्सैन्यं पशुपतिडतादन्यदभवद्-
ब्रह्मोत्थैरत्युषणैः पिशितनिसृतैर्बिन्दुभिरलम् ।
तदा विषणुर्योगात्प्रमथपतिमाडूय मतिमान्
यकारोग्रं रुपं विकृतवदनं स्त्रैणमजितम् ॥ ३४ ॥

करालं संशुष्कं बहुभुजलताकान्तकुपितो
विनिष्कान्तः कर्णाद्गणेशिरसि शम्भोश्च भगवान् ॥ ३५ ॥

रणस्था सा देवी यरणयुगलालङ्कृतमडी
स्तुता देवैः सर्वैः तदनु भगवान् प्रेरितमतिः ।
क्षुधातां तत्सैन्यं दितिजनिस्तृतं तथ्य रुधिरं
पपौ सात्युषणं तद्गणेशिरसि सूक्तर्ममलम् ॥ ३६ ॥

ततस्त्वेको दैत्यस्तदपि युयुधे शुष्करुधिरः
तलाघातैर्घोरैरशानिसदृशैर्जनुयरणैः ।
नभैर्वज्राकारैर्भुजभुजशिरोभिश्च गिरिशं
स्मरन् क्षात्रं धर्मं स्वकुलविहितं शाश्वतमजम् ॥ ३७ ॥

रणे शान्तः पश्चात्प्रमथपतिना भिन्नदृष्टय-
स्त्रिशूले सम्प्रोतो नभसि विधृतः स्थाणुसदृशः ।
अधःकायः शुष्कस्तपनकिरणैर्ज्वालितनुमान्
जलासारैर्भेदैः पवनसहितैः क्लेदितवपुः ॥ ३८ ॥

વિશીર્ણાસ્તિગ્માંશોસ્તુહિનશકલાકારશકલ-
સ્તથાભૂતઃ પ્રાણાંસ્તદપિ ન જહૌ દૈત્યવૃષભઃ ।
તદા તુષ્ટઃ શમ્ભુઃ પરમકરુણાવારિધિરસૌ
દદૌ તસ્મૈ પ્રીત્યા ગણપતિપદં તેન વિનુતઃ ॥ ૩૯ ॥

તતો યુદ્ધસ્થાન્તે ભુવનપતયઃ સાર્થ રમણૈ-
સ્તવૈર્નાનાભેદૈઃ પ્રમથપતિમભ્યર્ચ્ય વિધિવત્ ।
હરિબ્રહ્માઘાસ્તે પરમનુતિભિઃ તુષ્ટુવુરલં
નતસ્કન્ધાઃ પ્રીતા જય જય ગિરં પ્રોચ્ય સુખિતાઃ ॥ ૪૦ ॥

હરસ્તૈસ્તૈઃ સાર્થ ગિરિવરગુહાયાં પ્રમુદિતો
વિસૃજ્યૈકાનંશાન્ વિવિધબલિના પૂજ્યસુનગાન્ ।
ચકારાણાં ક્રીડાં ગિરિવરસુતાં પ્રાપ્ય મુદિતાં
તથા પુત્રં ઘોરાદ્વિઘસવદનાન્મુક્તમનઘમ્ ॥ ૪૧ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમે યુદ્ધખણ્ડે અન્ધકવધોપાખ્યાને અન્ધકયુદ્ધવાર્ણનં નામ
ષટ્ચત્વારિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૫.૪૬ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમો યુદ્ધખણ્ડે

૨.૫.૪૭. સપ્તચત્વારિંશોઽધ્યાયઃ । અન્ધકયુદ્ધે શુક્રનિગીર્ણનવાર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

તસ્મિન્મહતિ સડગ્રામે દારુણે લોમહર્ષણે ।
શુક્રો દૈત્યપતિર્વિદ્વાન્ ભક્ષિતસ્ત્રિપુરારિણા ॥ ૧ ॥

ઇતિ શ્રુતં સમાસાન્મે તત્પુનર્બૂહિ વિસ્તરાત્ ।
હિં ચકાર મહાયોગી જઠરસ્થઃ પિનાકિનઃ ॥ ૨ ॥

ન દદાહ કથં શમ્ભોઃ શુક્રં તં જઠરાનલઃ ।
કલ્યાન્તદહનઃ કાલો દીપ્તેજાશ્ચ ભાર્ગવઃ ॥ ૩ ॥

વિનિષ્ઠાન્તઃ કથં ધીમાન્ શમ્ભોર્જઠરપચ્ચરાત્ ।

कथमाराधयामास डियत्कालं स भार्गवः ॥ ४ ॥
 कथं च लब्धवान्विधां तां मृत्युशमनीं पराम् ।
 का सा विधा परा तात यथा मृत्युर्हि वार्यते ॥ ५ ॥
 लेभेऽन्धको गाणपत्यं कथं शूलाद्धिनिर्गतः ।
 देवदेवस्य वै शम्भोर्भुनेर्लीलाविहारिणः ॥ ६ ॥
 अेतत्सर्वमशेषेण मलाधीमन् कृपां कुरु ।
 शिवलीलामृतं तात शृण्वतः कथयस्व मे ॥ ७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एति तस्य वयः श्रुत्वा व्यासस्यामिततेजसः ।
 सनत्कुमारः प्रोवाच स्मृत्वा शिवपदाम्भुजम् ॥ ८ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 शृणु व्यास महाबुद्धे शिवलीलामृतं परम् ।
 धन्यस्त्वं शैवभुष्योऽसि ममानन्दकरः स्वतः ॥ ९ ॥
 प्रवर्तमाने समरे शङ्करान्धकयोस्तयोः ।
 अनिर्बेधपविव्यूहगिरिव्यूहाधिनाथयोः ॥ १० ॥
 पुरा जयो बभूवापि दैत्यानां बलशालिनाम् ।
 शिवप्रभावाद्भवत्प्रमथानां मुने जयः ॥ ११ ॥
 तश्श्रुत्वासीद्विषण्णो हि महादैत्योऽन्धकासुरः ।
 कथं स्थान्मे जय एति विचारणपरोऽभवत् ॥ १२ ॥
 अपसृत्य ततो युद्धादन्धकः परबुद्धिमान् ।
 द्रुतमभ्यगमद्भीरु ऐकलः शुक्सन्निधिम् ॥ १३ ॥
 प्रणम्य स्वगुरुं काव्यमवरुड्य रथाश्व्य सः ।
 बभाषेदं विचार्याथ साञ्जलिनीतिवित्तमः ॥ १४ ॥
 अन्येक उवाच ।
 भगवंस्त्वामुपाश्रित्य गुरोर्भावं वलामले ।
 पराजिता भवामो नो सर्वदा जयशालिनः ॥ १५ ॥
 त्वत्प्रभावात्सदा देवान्समस्ताः सानुगान्वयम् ।
 मन्यामले उरोपेन्द्रमुपानपि हि कर्तृणाम् ॥ १६ ॥

અસ્મત્તો બિભ્યતિ સુરાઃ તદા ભવદનુગ્રહાત્ ।
 ગજા ઇવ હરિભ્યશ્ચ તાક્ષર્યેભ્ય ઇવ પત્રગાઃ ॥ ૧૭ ॥
 અનિર્ભેદં પવિવ્યહું વિવિશુદ્ધૈત્યદાનવાઃ ।
 પ્રમથાનીકમખિલં વિધૂય ત્વદનુગ્રહાત્ ॥ ૧૮ ॥
 વયં ત્વચ્છરણા ભૂત્વા સદા ગા ઇવ નિશ્ચલાઃ ।
 સ્થિત્વા ચરામો નિઃશક્રુમાજાવપિ હિ ભાર્ગવ ॥ ૧૯ ॥
 રક્ષરક્ષાભિતો વિપ્ર પ્રવ્રજ્ય શરણાગતાન્ ।
 અસુરાન્ શત્રુભિર્વીરૈરર્દિતાંશ્ચ મૃતાનપિ ॥ ૨૦ ॥
 પ્રથમૈર્ભીમવિકાન્તૈઃ ક્ષાન્તામૃત્યુપ્રમાથિભિઃ ।
 સૂદિતાન્ચતિતાન્પશ્ય હુણ્ડાદીન્મદ્રણાન્વરાન્ ॥ ૨૧ ॥
 યઃ પીત્વા કણ્ઠધૂમં વૈ સહસ્રં શરદાં પુરા ।
 ત્વયા પ્રાપ્તા વરા વિદ્યા તસ્યાઃ કાલોડયમાગતઃ ॥ ૨૨ ॥
 અથ વિદ્યાકુલં તત્તે સર્વે પશ્યન્તુ ભાર્ગવ ।
 પ્રમથા અસુરાન્સર્વાન્ કૃપયા જીવયિષ્યતઃ ॥ ૨૩ ॥
 સનહુમાર ઉવાચ ।
 ઇત્યમન્ચકવાક્યં સ શ્રુત્વા ધીરો હિ ભાર્ગવઃ ।
 તદા વિચારયામાસ દૂયમાનેન ચેતસા ॥ ૨૪ ॥
 હિં કર્તવ્યં મયાદ્યાપિ ક્ષેમં મે સ્યાત્કથં ત્વિતિ ।
 સન્નિપાતવિધિર્જીવઃ સર્વથાનુચિતો મમ ॥ ૨૫ ॥
 વિદ્યૈયં શકુરાત્પ્રાપ્તા તદ્દુણાન્ પ્રતિ યોજયે ।
 તદ્રણે મર્દિતાન્વીરૈઃ પ્રમથૈઃ શકુરાનુગૈઃ ॥ ૨૬ ॥
 શરણાગતધર્મોડય પ્રવરઃ સર્વતો હૃદા ।
 વિચાર્ય શુક્રેણ ધિયા તદ્દ્રાણી સ્વીકૃતા તદા ॥ ૨૭ ॥
 કિન્ચિત્સ્મિતં તદા કૃત્વા સોડબ્રવીદાનવાધિપમ્ ।
 ભાર્ગવઃ શિવપાદાબ્જં સ્મૃત્વા સ્વસ્થેન ચેતસા ॥ ૨૮ ॥
 શુક્ર ઉવાચ ।
 યત્ત્વયા ભાષિતં તાત તત્સર્વં તથ્યમેવ હિ ।
 એતદ્વિદ્યોપાર્જનં હિ દાનવાર્થં કૃતં મયા ॥ ૨૯ ॥

द्युःसहं कण्ठधूमं वै पीत्वा वर्षसहस्रकम् ।
 विधेयमीश्वरात्प्राप्ता भन्धूनां सुभद्रा सदा ॥ ३० ॥
 प्रमथैर्मथितान्यैत्यान् रणोऽहं विधयानया ।
 उत्थापयिष्ये भवानानि शस्यानि जलभुग्यथा ॥ ३१ ॥
 निर्घ्राण्नीरुजः स्वस्थान् सुभवेव पुनरुत्थितान् ।
 मुहुर्तेऽस्मिंश्च द्रष्टासि दैत्यांस्तानुत्थितान्निजान् ॥ ३२ ॥
 सनत्सुमार उवाच ।
 धृत्युक्त्वा सोऽथकं शुक्रो विधामावर्तयत्कविः ।
 अकैकं दैत्यमुद्दिश्य स्मृत्वा विधेशमादरात् ॥ ३३ ॥
 विधावर्तनमात्रेण ते सर्वे दैत्यदानवाः ।
 उत्तस्थुर्युगपद्भीराः सुभा एव धृतायुधाः ॥ ३४ ॥
 सदाभ्यस्ता यथा वेदाः समथे वा यथाम्बुदाः ।
 श्रद्धयार्थास्तथा दत्ता ब्राह्मणोऽभ्यो यथापदि ॥ ३५ ॥
 उज्ज्वितास्तु तान्दृष्ट्वा दुःखार्दींश्च महासुरान् ।
 विनेद्दुरसुराः सर्वे जलपूर्णा एवाम्बुदाः ॥ ३६ ॥
 रणोद्यताः पुनश्चास-गर्जन्तो विकटान् रवान् ।
 प्रमथैः सह निर्भीता महाबलपराङ्मनाः ॥ ३७ ॥
 शुक्लेणोज्ज्वितान्दृष्ट्वा प्रमथा दैत्यदानवान् ।
 विसिष्मिरे ततः सर्वे नन्धाद्या युद्धदुर्मदाः ॥ ३८ ॥
 विज्ञाप्यमेवं कर्मैतद्देवेशे शङ्करेऽभिलम् ।
 विचार्य बुद्धिमन्तश्च ह्येवं तेऽन्योन्यमब्रुवन् ॥ ३९ ॥
 आश्चर्यरूपे प्रमथेश्वराणां
 तस्मिंस्तथा वर्तति युद्धयज्ञे ।
 अमर्षितो सार्गवकर्म दृष्ट्वा
 शिलादपुत्रोऽभ्यगमन्मडेशम् ॥ ४० ॥
 जयेति योऽक्त्वा जयथोनिमुग्र-
 मुवाच नन्दी कनकावदातम् ।
 गणेश्वराणां रणकर्म देव

द्वैश्च सेन्द्रैरपि दृष्टरं यत् ॥ ४१ ॥

तद्भागविषाध कृतं वृथा नः
सञ्ज्वितांस्तान्छि मृतान्विपक्षान् ।
आवर्त्य विधां मृतञ्जवदात्री-
भेडैकमुद्दिश्य सडेलमीश ॥ ४२ ॥

तुङ्गुङ्गुङ्गुङ्गाटिककुम्भजम्भ-
विपाकपाकादिमहासुरेन्द्राः ।
यमालयादध पुनर्निवृत्ता
विद्रावयन्तः प्रमथांश्चरन्ति ॥ ४३ ॥

यदि ङ्यसौ दैत्यवरान्निरस्तान्
सञ्ज्ववयेदत्र पुनः पुनस्तान् ।
जयः कुतो नो भविता मडेश
गणेश्वराणां कुत श्रेव शान्तिः ॥ ४४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
धृत्येवमुक्तः प्रमथेश्वरेण
स नन्दिना वै प्रमथेश्वरेशः ।
उवाच देवः प्रडसंस्तदानीं
तं नन्दिनं सर्वगणेशराजम् ॥ ४५ ॥

शिव उवाच ।
नन्दिन्प्रयाछि त्वरितोऽति मात्रं
द्विजेन्द्रवर्यं दितिनन्दनानाम् ।
मध्यात्समुद्धृत्य तथानयाशु
श्येनो यथा लावकभाण्डजतम् ॥ ४६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
स श्रेवमुक्तो वृषभध्वजेन
ननाद नन्दी वृषसिंहनादः ।
जगाम तूर्णं च विगाड्य सेनां
यत्राभवद्भागववंशदीपः ॥ ४७ ॥

तं रक्ष्यमाणं दितिजैः समस्तैः
पाशासिवृक्षोपलशैलडस्तैः ।

विक्षोभ्य दैत्यान् बलवान् जडार
काव्यं स नन्दी शरभो यथेभम् ॥ ४८ ॥

अस्ताम्बरं विव्युतभूषणं य
विमुक्तकेशं बलिना गृहीतम् ।
विमोचयिष्यन्त एवानुजग्मुः
सुरारयस्सिंहरवांस्त्यजन्तः ॥ ४९ ॥

दम्भोलिशूलासिपरश्वधाना-
मुद्गुण्डयङ्कोपलकम्पनानाम् ।
नन्दीश्वरस्योपरि दानवेन्द्रा
वर्षं ववर्षुर्जलदा एवोग्रम् ॥ ५० ॥

तं भार्गवं प्राप्य गार्गाधिराजो
मुभाग्निना शस्त्रशतानि दग्ध्वा ।
आयात्प्रवृद्धेऽसुरदेवयुद्धे
भवस्य पार्श्वे व्यथितारिपक्षः ॥ ५१ ॥

अयं स शुङ्को भगवन्नितीदं
निवेदयामास भवाय शीघ्रम् ।
जग्राह शुङ्कं स य देवदेवो
यथोपहारं शुचिना प्रदत्तम् ॥ ५२ ॥

न किञ्चिदुक्त्वा स हि भूतगोप्ता
शिक्षेप वङ्गे क्लवत्सवीन्द्रम् ।
डाडारवस्तैरसुरैःसमस्तै-
रुच्यैर्विमुक्तो लडलेति भूरि ॥ ५३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाऽः अन्धकयुद्धे शुङ्कनिगीर्णनवर्णनं नाम
सप्तयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.५.४७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाऽः

२.५.४८. अष्टयत्वारिंशोऽध्यायः । शुक्लनिगीर्णम् ।

व्यास उवाच ।

शुके निगीर्णे रुद्रेण किमकार्षुश्च दानवाः ।

अन्यकेशा महावीरा वद तत्त्वं महामुने ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

काव्ये निगीर्णे गिरिशेश्चरेण

दैत्या जयाशारङ्गिता बभूवुः ।

उस्तैर्विमुक्ता एव वारणेन्द्राः

शक्रङ्गैर्विहीना एव गोवृषाश्च ॥ २ ॥

शिरो विहीना एव देहसङ्घा

द्विजा यथा याध्ययनेन हीनाः ।

निरुधमाः सत्त्वगणा यथा वै

यथोद्यमा भाग्यविवर्जिताश्च ॥ ३ ॥

पत्या विहीनाश्च यथैव योषा

यथा विपक्षाः भलु पक्षिणौघाः ।

आयूषि हीनानि यथैव पुण्यै-

र्भ्रतैर्विहीनानि यथा श्रुतानि ॥ ४ ॥

विना यथा वैभवशक्तिभेदां

भवन्ति हीनाःस्वकृलैः क्षियौघाः ।

यथा विशूराः भलु क्षत्रियाश्च

सत्यं विना धर्मगणो यथैव ॥ ६ ॥

नन्दिना य लुते शुके गिलिते य विषादिना ।

विषादमगमन्तैत्या यतमानरणोत्सवाः ॥ ६ ॥

तान् वीक्ष्य विगतोत्साहानन्धकः प्रत्यभाषत ।

दैत्यांस्तु ङुण्डङुण्डादीन्महाधीरपराक्रमः ॥ ७ ॥

अन्यक उवाच ।

कविं विष्णुं नयता नन्दिना वञ्चिता वयम् ।

तनूर्विना कृताः प्राणाः सर्वेषामधे नो ननु ॥ ८ ॥

धैर्यं वीर्यं गतिः कीर्तिः सत्त्वं तेजः पराक्रमः ।

युगपन्नो हृतं सर्वमेकस्मिन् भार्गवे हृते ॥ ९ ॥

धिगस्मान् कुलपूज्यो यैरेकोऽपि कुलसत्तमः ।

गुरुः सर्वसमर्थश्च त्राता त्रातो न यापदि ॥ १० ॥

तद्युयमविलम्ब्येड युध्यध्वमरिभिः सड ।

वीरैस्तैः प्रमथैर्वीराः स्मृत्वा गुरुपदाभ्युजम् ॥ ११ ॥

गुरोः काव्यस्य सुभदौ स्मृत्वा चरणपङ्क्तौ ।

सूदयिष्याम्यडं सर्वान् प्रमथान् सड नन्दिना ॥ १२ ॥

अधैतान् विवशान् उत्वा सडदेवैः सवासवैः ।

भार्गवं मोययिष्यामि श्रुवं योगीव कर्मतः ॥ १३ ॥

स यापि योगी योगेन यदि नाम स्वयं प्रभुः ।

शरीरात्तस्य निर्गच्छेदस्माकं शेषपालकः ॥ १४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्यन्धकवचः श्रुत्वा दानवा मेघनिस्सवनाः ।

प्रमथान् निर्दयाः प्राडुर्मर्तव्ये कृतनिश्चयाः ॥ १५ ॥

सत्यायुषि न नो जातु शक्ताः स्युः प्रमथा बलात् ।

असत्यायुषि किं गत्वा त्यक्त्वा स्वामिनमाडवे ॥ १६ ॥

ये स्वामिनं विडायातो बहुमानधना जनाः ।

यान्ति ते यान्ति नियतमन्धतामिस्रमालयम् ॥ १७ ॥

अयशस्तमसा ष्यातिं मलिनीकृत्य भूरिशः ।

धडामुत्रापि सुप्पिनो न स्युर्भङ्गा रणान्जिरे ॥ १८ ॥

किं दानैः किं तपोभिश्च किं तीर्थपरिमज्जनैः ।

धरातीर्थे यदि स्नानं पुनर्भवमलापडे ॥ १९ ॥

सम्प्रधार्यति तद्दाड्यं दैत्यास्ते दनुजस्तथा ।

ममन्थुः प्रमथानाञ्चै रणामेरीं निनाध य ॥ २० ॥

तत्र भाषासिवञ्चैधैः कठिनैश्च शिलामयैः ।

भुशुङ्गिण्डिभिन्दिपालैश्च शक्ति बल्लपरश्चधैः ॥ २१ ॥

भट्टाङ्गैः पट्टिशैः शूलैर्लकुटैर्भुसलैरलम् ।

परस्परमभिघ्नन्तः प्रयङ्गुः कदनं मडत् ॥ २२ ॥

कार्मुकाणां विकृष्टानां पततां च पतत्रिणाम् ।
 भिन्दिपालभुशुङ्गीनां क्ष्वेडितानां रवोऽभवत् ॥ २३ ॥
 रणतूर्यनिनादैश्च गजानां भडुभृडितैः ।
 ड्रेषारवैर्लयानांश्च मडास्त्रोलाडलोऽभवत् ॥ २४ ॥
 अतिस्वनैरवापूरि धावाभूम्योर्यदन्तरम् ।
 अमीड्रणां च भीड्रणां मडारोमोद्रमोऽभवत् ॥ २५ ॥
 गजवाजिमडारावस्फुटशब्दग्राडाणि च ।
 भद्रध्वजपताकानि क्षीणप्रडरणानि च ॥ २६ ॥
 रुधिरोद्गारत्रिणाणि व्यश्रुत्स्तिरथानि च ।
 पिपासितानि सैन्यानि भूमूर्च्छुरुभयत्र वै ॥ २७ ॥
 अथ ते प्रमथा वीरा नन्दिप्रभृतयस्तदा ।
 बलेन जघ्नुस्सुरान्सर्वान्प्रापुर्जयं मुने ॥ २८ ॥
 दृष्ट्वा सैन्यं च प्रमथैर्भज्यमानमितस्ततः ।
 दृद्राव रथमास्थाय स्वयमेवान्धको गणान् ॥ २९ ॥
 शरासारप्रयुक्तैस्तैर्वज्रपातैर्नगा एव ।
 प्रमथा नेशिरे यास्त्रैर्निस्तोथा एव तोयदाः ॥ ३० ॥
 यान्तमायान्तमालोड्य दूरस्थं निकटस्थितम् ।
 प्रत्येकं रोमसङ्ख्याभिर्विव्याधेषुभिरन्धकः ॥ ३१ ॥
 दृष्ट्वा सैन्यं भज्यमानमन्धकेन बलीयसा ।
 स्कन्दो विनायको नन्दी सोमनन्धाद्यः परे ॥ ३२ ॥
 प्रमथा प्रबला वीराः शङ्करस्य गणा निजाः ।
 युक्कुधुः समरे यकुर्विचित्रं च मडाबलाः ॥ ३३ ॥
 विनायकेन स्कन्देन नन्दिना सोमनन्दिना ।
 वीरेण नैगमेयेन वैशाभेन बलीयसा ॥ ३४ ॥
 एत्याद्यैस्तु गणैरुग्रैरन्धकोऽप्यन्धकीकृतः ।
 त्रिशूलशक्तिभाणैर्घघारासम्पातपातिभिः ॥ ३५ ॥
 ततः डोलाडलो जातः प्रमथासुरसैन्ययोः ।

तेन शब्देन भडता शुक्रः शम्भूदरे स्थितः ॥ ३६ ॥

छिद्रान्वेषी भ्रमन्सोऽथ विनिडेतो यथानिलः ।

सप्तलोकांसपातावान् रुद्रदेहे व्यलोकयत् ॥ ३७ ॥

भ्रमनारायणेन्द्राणां सादित्याप्सरसां तथा ।

भुवनानि विचित्राणि युद्धं च प्रमथासुरम् ॥ ३८ ॥

स वर्षाणां शतं कुक्षौ भवस्य परितो भ्रमन् ।

न तस्य दृष्टो रन्ध्रं शुक्रे रन्ध्रं फलो यथा ॥ ३९ ॥

शाश्वतेनाथ योगेन शुक्ररूपेण भार्गवः ।

ध्रुवं मन्त्रवरं जम्बा शम्भोर्जठरपञ्चरात् ॥ ४० ॥

निष्क्रान्तो लिङ्गमार्गेण प्रणनाम ततः शिवम् ।

गौर्या गृहीतः पुत्रार्थं तद्विघ्नेश्वरीकृतः ॥ ४१ ॥

अथ काव्यं विनिष्क्रान्तं शुक्रमार्गेण भार्गवम् ।

दृष्ट्वोवाय मधेशानो विडस्य करुणानिधिः ॥ ४२ ॥

मधेश्वर उवाच ।

शुक्रवन्निःसृतो यस्मात्स्विङ्गान्मे भृगुनन्दन ।

कर्मणा तेन शुक्रस्त्वं मम पुत्रोऽसि गम्यताम् ॥ ४३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्येवमुक्तो देवेन शुक्रोऽर्कसदृशद्युतिः ।

प्रणनाम शिवं भूयस्तुष्टाव विडिताञ्जलिः ॥ ४४ ॥

शुक्र उवाच ।

अनन्तपादस्त्वमनन्तमूर्ति-

रनन्तमूर्ध्निन्तकरः शिवश्च ।

अनन्तबाहुः कथमीदृशं त्वां

स्तोष्ये ऽ नृत्यं प्रणिपत्य मूर्ध्ना ॥ ४५ ॥

त्वमष्टमूर्तिस्त्वमनन्तमूर्ति-

स्त्वमिष्टदः सर्वसुरासुराणाम् ।

अनिष्टदृष्टेश्च विमर्दकश्च

स्तोष्ये ऽ नृत्यं कथमीदृशं त्वाम् ॥ ४६ ॥

સનત્કુમાર ઉવાચ ।

ઇતિ સ્તુત્વા શિવં શુક્રઃ પુનર્નત્વા શિવાજ્ઞયા ।

વિવેશ દાનવાનીકં મેઘમાલાં યથા શશી ॥ ૪૭ ॥

નિગીર્ણનમિતિ પ્રોક્તં શકુરેણ ક્વે રણે ।

શૃણુ મન્ત્રં ચ તં જમ્બો યઃ શમ્ભોઃ કવિનોદરે ॥ ૪૮ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમે યુદ્ધખણ્ડે શુકનિગીર્ણનં નામાષ્ટયત્વારિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૫.૪૮ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમો યુદ્ધખણ્ડે

૨.૫.૪૯. એકોનપચ્ચાશત્તમોઽધ્યાયઃ । અન્ધકગણ જીવિતપ્રાપ્તિવર્ણનમ્ ।

સનત્કુમાર ઉવાચ ।

ૐ નમસ્તે દેવેશાય સુરાસુરનમસ્કૃતાય ભૂતભવ્યમહાદેવાય

હરિતપિડ્ગલલોચનાય બલાય બુદ્ધિરૂપિણે વૈયાઘ્રવસનચ્છદાયારણેયાય

ત્રૈલોક્યપ્રભવે ઈશ્વરાય હરાય હરિનેત્રાય યુગાન્તકરણાયાનલાય

ગણેશાય લોકપાલાય મહાભુજાય મહાહસ્તાય શૂલિને મહાદંષ્ટ્રિણે

કાલાય મહેશ્વરાય અવ્યયાય કાલરૂપિણે નીલગ્રીવાય મહોદરાય

ગણાધ્યક્ષાય સર્વાત્મને સર્વભાવનાય સર્વગાય મૃત્યુહન્ત્રે પારિયાત્રસુપ્રતાય

બ્રહ્મચારિણે વેદાન્તગાય તપોન્તગાય પશુપતયે વ્યડ્ગાય શૂલપાણયે

વૃષકેતવે હરયે જટિને શિખરિંડને લકુટિને મહાયશસે ભૂતેશ્વરાય

ગુહાવાસિને વીણાપણવતાલવતે અમરાય દર્શનીયાય

બાલસૂર્ય-નિભાય શમશાનવાસિને ભગવતે ઉમાપતયે અશિન્દમાય

ભગસ્યાક્ષિપાતિને પૂષ્પોદ્દેશનનાશનાય કુરુકર્તકાય પાશહસ્તાય

પ્રલયકાલાય ઉલ્કામુખાયાગ્નિકેતવે મુનયે દીપ્તયાય વિશામ્પતયે ઉન્નયતે

જનકાય ચતુર્થકાય લોકસત્તમાય વામદેવાય વાગ્દાક્ષિણ્યાય વામતો

ભિક્ષવે ભિક્ષુરૂપિણે જટિને સ્વયં જટિલાય શક્રહસ્તપ્રતિસ્તમ્ભકાય

વસૂનાં સ્તમ્ભકાય કતવે ક્તુકરાય કાલાય મેઘાવિને મધુકરાય ચલાય

વાનસ્પત્યાય વાજસનેતિ સમાશ્રમપૂજિતાય જગદ્ધાત્રે જગત્કર્ત્રે

पुरुषाय शाश्वताय ध्रुवाय धर्माध्यक्षाय त्रिवर्त्मने भूतभावनाय
 त्रिनेत्राय बभ्रुवपाय सूर्यायुतसमप्रभाय देवाय सर्वतूर्यनिनादिने
 सर्वबाधाविमोचनाय बन्धनाय सर्वधारिणे धर्मोत्तमाय
 पुष्पदन्तायाविभागाय मुषाय सर्वडराय डिण्डयश्रवसे द्वारिणे
 भीमाय भीमपराङ्गमाय ॐ नमो नमः ॥
 धर्मं मन्त्रवरं जम्वा शुक्रो जठरपञ्जरात् ।
 निष्क्रान्तो विद्ममार्गोऽण शम्भोः शुक्रमिवोत्कटम् ॥ १ ॥

गौर्या गृहीतः पुत्रार्थं विश्वेशेन ततः कृतः ।
 अजरश्चाभरः श्रीमान्द्वितीयं ध्रुव शङ्करः ॥ २ ॥

त्रिभिर्वर्षसहस्रैस्तु समतीतैर्महीतले ।
 मधेश्वरात्पुनर्जातः शुक्रो वेदनिधिर्मुनिः ॥ ३ ॥

ददर्श शूले संशुष्कं ध्यायन्तं परमेश्वरम् ।
 अन्धकं धैर्यसम्पन्नं दानवेशं तपस्विनम् ॥ ४ ॥

महादेवं विरुपाक्षं यन्द्रार्द्धकृतशेभरम् ।
 अमृतं शाश्वतं स्थाणुं नीलकण्ठं पिनाकिनम् ॥ ५ ॥

वृषभाक्षं महाज्ञेयं पुरुषं सर्वकामदम् ।
 कामारिं कामदहनं कामरुपं कपर्दिनम् ॥ ६ ॥

विरुपं गिरिशं भीमं स्रग्विणं रक्तवाससम् ।
 योगिनं कालदहनं त्रिपुरघ्नं कपालिनम् ॥ ७ ॥

गूढव्रतं गुप्तमन्त्रं गम्भीरं भावगोचरम् ।
 अणिमादिगुणधारां त्रिलोकेश्वर्यदायकम् ॥ ८ ॥

वीरं वीरडणं धीरं विरुपं मांसलं पटुम् ।
 महामांसादभुन्मत्तं भैरवं वै मधेश्वरम् ॥ ९ ॥

त्रैलोक्यद्रावाणं लुब्धं लुब्धकं यज्ञसूदनम् ।
 कृत्तिकाणां सुतैर्युक्तमुन्मत्तं कृत्तिवाससम् ॥ १० ॥

गजकृत्तिपरीधानं क्षुब्धं भुजगभूषणम् ।
 दत्तात्मन् य वेतालं धीरं शाङ्किनिपूजितम् ॥ ११ ॥

अधीरं धीरद्वैत्यघ्नं धीरघोषं वनस्पतिम् ।

भस्माङ्गं जटिलं शुद्धं भेरुण्डशतसेवितम् ॥ १२ ॥

भूतेश्वरं भूतनाथं पञ्चभूताश्रितं भगम् ।
कोषितं निष्ठुरं याण्डं याण्डीशं चण्डिकाप्रियम् ॥ १३ ॥

याण्डं तुङ्गं गरुत्मन्तं नित्यमासवभोजनम् ।
लेलिहानं महारौद्रं मृत्युं मृत्योरगोचरम् ॥ १४ ॥

मृत्योर्मृत्युं महासेनं श्मशानारण्यवासिनम् ।
रागं विरागं रागान्धं वीतरागशतार्थितम् ॥ १५ ॥

सत्त्वं रजस्तमोधर्ममधर्मं वासवानुजम् ।
सत्यं त्वसत्यं सद्रूपमसद्रूपमडेतुकम् ॥ १६ ॥

अर्धनारीश्वरं भानुं भानुकोटिशतप्रभम् ।
यज्ञं यज्ञपतिं रुद्रमीशानं वरदं शिवम् ॥ १७ ॥

अष्टोत्तरशतं ल्येतन्मूर्तीनां परमात्मनः ।
शिवस्य दानवो ध्यायन् मुक्तस्तस्मान्महाभयात् ॥ १८ ॥

दिव्येनामृतवर्षेण सोऽभिषिक्तः कपर्दिना ।
तुष्टेन मोषितं तस्माच्छूलाग्राहवरोपितः ॥ १९ ॥

उक्तश्चाथ महादैत्यो मडेशानेन सोऽन्धकः ।
असुरः सान्त्वपूर्वं यत्कृतं सर्वं महात्मना ॥ २० ॥

शंभु उवाच ।
भो भो दैत्येन्द्र तुष्टोऽस्मि यमेन नियमेन य ।
शौर्येण तव धैर्येण वरं वरय सुप्रत ॥ २१ ॥

आराधितस्त्वया नित्यं सर्वनिर्धूतकल्मषः ।
वरदोऽहं वरार्हस्त्वं महादैत्येन्द्रसत्तम ॥ २२ ॥

प्राणसन्धारण्णास्ति यच्च पुण्यकृतं तव ।
त्रिभिर्वर्षसहस्रैस्तु तेनास्तु तव निर्वृतिः ॥ २३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
अेतच्छ्रुत्वान्धकः प्राह वेपमानः कृताञ्जलिः ।
भूमौ जानुद्धयं कृत्वा भगवन्तमुमापतिम् ॥ २४ ॥

अन्धक उवाच ।

भगवन्मयोक्तोऽसि दीनो दीनः परात्परः ।
 उर्ध्वगद्गदया वाया मया पूर्वं रणप्रजिरे ॥ २५ ॥
 यद्यत्कृतं विमूढत्वात्कर्म लोकेषु गर्हितम् ।
 अजनता त्वां तत्सर्वं प्रभो मनसि मा कृथाः ॥ २६ ॥
 पार्वत्यामपि दृष्टे यत्कामदोषात्कृतं मया ।
 क्षम्यतां मे मलादेव कृपणो द्युःभितो भृशम् ॥ २७ ॥
 द्युःभितस्य दया कार्या कृपणस्य विशेषतः ।
 दीनस्य भक्तियुक्तस्य भवता नित्यमेव हि ॥ २८ ॥
 सोऽहं दीनो भक्तियुक्त आगतः शरणं तव ।
 रक्षा मयि विधातव्या रचितोऽयं मयाञ्जलिः ॥ २९ ॥
 ध्यं देवी जगन्माता परितुष्टा ममोपरि ।
 क्रोधं विहाय सकलं प्रसन्ना मां निरीक्षताम् ॥ ३० ॥
 क्वास्याः क्रोधः क्व कृपणो दैत्योऽहं यन्द्रशेखर ।
 तत्सोढा नाहमर्हन्द्ध्युःशम्भो मलेश्वर ॥ ३१ ॥
 क्व भवान्परमोदारः क्व याहं विवशीकृतः ।
 कामक्रोधादिभिर्दोषैर्जरसा मृत्युना तथा ॥ ३२ ॥
 अयं ते वीरकः पुत्रो युद्धशौण्डो मलाभवः ।
 कृपणं मां समालक्ष्य मा मन्युवशमन्वगाः ॥ ३३ ॥
 तुषारहारशीतांशुशङ्खकुन्देन्दुवर्णभाङ् ।
 पश्येयं पार्वतीं नित्यं मातरं गुरुगौरवात् ॥ ३४ ॥
 नित्यं भवद्भ्यां भक्तस्तु निर्वैरो दैवतैः सह ।
 निवसेयं गणैः सार्धं शान्तात्मा योगचिन्तकः ॥ ३५ ॥
 मा स्मरेयं पुनर्जातं विरुद्धं दानवोद्भवम् ।
 त्वत्कृपातो मलेशान् देव्येतद्भ्रममुत्तमम् ॥ ३६ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 अेतावदुक्त्वा वचनं दैत्येन्द्रो मौनमास्थितः ।
 ध्यायंस्त्रिलोचनं देवं पार्वतीं प्रेक्ष्य मातरम् ॥ ३७ ॥
 ततो दृष्टस्तु रुद्रेण प्रसन्नेनैव यक्षुषा ।

स्मृतवान्पूर्ववृत्तान्तमात्मनो जन्म याद्भुतम् ॥ ३८ ॥

तस्मिन्स्मृते य वृत्तान्ते ततः पूर्णमनोरथः ।

प्रणम्य मातापितरौ कृतकृत्योऽभवत्ततः ॥ ३९ ॥

पार्वत्या मूर्ध्नुपाध्नातः शङ्करेण य धीमता ।

तथाऽभिलषितं लेभे तुष्टाद् बालेन्दुशेभरात् ॥ ४० ॥

अेतद्गः सर्वमाप्यातमन्धकस्य पुरातनम् ।

गाणपत्यं मडादेवप्रसादात्परसौप्यदम् ॥ ४१ ॥

मृत्युञ्जयश्च कथितो मन्त्रो मृत्युविनाशनः ।

पठितव्यः प्रयत्नेन सर्वकामकूलप्रदः ॥ ४२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाण्डे अन्धकगाणपितप्राप्तिवर्णनं
नामैकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५.४८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाण्डे

२.५.५०. पञ्चाशत्तमोऽध्यायः । मृतसञ्जुविनीविधाप्राप्तिवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

शङ्खु व्यास यथा प्राप्ता मृत्युप्रशमनी परा ।

विधा काव्येन मुनिना शिवान्मृत्युञ्जयाभिधात् ॥ १ ॥

पुरासौ भृगुद्यायादो गत्वा वाराणसीं पुरीम् ।

बहुकालं तपस्तेपे ध्यायन्विश्वेश्वरं प्रभुम् ॥ २ ॥

स्थापयामास तत्रैव लिङ्गं शम्भोः परात्मनः ।

कूपं यकार सद्रभ्यं वेदव्यास तदग्रतः ॥ ३ ॥

पञ्चामृतैर्द्रोणामितैर्लक्षकृत्वः प्रयत्नतः ।

स्थापयामास देवेशं सुगन्धस्नपनैर्बहु ॥ ४ ॥

सहस्रकृत्यो देवेशं यन्नेर्यक्षकर्मैः ।

समाविलिम्ब्य सुप्रीत्या सुगन्धोद्धर्त्तनान्यनु ॥ ५ ॥

राजयम्भकधत्तूरैः करवीरकुशेशयैः ।
 मालतीकर्णिकारैश्च कदम्बैर्भकुलोत्पलैः ॥ ६ ॥
 मल्लिकाशतपत्रीमिस्सिन्धुवारैः सर्किशुकैः ।
 भन्धूकपुष्पैः पुत्रागैर्नागकेशरकेशरैः ॥ ७ ॥
 नवमल्लीशिबिलिकैः कुन्दैः समुद्युक्तैः ।
 मन्दारैर्बिल्वपत्रैश्च द्रोणैर्मरुभकैर्भृङ्गैः ।
 ग्रन्थिपर्णैर्दमनकैः सुरभ्यैश्चूतपल्लवैः ॥ ८ ॥
 तुलसीदेवगन्धारीभृङ्गपत्रीकुशाङ्कुरैः ।
 नन्धावर्तेरगस्त्यैश्च शशावैर्देवदारुभिः ॥ ९ ॥
 काञ्चनारैः कुरभकैर्दूर्वाङ्कुरकुण्डलैः ।
 प्रत्येकमेभिः कुसुमैः पल्लवैरपरैरपि ॥ १० ॥
 पत्रैः सडस्रपत्रैश्च रभ्यैर्नानाविधैः शुभैः ।
 सावधानेन सुप्रीत्या स समानर्थं शङ्करम् ॥ ११ ॥
 गीतनृत्योपहारैश्च संस्तुतः स्तुतिभिर्बहु ।
 नाम्नां सडस्रैरन्यैश्च स्तोत्रैस्तुष्टाव शङ्करम् ॥ १२ ॥
 सडस्रं पञ्चशरदामित्यं शुको मलेश्वरम् ।
 नानाप्रकारविधिना मडेशं स समर्थयत् ॥ १३ ॥
 यदा देवं नानुलोकं मनागपि वरोन्मुभम् ।
 तदान्यं नियमं घोरं जग्राडातीव दुःसडम् ॥ १४ ॥
 प्रक्षाल्य येतसोऽत्यन्तं याञ्चत्याप्यं मडामलम् ।
 भावनावाभिंरसङ्कटिन्द्रियैः सडितस्य य ॥ १५ ॥
 निर्मलीकृत्य तथ्येतो रत्नं दत्त्वा पिनाडिने ।
 प्रपपौ कण्ठधूमौघं सडस्रं शरदां कविः ॥ १६ ॥
 काप्यमित्यं तपो घोरं कुर्वन्तं दृढमानसम् ।
 प्रससाद स तं वीक्ष्य भार्गवाय मलेश्वरः ॥ १७ ॥
 तस्माल्लिङ्गाद्विनिर्गत्य सडस्रार्काधिकधुतिः ।
 उवाच तं विदुपाक्षः साक्षाद्वाक्पाणीपतिः ॥ १८ ॥
 मलेश्वर उवाच ।

तपोनिधे महाभाग भृगुपुत्र महामुने ।
 तपसानेन ते नित्यं प्रसन्नोऽहं विशेषतः ॥ १८ ॥
 मनोऽभिलषितं सर्वं वरं वरय भार्गव ।
 प्रीत्या दास्येऽभिलाङ्कामात्राद्यैः विधते तव ॥ २० ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 निशम्येति वयः शम्भोर्महासुभकरं वरम् ।
 स भूव कविस्तुष्टो निमग्नः सुभवाशिधौ ॥ २१ ॥
 उधदानन्दसन्दोडरोमाञ्छायितविग्रहः ।
 प्रणनाम मुदा शम्भुमम्भोजनयनो द्विजः ॥ २२ ॥
 तुष्टावाष्टतनुं तुष्टः प्रकुल्लनयनाञ्चलः ।
 मौलावञ्जलिमाधाय वदन् जय जयेति य ॥ २३ ॥
 भार्गव उवाच ।
 त्वं भाभिराभिरभिभूय तमःसमस्त-
 मस्तं नयस्यभिमतानि निशाचराणाम् ।
 द्देदीप्यसे दिवमण्डे गगने छिताय
 लोकरयस्य जगदीश्वर तन्नमस्ते ॥ २४ ॥
 लोकेऽतिवेलमतिवेलमहामहोभि-
 निर्भासि कौ य गगनेऽभिललोकरैः ।
 विद्राविताभिलतमाःसुतमो छिमांशो
 पीयूषपूरपरिपूरित तन्नमस्ते ॥ २५ ॥
 त्वं पावने पथि सदा गतिरथ्युपास्यः
 कस्त्वां विना भुवनञ्चुवनञ्चुवतीड ।
 स्तब्धप्रभञ्जनविवर्द्धिं तसर्वजन्तोः
 सन्तोषिता छि कुलसर्वग वै नमस्ते ॥ २६ ॥
 विश्वेकपावक नतावक पावकैक-
 शक्ते ऋते मृतवतामृतदिव्यकार्यम् ।
 प्राणिष्यदो जगदहो जगदन्तरात्म-
 स्त्वं पावकः प्रतिपदं शमदो नमस्ते ॥ २७ ॥
 पानीयरूप परमेश जगत्पवित्र

चित्रं विचित्रसुचरित्रकरोऽसि नूनम् ।
विश्वं पवित्रममलं डिल विश्वनाथ
पानीयगाढनत अेतदतो नतोऽस्मि ॥ २८ ॥

आकाशरूपबहिरन्तरुतावकाश-
दानाद्विकस्वरमिडेश्वर विश्वमेतत् ।
त्वत्तः सदा सद्य संश्वसिति स्वभावात्
सङ्क्षोभमेति भवतोऽस्मि नतस्ततस्त्वाम् ॥ २९ ॥

विश्वम्भरात्मक बिभर्षि विभोऽत्र विश्वं
को विश्वनाथ भवतोऽन्यतमस्तमोऽसिः ।
स त्वं विनाशय तमो तम याडिभूष-
स्तव्यात्परः परपरं प्राणतस्ततस्त्वाम् ॥ ३० ॥

आत्मस्वरूप तव रूपपरम्पराभि-
राभिस्ततं डर यराथररूपमेतत् ।
सर्वान्तरात्मनिलय प्रतिरूपरूप
नित्यं नतोऽस्मि परमात्मजनोऽष्टमूर्ते ॥ ३१ ॥

धृत्यष्टमूर्तिभिरिमाभिरबन्धुबन्धो
युक्तः करोषि भलु विश्वजनीनमूर्ते ।
अेतत्ततं सुविततं प्राणतप्राणीत
सर्वार्थसार्थपरमार्थ ततो नतोऽस्मि ॥ ३२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
अष्टमूर्त्यष्टकेनेत्यं परिष्टुत्येति भार्गवः ।
भर्गं भूमिमिलम्बौलिः प्राणनाम पुनः पुनः ॥ ३३ ॥

धति स्तुतो महादेवो भार्गवेषातितेजसा ।
उत्थाय भूमेर्बाहुभ्यां धृत्वा तं प्राणतं द्विजम् ॥ ३४ ॥
उवाच श्वक्षयाया वाया मेघनादगभीरया ।
सुप्रीत्या दशनजयोत्सना प्रधोतितदिङ्गतः ॥ ३५ ॥

महादेव उवाच ।
विप्रवर्यं डवे तात मम भक्तोऽसि पावनः ।
अनेनात्युग्रतपसा स्वजन्याथरितेन य ॥ ३६ ॥

लिङ्गस्थापनपुण्येन लिङ्गस्थाराधनेन च ।
 दत्तचित्तोपकारेण शुचिना निश्चलेन च ॥ ३७ ॥
 अविमुक्तमहाक्षेत्रपवित्राचरणेन च ।
 त्वां दयया प्रपश्यामि तवाद्येयं न किञ्चन ॥ ३८ ॥
 अनेनैव शरीरेण ममोदरदरीगतः ।
 मद्गरेन्द्रियमार्गेण पुत्रजन्मत्वमेष्यसि ॥ ३९ ॥
 यश्छाम्यलं वरं तेऽद्य दृष्ट्वाप्यं पार्श्वदरपि ।
 उरैर्हिरण्यगर्भास्य प्रायशोऽलं जुगोप यम् ॥ ४० ॥
 मृतसञ्ज्वनी नाम विद्या या मम निर्मला ।
 तपोबलेन मलता मयैव परिनिर्मिता ॥ ४१ ॥
 त्वां तां तु प्रापयाम्यद्य मन्त्ररूपां मलाशुचे ।
 योग्यता तेऽस्ति विद्यायास्तस्याः शुचितपोनिधे ॥ ४२ ॥
 यं यमुद्दिश्य नियतमेतामावर्तयिष्यसि ।
 विद्यां विद्येश्वरश्रेष्ठां सत्यं प्राणिष्यति ध्रुवम् ॥ ४३ ॥
 अत्यर्कमत्यग्निं य ते तेजो व्योम्नि य तारकम् ।
 द्देदीप्यमानं भविता ग्रहाणां प्रवरो भव ॥ ४४ ॥
 अपि य त्वां करिष्यन्ति यात्रां नार्यो नरोऽपि वा ।
 तेषां त्वद् दृष्टिपातेन सर्वकार्यं प्राशश्यति ॥ ४५ ॥
 तवोदये भविष्यन्ति विवाहादीनि सुप्रत ।
 सर्वाणि धर्मकार्याणि क्लवन्ति नृणांमिह ॥ ४६ ॥
 सर्वाश्च तिथयो नन्दास्तव संयोगतः शुभाः ।
 तव भक्ता भविष्यन्ति बहुशुक्ला बहु प्रजाः ॥ ४७ ॥
 त्वयेदं स्थापितं लिङ्गं शुक्लेशमिति संज्ञितम् ।
 येऽर्थयिष्यन्ति मनुजास्तेषां सिद्धिर्भविष्यति ॥ ४८ ॥
 आवर्षं प्रतिघस्त्रं ये नक्तप्रतपरायणाः ।
 त्वद्दिने शुक्लरूपे ये कृतसर्वोदकङ्कियाः ॥ ४९ ॥
 शुक्लेशमर्थयिष्यन्ति शृणु तेषां तु यत्फलम् ।
 अवन्ध्यशुक्लास्ते मर्त्याः पुत्रवन्तोऽतिरेतसः ॥ ५० ॥

पुंस्त्वसौभाग्यसम्पन्ना भविष्यन्ति न संशयः ।

उपेतविधास्ते सर्वे जनाः स्युः सुभभाग्निः ॥ ५१ ॥

एति दत्त्वा वरान्देवस्तत्र विद्गो वयं यथौ ।

भार्गवोऽपि निजं धाम प्राप सन्तुष्टमानसः ॥ ५२ ॥

एति ते कथितं व्यास यथा प्राप्ता तपोभवात् ।

मृत्युञ्जयाभिधा विधा किमन्यश्छ्रोतुमिच्छसि ॥ ५३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाऽऽः मृतसञ्जविनीविधाप्राप्तिवर्णनं नाम
पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५.५० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाऽऽः

२.५.५१. अेकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । उषा यरित्रवर्णनं शिवशिवाविदारवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ श्राविता सुकथाद्भुता ।

भवतानुग्रहात्प्रीत्या शम्भ्वनुग्रहनिर्भरा ॥ १ ॥

एदानीं श्रोतुमिच्छामि यरितं शशिमौलिनः ।

गाणपत्यं ददौ प्रीत्या यथा बाणासुराय वै ॥ २ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यासादरातां वै कथां शम्भोः परात्मनः ।

गाणपत्यं यथा प्रीत्या ददौ बाणासुराय हि ॥ ३ ॥

अत्रैव सुयरित्रं य शङ्करस्य महाप्रभोः ।

कृषणेन समरोप्यत्र शम्भोर्बाणासुगृह्णतः ॥ ४ ॥

अत्रानुरूपं शृणु मे शिवलीलान्वितं परम् ।

एतिहासं महापुण्यं मनः श्रोत्रसुभावलम् ॥ ५ ॥

ब्रह्मपुत्रो मरीचिर्यो मुनिरासीन्महामतिः ।

मानसः सर्वपुत्रेषु ज्येष्ठः श्रेष्ठः प्रजापतिः ॥ ६ ॥
 तस्य पुत्रो महात्मासीत्कश्यपो मुनिसत्तमः ।
 सृष्टिप्रवृद्धकोऽत्यन्तं पितुर्भक्तो विधेरपि ॥ ७ ॥
 तस्य त्रयोदशमिता दक्षकन्याः सुशीलिकाः ।
 कश्यपस्य मुनेर्व्यास पत्न्यश्चासन्प्रतिव्रताः ॥ ८ ॥
 तत्र ज्येष्ठा दितिश्चासीद्दैत्यास्तत्तनयाः स्मृताः ।
 अन्यासां यं सुता जाता देवाद्याः सत्यरायराः ॥ ९ ॥
 ज्येष्ठायाः प्रथमौ पुत्रौ दितेश्चास्तां महाबलौ ।
 छिरण्यकशिपुर्ज्येष्ठो छिरण्यक्षोऽनुजस्ततः ॥ १० ॥
 छिरण्यकशिपोः पुत्राश्चत्वारो दैत्यसत्तमाः ।
 द्वाद्वानुद्वादसंद्वादप्रद्वादश्चेत्यनुकुमात् ॥ ११ ॥
 प्रद्वादस्तत्र छि मडान्विषणुभक्तो जितेन्द्रियः ।
 यं नाशितुं न शक्तास्तेऽभवन्दैत्याश्च केऽपि ७ ॥ १२ ॥
 विरोचनः सुतस्तस्य मडादातृवरोऽभवत् ।
 शङ्काय स्वशिरो योऽदादायमानाय विप्रतः ॥ १३ ॥
 तस्य पुत्रो बलिश्चासीन्मडादानी शिवप्रियः ।
 येन वामनरूपाय उरयेऽदायि मेदिनी ॥ १४ ॥
 तस्थौरसः सुतो बाणः शिवभक्तो बभूव ७ ।
 मान्यो वदान्यो धीमांश्च सत्यसन्धः सडस्रदः ॥ १५ ॥
 शोणित्वाभ्ये पुरे स्थित्वा स राज्यमकरोत्पुरा ।
 त्रैलोक्यं यं बलाज्जित्वा तन्नाथानसुरेश्वरः ॥ १६ ॥
 तस्य बाणासुरस्यैव शिवभक्तस्य यामराः ।
 शङ्करस्य प्रसादेन किङ्कुरा एव तेऽभवन् ॥ १७ ॥
 तस्य राज्येऽमरान्छित्वा नाभवन्दुःषिताः प्रजाः ।
 सापत्न्याद् दुःषितास्ते छि परधर्मप्रवर्तिनः ॥ १८ ॥
 सडस्रबाहुवाद्येन स कदाचिन्मडासुरः ।
 ताण्डवेन छि नृत्येनातोषयत्तं मडेश्वरम् ॥ १९ ॥

तेन नृत्येन सन्तुष्टः सुप्रसन्नो बभूव ह ।
 ददर्श कृपया दृष्ट्या शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ २० ॥
 भगवान्सर्वलोकेशः शरण्यो भक्तकामदः ।
 वरेण खन्ध्यामास बालेयं तं महासुरम् ॥ २१ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 बालेयः स महाद्वैत्यो बाणो भक्तवरः सुधीः ।
 प्रणम्य शङ्करं भक्त्या नुनाव परमेश्वरम् ॥ २२ ॥
 बाणासुर उवाच ।
 देवदेव महादेव शरणागतवत्सल ।
 सन्तुष्टोऽसि मडेशान ममोपरि विभो यद्वि ॥ २३ ॥
 मद्रक्षको भव सदा मद्गुपस्थः पुराधिपः ।
 सर्वथा प्रीतिकृन्मे हि ससुतः सगणः प्रभो ॥ २४ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 बलिपुत्रः स वै बाणो मोहितः शिवमायया ।
 मुक्तिप्रदं मडेशानं दुराराध्यमपि ध्रुवम् ॥ २५ ॥
 स भक्तवत्सलः शम्भुर्दत्त्वा तस्मै वरांश्च तान् ।
 तत्रोवास तथा प्रीत्या सगणः ससुतः प्रभुः ॥ २६ ॥
 स कदाचिद् बाणपुरे यडे देवासुरैः सह ।
 नदीतीरे उरः क्रीडां रम्ये शोणितकाह्वये ॥ २७ ॥
 ननृतुर्जडसुश्चापि गन्धर्वाप्सरसस्तथा ।
 जेषुः प्रणोमुर्मुनय आनर्शुस्तुष्टुवुश्च तम् ॥ २८ ॥
 ववल्गुः प्रथमाःसर्वे ऋषयो जुडुवुस्तथा ।
 आययुः सिद्धसङ्घाश्च ददृशुः शाङ्करीं रतिम् ॥ २९ ॥
 कुतार्डिका विनेशुश्च म्वेच्छाश्च परिपन्थिनः ।
 मातरुडोऽभिमुभास्तस्थुर्विनेशुश्च बिभीषिकाः ॥ ३० ॥
 रुद्रसद्भावभक्तानां भवदोषाश्च निःसृताः ।
 तस्मिन्दृष्टे प्रजाः सर्वाः सुप्रीतिं परमां ययुः ॥ ३१ ॥
 ववल्गुर्मुनयः सिद्धाः स्त्रीणां दृष्ट्वा विचेष्टितम् ।

पुपुषुश्चापि ऋतवः स्वप्रभावं तु तत्र य ॥ ३२ ॥

ववुर्वाताश्च मृदवः पुष्पके सरधूसराः ।

युकूजुः पक्षिसङ्घाश्च शाभिनां मधुलम्पटाः ॥ ३३ ॥

पुष्पभारावनद्धानां रारट्येरंश्च कोडिलाः ।

मधुरं कामजननं वनेषूपवनेषु य ॥ ३४ ॥

ततः कीडाविडारे तु मत्तो बालेन्दुशेभरः ।

अनिर्जितेन कामेन दृष्टः प्रोवाय नन्दिनम् ॥ ३५ ॥

यन्द्रशेभर उवाच ।

वामामानय गौरीं त्वं कैलासात्कृतमाण्डनाम् ।

शीघ्रमस्माद्गनाद्गत्वा ल्युक्त्वाऽऽकृषणामिडानय ॥ ३६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

स तथेति प्रतिज्ञाय गत्वा तत्राड पार्वतीम् ।

सुप्रणाम्य रडोद्धूतः शङ्करस्य कृताञ्जलिः ॥ ३७ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

द्रष्टुमिच्छति देवि त्वां देवदेवो मलेश्वरः ।

स्ववल्लभां रुपकृतां मयोक्तं तन्निदेशतः ॥ ३८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

ततस्तद्गयनाद्गौरी मण्डनं कर्तुमादरात् ।

उद्यताभून्मुनिश्रेष्ठ पतिप्रतपरायणा ॥ ३९ ॥

आगच्छामि प्रभुं गच्छ वद तं त्वं ममाज्ञया ।

आजगाम ततो नन्दी रुद्रासन्नं मनोगतिः ॥ ४० ॥

पुनराड ततो रुद्रो नन्दिनं परविल्लभः ।

पुनर्गच्छ ततस्तात क्षिप्रमानय पार्वतीम् ॥ ४१ ॥

भाटमुक्त्वा स तां गत्वा गौरीमाड सुलोचनाम् ।

द्रष्टुमिच्छति ते भर्ता कृतवेषां मनोरमाम् ॥ ४२ ॥

शङ्करो बडुधा देवि विडर्तुं सम्प्रतीक्षते ।

अेवं पतौ सुकामार्ते गम्यतां गिरिनन्दिनि ॥ ४३ ॥

अप्सरोभिःसमग्राभिरन्योन्यमभिमन्त्रितम् ।

लब्धभावो यथा सद्यः पार्वत्या दर्शनोत्सुकः ॥ ४४ ॥

अयं पिनाडी कामारिः वृषुयाधां नितम्बिनीम् ।
सर्वासां दिव्यनारीणां राज्ञी भवति वै ध्रुवम् ॥ ४५ ॥

वीक्षाणं गौरि रूपाय क्रीडयेन्मन्मथैर्गणैः ।
कामोऽयं उन्ति कामारिभूयुरन्योऽन्यमादृताः ॥ ४६ ॥

स्मरुं शक्नोति या कायिदृते दाक्षायणीं स्त्रियम् ।
सा गच्छेत्तत्र निःशङ्कं मोडयेत्पार्वतीपतिम् ॥ ४७ ॥

कूष्माण्डतनया तत्र शङ्करं स्मरुमुत्सले ।
अहं गौरीसुरूपेण चित्रलेभा वयोऽब्रवीत् ॥ ४८ ॥

चित्रलेभोवाय ।

यदधान्मोहिनीरूपं केशवो मोडनेच्छया ।
पुरा तद्वैष्णवं योगमाश्रित्य परमार्थतः ॥ ४९ ॥

उर्वश्याश्च ततो दृष्ट्वा रूपस्य परिवर्तनम् ।
कालीरूपं धृताय्यी तु विश्वाय्यी चारिडकं वपुः ॥ ५० ॥

सावित्रिरूपं रम्भा य गायत्रं मेनका तथा ।
सलजन्त्या जयारूपं वैजयं पुञ्जिकस्थली ॥ ५१ ॥

मातृणामप्यनुक्तानामनुक्ताश्चाप्सरोवराः ।
यत्नाद्रूपाणि ताश्चङ्कः स्वविद्यासंयुता अनु ॥ ५२ ॥

ततस्तासां तु रूपाणि दृष्ट्वा कुम्भाण्डनन्दिनी ।
वैष्णवादात्मयोगाख्य विज्ञातार्था व्यडम्भयत् ॥ ५३ ॥

उषा भाण्डासुरसुता दिव्ययोगविशारदा ।
यकार रूपं पार्वत्या दिव्यमत्यद्भुतं शुभम् ॥ ५४ ॥

मडारक्ताब्जसङ्काशं चरणं योत्तमप्रभम् ।
दिव्यलक्षणसंयुक्तं मनोऽभीष्टार्थदायकम् ॥ ५५ ॥

तस्या रमणसङ्कल्पं विज्ञाय गिरिजा ततः ।
उवाच सर्वविज्ञाना सर्वान्तर्यामिनी शिवा ॥ ५६ ॥

गिरिजोवाय ।

यतो मम स्वरूपं वै धृतमूषे सपि त्वया ।

सकामत्वेन समये सम्प्राप्ते सति मानिनि ॥ ५७ ॥

अस्मिंस्तु कार्तिके मासि ऋतुधर्मास्तु माधवे ।
द्वादश्यां शुक्लपक्षे तु यस्तु धीरे निशागमे ॥ ५८ ॥

कृतोपवासां त्वां भोक्ता सुभामन्तःपुरे नरः ।
स ते भर्ता कृतो देवैस्तेन सार्द्धं रमिष्यसि ॥ ५९ ॥

आबाल्याद्विष्णुभक्तासि यतोऽनिशमतन्द्रिता ।
अेवमस्त्विति सा प्राड मनसा लज्जितानना ॥ ६० ॥

अथ सा पार्वती देवी कृतकौतुकमण्डना ।
रुद्रसन्निधिमागत्य चिकीडे तेन शम्भुना ॥ ६१ ॥

ततो रतान्ते भगवान् रुद्रश्चादर्शनं ययौ ।
सदारः सगाणश्चापि सडितो देवतैर्मुने ॥ ६२ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धप्रश्ने ऋषयस्त्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५.५१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धप्रश्ने

२.५.५२. द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । ऋषयस्त्रिंशत्तमम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

शृणुष्वान्यथ्यस्त्रिंशत्तमं शिवस्य परमात्मनः ।
भक्तवात्सल्यसङ्गर्भं परमानन्ददायकम् ॥ १ ॥

पुरा आणसुरो नाम देवदोषाभ्यर्गवितः ।
कृत्वा ताडयन्तुत्यं य तोषयामास शङ्करम् ॥ २ ॥

ज्ञात्वा सन्तुष्टमनसं पार्वतीवल्लभं शिवम् ।
उवाच यासुरो आणो नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ॥ ३ ॥

आण उवाच ।

देवदेव महादेव सर्वदेवशिरोमणे ।

त्वत्प्रसादाद् बली याडं शृणु मे परमं वयः ॥ ४ ॥

दोःसडस्रं त्वया दत्तं परं त्वाया मेऽभवत् ।

त्रिलोक्यां प्रतियोद्धारं न लभे त्वदृते समम् ॥ ५ ॥

डे देव किमनेनापि सडस्रेण करोम्यडम् ।

भाडूनां गिरितुल्यानां विना युद्धं वृषध्वज ॥ ६ ॥

कण्डूत्या निभृतैर्दोर्भिर्युत्सुर्द्विगजानडम् ।

पुराण्यायूर्णयन्नद्रीन्भीतास्तेऽपि प्रदुद्रुवुः ॥ ७ ॥

मया यमः कृतो योद्धा वक्षिश्च कृतको मडान् ।

वरुणश्चापि गोपालो गवां पालयिता तथा ॥ ८ ॥

गजध्वक्षः कुबेरस्तु सैरन्ध्री यापि निरृतिः ।

जितश्चाभाण्डलो लोके करदायी सदा कृतः ॥ ९ ॥

युद्धस्यागमनं ब्रूहि यत्रैते भाडवो मम ।

शत्रुडस्तप्रयुक्तैश्च शस्त्रास्त्रैर्जर्जरीकृताः ॥ १० ॥

पतन्तु शत्रुडस्ताद्वा पातयन्तु सडस्रधा ।

येतन्मनोरथं मे हि पूर्णं कुरु मडेश्वर ॥ ११ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

तद्युत्वा कुपितो रुद्रस्त्वडुडासं मडाद्भुतम् ।

कृत्वाऽब्रवीन्मडामन्युर्भक्तभाधाऽपडारकः ॥ १२ ॥

रुद्र उवाच ।

धिग्धिक् त्वां सर्वतो गर्विन्सर्वद्वैत्यकुलाधम ।

बलिपुत्रस्य भक्तस्य नोचितं वय ईदृशम् ॥ १३ ॥

दर्पस्यास्य प्रशमनं लप्स्यसे याशु दारुणम् ।

मडायुद्धमकस्माद्भै बलिना मत्समेन हि ॥ १४ ॥

तत्र ते गिरिसङ्काशा भाडवोऽनलकाष्ठवत् ।

छिन्ना भूमौ पतिष्यन्ति शस्त्रास्त्रैः कदलीकृताः ॥ १५ ॥

यदेष मानुषशिरो मयूरसङ्घितो ध्वजः ।

विद्यते तव दृष्टात्मस्तस्य स्यात्पतनं यदा ॥ १६ ॥

स्थापितस्यायुधागारे विना वातकृतं भयम् ।

तदा युद्धं महाघोरे सम्प्राप्तमिति येतसि ॥ १७ ॥

निधाय घोरं सङ्ग्रामं गच्छेथाः सर्वसैन्यवान् ।
साम्प्रतं गच्छ तद्देशं यतस्तद्विधते शिवः ॥ १८ ॥

तथा तान्स्वमहोत्पातांस्तत्र द्रष्टासि दुर्मते ।
धृत्युक्त्वा विररामाथ गर्वदृष्ट्मक्तवत्सलः ॥ १९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
तच्छ्रुत्वा रुद्रमभ्यर्थ्य द्विव्यैरञ्जलिकुण्डमलैः ।
प्रणाम्य यं महादेवं बाणश्च स्वगुहं गतः ॥ २० ॥

कुम्भाण्डाय यथावृत्तं पृष्टः प्रोवाच उषितः ।
पर्यैक्षिष्टासुरो बाणस्तं योगं ध्युत्सुकः सदा ॥ २१ ॥

अथ दैवात्सदायित्स स्वयं भग्नं ध्वजं यं तम् ।
दृष्ट्वा तत्रासुरो बाणो हृष्टो युद्धाय निर्ययौ ॥ २२ ॥

स स्वसैन्यं समाहूय संयुक्तः साष्टभिर्गणैः ।
धृष्टिं साङ्ग्रामिकां कृत्वा दृष्ट्वा साङ्ग्रामिकं मधु ॥ २३ ॥

ककुभां मङ्गलं सर्वं सम्प्रेक्ष्य प्रस्थितोऽभवत् ।
महोत्साहो महावीरो बलिपुत्रो महारथः ॥ २४ ॥

धृष्टिं हृष्टमले कृत्वा कः कस्मादागमिष्यति ।
योद्धा रणप्रियो यस्तु नानाशस्त्रास्त्रपारगः ॥ २५ ॥

यस्तु बाहुसहस्रं मे छिनत्पनलकाष्ठवत् ।
तथा शस्त्रैर्महातीक्ष्णैश्छिनन्ति शतशस्तिवत् ॥ २६ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे कालः सम्प्राप्तः शङ्कुरेण छि ।
यत्र सा बाणदृष्टिता सुजाता कृतमङ्गला ॥ २७ ॥

माधवं माधवे मासि पूजयित्वा महानिधि ।
सुभा चान्तःपुरे गुप्ते स्त्रीभावमुपलम्बिता ॥ २८ ॥

गौर्या सम्प्रेषितेनापि व्याकृष्टा द्विव्यमायया ।
कृष्णात्मजात्मजेनाथ रुदन्ती सा ध्यनाथवत् ॥ २९ ॥

स यापि तां बलाद्भुक्त्वा पार्वत्याः सभिभिः पुनः ।
नीतस्तु द्विव्ययोगेन द्वारकां निमिषान्तरात् ॥ ३० ॥

मृदिता सा तद्योत्थाय रुदन्ती विविधा गिरः ।
 सप्तीभ्यः कथयित्वा तु दैलत्यागे कृतक्षणा ॥ ३१ ॥
 सभ्या कृतात्मनो दोषं सा व्यास स्मारिता पुनः ।
 सर्वं तत्पूर्ववृत्तान्तं ततो दृष्ट्वा य साऽभवत् ॥ ३२ ॥
 अब्रवीच्छित्रलेपां य ततो मधुरया गिरा ।
 उषा भाणस्य तनया कुम्भाण्डतनयां मुने ॥ ३३ ॥
 उषोवाय ।
 सपि यदोष मे भर्ता पार्वत्या विहितः पुरा ।
 केनोपायेन ते गुप्तः प्राप्यते विधिवन्मया ॥ ३४ ॥
 कस्मिन्दुले स वा जातो मम येन हृतं मनः ।
 एत्युषावयनं श्रुत्वा सप्ती प्रोवाय तां तदा ॥ ३५ ॥
 चित्रलेपोवाय ।
 त्वया स्वप्ने य यो दृष्टः पुरुषो देवि तं कथम् ।
 अहं समानचिष्यामि न विज्ञातस्तु यो मम ॥ ३६ ॥
 दैत्यकन्या तदुक्ते तु रागान्धा मरणोत्सुका ।
 रक्षिता य तया सभ्या प्रथमे दिवसे ततः ॥ ३७ ॥
 पुनः प्रोवाय सोषां वै चित्रलेपा मडामतिः ।
 कुम्भाण्डस्य सुता भाणतनयां मुनिसत्तम ॥ ३८ ॥
 व्यसनं तेऽपकर्षामि त्रिलोक्यां यद्वि भाव्यते ।
 समानेष्ये नरं यस्ते मनोहर्ता तमादिश ॥ ३९ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 एत्युक्त्वा वस्त्रपुटके देवान्देव्यांश्च दानवान् ।
 गन्धर्वसिद्धनागांश्च यक्षादींश्च तथालिभत् ॥ ४० ॥
 तथा नरांस्तेषु वृषणीन् शूरमानकदुन्दुभिम् ।
 व्यलिभद्रामकृष्णौ य प्रद्युम्नं नरसत्तमम् ॥ ४१ ॥
 अनिरुद्धं विलिपितं प्राद्युम्नि वीक्ष्य लज्जिता ।
 आसीदवाङ्मुषी योषा हृदये लर्षपूरिता ॥ ४२ ॥

उषा प्रोवाय यौरोऽसौ मया प्राभस्तु यो निशि ।

पुरुषः सपि येनाशु येतोरत्वं हृतं मम ॥ ४३ ॥

यस्य संस्पर्शनादेव मोडिताहं तथाभवम् ।

तमहं ज्ञातुमिच्छामि वद सर्वं य भामिनि ॥ ४४ ॥

कस्यायमन्वये जातो नाम किं यास्य विद्यते ।

धृत्युक्ता साभ्रवीत्राम योगिनी तस्य चान्वयम् ॥ ४५ ॥

सर्वमाकर्ण्य सा तस्य कुलादि मुनिसत्तम ।

उत्सुका भाषातनया भभाषे सा तु कामिनी ॥ ४६ ॥

उषोवाय ।

उपायं रयय प्रीत्या तत्प्राप्त्यै सपि तत्क्षणात् ।

येनोपायेन तं कान्तं लभेयं प्राणवत्त्वमम् ॥ ४७ ॥

यं विनाहं क्षाणं नैकं सपि जिवितुमुत्सहे ।

तमानयेह सद्यत्वात्सुभिर्नीं कुरु मां सपि ॥ ४८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्ता सा तथा भाषात्मजया मन्त्रिकन्यका ।

विस्मिताऽभून्मुनिश्रेष्ठ सुविचारपरऽभवत् ॥ ४९ ॥

ततः सप्तीं समाभाष्य चित्रलेखा मनोजवा ।

बुद्ध्वा तं कृष्णपौत्रं सा द्वारकां गन्तुमुद्यता ॥ ५० ॥

ज्येष्ठकृष्णायतुर्दृश्यां तृतीये तु गतेऽहनि ।

आप्रभाताम्बुदूर्ते तु सम्प्राप्ता द्वारकां पुरीम् ॥ ५१ ॥

अकेन क्षणमात्रेण नभसा दिव्ययोगिनी ।

ततश्चान्तःपुरोद्याने प्राद्युम्निर्दृशे तथा ॥ ५२ ॥

कीऽन्नारीजनैः सार्द्धं प्रपिबन्माधवी मधु ।

सर्वाङ्गसुन्दरः श्यामः सुस्मितो नवयौवनः ॥ ५३ ॥

ततः षड्वां समावृढमन्धकारपटेन सा ।

आच्छादयित्वा योगेन तामसेन य माधवम् ॥ ५४ ॥

ततः सा मूर्ध्नि तां षड्वां गृहीत्वा निमिषान्तरात् ।

सम्प्राप्ता शोणितपुरं यत्र सा भाषानन्दिनी ॥ ५५ ॥

कामार्ता विविधान्भावाञ्चकारोन्मत्तमानसा ।
आनीतमथ तं दृष्ट्वा तदा भीता य साऽभवत् ॥ ५६ ॥

अन्तः पुरे सुगुप्ते य नवे तस्मिन्समागमे ।
यावत्कीडितुमारब्धं तावज्ज्ञातं य तत्क्षणात् ॥ ५७ ॥

अन्तः पुरद्धारगतैर्वेत्तज्जर्जराणिभिः ।
छङ्गितैरनुमानैश्च कन्यादौःशील्यमाययन् ॥ ५८ ॥

स यापि दृष्टस्तैस्तत्र नरो दिव्यवपुर्धरः ।
तरुणो दर्शनीयस्तु साऽसौ समरप्रियः ॥ ५९ ॥

तं दृष्ट्वा सर्वमायण्युर्बाणाय बलिसूनवे ।
पुरुषास्ते महावीराः कन्यान्तः पुररक्षकाः ॥ ६० ॥

द्वारपाला उच्युः ।
देव कश्चिन्न जानीते गुमश्चान्तःपुरे बलात् ।
स कोऽस्ति तव कन्यां वै स्वयङ्ग्राहादधर्षयत् ॥ ६१ ॥

दानवेन्द्र महाबाहो पश्य पश्यैनमत्र य ।
यद्युक्तं स्यात्तत्क्षुरुष्व न दृष्ट्वा वयमित्युत ॥ ६२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
तेषां तद्रथनं श्रुत्वा दानवेन्द्रो महाबलः ।
विस्मितोऽभून्मुनिश्रेष्ठ कन्यायाः श्रुतदूषणः ॥ ६३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएऽं उषायरित्रवर्णनं नाम द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः
॥ २.प.५२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएऽं

२.प.५३. त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । उषायरित्रे अनिरुद्धोषाविलासवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अथ बाणसुरः कुट्टस्तत्र गत्वा ददर्श तम् ।

दिव्यलीलात्तवपुषं प्रथमे वयसि स्थितम् ॥ १ ॥
 तं दृष्ट्वा विस्मितं वाक्यं किं कारणमथाब्रवीत् ।
 बाणः क्रोधपरीतात्मा युधि शौएडो ङसन्निव ॥ २ ॥
 अङ्गो मनुष्यो रूपाढ्यःसाडसी धैर्यवानिति ।
 डोडयमागतकालश्च दुष्टभाग्यो विमूढधीः ॥ ३ ॥
 येन मे कुलचारित्रं दूषितं दृडिता डिता ।
 तं मारयध्वं कुपिताः शीघ्रं शस्त्रैः सुदारुणैः ॥ ४ ॥
 दुराचारं य तं बद्ध्वा धीरे कारागृडे ततः ।
 रक्षध्वं विकटे वीरा बडुकालं विशेषतः ॥ ५ ॥
 न जाने डोडयमलयः डो वा धीरपराङ्मनः ।
 विचार्येति महाबुद्धिः सन्दिग्धोऽभूच्छरासुरः ॥ ६ ॥
 ततो दैत्येन सैन्यं तु दशसाडस्रकं शनैः ।
 वधाय तस्य वीरस्य व्यादिष्टं पापबुद्धिना ॥ ७ ॥
 तदादिष्टास्तु ते वीराः सर्वतोऽन्तःपुरं द्रुतम् ।
 छादयामासुरत्युग्राश्लिन्धि भिन्दीति वादिनः ॥ ८ ॥
 शत्रुसैन्यं ततो दृष्ट्वा गर्जमानः स यादवः ।
 अन्तःपुरं द्वारगतं परिधं गृह्य यातुलम् ॥ ९ ॥
 निष्क्रान्तो भवनात्तस्माद्गजउस्त ष्वान्तकः ।
 तेन ताडिङ्कुरान् उत्वा पुनश्चान्तःपुरं ययौ ॥ १० ॥
 अेवं दशसडस्राणि सैन्यानि मुनिसत्तम ।
 जघान रोषरक्ताक्षो वर्द्धितः शिवतेजसा ॥ ११ ॥
 लक्षे डतेऽथ योधानां ततो बाणसुरो रुषा ।
 कुम्भाएडं स गृडीत्वा तु युद्धे शौएडं समाह्वयत् ॥ १२ ॥
 अनिरुद्धं महाबुद्धिं द्रुद्धयुद्धे महाडवे ।
 प्राधुम्नि रक्षितं शैवतेजसा प्रज्वलत्तनुम् ॥ १३ ॥
 ततो दशसडस्राणि तुरङ्गाणां रथोत्तमान् ।
 युद्धप्राप्तेन ष्ङ्गेन दैत्येन्द्रस्य जघान सः ॥ १४ ॥

तद्द्रधाय ततः शक्तिं कालवैश्वानरोपमाम् ।
अनिरुद्धो गृहीत्वा तां तथा तं निजघान छि ॥ १५ ॥
रथोपस्थे ततो बाणस्तथा शक्त्याहतो दृढम् ।
स साश्वस्ततक्षाणं वीरस्तत्रैवान्तरधीयत ॥ १६ ॥
तस्मिंस्त्वदर्शनं प्राप्ते प्राद्युम्निरपरजितम् ।
आलोक्य ककुभः सर्वाः तस्थौ गिरिरिवायलः ॥ १७ ॥
अदृश्यमानस्तु तदा कूटयोधः स दानवः ।
नानाशस्त्रसहस्रैस्तं जघान छि पुनः पुनः ॥ १८ ॥
छन्ना नागपाशैस्तं बभन्ध स महाबलः ।
बलिपुत्रो महावीरः शिवभक्तः शरासुरः ॥ १९ ॥
तं बद्ध्वा पञ्जरान्तःस्थं कृत्वा युद्धाद्युपारमत् ।
उवाच बाणः सङ्कुब्धः सूतपुत्रं महाबलम् ॥ २० ॥
बाणासुर उवाच ।
सूतपुत्र शिरश्छिन्धि पुरुषस्यास्य वै लघु ।
येन मे दूषितं पूतं बलाद्दुष्टेन सत्कुलम् ॥ २१ ॥
छित्वा तु सर्वगात्राणि राक्षसेभ्यः प्रयच्छ भोः ।
अथास्य रक्तमांसानि कव्यादा अपि भुञ्जताम् ॥ २२ ॥
अगाधे तृणसङ्कीर्णं कूपे पातकिनं जहि ।
किं बलूक्त्या सूतपुत्र मारणीयो छि सर्वथा ॥ २३ ॥
सनत्कुमार उवाच ।
तस्य तद्भयनं श्रुत्वा धर्मबुद्धिर्निशायरः ।
कुम्भाण्डस्त्वज्रवीद्भाक्यं बाणं सन्मन्त्रिसत्तमम् ॥ २४ ॥
कुम्भाण्ड उवाच ।
नैतत्कर्तुं समुचितं कर्म देव विचार्यताम् ।
अस्मिन् हते हतो ज्यात्मा भवेदिति मतिर्मम ॥ २५ ॥
अयं तु दृश्यते देव तुल्यो विष्णोः पराक्रमैः ।
वर्धितश्चन्द्रयूडस्य त्वदिष्टस्य सुतेजसा ॥ २६ ॥
अथ चन्द्रललाटस्य साहस्रेण समत्सवयम् ।

धमामवस्थां प्राप्नोऽस्ति पौरुषे संव्यवस्थितः ॥ २७ ॥

अयं शिवप्रसादाद्धै कृष्णपौत्रो महाबलः ।

अस्मांस्तृणोपमान् वेत्ति दृष्टोऽपि लुज्जैर्बलात् ॥ २८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

येतद्भाण्डं तु बाणाय कथयित्वा स दानवः ।

अनिरुद्धमुवायेदं राजनीतिविदुत्तमः ॥ २९ ॥

कुम्भाण्ड उवाच ।

कोऽसि कस्यासि रे वीर सत्यं वद ममाग्रतः ।

केन वा त्वमिदानीतो दुराचार नराधम ॥ ३० ॥

द्वैत्येन्द्रं स्तुहि वीरं त्वं नमस्कुरु कृताञ्जलिः ।

जितोऽस्मीति वयो दीनं कथयित्वा पुनः पुनः ॥ ३१ ॥

येवं कृते तु मोक्षःस्यादन्यथा बन्धनादि य ।

तच्छ्रुत्वा वयनं तस्य प्रतिवाक्यमुवाच सः ॥ ३२ ॥

अनिरुद्ध उवाच ।

रे रे द्वैत्याऽधमसम्भे करपिण्डोपश्लवक ।

निशाचर दुराचार शत्रुधर्मं न वेत्सि भोः ॥ ३३ ॥

द्वैत्यं पलायनं याथ शूरस्य मरणाधिकम् ।

विरुद्धं योपश्लवं य भवेदिति मतिर्भम ॥ ३४ ॥

क्षत्रियस्य रणे श्रेयो मरणं सम्भुषे सदा ।

न वीरमानिनो भूमौ दीनस्येव कृताञ्जलिः ॥ ३५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्यादि वीरवाक्यानि बहूनि स जगाद तम् ।

तदाकर्ण्य स बाणोऽसौ विस्मितोऽभूच्चुकोप य ॥ ३६ ॥

तदोवाच नभोवाणी बाणस्थाश्रासनाय हि ।

शृण्वतां सर्ववीराणामनिरुद्धस्य मन्त्रिणः ॥ ३७ ॥

व्योमवाण्युवाच ।

भो भो बाण महावीर न क्रोधं कर्तुमर्हसि ।

बलिपुत्रोऽसि सुमते शिवभक्त विचार्यताम् ॥ ३८ ॥

शिवः सर्वेश्वरः साक्षी कर्मणां परमेश्वरः ।
 तदधीनमिदं सर्वं जगद्वै सयराचरम् ॥ ३९ ॥
 स एव कर्ता भर्ता च संहर्ता जगतां सदा ।
 रजः सत्त्वतमोधारी विधिविष्णुदरात्मकः ॥ ४० ॥
 सर्वस्थान्तर्गतः स्वामी प्रेरकः सर्वतः परः ।
 निर्विकार्यव्ययो नित्यो मायाधीशोऽपि निर्गुणः ॥ ४१ ॥
 तस्येच्छयाऽबलो ज्ञेयो बली बलिवरात्मज ।
 षति विज्ञाय मनसि स्वस्थो भव महाभते ॥ ४२ ॥
 गर्वापहारी भगवान्नानालीलाविशारदः ।
 नाशयिष्यति ते गर्वमिदानीं भक्तवत्सलः ॥ ४३ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धत्याभाष्य नभोवाणी विरराम महाभुने ।
 बाणसुरस्तद्रथनादनिरुद्धं न जङ्घिवान् ॥ ४४ ॥
 किं तु स्वान्तःपुरं गत्वा पपौ पानमनुत्तमम् ।
 तद्भाक्यं च विसस्मार विजडार विरुद्धधीः ॥ ४५ ॥
 ततोऽनिरुद्धो बद्धस्तु नागभोगैर्विषोल्बणैः ।
 प्रिययाऽतृभयेतास्तु दुर्गां सस्मार तत्क्षणात् ॥ ४६ ॥
 अनिरुद्ध उवाच ।
 शराण्ये देवि बद्धोऽस्मि दृश्यमानस्तु पन्नगैः ।
 आगच्छ मे कुरु त्राणं यशोदं यद्दरोषिणि ॥ ४७ ॥
 शिवभक्ते महादेवि सृष्टिस्थित्यन्तकारिणी ।
 त्वां विना रक्षको नान्यस्तस्माद्रक्ष शिवे छि माम् ॥ ४८ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 तेनेत्थं तोषिता तत्र काली भिन्नाञ्जनप्रभा ।
 ज्येष्ठकृष्णायतुर्दृश्यां सम्प्राप्तासीन्महानिधि ॥ ४९ ॥
 गुरुभिर्भुष्टिनिर्घातैर्दारयामास पञ्जरम् ।
 शरांस्तान्भस्मसात्कृत्वा सर्पत्रुपान् भयानकान् ॥ ५० ॥
 भोगयित्वानिरुद्धं तु ततश्चान्तःपुरं ततः ।

प्रवेशयित्वा दूर्गां तु तत्रैवादर्शनं गता ॥ ५१ ॥

छत्थं देव्याः प्रसादात्तु शिवशक्तोर्मुनीश्वर ।
कृष्णमुक्तोऽनिरुद्धोऽभूत्सुभी यैव गतव्यथः ॥ ५२ ॥

अथ लब्धजयो भूत्वानिरुद्धः शिवशक्तितः ।
प्राद्युम्निर्भाषतनयां प्रियां प्राप्य मुमोद य ॥ ५३ ॥

पूर्ववद्विजडारासौ तथा स्वप्रियया सुभी ।
पीतपानः सुरक्ताक्षः स आणसुतया ततः ॥ ५४ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएः ऊषाचरित्रे अनिरुद्धोषाविडारवर्णनं नाम
त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५.५३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.५.५४. यतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । आणाऽसुररुद्रकृष्णादियुद्धवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

अनिरुद्धे हृते पौत्रे कृष्णस्य मुनिसत्तम ।
कुम्भाएऽसुतया कृष्णः किमकार्षीद्वि तद्दद ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

ततो गतेऽनिरुद्धे तु तत्स्त्रीणां रोदनस्वनम् ।
श्रुत्वा य व्यथितः कृष्णो बभूव मुनिसत्तम ॥ २ ॥

अपश्यतां यानिरुद्धं तद्भ्रूनां उरेस्तथा ।
यत्वारो वार्षिका मासा व्यतीयुरनुशोचताम् ॥ ३ ॥

नारदात्तद्दुपाकर्ण्य वार्तां बद्धस्य कर्म य ।
आसन्सुव्यथिताः सर्वे वृषण्यः कृष्णदेवताः ॥ ४ ॥

कृष्णस्तद्भ्रूत्तमपिलं श्रुत्वा युद्धाय यादरात् ।
जगाम शोणितपुरं ताक्ष्यमाडूय तत्क्षणात् ॥ ५ ॥

प्रद्युम्नो युयुधानश्च गतःसाम्भोऽथ सारणः ।

नन्दोपनन्दभद्राद्या रामकृष्णानुवर्तिनः ॥ ६ ॥

अक्षौडिणीभिर्द्रादशभिः समेता सर्वतो दिशम् ।

रुरुधुर्बाणनगरं समन्तात्सात्वतर्षभाः ॥ ७ ॥

भज्यमानपुरोधानप्राकाराट्टालगोपुरम् ।

वीक्ष्यमाणो रुषाविष्टस्तुत्यसैन्योऽभिनिर्ययौ ॥ ८ ॥

भाणार्थे भगवान् रुद्रः ससुतः प्रमथैर्वृतः ।

आरुढ्य नन्दिवृषभं युद्धं कर्तुं समाथयौ ॥ ९ ॥

आसीत्सुतमुलं युद्धमद्भुतं लोमलर्षणम् ।

कृष्णादिकानां तैस्तत्र रुद्राद्यैर्बाणरक्षकैः ॥ १० ॥

कृष्णशङ्करयोरसीत्प्रद्युम्नगुडयोरपि ।

कूष्माण्डकूपकण्ठाभ्यां भलेन सल संयुगः ॥ ११ ॥

साम्भस्य भाणपुत्रेण भाणेन सल सात्यकेः ।

नन्दिना गरुडस्यापि परेषां य परैरपि ॥ १२ ॥

ब्रह्माद्यः सुराधीशा मुनयः सिद्धयारणाः ।

गन्धर्वाऽप्सरसो यानैर्विमानैर्द्रष्टुमागमन् ॥ १३ ॥

प्रमथैर्विधाकारै रेवत्यन्तैः सुदारुणम् ।

युद्धं बभूव विप्रेन्द्र तेषां य यदुवंशिनाम् ॥ १४ ॥

भ्रात्रा रामेण सलितः प्रद्युम्नेन य धीमता ।

कृष्णशकटार समरमतुलं प्रमथैः सल ॥ १५ ॥

तत्राग्निनाऽभवद्युद्धं यमेन वरुणेन य ।

विमुम्भेन त्रिपादेन ज्वरेण य गुडेन य ॥ १६ ॥

प्रमथैर्विधाकारैस्तेषामत्यन्तदारुणम् ।

युद्धं बभूव विकटं वृष्णीनां रोमलर्षणम् ॥ १७ ॥

बिभीषिकाभिर्बह्विभिः कोटरीभिः पटे पटे ।

निर्वज्जामिश्र नारीभिः प्रभवाम्भिरदूरतः ॥ १८ ॥

शङ्करानुचरान् शौरिर्भूतप्रमथगुड्यकान् ।

द्रावयामास तीक्ष्णाग्नैः शरैः शार्ङ्गधनुश्श्रुतैः ॥ १९ ॥

अेव प्रद्युम्नप्रमुष्मा वीरा युद्धमलोत्सवाः ।
 यक्षुर्बुद्धं महाघोरं शत्रुसैन्यं विनाशयन् ॥ २० ॥
 विशीर्यमाणां स्वबलं दृष्ट्वा रुद्रोऽत्यमर्षणः ।
 क्रोधं यकार सुमउन्ननाद य मलोत्सवाणाम् ॥ २१ ॥
 तच्छ्रुत्वा शङ्करगणा विनेदुर्युधुश्च ते ।
 मर्दयन्प्रतियोद्धारं वर्द्धिताः शम्भुतेजसा ॥ २२ ॥
 पृथग्विधानि यायुङ्क्त शार्ङ्गास्त्राणि पिनाकिने ।
 प्रत्यक्षैः शमयामास शूलपाणिरविस्मितः ॥ २३ ॥
 ब्रह्मास्त्रस्य य ब्रह्मास्त्रं वायव्यस्य य पार्वतम् ।
 आग्नेयस्य य पार्श्वं नैजं नारायणस्य य ॥ २४ ॥
 कृष्णसैन्यं विदुद्राव प्रतिवीरेण निर्जितम् ।
 न तस्थौ समरे व्यास पूर्णरुद्रसुतेजसा ॥ २५ ॥
 विद्रापिते स्वसैन्ये तु श्रीकृष्णश्च परन्तपः ।
 स्वं ज्वरं शीतलाप्यं छि व्यसृजद् वारुणं मुने ॥ २६ ॥
 विद्रापिते कृष्णसैन्ये कृष्णस्य शीतलज्वरः ।
 अभ्यपद्यत तं रुद्रं मुने दशदिशो दडन् ॥ २७ ॥
 मलेश्वरोऽथ तं दृष्ट्वायान्तं स्वं विसृजज्वरम् ।
 मालेश्वरो वैष्णवश्च युयुधाते ज्वरावुभौ ॥ २८ ॥
 वैष्णवोऽथ समाकन्दन्मालेश्वरभलार्हितः ।
 अलब्ध्वाऽभयमन्यत्र तुष्टाव वृषभध्वजम् ॥ २९ ॥
 अथ प्रसन्नो भगवान्विष्णुज्वरनुतो हरः ।
 विष्णुशीतज्वरं प्राड शरणागतवत्सलः ॥ ३० ॥
 मलेश्वर उवाच ।
 शीतज्वर प्रसन्नोऽहं व्येतु ते मज्ज्वराद्भयम् ।
 यो नौ स्मरति संवाहं तस्य न स्याज्ज्वराद्भयम् ॥ ३१ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृत्युक्तो रुद्रमानम्य गतो नारायणज्वरः ।
 तं दृष्ट्वा यरितं कृष्णो विसिस्माय भयान्वितः ॥ ३२ ॥

स्कन्दः प्रद्युम्नभाण्डौघैरर्धमानोऽथ कोपितः ।
 जघान शक्त्या प्रद्युम्नं दैत्यसङ्घात्यमर्षणः ॥ ३३ ॥
 स्कन्दशक्तिहतस्तत्र प्रद्युम्नः प्रबलोऽपि छि ।
 असृग्विमुञ्च्यन्नात्रेभ्यो बलेनापाङ्कमद्रणात् ॥ ३४ ॥
 कुम्भाण्डकूपकर्णभ्यां नानास्त्रैश्च समाहतः ।
 द्रुद्राव बलभद्रोऽपि न तस्थेऽपि रणो बली ॥ ३५ ॥
 कृत्वा सङ्घं कायानां पीत्वा तोयं महाकर्णवात् ।
 गरुडो नाशयत्यथाऽऽवर्तेर्मेघार्णवाभ्युभिः ॥ ३६ ॥
 अथ क्रुद्धो मलेशस्य वाहनो वृषभो बली ।
 वेगेन महतारं वै शृङ्गाभ्यां निजघान तम् ॥ ३७ ॥
 शृङ्गाघातविशीर्णार्णवो गरुडोऽतीव विस्मितः ।
 विदुद्राव रणात्तूर्णं विहाय य जनार्दनम् ॥ ३८ ॥
 अेवं जाते यस्मिन् तु भगवान्देवकीसुतः ।
 उवाच सारथिं शीघ्रं रुद्रतेजोऽतिविस्मितः ॥ ३९ ॥
 श्रीकृष्ण उवाच ।
 डे सूत शृणु मद्राक्यं रथं मे वाडय द्रुतम् ।
 महादेवसमीपस्थो यथा स्यां गदितुं वयः ॥ ४० ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धृत्युक्तो हरिणा सूतो दारुकः स्वगुणाग्राणीः ।
 द्रुतं तं वाडयामास रथं रुद्रसमीपतः ॥ ४१ ॥
 अथ विज्ञापयामास नतो भूत्वा कृताञ्जलिः ।
 श्रीकृष्णः शङ्करं भक्त्या प्रपन्नो भक्तवत्सलम् ॥ ४२ ॥
 श्रीकृष्ण उवाच ।
 देवदेव महादेव शरणागतवत्सल ।
 नमामि त्वाऽनन्तशक्तिं सर्वात्मानं परेश्वरम् ॥ ४३ ॥
 विश्वोत्पत्तिस्थाननाशहेतुं सञ्जज्ञसिमात्रकम् ।
 भ्रष्टमलिङ्गं परं शान्तं केवलं परमेश्वरम् ॥ ४४ ॥
 डालो दैवं कर्म जिवः स्वभावो द्रव्यमेव य ।

मदाज्ञया भवान्प्राप्तो बाणदोर्दण्डकृन्तने ॥ ५८ ॥

किं करोमि रमानाथ भक्ताधीनः सदा हरे ।

पश्यतो मे कथं वीर स्याद् बाणभुजकृन्तनम् ॥ ५९ ॥

अतस्त्वं जृम्भणास्त्रेण मां जृम्भय मदाज्ञया ।

ततस्त्वं कुरु कार्यं स्वं यथेष्टं य सुभी भव ॥ ६० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्तः शङ्कुरेणाय शार्ङ्गपाणिः सुविस्मितः ।

स्वरणस्थानमागत्य मुमोह स मुनीश्वर ॥ ६१ ॥

जृम्भणास्त्रं मुमोयाथ सन्धाय धनुषि द्रुतम् ।

पिनाकपाणये व्यास नानास्त्रकुशलो हरिः ॥ ६२ ॥

मोहयित्वा तु गिरिशं जृम्भणास्त्रेण जृम्भितम् ।

बाणस्य पृतनां शौरिर्जघानासिगदर्थिभिः ॥ ६३ ॥

एति शिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाएः बाणासुररुद्रकृष्णादियुद्धवर्णनं नाम
चतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५.५४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.५.५५. पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । बाणभुजकृन्तनगर्वापिडारवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ ब्रह्मपुत्र नमोऽस्तु ते ।

अद्भुतेयं कथा तात श्राविता मे त्वया मुने ॥ १ ॥

जृम्भिते जृम्भणास्त्रेण हरिणा समरे हरे ।

हते बाणभले बाणः किमकार्षीष्य तद्भद्रे ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

धत्याकार्ष्यं वयस्तस्य व्यासस्यामिततेजसः ।

प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा ब्रह्मपुत्रो मुनीश्वरः ॥ ३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास महाप्राज्ञ कथां य परमाद्भुताम् ।
कृष्णशङ्करयोस्तात लोकलीलानुसारिणोः ॥ ४ ॥

शयिते वीलयाम रुद्रे सपुत्रे सगाणे सति ।
आणो विनिर्गतो युद्धं कर्तुं कृष्णेन दैत्यराट् ॥ ५ ॥

कुम्भाऽऽसङ्गृहीताश्चो नानाशस्त्रास्त्रधृक् ततः ।
यकार युद्धमतुलं बलिपुत्रो महाबलः ॥ ६ ॥

दृष्ट्वा निजबलं नष्टं स दैत्येन्द्रोऽत्यमर्षितः ।
यकार युद्धमतुलं बलिपुत्रो महाबलः ॥ ७ ॥

श्रीकृष्णोऽपि महावीरो गिरिशामहाबलः ।
उच्यैर्जगर्ज तत्राज्ञौ आणं मत्वा तृणोपमम् ॥ ८ ॥

धनुष्टुङ्गारयामास शार्ङ्गाण्यं निजमद्भुतम् ।
त्रासयन्आणसैन्यं तदवशिष्टं मुनीश्वर ॥ ९ ॥

तेन नादेन मडता धनुष्टुङ्गारजेन छि ।
धावाभूम्योरन्तरं वै व्यासमासीदनन्तरम् ॥ १० ॥

शिक्षेप विविधान्आणान्आणाय कुपितो हरिः ।
कर्णान्तं तद्विकृष्याथ तीक्ष्णानाशीविषोपमान् ॥ ११ ॥

आयातस्तान्निरीक्ष्याऽथ स आणो बलिनन्दनः ।
अप्रामानेव चिच्छेद स्वशरैः स्वधनुश्च्युतैः ॥ १२ ॥

पुनर्जगर्ज स विभूर्आणो वैरिगणार्दनः ।
तत्रसुवृषणयः सर्वे कृष्णात्मानो वियेतसः ॥ १३ ॥

स्मृत्वा शिवपदाम्भोजं शिक्षेप निजसायकान् ।
स कृष्णायातिशूराय महागर्वो बलेः सुतः ॥ १४ ॥

कृष्णोऽपि तानसम्प्रामानस्थिनत्स्वशरैर्द्रुतम् ।
स्मृत्वा शिवपदाम्भोजममरारिर्महाबलः ॥ १५ ॥

रामादयो वृषणयश्च स्वं स्वं योद्धारमाहवे ।
निजधूर्बलिनःसर्वे कृत्वा क्रोधं समाकुलाः ॥ १६ ॥

एतथं चिरतरं तत्र बलिनोश्च द्वयोरपि ।

बभूव तुमुलं युद्धं शृण्वतां विस्मयावडम् ॥ १७ ॥

तस्मिन्नवसरे तत्र क्रोधं कृत्वाऽति पक्षिराट् ।

बाणसुरबलं सर्वं पक्षाघातैरमर्दयत् ॥ १८ ॥

मर्दितं स्वबलं दृष्ट्वा मर्दयन्तं च तं बली ।

युकोपाति बलेः पुत्रः शैवराट् दितिजेश्वरः ॥ १९ ॥

स्मृत्वा शिवपदाभ्यो जं सडस्रभुजवान्द्रुतम् ।

मडत्पराङ्गमं यडे वैरिणां दुःसडं स वै ॥ २० ॥

शिक्षेप युगपद्बाणानमितांस्तत्र वीरडा ।

कृष्णादिसर्वयदुषु गरुडे च पृथक् पृथक् ॥ २१ ॥

जघानैकेन गरुडं कृष्णमेकेन पत्त्रिणा ।

बलमेकेन च मुने परानपि तथा बली ॥ २२ ॥

ततः कृष्णो महावीर्यो विष्णुरूपः सुरारिडा ।

युकोपातिरणे तस्मिञ्जगर्जं च मडेश्वरः ॥ २३ ॥

जघान बाणं तरसा शार्ङ्गानिःसृतसखरैः ।

अति तड्लमत्युगं युगपत्स्मृतशङ्करः ॥ २४ ॥

शिखेड तड्दनुः शीघ्रं छत्रादिकमनाकुलः ।

डयांश्च पातयामास डत्वा तान्स्वशरैर्डरिः ॥ २५ ॥

बाणोऽपि च महावीरो जगर्जाति प्रकुच्य ड ।

कृष्णं जघान गडया सोऽपतद्धरणीतले ॥ २६ ॥

उत्थायारं ततः कृष्णो युयुधे तेन शत्रुणा ।

शिवभक्तेन देवर्षे लोकलीवाऽनुसारतः ॥ २७ ॥

अेवं द्रयोश्चिरं कालं बभूव सुमडान् रणः ।

शिवरूपो डरिः कृष्णः स च शैवोत्तमो बली ॥ २८ ॥

कृष्णोऽथ कृत्वा समरं चिरं बाणेन वीर्यवान् ।

शिवाऽऽज्ञया प्रामबलश्चुकोपाति मुनीश्वर ॥ २९ ॥

ततःसुदृशनेनाशु कृष्णो बाणभुजान्-बडून् ।

शिखेड भगवान् शम्भुः शासनात्परवीरडा ॥ ३० ॥

अवशिष्टा भुजास्तस्य यत्वारोऽतीव सुन्दराः ।
 गतव्यथो बभूवाशु शङ्करस्य प्रसादतः ॥ ३१ ॥
 गतस्मृतिर्यदा बाणः शिरश्छेत्तुं समुद्यतः ।
 कृष्णो वीरत्वमापन्नस्तदा रुद्रः समुत्थितः ॥ ३२ ॥
 रुद्र उवाच ।
 भगवन्देवकीपुत्र यदाज्ञसं मया पुरा ।
 तत्कृतं य त्वया विष्णो मदाज्ञाकारिणा सदा ॥ ३३ ॥
 मा बाणस्य शिरश्छिन्धि संडरस्व सुदर्शनम् ।
 मदाज्ञया यच्छमिममोघं मज्जने सदा ॥ ३४ ॥
 दत्तं मया पुरा तुभ्यमनिवार्यं रणे तव ।
 यच्छं जयं य गोविन्द निवर्तस्व रणोत्ततः ॥ ३५ ॥
 धीये रावणे वीरे तारकादिपुरेष्वपि ।
 विना मदाज्ञां लक्ष्मीश रथाङ्गं नामुयः पुरा ॥ ३६ ॥
 त्वं तु योगीश्वरः साक्षात्परमात्मा जनार्दन ।
 विचार्यतां स्वमनसा सर्वभूतहिते रतः ॥ ३७ ॥
 वरमस्य मया दत्तं न मृत्युर्भयमस्ति वै ।
 तन्मे वयः सदा सत्यं परितुष्टोऽस्म्यहं तव ॥ ३८ ॥
 पुराऽयं गर्वितो मत्तो युद्धं देहीति मेऽब्रवीत् ।
 भुजाऽङ्गदूयमानस्तु विस्मृतात्मगतिर्दरे ॥ ३९ ॥
 तदाहमशपं तं वै भुजश्छेत्ताऽऽगमिष्यति ।
 अशिरेणातिकालेन गतगर्वो भविष्यसि ॥ ४० ॥
 मदाज्ञया हरिः प्राप्तो भुजश्छेत्ता तवाऽथ वै ।
 निवर्तस्व रणाद्गच्छ स्वगुहं सवधूरः ॥ ४१ ॥
 धृत्युक्तः स तयोर्मैत्रीं कारयित्वा मधेश्वरः ।
 तमनुज्ञाप्य सगाणः सपुत्रः स्वालयं ययौ ॥ ४२ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 धत्याकार्यं वयः शम्भोः संकृत्य य सुदर्शनम् ।
 अक्षताङ्गस्तु विजयी तत्कृष्णोऽन्तःपुरं ययौ ॥ ४३ ॥

अनिरुद्धं समाश्रास्य सडितं भार्यया पुनः ।
जग्राड रत्नसङ्घातं आशुदत्तमनेकशः ॥ ४४ ॥
तत्सर्पीं चित्रलेपां च गृहीत्वा परयोगिनीम् ।
प्रसन्नोऽभूत्ततः कृष्णः कृतकार्यः शिवाज्ञया ॥ ४५ ॥
दृष्ट्वा प्राणम्य गिरिशमामन्थ्य च बलेः सुतम् ।
परिवारसमेतस्तु जगाम स्वपुरीं हरिः ॥ ४६ ॥
पथि जित्वा च वरुणं विरुद्धं तमनेकधा ।
द्वारकां च पुरीं प्राप्तः समुत्सवसमन्वितः ॥ ४७ ॥
विसर्जयित्वा गरुडं सप्तीन्वीक्ष्योपलस्य च ।
द्वारकायां ततो गत्वा काम्यारी यथारु ॥ ४८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धप्रश्ने आशुभुजकृन्तनगर्वापलारवर्णनं नाम
पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५.५५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धप्रश्ने

२.५.५६. षट्पञ्चाशत्तमोऽध्यायः । आशुसुरगणत्वप्राप्तिवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
कृष्णे गते द्वारकायामनिरुद्धेन भार्यया ।
अकार्षीत्किं ततो आशुस्तत्त्वं वद मलामुने ॥ १ ॥
सनत्कुमार उवाच ।
कृष्णे गते द्वारकायामनिरुद्धेन भार्यया ।
दुःषितोऽभूत्ततो आशुः स्वाज्ञानं संस्मरन्नुदा ॥ २ ॥
ततो नन्दी शिवगणो आशुं प्रोवाच दुःषितम् ।
द्वैत्यं शोषितदिग्धाङ्गमनुतापसमन्वितम् ॥ ३ ॥
नन्दीश्वर उवाच ।
आशु शङ्करसद्भक्त मानुतापं कुरुष्व भोः ।

भक्तानुकम्पी शम्भुर्वै भक्तवत्सलनामधृक् ॥ ४ ॥

तद्विच्छया य यज्जतं तज्जतमिति येतसा ।

मन्यस्व भक्तशार्दूल शिवं स्मर पुनःपुनः ॥ ५ ॥

मन आद्ये समाधाय कुरु नित्यं मडोत्सवम् ।

भक्तानुकम्पनश्चाऽस्य शङ्करस्य पुनःपुनः ॥ ६ ॥

नन्दिवाक्यात्ततो आणो द्विषा शीर्षकमात्रकः ।

शिवस्थानं जगामाशु धृत्वा धैर्यं मडामनाः ॥ ७ ॥

गत्वा तत्र प्रभुं नत्वा रुरोदातीव विह्वलः ।

गतगर्वव्रजो आणः प्रेमाकुलितमानसः ॥ ८ ॥

संस्तुवन्विधिः स्तोत्रैः सन्नमन्नुतितस्तथा ।

यथोचितं पादघातं कुर्वन्विक्षेपयस्करान् ॥ ९ ॥

ननर्त ताण्डवं मुष्यं प्रत्यालीढादिशोभितम् ।

स्थानकैर्विविधाकारैरालीढप्रभुभैरपि ॥ १० ॥

भुभवाऽस्यस्राणि भ्रूक्षेपसहितान्यपि ।

शिरःकम्पस्यस्राणि प्रामानीकः सडस्रशः ॥ ११ ॥

वारीश्च विविधाकारा दर्शयित्वा शनैः शनैः ।

तथा शोषितधाराम्भिः सिञ्चयित्वा मडीतलम् ॥ १२ ॥

रुद्रं प्रसादयामास शूलिनं यन्द्रशेखरम् ।

आणसुरो मडाभक्तो विस्मृतात्मगतिर्नतः ॥ १३ ॥

ततो नृत्यं मडङ्कृत्वा भगवान्भक्तवत्सलः ।

उवाच आणं संदृष्टो नृत्य गीतप्रियो डरः ॥ १४ ॥

रुद्र उवाच ।

आण तात बलेः पुत्र सन्तुष्टो नर्तनेन ते ।

वरं गृहाण दैत्येन्द्र यत्ते मनसि वर्तते ॥ १५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्याकण्य वयः शम्भोर्दैत्येन्द्रेण तदा मुने ।

आणेन संवृणीतोऽभूद्भरस्तु व्रणरोपणो ॥ १६ ॥

आडुयुद्धस्य योद्धृत्तिर्गाणपत्यमथाक्षयम् ।

उषापुत्रस्य राज्यं तु तस्मिन् शोणितकाह्वये ॥ १७ ॥

निर्वैरता य विबुधैर्विषणुना य विशेषतः ।

न पुनर्द्वैत्यता दृष्टा रजसा तमसा युता ॥ १८ ॥

शम्भुभक्तिर्विशेषेण निर्विकारा सदा मुने ।

शिवभक्तोषु य स्नेहो दया सर्वेषु जन्तुषु ॥ १९ ॥

धृति कृत्वा वरान् शम्भोर्बलिपुत्रो महाऽसुरः ।

प्रेमज्ञाऽश्रुनयनो रुद्रं तुष्टाव सुकृताञ्जलिः ॥ २० ॥

भाण उवाच ।

देवदेव महादेव शरणागतवत्सव ।

त्वां नमामि मडेशान दीनबन्धो दयानिधे ॥ २१ ॥

कृता मयि कृपातीव कृपासागर शङ्कर ।

गर्वोपहारातः सर्वः प्रसन्नेन मम प्रभो ॥ २२ ॥

त्वं ब्रह्म परमात्मा छि सर्वव्याप्यभिलेश्वरः ।

ब्रह्माण्डतनुरुग्नेशो विराट् सर्वान्वितः परः ॥ २३ ॥

नाभिर्नभोऽग्निर्वदनमम्बु रेतो दिशः श्रुतिः ।

धौः शीर्षमङ्घ्रिरुर्वी ते मनश्चन्द्रस्तव प्रभो ॥ २४ ॥

दृगर्को जठरं वाह्निर्भुञ्जेन्द्रो धिषणा विधिः ।

प्रजापतिर्विसर्गश्च धर्मो छि लृष्टयं तव ॥ २५ ॥

शोमाण्यौषधयो नाथ केशा जलमुचस्तव ।

गुणास्त्रयस्त्रिनेत्राणि सर्वात्मा पुरुषो भवान् ॥ २६ ॥

ब्राह्मणं ते मुष्णं प्राडुर्बाहुं क्षत्रियमेव य ।

उरुञ्ज वैश्यमाहुस्ते पादञ्जं शूद्रमेव य ॥ २७ ॥

त्वमेव सर्वदोपास्यःसर्वैर्जुर्वैर्महेश्वर ।

त्वां भजन्परमां मुक्तिं लभते पुरुषो ध्रुवम् ॥ २८ ॥

यस्त्वां विसृजते मर्त्य आत्मानं प्रियमीश्वरम् ।

विपर्ययेन्द्रियार्थार्थं विषमत्यमृतं त्यजन् ॥ २९ ॥

विषगुर्ब्रह्माऽथ विबुधा मुनयश्चामलाशयाः ।

सर्वात्मना प्रपन्नास्त्वां शङ्करं प्रियमीश्वरम् ॥ ३० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्त्वा बलिपुत्रस्तु विरराम शरासुरः ।

प्रेमप्रकुल्विताङ्गश्च प्राणम्य स मडेश्वरम् ॥ ३१ ॥

धृति श्रुत्वा स्वभक्तस्य आणस्य भगवान्भवः ।

सर्वं लभिष्यसीत्युक्त्वा तत्रैवान्तरधीयत ॥ ३२ ॥

ततः शम्भोः प्रसादेन महाकालत्वमागतः ।

रुद्रस्यानुचरो आणो महाप्रमुदितोऽभवत् ॥ ३३ ॥

धृति किल शरनाम्ना शङ्करस्यापि वृत्तं

सकलगुरुजनानां सद्गुरोः शूलपाणोः ।

कथितमिह वरिष्ठं श्रोत्ररभैर्वचोभिः

सकलभुवनमध्ये कीडमानस्य नित्यम् ॥ ३४ ॥

धृति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमे युद्धभाऽडे आणसुराणपत्वपदप्राप्तिवर्णनं नाम

षट्पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.प.५६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां पञ्चमो युद्धभाऽडे

२.प.५७. सप्तपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । गणसुरवधः ।

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास महाप्रेम्णा यशितं शशिमौलिनः ।

यथाऽवधीत् त्रिशूलेन दानवेन्द्रं गणसुरम् ॥ १ ॥

दानवे निहतते देव्या समरे मलिषासुरे ।

देवानां च छितार्थाय पुरा देवाः सुभं ययुः ॥ २ ॥

तस्य पुत्रो महावीरो मुनीश्वर गणसुरः ।

पितुर्वधं छि संस्मृत्य कृतं देव्या सुरार्थनात् ॥ ३ ॥

स तद्द्वैरमनुस्मृत्य तपोऽर्थं गतवान् वने ।

समुद्दिश्य विधिं प्रीत्या तताप परमं तपः ॥ ४ ॥

अवध्योऽलं भविष्यामि स्त्रीपुंसैः कामनिर्जितैः ।
 संवियार्येति मनसाऽभूत्तपोरतमानसः ॥ ५ ॥
 स तेपे डिमवद् द्रोण्यां तपः परमदारुणम् ।
 उर्ध्वबाहुर्नभोदृष्टिः पादाङ्गुष्ठाश्रितावनिः ॥ ६ ॥
 जटाभारैः स वै रेजे प्रलयार्कं धवांशुभिः ।
 मलिषासुरपुत्रोऽसौ गजासुर उदारधीः ॥ ७ ॥
 तस्य भूर्धः समुद्भूतः सधूमोऽग्निस्तपोभयः ।
 तिर्यगूर्ध्वमधोलोकांस्तापयन्विष्वगीरितः ॥ ८ ॥
 युक्षुर्भुर्नद्युधन्वन्तश्चाग्नेर्भूर्धसमुद्भवात् ।
 निपेतुः सग्रहास्तारा जज्ज्वलुश्च दिशो दश ॥ ९ ॥
 तेन तप्ताः सुराः सर्वे दिवं त्यक्त्वा सवासवाः ।
 ब्रह्मलोकं ययुर्विज्ञापयामासुश्चयाल भूः ॥ १० ॥
 देवा उच्युः ।
 विधे गजासुरतपस्तप्ता वयमथाकुलाः ।
 न शक्नुमो दिवि स्थातुमतस्ते शरणां गताः ॥ ११ ॥
 विधे ऽयुपशमं तस्य चान्याञ्छुवयितुं कृथा ।
 लोका नऽक्षयत्यन्यथा डि सत्यं सत्यं भ्रुवामहे ॥ १२ ॥
 धति विज्ञापितो देवैर्वासवाद्यैः स आत्मभूः ।
 भृगुदक्षादिभिर्ब्रह्मा ययौ दैत्यवराश्रमम् ॥ १३ ॥
 तपन्तं तपसा लोकान् यथाऽब्रापिडितं दिवि ।
 विलक्ष्य विस्मितः प्राड विडसन्सृष्टिकारकः ॥ १४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 उत्तिष्ठोत्तिष्ठ दैत्येन्द्र तपः सिद्धोऽसि माडिषे ।
 प्राप्सोऽलं वरदस्तात वरं वृषु यथेप्सितम् ॥ १५ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 उत्थायोत्थाय दैत्येन्द्र धक्षमाणो दृशा विभुम् ।
 गिरा गद्गदथा प्रीतोऽगृणादेवं स माडिषिः ॥ १६ ॥

गजासुर उवाच ।

नमस्ते देवदेवेश यदि दास्यसि मे वरम् ।

अवध्योऽहं भवेयं वै स्त्रीपुंसैः कामनिर्जितैः ॥ १७ ॥

महाबलो महावीर्योऽजेयो देवादितिः सदा ।

सर्वेषां लोकपालानां निभिलर्द्धिसुभुग्विभो ॥ १८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेवं वृतः शतधृतिर्दानवेन स तेन वै ।

प्रादात्तत्पसा प्रीतो वरं तस्य सुदुर्लभम् ॥ १९ ॥

अेवं लब्धवरो दैत्यो माडिषिश्च गजासुरः ।

सुप्रसन्नमनाः सोऽथ स्वधाम प्रत्यपद्यत ॥ २० ॥

स विजित्य दिशः सर्वा लोकांश्च त्रीन्महासुरः ।

देवासुरमनुष्येन्द्रान् गन्धर्वगरुडोरगान् ॥ २१ ॥

धत्यादीन्निभिलाञ्जित्वा वशमानीय विश्वजित् ।

जडार लोकपालानां स्थानानि सः तेजसा ॥ २२ ॥

देवोधानश्रियाजुष्टमध्यास्ते स्म त्रिविष्टपम् ।

मडेन्द्रभवनं साक्षान्निर्मितं विश्वकर्मणः ॥ २३ ॥

तस्मिन्मडेन्द्रस्य गृहे महाबलो

महामना निर्जितलोक अेकराट् ।

रेमेऽभिवन्धाऽद्वियुगः सुरादिभिः

प्रतापितैर्दृजितयःशशासनः ॥ २४ ॥

स धत्थं निर्जितककुभेकराऽ विषयान्प्रियान् ।

यथोपजोषं भुञ्जानो नातृयदञ्जितेन्द्रियः ॥ २५ ॥

अेवमैश्वर्यमतस्य दृप्तस्योच्छास्त्रवर्तिनः ।

काले व्यतीते मडति पापबुद्धिरभूत्ततः ॥ २६ ॥

मडिषासुरपुत्रोऽसौ सञ्चिक्लेश द्विजान्वरान् ।

तापसान्नितरां पृथ्यां दानवः सुरमर्दनः ॥ २७ ॥

सुरात्ररांश्च प्रमथान्सर्वाञ्चिक्लेशदुर्मतिः ।

धर्मान्वितान्विशेषेण पूर्ववैरमनुस्मरन् ॥ २८ ॥

अेकस्मिन्समये तात दानवोऽसौ मलाबलः ।
 अगच्छद्राजधानीं व शङ्कुरस्य गजसुरः ॥ २९ ॥
 समागतेऽसुरेन्द्रे हि मलान्कलकलो मुने ।
 त्रात त्रातेति तत्रासीदानन्दनवासिनाम् ॥ ३० ॥
 मलिषाऽसुरपुत्रोऽसौ यदा पुर्या समागतः ।
 प्रमथन्प्रमथान्सर्वात्रिजवीर्यमदोद्धतः ॥ ३१ ॥
 तस्मिन्नवसरे देवाः शकाधास्तत्पराजिताः ।
 शिवस्य शरणां जग्मुर्नत्वा तुष्टुवुरादरात् ॥ ३२ ॥
 न्यवेद्यन्दानवस्य तस्य काश्यां समागमम् ।
 क्लेशाधिक्यं तत्रत्यानां तत्राथानां विशेषतः ॥ ३३ ॥
 देवा उच्युः ।
 देवदेव मलादेव तव पुर्या गतोऽसुरः ।
 कष्टं दत्ते त्वज्जानानां तं जडि त्वं कृपानिधे ॥ ३४ ॥
 यत्र यत्र धरायां य चरणां प्रमिषोति हि ।
 अचलां सचलां तत्र करोति निज भारतः ॥ ३५ ॥
 उरुवेगेन तरवः पतन्ति शिषरैः सल ।
 यस्य दोर्दण्डघातेन यूष्णाः स्युश्च शिवोऽथवाः ॥ ३६ ॥
 यस्य मौलिजसङ्घर्षाद् घना व्योम त्यजन्त्यपि ।
 नीलिमानं न याधापि जड्युस्तत्केशसङ्गजम् ॥ ३७ ॥
 यस्य निश्चाससम्भारैरुत्तरङ्गा मलाब्धयः ।
 नद्योऽप्यमन्कल्लोला भवन्ति तिमिभिः सल ॥ ३८ ॥
 योजनानां सलस्राणि नव यस्य समुच्छ्रयः ।
 तावानेव हि विस्तारः तनोर्भायाविनोऽस्य हि ॥ ३९ ॥
 यन्नेत्रयोः पिङ्गलिमा तथा तरलिमा पुनः ।
 विद्युताः नोऽप्यतेऽद्यापि सोऽयं स्माऽऽयाति सत्वरम् ॥ ४० ॥
 यां यां दिशं समभ्येति सोऽयं दुःसल दानवः ।
 अवध्योऽलं भवामीति स्त्रीपुंसैः कामनिर्जितैः ॥ ४१ ॥
 एत्येवं चेष्टितं तस्य दानवस्य निवेदितम् ।

रक्षस्य भक्तान्देवेश काशीरक्षाणतत्पर ॥ ४२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एति सम्प्रार्थितो देवैर्भक्तरक्षाणतत्परः ।

तत्राऽऽजगाम सोरं तद्गधकामनया हरः ॥ ४३ ॥

आगतं तं समालोक्य शङ्करं भक्तवत्सलम् ।

त्रिशूलदस्तं गर्जन्तं जगर्जं स गजासुरः ॥ ४४ ॥

ततस्तयोर्महानासीत्समरो धारुणोऽद्भुतः ।

नानास्त्रशस्त्रसम्पातैर्वीरारावं प्रदुर्वतोः ॥ ४५ ॥

गजासुरोऽतितेजस्वी महाबलपराङ्मः ।

विव्याध गिरिशं बाणैस्तीक्ष्णैर्दानवघातिनम् ॥ ४६ ॥

अथ रुद्रो रौद्रतनुः स्वशरैरतिदारुणैः ।

तच्छरांश्चिच्छिद्ये तूर्णमप्रामांस्तिलशो मुने ॥ ४७ ॥

ततो गजासुरः क्रुद्धोऽभ्यधावत्तं मહેश्वरम् ।

भङ्गदस्तः प्रगर्ज्योर्ध्वैर्दतोऽसीत्यद्य वै मया ॥ ४८ ॥

ततस्त्रिशूलहेतिस्तमायान्तं दैत्यपुङ्गवम् ।

विज्ञायावध्यमन्येन शूलेनाभिजघान तम् ॥ ४९ ॥

प्रोतस्तेन त्रिशूलेन स य दैत्यो गजासुरः ।

छत्रीकृतमिवात्मानं मन्यमानो जगौ हरम् ॥ ५० ॥

गजासुर उवाच ।

देवदेव महादेव तव भक्तोऽस्मि सर्वथा ।

जाने त्वां त्रिदिवेशानं त्रिशूलि-स्मरदारिणम् ॥ ५१ ॥

तव हस्ते मम वधो महाश्रेयस्करो मतः ।

अन्धकारे महेशान त्रिपुरान्तक सर्वग ॥ ५२ ॥

किञ्चिद्विज्ञामुमिच्छामि तच्छृणुष्व कृपाकर ।

सत्यं ब्रवीमि नासत्यं मृत्युञ्जय विचारय ॥ ५३ ॥

त्वमेको जगतां वन्द्यो विश्वस्थोपरि संस्थितः ।

कालेन सर्वैर्भर्तव्यं श्रेयसो मृत्युरीदृशः ॥ ५४ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याकण्यं वयस्तस्य शङ्कुरः करुणानिधिः ।

प्रहस्य प्रत्युवायेशो माडिषेयं गजसुरम् ॥ ५५ ॥

धश्वर उवाच ।

महापराङ्मनिधे दानवोत्तम सन्मते ।

गजसुर प्रसन्नोऽस्मि स्वानुकूलं वरं वृषु ॥ ५६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याकण्यं मधेशस्य वयनं वरदस्य छि ।

प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा दानवेन्द्रो गजसुरः ॥ ५७ ॥

गजसुर उवाच ।

यदि प्रसन्नो दिग्वासस्तदा नित्यं वसान मे ।

धमां कृत्तिं मधेशान त्वत्त्रिशूलाग्निपाविताम् ॥ ५८ ॥

स्वप्रमाणां सुभस्पर्शां रणाङ्गणपणीकृताम् ।

दर्शनीयां मडादिव्यां सर्वदैव सुभावडाम् ॥ ५९ ॥

धश्वगन्धिः सदैवास्तु सदैवास्त्वतिकोमला ।

सदैव निर्मला यास्तु सदैवास्त्वतिमण्डना ॥ ६० ॥

मडातपोनलजवालां प्राध्यापि सुचिरं विभो ।

न दग्धा कृत्तिरेषा मे पुण्यगन्धनिधेस्ततः ॥ ६१ ॥

यदि पुण्यवती नैषा मम कृत्तिर्दिगम्बर ।

तदा त्वदङ्गसङ्गोस्थाः कथं जातो रणाङ्गणे ॥ ६२ ॥

अन्यं य मे वरं देडि यदि तुष्टोऽसि शङ्कुर ।

नामास्तु कृत्तिवासास्ते प्रारब्धाधतनं दिनम् ॥ ६३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

श्रुत्वेति स वयस्तस्य शङ्कुरो भक्तवत्सलः ।

तथेत्युवाच सुप्रीतो मडिषासुरजं य तम् ॥ ६४ ॥

पुनः प्रोवाच प्रीतात्मा दानवं तं गजसुरम् ।

भक्तप्रियो मधेशानो भक्तिनिर्मलमानसम् ॥ ६५ ॥

धश्वर उवाच ।

धदं पुण्यं शरीरं ते क्षेत्रेऽस्मिन्भुक्तिसाधने ।

मम लिङ्गं भवत्वत्र सर्वेषां मुक्तिदायकम् ॥ ६६ ॥

कृत्तिवासेश्वरं नाम महापातकनाशनम् ।

सर्वेषामेव लिङ्गानां शिरोभूतं विमुक्तिदम् ॥ ६७ ॥

कथयित्वेति देवेशस्तत्कृतिं परिगृह्य य ।

गजासुरस्य मूर्त्तीं प्रावृणोद्धि दिगम्बरः ॥ ६८ ॥

महामहोत्सवो जातस्तस्मिन्नक्ति मुनीश्वर ।

उर्षमापुर्जनाः सर्वे काशीस्थाः प्रमथास्तथा ॥ ६९ ॥

उरिब्रह्माद्यो देवा उर्षनिर्भरमानसाः ।

तुष्टुवुस्तं मडेशानं नत्वा साञ्जलयस्ततः ॥ ७० ॥

उते तस्मिन्दानवेशे माहिषे छि गजासुरे ।

स्वस्थानं भेजिरे देवा जगत्स्वास्थ्यमवाप य ॥ ७१ ॥

धृत्युक्तं चरितं शम्भोर्भक्तवात्सल्यसूचकम् ।

स्वर्ग्यं यशस्यमायुष्यं धनधान्यप्रवर्द्धनम् ॥ ७२ ॥

य धृष्टं शृणुयात्प्रीत्या श्रावयेद्वा शुचिप्रतः ।

स भुक्त्वा च महासौम्यं लभेतान्ते परं सुभम् ॥ ७३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमे युद्धभाएः गजासुरवधो नाम सप्तपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ २.प.५७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां पञ्चमो युद्धभाएः

२.प.५८. अष्टपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । द्मुन्मुभिनिर्द्धादतैत्यवधवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास प्रवक्ष्यामि चरितं शशिभौलिनः ।

यथा द्मुन्मुभिनिर्द्धादमवधीदितिजं उरः ॥ १ ॥

छिरण्याक्षे उते दैत्ये दितिपुत्रे महाबले ।

विष्णुदेवेन कालेन प्राप दुष्णं मडदितिः ॥ २ ॥

दैत्यो दृन्द्भिमिर्द्धादो दृष्टः प्रह्लादमातुलः ।
 सान्त्वयामास तां वाग्भिर्दुःभितां देवदुःभदः ॥ ३ ॥
 अथ दैत्यः स मायावी दितिमाश्रास्य दैत्यराट् ।
 देवाः कथं सुजेयाः स्युरित्युपायमचिन्तयत् ॥ ४ ॥
 देवैश्च घातितो वीरो छिरण्याक्षो मडासुरः ।
 विषगुना य सः सः सः सः सः सः सः सः ॥ ५ ॥
 किं भलाश्च किमाडारा किमाधारा हि निर्जराः ।
 मया कथं सुजेयाः स्युरित्युपायमचिन्तयत् ॥ ६ ॥
 विचार्य भद्रुशो दैत्यस्तत्त्वं विज्ञाय निश्चितम् ।
 अवश्यमग्रजन्मानो छेतवोऽत्र विचारतः ॥ ७ ॥
 ब्राह्मणान्दन्तुमसकृदन्वधावत वै ततः ।
 दैत्यो दृन्द्भिमिर्द्धादो देववैरी मडाभलः ॥ ८ ॥
 यतः कृतुभुजो देवाः कृतवो वेदसम्भवाः ।
 ते वेदा ब्राह्मणधारास्ततो देवबलं द्विजाः ॥ ९ ॥
 निश्चितं ब्राह्मणधाराः सर्वे वेदाः सवासवाः ।
 गीर्वाणा ब्राह्मणभला नात्र कार्या विचारणा ॥ १० ॥
 ब्राह्मणा यदि नष्टाः स्युर्वेदा नष्टास्ततः स्वयम् ।
 अतस्तेषु प्राणेषु विनष्टाः सततं सुराः ॥ ११ ॥
 यज्ञेषु नाशं गच्छत्सु उताडारास्ततः सुराः ।
 निर्भलाःसुभज्याः स्युर्निर्जितेषु सुरेष्वथ ॥ १२ ॥
 अहमेव भविष्यामि मान्यस्त्रिजगतीपतिः ।
 आडरिष्यामि देवानामक्षयाः सर्वसम्पदः ॥ १३ ॥
 निर्वेक्ष्यामि सुभान्येव राज्ये निडतकण्ठके ।
 एति निश्चित्य दृर्बुद्धिः पुनश्चिन्तितवान्भलः ॥ १४ ॥
 द्विजाः क्व सन्ति भूयांसो ब्रह्मतेजोऽतिभृङ्गिता ।
 श्रुत्यध्ययनसम्पन्नास्तपोबलसमन्विताः ॥ १५ ॥
 भूयसां ब्राह्मणानां तु स्थानं वाराणसी भवु ।
 तामादावुपसंभृत्य यायां तीर्थान्तरं ततः ॥ १६ ॥

यत्र यत्र छि तीर्थेषु यत्र यत्राश्रमेषु य ।
 सन्ति सर्वेऽग्रजन्मानस्ते मयाधाः समन्ततः ॥ १७ ॥
 छति द्दुन्दुभिनिर्द्धादो मतिं कृत्वा कुलोचिताम् ।
 प्राप्यापि काशीं द्दुर्वृत्तो मायावी न्यवधीद् द्विजान् ॥ १८ ॥
 समित्कुशा-समादातुं यत्र यान्ति द्विजोत्तमाः ।
 अराण्ये तत्र ता-सर्वा-स भक्षयति द्दुर्मतिः ॥ १९ ॥
 यथा कोऽपि न वेत्त्येवं तथाऽऽच्छन्नोऽभवत्पुनः ।
 वने वनेचरो भूत्वा यादोऽरूपो जलाशये ॥ २० ॥
 अदृश्यरूपी मायावी देवानामध्यगोचरः ।
 दिवा ध्यानपरस्तिष्ठेन्मुनिवन्मुनिमध्यगः ॥ २१ ॥
 प्रवेशमुटजानां य निर्गमं छि विलोकयन् ।
 यामिन्यां व्याघ्ररूपेण भक्षयद् ब्राह्मणान् बडून् ॥ २२ ॥
 निःशङ्कुं भक्षयत्येवं न त्यजत्यपि कीडशम् ।
 छत्थं निपातितास्तेन विप्रा द्दुष्टेन भूरिशः ॥ २३ ॥
 अेकदा शिवरात्रौ तु भक्तस्त्वेको निजोत्तमे ।
 सपर्या देवदेवस्य कृत्वा ध्यानस्थितोऽभवत् ॥ २४ ॥
 स य द्दुन्दुभिनिर्द्धादो दैत्येन्द्रो बलदर्पितः ।
 व्याघ्ररूपं समास्थाय तमादातुं मतिं धधे ॥ २५ ॥
 तं भक्तं ध्यानमापन्नं द्दृढचित्तं शिवेक्षणे ।
 कृतास्त्रमन्त्रविन्यासं तं कान्तुमशकन्न सः ॥ २६ ॥
 अथ सर्वगतः शम्भुर्ज्ञात्वा तस्याशयं उरः ।
 दैत्यस्य द्दुष्टरूपस्य वधाय विदधे धियम् ॥ २७ ॥
 यावदादित्सति व्याघ्रस्तावदाविरभूद्धरः ।
 जगद्रक्षामण्डिस्र्यक्षो भक्तरक्षणदक्षधीः ॥ २८ ॥
 रुद्रमायान्तमालोक्य तद्भक्तार्थितविद्गतः ।
 दैत्यस्तेनैव रूपेण ववृधे भूधरोपमः ॥ २९ ॥
 सावज्ञमथ सर्वज्ञं यावत्पश्यति दानवः ।

तावदायान्तमादाय कक्षायन्त्रे न्यपीडयत् ॥ ३० ॥
 पञ्चास्यस्त्वथ पञ्चास्यं मुष्ट्या मूर्ध्न्यताडयत् ।
 भक्तवत्सलनामासौ वजादपि कठोरया ॥ ३१ ॥
 स तेन मुष्टिघातेन कक्षानिष्पेषणेन य ।
 अत्यार्तमारट्टव्याघ्रो रोदसीं पूरयन्मृतः ॥ ३२ ॥
 तेन नाटेन मडता सम्प्रवेपितमानसाः ।
 तपोधनाः समाजग्मुर्निशि शब्दानुसारतः ॥ ३३ ॥
 तत्रेश्वरं समालोक्य कक्षीकृतमृगेश्वरम् ।
 तुष्टुवुः प्राणताः सर्वे शर्वं जयजयाक्षरैः ॥ ३४ ॥
 ब्राह्मणो विभुः ।
 त्रायतां त्रायतां देव प्रत्यूढाद्दरुणादितः ।
 अनुग्रहं कुरुष्वेश तिष्ठानैव जगद्गुरो ॥ ३५ ॥
 अनेनैव स्वरूपेण व्याघ्रेश इति नामतः ।
 कुरु रक्षां मडादेव जयेष्ठस्थानस्य सर्वदा ॥ ३६ ॥
 अन्येभ्यो ह्युपसर्गेभ्यो रक्ष नस्तीर्थवासिनः ।
 दृष्टानपास्य गौरीश भक्तोभ्यो देहि याभयम् ॥ ३७ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 इत्याकल्पं वयस्तेषां भक्तानां यन्द्रशेभरः ।
 तथेत्युक्त्वा पुनः प्राड स भक्तान्भक्तवत्सलः ॥ ३८ ॥
 मહેश्वर उवाच ।
 यो मामनेन रूपेण द्रक्ष्यति श्रद्धयात्र वै ।
 तस्योपसर्गसन्धानं पातयिष्याम्यसंशयम् ॥ ३९ ॥
 मथ्यस्त्रिमिदं श्रुत्वा स्मृत्वा लिङ्गमिदं हृदि ।
 सङ्ग्रामे प्रविशन्मर्त्यो जयमाप्नोत्यसंशयम् ॥ ४० ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे देवाः समाजग्मुः सवासवाः ।
 जयेति शब्दं कुर्वन्तो मडोत्सवपुरःसरम् ॥ ४१ ॥
 प्राणम्य शङ्करं प्रेम्णा सर्वे साञ्जलयः सुराः ।
 नतरकन्याः सुवाग्भिस्ते तुष्टुवुर्भक्तवत्सलम् ॥ ४२ ॥

દેવા ઊચુઃ ।

જય શકુર દેવેશ પ્રણાતાતિહર પ્રભો ।

એતદ્દુન્દુભિનિર્ઘ્નદેવધાત્ ત્રાતા વયં સુરાઃ ॥ ૪૩ ॥

સદા રક્ષા પ્રકર્તવ્યા ભક્તાનાં ભક્તવત્સલ ।

વધ્યાઃ ખલાશ્ચ દેવેશ ત્વયા સર્વેશ્વર પ્રભો ॥ ૪૪ ॥

ઇત્યાકર્ણ્ય વચસ્તેષાં સુરાણાં પરમેશ્વરઃ ।

તથેત્યુક્ત્વા પ્રસન્નાત્મા તસ્મિન્લિહ્ગે લયં યયૌ ॥ ૪૫ ॥

સવિસ્મયાસ્તતો દેવાઃ સ્વં સ્વં ધામ યયુર્મુદા ।

તેઽપિ વિપ્રા મહાહર્ષાત્પુનર્યાતા યથાગતમ્ ॥ ૪૬ ॥

ઇદં ચરિત્રં પરમં વ્યાગ્રેશ્વરસમુદ્ભવમ્ ।

શ્ૃણુયાસ્છાવયેદ્વાપિ પઠેદ્વા પાઠયેત્તથા ॥ ૪૭ ॥

સર્વાન્કામાનાવાપ્નોતિ નરઃસ્વમનસેષ્ણિતાન્ ।

પરત્ર લભતે મોક્ષં સર્વદુઃખવિવર્જિતઃ ॥ ૪૮ ॥

ઇદમાખ્યાનમતુલં શિવલીલામૃતાક્ષરમ્ ।

સ્વર્ગ્યં ચશસ્યમાયુષ્યં પુત્રપૌત્રપ્રવર્ધનમ્ ॥ ૪૯ ॥

પરં ભક્તિપ્રદં ધન્યં શિવપ્રીતિકરં શિવમ્ ।

પરમજ્ઞાનદં રમ્યં વિકારહરણં પરમ્ ॥ ૫૦ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમ યુદ્ધખણ્ડે દુન્દુભિનિર્ઘ્નદૈત્યવધવર્ણનં
નામાષ્ટપચ્ચાશત્તમોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૫.૫૮ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમો યુદ્ધખણ્ડે

૨.૫.૫૯. એકોનષષ્ટિતમોઽધ્યાયઃ । વિદલોત્પલદૈત્યવધવર્ણનમ્ ।

સનત્કુમાર ઉવાચ ।

શ્ૃણુ વ્યાસ સુસમ્પ્રીત્યા ચરિતં પરમેશિતુઃ ।

યથાવધીત્સ્વપ્રિયયા દૈત્યમુદ્દિશ્ય સંજ્ઞયા ॥ ૧ ॥

आस्तां पुरा मडादैत्यौ विदलोत्पलसंज्ञकौ ।
अपुंवध्यौ मडावीरौ सुदृमौ वरतो विधेः ॥ २ ॥

तृणीकृतत्रिजगती पुरुषाभ्यां स्वदोर्बलात् ।
ताभ्यां सर्वे सुरा ब्रह्मन् दैत्याभ्यां निर्जिता रणे ॥ ३ ॥

ताभ्यां पराजिता देवा विधेस्ते शरणं गताः ।
नत्वा तं विधिवत्सर्वे कथयामासुरादरात् ॥ ४ ॥

एति ब्रह्मा ह्यवोयत्तान् देव्या वध्यौ य तौ ध्रुवम् ।
धैर्यं कुरुत संस्मृत्य सशिवां शिवमादरात् ॥ ५ ॥

भक्तवत्सलनामासौ सशिवाशङ्करः शिवः ।
शं करिष्यत्यदीर्घेण कालेन परमेश्वरः ॥ ६ ॥

सनत्कुमार उवाच

एत्युक्त्वा तांस्ततो ब्रह्मा तूष्णीमासीच्छिवं स्मन् ।
तेऽपि देवा मुदं प्राप्य स्वं स्वं धाम ययुस्तदा ॥ ७ ॥

अथ नारददेवर्षिः शिवप्रेरणाया तदा ।
गत्वा तदीयभवनं शिवासौन्दर्यभुञ्जगौ ॥ ८ ॥

श्रुत्वा तद्भयनं दैत्यावास्तां मायाविमोहितौ ।
देवीं परिजिहीर्षू तौ विषमेषुप्रपीडितौ ॥ ९ ॥

विचारयामासतुस्तौ कदा कुत्र शिवा य सा ।
भविष्यति विधेः प्रामोदयान्नाविति ॥ १० ॥

येकस्मिन्समये शम्भुर्विजडार सुलीलया ।
कौतुकेनैव चिकीडे शिवा कन्दुकलीलया ॥ ११ ॥

सभीभिः सड सुप्रीत्या कौतुकाच्छिवसन्निधौ ॥ १२ ॥

उदञ्चन्त्यञ्चदङ्गानां लाघवं परितन्वती ।
निश्चासामोदमुदितभ्रमराकुलितेक्षणा ॥ १३ ॥

भ्रश्यद्भ्रमिल्लसन्माल्यस्वपुराङ्गतभूमिका ।
स्विद्यत्सपोलपत्रालीस्रवदम्बुकणोज्ज्वला ॥ १४ ॥

स्फुटञ्चोलांशुकपथतिर्यदङ्गप्रभावृता ।
उल्लसत्कन्दुकास्फालातिश्रीशितकराम्बुजा ॥ १५ ॥

कन्दुकानुगसदृष्टिनर्तितभ्रूलताञ्चला ।
 मृडानी डिल भेलन्ती ददृशे जगदम्बिका ॥ १६ ॥
 अन्तरिक्षचराभ्यां य दितिजाभ्यां कटाक्षिता ।
 क्रोडीकृताभ्यामिव वै समुपस्थितमृत्युना ॥ १७ ॥
 विदलोत्पलसंज्ञाभ्यां दृमाभ्यां वरतो विधेः ।
 तृणीकृतत्रिजगतीपुरुषाभ्यां स्वदोर्भवात् ॥ १८ ॥
 देवीं तां सञ्जिहीर्षन्ती विषमेषुप्रपीडितौ ।
 द्रिव उत्तेरतुः क्षिप्रं मायां स्वीकृत्य शाम्बरीम् ॥ १९ ॥
 धृत्वा पारिषदीं मायामायातामम्बिकान्तिकम् ।
 तावत्यन्तं सुदुर्वृत्तावतियञ्चलमानसौ ॥ २० ॥
 अथ दृष्टनिडन्ना वै सावज्ञेन हरेण तौ ।
 विज्ञातौ य क्षणादास्तां याञ्चत्याल्लोचनोद्भवत् ॥ २१ ॥
 कटाक्षिताथ देवेन दुर्गा दुर्गातिघातिनी ।
 दैत्याविभाविति गणौ नेति सर्वस्ववृषिणा ॥ २२ ॥
 अथ सा नेत्रसंज्ञां स्वस्वामिनस्तां बुभोध उ ।
 मडाकौतुडिनस्तात शङ्करस्य परेशितुः ॥ २३ ॥
 ततो विज्ञाय संज्ञां तां सर्वज्ञार्द्धशरीरिणी ।
 तेनैव कन्दुकेनाथ युगपन्निरर्जघान तौ ॥ २४ ॥
 मडाभलौ मडादेव्या कन्दुकेन समाहतौ ।
 परिभ्रम्य परिभ्रम्य तौ दृष्टौ विनिपेततुः ॥ २५ ॥
 वृन्तादिव कृत्वे पकृत्वे तावेनानिललोलिते ।
 दम्भोदिना परिहते शङ्गे षव मडागिरेः ॥ २६ ॥
 तौ निपात्य मडादैत्यावकार्यकरणोधतौ ।
 ततः परिणतिं यातो लिङ्गवृषेण कन्दुकः ॥ २७ ॥
 कन्दुकेश्वरसंज्ञं य तल्लिङ्गमभवत्तदा ।
 ज्येष्ठेश्वरसमीपे तु सर्वदृष्टनिवारणम् ॥ २८ ॥
 अतस्मिन्नेव समये हरिभ्रज्जमादयः सुराः ।

शिवाविर्भावमाज्ञाय ऋषयश्च समाययुः ॥ २९ ॥

अथ सर्वे सुराः शम्भोर्वरान्प्राप्य तदाज्ञया ।
स्वधामानि ययुः प्रीतास्तथा काशीनिवासिनः ॥ ३० ॥

साम्भिकं शङ्करं दृष्ट्वा कृताञ्जलिपुटाश्च ते ।
प्राणम्य तुष्टुवुर्भक्त्या वाग्भिरिष्टाभिरादरात् ॥ ३१ ॥

साम्भिकोऽपि शिवो व्यास कीडित्वा सुविहारवित् ।
जगाम स्वालयं प्रीतः सगाणो भक्तवत्सलः ॥ ३२ ॥

कन्दुकेश्वरविङ्गं य काश्यां दृष्टनिर्भर्षणम् ।
भुक्तिमुक्तिप्रदं सर्वकामदं सर्वदा सताम् ॥ ३३ ॥

एदमाभ्यानमतुलं शृणुयाद्यो मुदान्वितः ।
श्रावयेद्वा पठेद्यश्च तस्य दुःखभयं कुतः ॥ ३४ ॥

एत सर्वसुषुं भुक्त्वा नानाविधमनुत्तमम् ।
परत्र लभते दिव्यां गतिं वै देवदुर्लभाम् ॥ ३५ ॥

एति ते वर्णितं तात चरितं परमाद्भुतम् ।
शिवयोर्भक्तवात्सल्यसुयकं शिवदं सताम् ॥ ३६ ॥

ब्रह्मोवाच

एत्युक्त्वामन्त्र्य तं व्यासं तन्नृतो मद्भरात्मजः ।
ययौ विहायसा काशीं चरितं शशिभौलिनः ॥ ३७ ॥

युद्धभाण्डमिदं प्रोक्तं मया ते मुनिसत्तम ।
रौद्रीयसंछितामध्ये सर्वकामकृलप्रदम् ॥ ३८ ॥

एयं छि संछिता रौद्री सम्पूर्णा वर्णिता मया ।
सदाशिवप्रियतरा भुक्तिमुक्तिकृलप्रदा ॥ ३९ ॥

एमां यश्च पठेन्नित्यं शत्रुबाधानिवारिकाम् ।
सर्वाङ्कामानवाप्नोति ततो मुक्तिं लभेत ना ॥ ४० ॥

सूत उवाच

एति ब्रह्मसुतः श्रुत्वा पित्रा शिवयशः परम् ।
शतनामाप्य शम्भोश्च कृतार्थोऽभूच्छिवानुगः ॥ ४१ ॥

ब्रह्मनारदसंवाहः सम्पूर्णाः कथितो मया ।

શિવઃ સર્વપ્રધાનો હિદિં ભૂયઃ શ્રોતુમિચ્છિસિ ॥ ૪૨ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમે યુદ્ધખણ્ડે વિદલોત્પલદૈત્યવધવર્ણનં
નામૈકોનષ્ઠિતમોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૫.૫૮ ॥

॥ ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયરુદ્રસંહિતાયાં પચ્ચમચો યુદ્ધખણ્ડઃ સમાપ્તઃ ॥ ૨.૫ ॥

॥ સમાપ્તેયં દ્વિતીયા રુદ્રસંહિતા ॥

——
Shri Shiva Mahapuranam 25 Rudra Samhita Yuddhakhandah
pdf was typeset on January 23, 2026

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

